

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS

DESERTED

ÇÖLLEŞMİŞ

GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ KİTAP 4

JAYMIN EVE

Jaymin Eve
Terkedilmiş: Shadow Beast Shifters kitap 4 Telif
Hakkı © Jaymin Eve 2021

Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2021 yılında
yayımlanmıştır Eve,
Jaymin
Terkedilmiş: Shadow Beast Shifters #4

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi için: jaymineve@gmail.com Kapak
tasarımcısı: Tamara K
Editör: Jax Garren

İÇİNDEKİLER

Terkedilmiş

Tüm güncellemeler için İnek Sürüsüne

katılın. Çöl Toprakları

Önsöz

1. Yüzyıllar sonra... 2.

Bölüm

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

52. Reece

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Zorunlu

Zorunlu

Bağlantıda

Kalın Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

Bu, eski sevgilinizi becermenin kötü bir fikir olmadığı o bir zamana adanmıştır.

TÜM GÜNCELLEMELER İÇİN INEK SÜRÜSÜNE KATILIN.

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayınını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

PROLOGUE

ÖNCEKİ ZAMAN

MKız kardeşimin bedenini tutarken çığlığım boğuklaştı, sanki sadece saf irade onu bu dünyada benimle tutacakmış gibi sıkıca kavradım.

Ama gücümün derinliklerinde... enerjimde, artık çok geç olduğunu biliyordum.

Hayatım boyunca bir savaşçıydım ve bu eğitim bana yaralarının onarılamaz olduğunu söyledi. Bir noktada, uzun ömürlü ve güçlü olanlar için bile çok fazla hasar vardı.

Taşıyıcısı verecek bir şeyi kalmayana kadar savaşmıştı. Gücü kolektifimize geri dönüyordu ve benim için onu tuttuğum yerden salıverme ve kutsal öbür dünyaya yolculuğunu kutsama zamanı gelmişti.

Keşke parmaklarımı açmaya zorlayabilseydim.

"Mel," diye öksürdü, yaşam gücü çöl topraklarına karışırken kahverengi teni hızla rengini kaybediyordu. "Artık tüm güç sende. Buna bir son verebilirsin." Sözleri fısıltıyla ve kırık döküktü, son tavsiyesini söylerken dudaklarında altın rengi bir sıvı vardı.

Beynim bu fikri hemen reddetti. "Yapamam," diye homurdandım, bedenimi eğerek kara kumların üzerinde onunla yan yana, doğuştan değil seçimle ikiz ruhlar olarak uzandım. "Eğer gücü serbest bırakırsam, artık seni onunla birlikte hissetmeyeceğim."

beni." Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı çaldı ve neredeyse devam edemiyordum. Sonraki kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Ya sizi ve hazinemizi öbür dünyaya kadar takip edemezsem? Bu hayatı yaşamaya ve tüm savaşları vermeye devam edebilmemin tek yolu, sonunda hepinizin beni beklediğini bilmek."

Ailemin son üyesi kollarımda ölüyordu ve her ne kadar son dileğini yerine getirmek istesem de... yapamazdım. Söylediği gibi, güç tamamen benimdi ve beraberinde büyük bir sorumluluk da getiriyordu. Kutsal Çöl Toprakları'ndaki bu savaşı sona erdirmek için hepsini şimdi kullanmak, sahip olduğum her şeyi alır ve beni atalarımınla bağlantısız bırakırdı.

"Bunu riske atamam," diye fısıldadım.

"Bizi bulacaksın," diye cevap verdi şiddetle. "Biz sizi bulacağız. Ölüm bir sonraki yolculuğumuzun başlangıcı. Savaş-" Tekrar sıçradı ve güç bulmadan önce gözleri bir an için geri döndüğünde kalbim durdu. "Savaşçı ve kalp," diye fısıldadı, "hızlı rüzgârlar ve keskin bıçaklar. Ruhlarımız tekrar buluşana dek."

Bu bizim vedamızdı ve bununla birlikte onun solduğunu hissettim. Ona son kez sarılırken bedenim titredi. Onu evine götürecek son kutsal sözleri mırıldanırken tüm benliğim ağladı. "Hızlı rüzgârlar ve keskin bıçaklar, Lekakin'im. Çayırın ötesinde, yolculuğun sona erdi. Ruhlarımız tekrar buluşana dek."

Başımı kaldırıp bu ölümün acısını serbest bıraktığımda çılgılığım artık boğuk değildi. Ailem yıllar önce bu varlığı terk ettiğinde, bir daha asla böyle bir acı yaşamayacağımı düşünmüştüm ama bu daha kötüydü. Bu dünyada bana içgüdüsel düzeyde dokunan sadece birkaç varlık vardı ve Leka onlardan biriydi.

Artık yalnızdım.

Acı, ölüm ve kayıplarla dolu bir dünyada yalnızdı.

Sahip olduğu enerji, ailemizin kasasını dolduran güç kuyusuna yerleşirken bedeni önümde soldu.

Işık ve karanlık, yıkım ve yaratım, ben durulmasına ve akmasına izin verene kadar içimde savaştı. Gücümüzü kontrol ediyordum ve Leka'nın da söylediği gibi, bunu sonsuza dek sona erdirmek için kullanabilirdim.

Ama bugünkü kaderim bu olmayacaktı.

Bugün benden çok şey almış o l a n bu kahrolası dünyadan, Çöl Toprakları'ndan ayrılıyordum.

"Lale!"

Bağırışını duydum ama asla geri dönmedim. Rohami hanedanından Reece benim eski bir arkadaşımdaydı. En iyi arkadaşımdaydı. Kardeşiyle birlikte burada, kutsal Delfora kıyılarında bu savaşın içindeydi.

Bu toprakların gücünün yanlış ellere geçmesini önlemek için savaştılar, bir hanedan diğerine karşı mücadele etti. Leka ve benim burada bulunmamızın tek nedeni ailelerimizin uzun süredir devam eden dostluğunu onurlandırmaktı. Reece'e sadakat borçluydum ama bugün işim bitmişti.

Yeterince kaybetmiştim. Her şeyimi feda etmiştim ve verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Lale, iyi misin?"

Sert elleri omuzlarıma indi ve beni döndürürken gözlerindeki zengin mavi gözlerimi yakaladı. Bu gözler hayatımda başımı çok belaya sokmuştu ve acının beni yok etmesini engellemek için eğitimimden yararlanıp kendimi uyuştursam bile dün gecenin anılarını durduramadım.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi ve beni daha yakına çekti.

Vücudum titredi ve düşmanlarımdan kanıyla kaplı ellerime baktım... ve kız kardeşime.

"Benden bu kadar," dedim sesim soğuk ve düz.

Yüz hatlarımı incelerken alnında bir şaşkınlık belirdi ve sonra bu şaşkınlık öfkeye dönüştü, gözlerini bana dikerken alev alev yanıyordu. Kavrayışı sıkılaştı ve bana onun ne kadar büyük ve güçlü olduğunu bir kez daha hatırlattı. Böyle yakın dövüşlerde onu asla yenemezdim. Neyse ki elimde başka birçok silah vardı.

Gücüm onu savurdu, beklemediği keskin ve sivri bir saldırıydı. ölün kumlarını ve enerjisini kontrol edebilen, bu dünyanın güçlü bir tanrısı olarak ayaklarının üzerine düştü. Bana doğru hızla geri döndüğünde, açıkça kızgındı, ben çoktan yola çıkmış, savaşçıların Rohami'ye dönmeleri için bırakılan nakliye kapılarına doğru koşmaya başlamıştım. Sadece buradan dünyama geri dönmek için bir yol açabilirdim.

"Melalekin," diye bağırdı Reece arkamdan ve kendime bakmamamı söylesem de arkama bir bakış atma riskini göze almak zorunda kaldım.

Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerinde ihanetime karşı öfkeden başka bir şey yoktu. Başımı iki yana salladım ve bir elimi ağızıma bastırarak taşıma aracına doğru adım attım.

İşim bitmişti.

YÜZYILLAR SONRA...

T Honor Çayırıları'ndan içeri girdiğimde Bilgi Kütüphanesi'ndeki hava her zamankinden daha serindi. Ya da belki de sadece çayırılar sıcak geçiş aylarından geçiyor, yağışlı mevsime doğru ilerliyordu. Benim doğduğum dünya, yağışlı mevsimin günlerce ya da aylarca süren yağmurlardan oluştuğu Dünya gibi değildi. Çayırılarda bu enerji akışıyla ilgiliydi. Hava ne kadar sıcak olursa, serbest güç o kadar az dağılırdı ve hava soğuduğunda aşağı, hepimiz bir destek aldık.

Çok güçlü bir aşkınlar ailesinin sonuncusu olduğum için bu tür şeyleri önemsemek zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu ama en iyi arkadaşım Mera Callahan'ın Danamain'i yenmesine yardım etmek için enerjimin büyük bir kısmını harcadığım Gölge Diyarı'ndaki savaştan sonra, bir destek işime yarayabilirdi.

Üssümü yenilemek için birkaç serin gün şu anda memnuniyetle karşılanacaktır.

Gücümü kullandığım için pişmanlık duymuyordum; yeni ailemin ve diğer dünyaların hayatta kalmasını sağlamak için Danamain'e elimden gelen her şeyi -ölüm noktasına kadar- yapmaya hazırdım. Geçmişin yaraları beni aşağı çekmeden yeniden doğmuş olmam, geleceğini tahmin etmediğim bir bonus oldu.

Artık her gün yeni bir deneyimdi, özellikle de Mera gibi bir en iyi arkadaşıla. Hepimizin hayatını alt üst ediyor ve bizi en sevdiği Dünya gelenekleri için bir araya getiriyordu. Bugün onun heyecanını hissedebiliyordum, aramızdaki bağın içinde uğulduyordu. Bu oldukça yeni bir bağdı - o kadar yeni ki bu aşamada birbirimizi zar zor hissediyor olmalıydık - ama ikimizin de alışılmadık güç tabanları sayesinde yeni bir çığır açıyorduk.

Hatta benim ölümüm sırasında aramızda bir ton güç yayıldığına, zihinsel olarak bağlantı kurmayı ve alemde konuşmayı bile başarmıştık. Bunu bir daha tekrarlayamadık ama eninde sonunda tekrarlayacağımızı biliyordum. Şu anda dünya kadar vaktimiz vardı.

Büyük kütüphaneye doğru hızla ilerlerken, her zamanki huşu duygum içimi kapladı. Bu oda dünyaların tüm bilgisini barındırıyordu ve bir bilgi aşığı olarak buraya asla doyamazdım. Çok uzun hayatımın büyük bir bölümünde ruhumu teselli etmişti.

Muhtemelen bu yüzden Mera'nın hissettiği sahiplenme duygusunun neredeyse aynısını hissettim.

Söz açılmışken, Faerie'deki rafları geçerken, eskiden merkezi bir okuma alanı olan ama şimdi bir kar alanı olan yere geldim... Havadaki yeni soğukluk da buradan geliyor.

"Angel! İşte buradasın!" Söz konusu tanrıça Mera, yaklaşık yirmi metre ötedeki bazı rafların arasında belirirken bir anda bağırdı.

Onu birkaç gündür görmemiştim ve bir an için onun kesinlikle şenlikli ve biraz da çılgın bir görüntüsü olduğunu fark ettim. Kızıl saçları her zamankinden daha dağınıktı, başının tepesine yığılmıştı ve tellerinin arasından yeşil cicili bicili teller geçirilmişti. Ayrıca yuvarlak karnının üzerine gerilmiş parlak kırmızı bir Noel elbisesi giymişti. Önünde Noel Baba, altında ise *Ho Ho Ho... bana ne dedin lan sen?* yazıyordu.

Çayırın sıcak mevsimi için mükemmel olan hafif bir Faerie ipeğinden yapılmış basit, ten rengi elbiseme bakınca, bu durum için yetersiz giyindiğim açıktı. Bahse giren bir aşkın olsaydım, Mera'nın benim için çoktan bir kıyafet hazırladığına bahse girerdim - bu düşünce, bu kütüphaneyi işleten Goblin Gaster'ın kafasında kırmızı bir şapkaıyla aceleyle geçip gitmesiyle güçlendi.

Kıkırdamamaya çalışarak bana doğru koşan arkadaşımı karşılamak için ilerledim. Hamile haliyle nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiği hepimiz için bir muammaydı ama öğrendiğim bir şey varsa o da bu varlığı asla hafife almamak gerektiği idi. Bir tanrıçaya dönüşmeden önce hayatına bir şekil değiştiren olarak başlamıştı. Dünyalarımızdaki en zorlu ve korkutucu "tanrılardan" birini evcilleştirmiş bir tanrıça: *Gölge Canavar*.

Gerçeği söylemek gerekirse, hiç kimse onu tam anlamıyla evcilleştiremezdi ama Mera kesinlikle onun bazı sert yanlarını yumuşatmıştı. Canavarla aramızda her zaman zayıf bir ilişki vardı ama Mera sayesinde artık kendimizi düşmandan çok arkadaş olarak görüyorduk. "Frenemy" gibi kelimeleri ve *tüm* küfürleri kullanmamın nedeni de oydu, çünkü neden olmasın ki? Biz uzun ömürlü olanlar ya zamana ayak uydurduk ya da dünyalardan elimizi eteğimizi çektik. Bir noktada geri çekilmeyi seçmiştim, ama şimdi yeniden doğduğuma göre, eskilerin yüklerini taşımayan bu yeni yanımı kucaklıyordum. Hatıralar kalmıştı ama acının sesi kısılmıştı.

"Yo!" Mera şimdi yüzümdeydi. "Günler oldu. Seni özledim. Ayrıca, Noel için hazırlık yapmama yardım etmeye mi geldin?"

Güldüm ve başımı salladım; hamileliğinden beri daha da öfkeli olmuştu. "Gerçekten daha mı huysuzlaşıyorsun? Bebeğin doğmasına ne kadar var?"

Mera içini çekti, teknik olarak yok edilemez olan biri için fazla kırılğan olan bedeni bana doğru sarktı. "Biliyorsam ne olayım. Gölge bana en iyisinin bu olduğunu söyleyip duruyor.

Ne kadar süreceğini tartışmayın ve sadece deneyimin tadını çıkarın." *Gölge Piç*'le ilgili bir ton küfür ve renkli cümle kurdu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Canavar yumurtası yetiştiren ya da bu çılgınca istekleri yaşayan o olmadığı için bunu söylemek onun için kolay. Ya da"- yüzü daha da kızgın bir hal aldı-"benim gülünç eşimle uğraşıyor. Aylardır ilk kez bugün yanımdan ayrıldığını biliyor musun? Bana yaklaşan herkese mağara adamı gibi hırlayıp duruyor ama bugün Gölge Diyarı'na gitmek zorunda kaldı çünkü bekleyemezdi. Ve beni beş lanet korumayla bıraktı. *Beş!*"

"Beş" dediği anda, olduğum yerde dönüp çayırlara geri dönme dürtüsüne kapıldım. Gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra dünyada beni korkutacak pek bir şey yoktu ama Mera'nın beş korumasından biri aynı odada bulunmamayı tercih edeceğim bir erkekti.

Çöl Toprakları'ndan Reece.

Onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyordu ve bir zamanlar, çok uzun zaman önce, en iyi arkadaştık. Şimdi ise azılı düşmanlardık ve nedense son zamanlarda bu düşmanlık neredeyse kontrolden çıkmıştı. Bunca yüzyıldan sonra, neden bir kez daha asil bir pislik gibi davranmaya başladığından emin değildim ve bana karşı yeni keşfettiği nefreti keşfedecek enerjim ya da isteğim yoktu. Doğrusu, aramızdaki sorunları eski yöntemlerle, yani savaşılararak çözmekten başka seçeneğimizin kalmaması an meselesiydi.

Yeniden doğuşum kim olduğumu büyük ölçüde değiştirmiş olabilirdi ama dövüş becerilerim her zamanki gibi güçlüydü. Sürekli kime meydan okuduğunu hatırlaması ona iyi gelecektir.

"Hadi," dedi Mera, kolumdan çekiştirerek beni büyük kütüphanenin derinliklerine götürürken, raflardan ve diğer dünyanın sakinlerinden kaçarak, hepsi de ikimize saygıyla eğildi. Gerçi Mera, kurmakta olduğu kış harikalar diyarına odaklandığı için bunu pek fark etmedi.

"Noel etkinliğim iki gün sonra," dedi aceleyle. "İki lanet gün. Bebeğimin ilk Noel'i. Daha hazır değilim."

"Bebeğiniz henüz tam olarak doğmadı," dedim çekingen bir tavırla, çünkü şu sıralar ruh halinin ne olacağı hiç belli olmuyordu. "Mkemmел bir Noel olmasa da umursayacaklarını sanmıyorum."

Durakladı ve ben de kendimi bağırmaya hazırladım. Ama onun yerine iç çekti. "Zorba davranıyorum, değil mi? Shadow bana öyle olduğumu söyledi, ama ben sadece her zamanki pislik kişiliğinin yzeyeye çıktığını düşündüm."

Bir elini karnına götürdü ve hamileliğin zorluklarından sık sık ve yüksek sesle şikayet etmesine rağmen, çocuğunu, ona zarar vermek isteyenleri uzak durmaları konusunda uyuracak bir vahşilikle seviyordu. Sadece o da değildi. Shadow bugünlerde düpedüz korkutucuydu ve bu bebek doğduğunda, adını aldığı gerçek canavara dönüşebileceğine dair bir his vardı içimde.

Bu ocuk Solaris Sistemi'ndeki en korunaklı varlık olacaktı ve bize kötü niyetle yaklaşan olursa ilk sırada ben olacaktım. Mera, Gölge ve *bebek* için, *ailem* için.

-Tanrılarla bile savaşırım... hatta kum dokuyan bir pislige bile katlanırım.

Bu gece gerçekten iyi görünen bir pislik, siyah bir gömlek ve pantolon giymiş kocaman savaşçı vücudu. Yaklaşmamızı izlerken her zamanki kaşlarını çatmıştı ama bu onun güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu. Reece'in teni, karla kaplı Noel ağacının etrafına dizilmiş alçak, parıldayan ışıkların altında koyu bronz rengine parlıyordu. Gözlerinin mavisi yakıcıydı ve bir zamanlar en sevdiğim renk olan kobalt havuzlarını çerçeveleyen koyu kirpikler ne kadar güzel olursa olsun, şimdi en sevmediğim renkti.

"Mera, böyle kaçıp gitmemen gerekiyor," diye uyardı, bakışlarını benden çekip bir dokunuşla

ona daha az. "Işıkları asmakla bizi uğraştırmak çok kötü bir dikkat dağıtmaydı ama şansınıza kütüphaneden çıkmadığınızı biliyordum."

Dilini dışarı çıkarmış, hafifçe kalçasını kontrol ediyordu. Aralarındaki ilişki çok kolay ve sevecendi ve bunu bu aletle nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu Mera'nın yöntemi, onun süper gücüydü. Kızgın ruhları evcilleştirmek.

Bu benim sahip olmadığım bir güçtü ama sorun değildi. İnsan becerilerimdeki eksikliği olağanüstü kılıç becerilerimle telafi ediyordum ve hangisinin daha önemli olduğu konusunda hiçbir şüphem yoktu. Zamanı geldiğinde ailemi sadece biri koruyacaktı. Ve öyle de olacaktı.

Her zaman kanatların arasında gizlenen şeytani bir şeyler vardı. "Angel, hadi," diye seslendi Mera, beni daha da içine çekerek onun kış harikalar diyarı.

Kütüphanenin ilk Noel'i için her şeyi yapmıştı. Büyük bir köknar ağacı, parlak, koyu yeşil, iğne yapraklı ve yüksek dalları bolca karla kaplanmış haliyle mekâna hâkimdi. Bu etkinlik için katı bir hediyesizlik politikamız olduğundan aşağıda hiçbir şey yoktu. Bu Noel, bir aile olarak bir araya gelmek ve hepimizin hala hayatta olduğu gerçeğini kutlamakla ilgiliydi ve garip bir şekilde, bu Dünya tatilini deneyimlemekle ilgili bazı beklenti girdapları bile hissettim.

Mera'nın kendi deyimiyle "çirkin Noel kazakları" dağıtmaya başladığı sıralarda, Gölge'nin enerjisi kütüphaneye girdi. Yönetmesi gereken ama bunun yerine yeni yöneticileri eğittiği ve denetlediği dünya olan Gölge Diyarı'ndan geri dönmüştü. Diyar binlerce yıldır yozlaşmıştı ve daha parlak bir geleceğe doğru yol alıyor olsalar da sorunları bir gecede düzeltilemezdi.

Yaraların onarılması on yıllar alacaktı ama yeni Yüce Varlık şimdiden halkına hayat ve refah getirmeye başlamıştı. Shadow halefini iyi seçmişti... ya da Mera seçmişti mi demeliydim, çünkü onun isteği

Samsan Grove adasındaki liderlerden birini Yüce Varlık olarak atadı. Ve Mera'nın istediğini Gölge gerçekleştirdi.

Gerçek bir eş bağının gücü ve ilişkilerinin saplantılı doğası böyleydi.

Enerjisini hissettikten bir saniye sonra Mera'nın kafası eşine doğru döndü. O görüldüğünde yüzü aydınlandı ve tekrar hamilelik için fazla hızlı hareket etmeye başladı. İzlemesi zor bir şekilde bir araya geldiler.

-Onlar için mutlu olmadığımın değil, onların saf sevgisi benim ailemin paylaştığı sevgiyle aynı olduğu için. Onur Çayırıları savaşçılarıyla ünlüydü, ancak pek çok kişinin bilmediği şey, aynı zamanda gerçekler üzerine kurulu olduğuydu.

Aşk bağları. Ruh bağı.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bunca yıldan sonra bileceğimden de şüphe duyduğum bir bağ.

"Uzun sürmedi," dedi Mera arkadaşı onu öpmeyi bitirdiğinde. Onu karla kaplı ağaca doğru sürükledi. "Inky ve Midnight nerede?"

"Hâlâ diyardalar, bize göz kulak oluyorlar ve sislerin içinde eğleniyorlar," dedi Shadow, etrafına bakarken biraz dikkati dağılmıştı. "Ben gideli çok olmadı ve sen nasıl olduysa kütüphaneyi baştan aşağı yeniden dekore edecek zamanı buldun."

Mera ona bir kaşını kaldırdı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Shadow'un dudakları kıpırdadı. "Bu mükemmel, Günışığı."

Yüzü aydınlandı ve ona sarılmak için eğilirken durakladı. Başını geriye eğerek koklamaya başladı, sonra hırladı. "Ver onu," diye tersledi ve bu sefer Gölge gerçekten yüksek sesle güldü.

O soğukkanlı piçin kafasını geriye doğru eğip neşeyle gürlediğini görmek çok rahatsız ediciydi. Bazen Mera'nın Solaris Sistemi'nin efsanevi cadısı olup olmadığını merak ediyordum.

"Shadow," diye hırladı Mera. "Hamile bir kadınla yatmak istemezsin."

Len, daha fazla ışık asmak için kocaman gövdesini küçük bir köşeye sıkıştırdığı yerden, "Gerçekten bilmiyorsun,"

dedi. O bir

Her zamanki gümüş rengi pardösü ceketini giymişti ve Mera'nın yakasına taktığı belli olan bir tutam kırmızı cicili biciliydi. Beyaz saçları bugünlerde kısa tutulmuş ve şekillendirilmişti, tek uzunluğu alnına düşüyordu ve gümüş gözleri her zamankinden daha vahşi görünüyordu. "Biri bize ciddi ciddi ne kadar daha hamile kalacağını söyleyebilir mi?"

Fae'lerle uğraşamayacak kadar eşine odaklanmış olan Mera, ceplerini aramak için Gölge'yle boğuşuyordu. Canavar elbette serbest kalabilirdi, ancak yakınlarda duran herhangi birimiz için tehlikeli olacak şekilde ona bakmakla meşguldü. Sonunda burnunun kokusunu aldığı şeyi buldu ve ceketinin içinden beyaz bir kâğıt torba çıkardı.

Onu göğsüne bastırırken elleri titredi. "Bir tane bulmuşsun," diye kokladı. "Ah, dostum, seni seviyorum."

Çantayı açıp garip yeşil bir çubuk çıkarırken Shadow onu kendine çekti. "Bu da ne böyle?" Reece her zamanki patavatsız tavrıyla sordu.

"Derin yağda kızartılmış turşu," dedi Mera, sesi hâlâ ağlamaklıydı. "Yemin ederim canım çok çekti ama yemekhanedeki kimsenin neden bahsettiğime dair en ufak bir fikri yok."

Bir ısırık aldı ve sonra inledi ve Shadow'un gözlerine alevler sıçradığında, arkadaşımın odadan kaybolmak üzere olduğunu anladım. Mera'nın ikinci ısırığından ve iniltisinden sonra Gölge'nin enerjisi boşlukta hızla yayıldı ve ben tekrar gözümü kırptığımda Güneş Işığı'nı da alıp gitmişti.

"Buradaki tek sürpriz," dedi Alistair, bir elini mavi ve yeşil buklelerinin arasında gezdirmeden önce sıcak bir kahkaha atarak, "tanıştıkları ilk gün hamile kalmamış olması." Teninden birkaç ton daha koyu olan mavi gözleri arkadaşlarının ardından bakarken yumuşadı. Alistair şu ana kadar kazak giyen tek kişiydi,

ve üzerinde payetli bir ağaç ve *Mutlu Ağaçlar* yazan yeşil bir tane seçmişti.

"Bu iki inatçı ruhun çözmesi gereken çok şey vardı." Len, fae enerjisini kullanarak ağacın üzerindeki ışıkları daha fazla döndürmek için etrafında döndüğünü söyledi. "Ama kahretsin, onları böyle görmek beni mutlu ediyor. Sanırım Gölge hepimizi yumuşatıyor."

Vampir hızıyla hareket eden Lucien, Len'in omzuna bir yumruk attı, yeşil bakışları kaşlarını çatarken onu delip geçti. "Kendi adına konuş. Benimle ilgili yumuşak bir şey yok." Altın rengi kazağını bıraktı ve bir elini sarı saçlarında gezdirerek pürüzsüz telleri çekici bir şekilde karıştırdı. Sık sık yaptığı gibi tamamen siyah giyinmişti ve insanların vampirleri gecenin yaratıkları olarak görmesini sürdürüyordu. Türünün bazı benzerlikleri vardı, dolayısıyla orijinal efsane buradan geliyordu, ama aynı zamanda tonlarca farklılıkları da vardı.

"Simone," diye öksürdü Len kahkahalar arasında, yumruktan zerre kadar rahatsız olmamıştı. "Yumuşacık."

Simone şu anda Dünya'da olan Mera'nın şekil değiştiren en iyi arkadaşıydı. Lucien ve onun arasında bir şeyler olmuştu ama hiçbirimiz ayrıntıları bilmiyorduk. Mera sormuştu elbette ama Simone çoğunu gizli tutmak zorunda olduğunu -sadece en güçlü vampirlerin kullanabileceği bir yetenek- ve geri kalanının bahsetmeye değmeyeceğini söylemişti.

Mera bu gizlilikten pek memnun olmamıştı ama şimdilik "insanların verdiği aptalca kararlara saygı duymaya" çalışıyordu ve sormayı bırakmıştı.

"Size daha önce de söyledim, Simone benim korumam altındaydı, ama hepsi bu."

Lucien "çok fazla itiraz ediyor" cümlesinin tam karşılığıydı ama Len onu savaş çıkana kadar zorlayamadan Reece gölgelerin arasından çıktı. "Bu kutlama için burada olduğumuzu biliyorum," dedi, başka bir yerde olmak istermiş gibi bakarak, "ama aynı zamanda seninle konuşmam gereken bir şey var... şey, ben

gerçekten bilmiyorum ama sanırım öl Toprakları'nda bir şeyler oluyor."

Ne oldu? Galleli ışıklar ve cicili bicili süsler dizdiği yerden inip altın kanatlarını arkasına sıkıştırırken sordu. Kazağını da giymemeyi tercih eden Galleli, Onur ayırıları'ndan gelen bir aşkındı. Ama hepimizin aksine o hiç yüksek sesle konuşmazdı. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama sesinin bir zamanlar zayıfların yenik düşeceği bir silah olduğu söyleniyordu.

Reece başını salladı. "ölller huzursuz; zamanın kumları enerjimin içinde sürükleniyor. Delfora'nın derinliklerine çağırılıyorum."

"Diğer hanedanlarla konuştunuz mu?" Lucien daha da ciddileşerek sordu.

Reece başını salladı, sözleri öyle olmasa bile duruşu güçlü ve emindi. "Evet ama hiçbirisi bir şey fark etmedi ki bu beni şaşırtmadı. Kutsal topraklarla en güçlü bağa sahip olan benim ve eğer orada yeniden bir sorun başlıyorsa bunu ilk öğrenen ben olurum."

"Hanedanlarla bir sonraki toplantınız ne zaman?" Len sordu ve aklımdan geçen pek çok sorunun tek kelime etmeme gerek kalmadan sorulmasına minnettar oldum. Onu hiç umursamadığımı düşünmesini istemezdim.

"Altı yeni ay sonra," dedi kısaca. "Bu da garip çünkü en az bin ay kadar daha zamanımız yoktu. Birileri zaman çizelgesini öne çekmiş ve bu da başlı başına şüpheli bir durum."

Noel Baba şapkalı iki ya da üç goblinin aceleyle yanlarından geçerken sohbet etmeleri dışında oda sessizliğe büründü.

"öl Toprakları en eski dünyalardan biridir," demek zorunda kaldım sonunda. "Orada, özellikle de Delfora'da rahatsız edilemeyecek pek çok güç var."

Bunu herkesten iyi biliyordum; o kumların altındaki güçler bana kız kardeşime mal olmuştu. Reece bana bakmadı ama alay da etmedi, bu da bir gelişmeydi.

"Evet, bunu göz önünde bulundurarak," dedi sert bir sesle, "sizden bir iyilik isteyeceğim. Hepiniz bu toplantıda bana eşlik eder misiniz? Eğer sezgilerim doğruysa, bu büyük bir sorun olabilir ve en iyisi bunu hemen halletmemiz. Bir daha asla hanedan savaşı olmamasını sağlamalıyız." Öfkeden kor haline gelmiş mavi gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. "Sonuncusu neredeyse hepimizi yok ediyordu."

"Elbette, sormana bile gerek yok," dedi Len, elini Reece'in omzuna vurarak. "Mera'nın da dediği gibi, biz artık bir sürüyüz ve sürü arkadaşları birbirlerine destek olur."

Reece kısa bir kahkaha attı. "Evet, o lanet Noel ışıklarını asmamızı sağlamak için duygusal şantaj yaptı ama kabul ediyorum. Shadow'un hamileyken onu getirmek istemeyeceğini biliyorum ama hepimiz orada olursak güvende olur. Onunla yarın konuşacağım."

Bu beni biraz daha dikleştirdi.

İşin aslı, hanedanların bu buluşmasını merak ediyordum, özellikle de kadim ve kutsal Delfora'larında bir sorun olup olmadığını. Ama merak, her şeyimi kaybettiğim dünyada Reece ile gönüllü olarak zaman geçirmem için yeterli değildi...

Mera orada olmayacaksa tabii. Mera nereye giderse ben de oraya giderdim.

Bu kez gözlerim Reece'inkilerle buluştuğunda aramızda bir anlayış anı yaşandı. Altı yeni ayda Çöl Toprakları'na, arkadaşlığımızın sona erdiği yere geri dönecektim. Geçmişteki acılarımızı ve kayıplarımızı barındıran yere. Kalbimin Leka'nın kaybından çok daha fazlasına gömülü kaldığı yere.

Belki bu sefer geçmişin hayaletlerini kovar, kalbimin parçalarını çıkarır ve sonunda düşmanlığımızı unutturdum.

İyilik için.

A Birkaç saat sonra Mera, Shadow'la birlikte döndü ve Reece planlarını anlatırken hepimiz onu dinledik. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda Gölge Eşinin bu planın onsuz ilerleyemeyeceğine dair inancının gücü altında kabul etti.

"Yine de bugün Noel'i kutlamalıyız," diye ekledi Shadow, "çünkü bu yolculuğa hazırlanmamız gerekiyor ve Reece'in de bizim orada olmamızın önünü açmak için eve gitmesi gerekiyor."

Mera sertçe yutkundu ama itiraz etmedi. Zoraki bir gülümsemeyle, "Zaten her şey ayarlandı," dedi. "Devam etmemek için bir neden yok."

Len'le bakıştık, o da iç geçirdi ve kazağını bulmak için uzandı. Ben de onu takip ettim ve hepimiz teker teker kazaklarımızı giyerek onun yüzüne gerçek bir gülümseme getirdik.

"Tamam, bu mükemmel," diye iç geçirdi.

Genelde göğsünü kapatmayan Galleli bile bu havaya girmişti. Mera her şeyi düşündüğü için onunkinin arkasında kanatları için delikler vardı ve bu bana kullanmadığım zamanlarda kanatlarımı geri çekip gizleyebilmenin rahatlığını hatırlattı. İlk başta bir kayıp gibi gelmişti ama artık bir avantajdı.

Mera kristal bardağını kaldırarak, "Her biriniz için çok minnettarım," dedi, su alçak ışıktaki parlıyordu. "Shadow, Angel, Galleli, Alistair, Reece, Len, Lucien, Gaster, Inky ve keşke burada olsaydım dediğim Midnight..." Bu onu bir an için etkiledi, ama kendini toparladı ve devam etti, tüm cinlerin ve diğer müdavimlerin isimlerini saydı ve ben diğerlerinin yüzlerindeki ifadelere gülmemeyi zar zor başardım: bıkkınlık ve sevgi o kadar mükemmel bir şekilde birbirine karışmıştı ki.

İşimiz bittiğinde Mera hepimizi sıcacık bir ateşin etrafına oturttu - kendi spesiyalitesi - eggnog ve sıcak kakao ile. Burada bu tür içeceklerden hoşlanmayan varlıklar bile onu şımarttı ve tahmin etmem gerekirse, her birimiz bu deneyim için daha hafif ve daha mutlu hissettik. Ben kesinlikle öyle hissettim.

Hatta bir yerlerden Noel şarkıları çalmaya başladı ve hepimizi biraz daha neşelendirdi.

Bir sonraki yolculukta neşeye ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

Kalbimin ve ruhumun son parçasını kaybettiğim topraklara geri dönmek zorunda kalacağımı bildiğimden, çayırlara dönerek ve bölgemin en rahatlatıcı bölümlerinde meditasyon yaparak kendimi hazırlamak için birkaç gün ayırdım.

Dünyamdaki katmanların çoğu ailemin üyeleri tarafından tasarlanmıştı ve kendimi onlara en yakın hissetmek için bu katmanlara giderdim. Kız kardeşiminki bir çöldü, garip bir şekilde son nefesini verdiği Delfora'ya benziyordu. Anılardan duyduğum acıya rağmen yine de orada durdum ve sıcaklığın içinde oturdum, özünü gücümüzün derinliklerinde hissettim.

Yıllar önce kaybetmekten korktuğum şey buydu. Danamain ile savaştığımda bile, tüm gücümü kullanmamıştım.

güç. Ailemi kaybetmemiştim. Sonunda, onları yanımda tutabildiğim sürece, önüme ne çıkarsa çıksın hayatta kalabilirdim.

Kız kardeşimden ayrıldıktan sonra kendimi en huzurlu hissettiğim katmana gittim: ormanlarıma.

Yeniden doğuşum ruhumdaki acının çoğunu alıp götürmüş, geçmiş kederlerimi hafiflemiş hissettirmişti. Özgürleşmiş. Ama bu Çöl Toprakları'na geri dönmenin kolay olacağı anlamına gelmiyordu. Aslında bu yaptığım en zor şey olabilirdi çünkü o gün herkesi hayal kırıklığına uğratmışım. Reece'i, ailemi, onurumu. Aşkınlar savaşıdır; savaştan kaçmayız.

Reece'in bana kızmaya hakkı vardı ama bir noktada artık yeterdi.

Sonunda yeterince cezalandırıldığımı anlayacak olgunluğa erişmişim. Yüzyıllar boyunca diğer tüm aşkınlardan daha sert ve daha uzun süre savaştıktan, hiçbir bağ kurmadıktan ve kendimi dövdükten sonra, Reece'in kum torbası olmaktan bıkmışım. Artık kim olduğumun iki yönünü kucaklamanın zamanı gelmişti: bir aşkın ve Nexus'tan doğan bir anka kuşu.

Güçler mükemmel bir şekilde birleşmişti, iki dünyanın iç içe geçmesiydi ve yeni yönlerimi gerçekten pekiştirmek için ruhani rehberimiz Tholi'nin kutsamasına ihtiyacım vardı. Bu düşünceyle, bir günlük meditasyonun ardından kendimi bölgemden çıkıp gökyüzü diyarına doğru seyahat ederken buldum.

Burası en yüksek liderlerimizin, her aile klanının en güçlüsünün, uğruna savaştığımız dünyalardaki dengesizliği yönetmek için bir araya geldiği yerd. Shadow'un Solaris Sistemine bağladığından çok daha fazla sayıda dünya vardı. Bir zamanlar, aşkınlar her birini dengelemişti, ancak bugün sayılarımız azaldı, böylece sadece bir düzine kadarının arasına dağıldık.

Mirasımız düşüyordu ama biz her zaman savaşacaktık. Karanlık ışığı ele geçirdiğinde acı sona kadar.

Kanatlarımı çırparken güçlü ve emindim, kendimi gökyüzünü saklayan sahte gökyüzüne doğru kaldırdım. Onlar

Doğduğumda sahip olduğum tüylü uzantıların aynısıydı, ancak şimdi kehribar rengi uzunluklarını bir ateş aydınlatıyordu. Değişimimden sonraki günlerde birkaç küçük sinir krizi geçirmiştım. Kimliğimin büyük bir kısmı... değerim, kız kardeşime benzememe bağlıydı ve bunu kaybetmek beni şaşırtmıştı. Ama şimdi her şeyi kucaklıyordum.

İkinci şansım.

Yükseldikçe etrafımdaki manzara solgunlaştı ve kanatlarımdaki kırmızı renk daha da belirginleşti, ta ki sanki yanıyorlarmış gibi görünene kadar - sanki içimdeki ışık da sönmüş gibi. Aşkınlık insanlara benzer bir şekilde doğarlardı; dünyaların çoğu orijinal bir tanrı sayesinde benzer üreme araçlarını paylaşacak şekilde evrimleşmişti. Ancak bizim için olağan süreçlerden daha fazlası gerekiyordu. Genetik birleşmenin yanı sıra, ışık ve enerji paylaşımı da söz konusuydu. Bu kalıtsal ışık içimizde kaldı, özümüzü ısıttı ve güçlerimizi besledi. Bu yeniden doğuşla, aydınlık ve karanlık taraflarım bir bütün oluşturabilirdi. Nexus'un ateşiyle dolu bir aşkın.

Ayaklarım yukarıdaki kutsal toprakların girişi olan gümüş buluta değdiğinde, artık onlara ihtiyaç duymadığım için kanatlarımı sakladım. Yaşlılar şüphesiz değişimlerimin farkındaydı, çünkü çok az şey onları geçebiliyordu. Son savaşta gücümü hissetmiş olmalılar, özellikle de pek çok dünya lideri yolculuğumuzu takip ettiği için. Eğer kaybetseydik, kimse için çok az umut olacaktı - Dannie'ye karşı son direniş bizdik.

Yürürken etrafımı saran illüzyona hayret ettim. Sanki gümüş bir bulutun ortasında yürüyormuşum gibiydi. Bu gökyüzü ülkesini ilk gördüğümde, görüldüğü kadar yumuşak olduğunu umarak ellerimi yüzeyinde gezdirmiştim, ancak orada hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. Birçoğumuz, çayırın yüzeyine doğru düşmek istemiyorsanız, buradaki duvarlara yaslanmamayı zor yoldan öğrenmiştik.

Bugün Skyland'de sessizlik hakimdi. Konsey toplantıları sırasında, çayırıldaki en güçlü ailelerden birer ihtiyar hazır bulunurdu. Babam da kız kardeşimle birlikte bir ihtiyardı ama ikisi de vefat ettiğinde bu rolü reddettim. Bu dünyayı yönetmekle hiç ilgilenmiyordum ve kız kardeşimin ölümü ve sonrasındaki davranışlarımdan dolayı taşıdığım ağır suçluluk duygusu hepimizi siyasetten uzak durmamın daha iyi olacağına ikna etmişti.

Büyüklerimiz burada olmasa da ruhani rehberimiz Tholi hiç ayrılmadı. Onlar bir aşkın değildi ve ırkları ya da cinsiyetleri yoktu. Bu dünyanın kalbini oluşturan tüm güç, bilgi ve enerjiyi barındıran girdap gibi bir sis dışında varlıklarını tam olarak tarif etmek zordu. On iki ihtiyar Tholi'nin yanında var olurlardı, ancak nihai güç her zaman *kalplerimizde* bulunurdu, işte tam da bu yüzden gökyüzü diyarı sürekli hareket eder ve genellikle yalnızca güçlü, güvenilir ve ihtiyar olacak kadar güçlü olanlar tarafından erişilebilirdi. Kalbimizi korumak zorundaydık çünkü kalp tehlikeye girdiğinde neler olduğunu hepimiz biliyorduk.

Skyland'in merkezine yaklaştığımda, bulut bir baloncuk şeklinde kıvrıldı ve içine girmeme izin verdi. Bir enerji damlası tenimde gezindi ve her zaman olduğu gibi göğsümün derinliklerine yerleşerek beni eski bir dost gibi kucakladı.

Tholi'nin dönen gümüş sisi hatırladığım gibiydi, bana Inky ve Midnight'ın hafif versiyonlarını hatırlattı.

Hoş geldin, Kadim Kişi.

Tahmini yaşına kıyasla genç olmama rağmen bana hep yaşlı derdi.

Diz çökerek başımı öne eğdim. "Habersiz geldiğim için özür dilerim ama acilen gitmem gereken bir görevim var ve sizin onayınızı almadan gitmemem gerektiğine inanıyorum."

Başımı kaldırdığımda sis yuvarlak bir küreye dönüştü ve sıcak varlığı yaklaşıarak üzerime çöktü. Bariyerlerimi indirmek ve söylediklerimin doğruluğunu hissederek içimde arama yapmasına izin vermek gerçekten çaba gerektirdi. Ama kutsamayla savaşırsam burada olmamın bir anlamı yoktu.

Gerçekte, varlığım anılarımın izini sürerken istilacı değildi... duygularım... bir zamanlar ruhumu lekelemiş olan ama şimdi çoğunlukla yok olan kırıklığın parçalanmış özü.

Değişmişsin.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Evet, son savaşta yeniden doğdum.

Anlaşılan ölüm bu sefer beni istemedi."

Sen hala dünya için önemlisin. Ölüm de bunu biliyor, ben de.

Önemli kelimesi bir an için beynimde dolaştı ve bu beni şaşırttığı için değil - tüm aşkınlar önemliydi - ama şimdi farklı bir anlamı olduğu için. Dengeyi korumak ve dünyaları kurtarmaktan çok daha fazla nedenden dolayı önemliydim.

Yeniden bir ailem vardı ve ölümün yanımdan geçip gitmesinin nedeninin bana hayatımı gerçekten yaşamam için bir şans vermek olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Belki de bu ikinci şansı hak ettiğimi düşündüler.

Belki ben de öyle düşünmüşümdür.

TTholi başka soru sormadı, ben de saatlerce onun huzurunda durdum, yatıştırıcı ve temizleyici gücünün her zerresini içime çektim. tenime damladı.

Kutsamam bittiğinde kendimi fiziksel olarak daha güçlü hissetmiyordum ama daha huzurlu hissediyordum. Ve uzun hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da huzurun çoğu zaman güçten üstün olduğuydu. Güç çalınabilir, kazanılabilir ve ödüllendirilebilirdi. Almak için her yerdeydi.

Ama huzur... bulmak çok daha zordu.

Çayırılık araziye döndüğümde kendimi yeniden şarj olmuş ve önümdekilere hazır hissediyordum.

Bilgi Kütüphanesi'ne geri dönme vaktim gelmişti.

Öncelikle, çöller gibi kadim ve güçlü bir dünyaya enerji çekmenin ne kadar zor olabileceğini bildiğimden, içimdeki kuyuya ailemin gücünden fazladan birkaç katman eklemeye karar verdim - Gölge Diyarı'na götürdüğüm kadar değil, ama gerekirse rezervim olacak kadar.

Diyar savaşı bana gücümün yaklaşık üçte birine mal olmuştu ama hâlâ binlerce katmana sahiptim ve bu da etrafta dolaşacak çok şey bırakıyordu. Umarım Delfora'da endişe edilecek bir şey yoktur, çünkü kadim tanrılar orada uyur ve

Hiçbirimiz onların uyanmasını istemedik. Reece'in o topraklarla olan bağlantısı başlı başına sıra dışıydı ama tanrılar yukarıya dönerse o bile gelgitleri durduramazdı.

Birkaç kat güç aldıktan sonra, onların içime işlediğini, kutsamamdan gelen ışığın kontrol ettiğim enerji olan beyaz güçle karıştığını hissettim. Kendimi bu kadar güçlü, özgür ve ağırlıksız hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Yeni geleceğim için harika bir başlangıçtı.

Çöllerde dinlenen hayaletler beni rahat bıraktığı sürece.

Güç almayı bitirdiğimde, çayırların en üst seviyesine döndüm ve kütüphaneye giden bir kapı açtım. Dönen portal şimdi ev ve aşk duygularını çağırıyordu. *Mera'nın büyüü*. Birçok türde ve dünyada çoğaltılabilmesini dilediğim türden bir sihirdi. Ağzı küstah olabilirdi ama kalbi saftı ve en önemlisi ruhu açık, sevgi dolu ve nazikti, biz yorgun gemileri sıcaklığına çekiyordu.

Kütüphaneye adım attığımda, Gölge'nin büyüünün kokusu parşömen ve mürekkeple birlikte beni içine çekti. Bu mekânı hayatım boyunca kullanmışım gibi geliyordu ve şu anki Noel dekoruyla bile her yeri aşinalık ve sıcaklıkla doluydu.

Işıklar ve cicili bicili süsler artık raflara ve kapıların çevresine kadar uzanıyordu. Mera çok sıkı çalışıyordu. En azından korkusuz liderleri Gaster'ın başını çektiği goblin nüfusu Mera'nın vizyonunu hayata geçirmek için çok çalışıyordu.

Derme çatma şöminesinde yanmaya devam eden ateşin yanı sıra diğerlerine katılan nane ve ladin kokuları ile ev gibi hissettiriyordu. Yürürken ellerimi süslemelerin üzerinde gezdirdim, özellikle de parıldayan beyaz ışıklarla karışık kırmızı ve altın cicili bicili süslere bayıldım.

Mera, zaten büyüü bir yapıya sahip olan odayı birkaç kademe daha yükseltmişti.

Bağlantımızı kullanarak, enerjisini ağacın yanına yerleştirilmiş kırmızı bir şezlonga yayıldığı yere kadar takip ettim. Henüz çok yeni olan bağımız dünyalar arasında biraz sessizdi ama burada başka bir güç hattı gibi göğsümde gümbürdüyordu. Dünyaların neresinde olursak olalım birbirimizi bulabileceğimiz bir zaman gelecekti ama şimdilik sadece onun varlığını hissetmek yeterliydi.

"Melek!" diye bağırdı, bana gülümserken başını kaldırdı ve göğsünde duran çantadaki son çikolata topunu yedi. Kendini beceriksizce ayağa kaldırırken, Mera'nın bir tırnağını kırma ihtimaline karşı Shadow'un yakınlarda gezinmemesine şaşırdım. Ben de korumacıydım ama bu erkekler hamile olmanın onu olduğu gibi değil de porselen bir bebek gibi gösterdiğini düşünüyorlardı. En iyi arkadaşım içinde koca bir tanrı büyütüyordu ve bu en büyük sihirdi.

"Maiyetin nerede?" Çok yaklaştığım anda raflardan fırlayacaklarmış gibi etrafıma bakınarak sordum.

Mera neşeli bir gülümsemeyle, "İnanır mısın, bütün sabah kışımaya yapışıp kaldılar," dedi, "ta ki ben kendimi kaybedene kadar ve şimdi de o abartılı yöntemleriyle sessizce 'beni koruduklarını' bildiğim halde çalışıyormuş gibi yaparak yanımda oyalanıyorlar."

Arkamızdan bir tokat sesi geldi ve Lucien'in hırladığını duydum. "Sana söylemiştim!"

Len hırlayarak karşılık verdi. "Sen. Lanet olası. Salak. Artık burada olduğumuzu kesin olarak biliyor."

Mera başını sallayıp sesini yükseltmeden önce bana gözlerini devirdi. "Bu gerçekten eskimeye başladı. Size kim olduğumu hatırlatmak zorunda bırakmayın beni. Kelimenin tam anlamıyla kışınızı kızartır ve Midnight'a atıştırmalık olarak veririm."

Duruşumu değiştirerek Noel ağacına en yakın rafları inceledim ve birkaç saniye sonra fae ve vampiri buldum. Onları hissetmemiştim, bu yüzden maskeleniyorlardı.

enerjilerini. Gücümü artırmış olsaydım onları fark edebilirdim ama buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim.

Mera başka bir şey söyleyemeden, Len ve Lucien normal gümüş ve siyah kıyafetleriyle dışarı çıktılar. Fae, Mera'ya en parlak gülümsemesini attı. "Biliyorsun, eğer süper olmazsan Gölge bizi öldürür-"

"Len'in söylemek istediği," diye araya girdi Lucien hızla, "Shadow, Çöl Toprakları'na yapacağı bu yolculuğun ince ayrıntıları üzerinde çalışırken senin korunmanı istiyor. Seni ve bebek Shadow'u güvende tutmak için buradayız."

Mera ikisine de ters ters baktı, sonunda abartılı bir iç çekiş yapmadan önce kaşlarını çatmaya alışması zaman aldı. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama o canavarla sınırlar konusunda çok ciddi bir konuşma yapmak üzereyiz. En çok da sınırlara ihtiyacı olduğu gerçeğini."

Bu sefer homurtu benden kaçtı. "Gerçekten mi?" Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde "Gerçekten mi?" dedim. "Sen de ona aynı şekilde bağlısın. Bahse girerim şu anki sıkıntının yarısı Shadow'un burada olmamasıdır."

Benimle tartışmak istedi; yüzü berbattı, kızıl saçları arkadan bağlanmadığı için her yere uçuşuyordu. Ancak yüzüme baka baka yalan söylemesinin ve bunu yüzüme vurmasının hiçbir yolu yoktu. "Senin en iyi arkadaşım olman gerekiyordu," dedi sonunda, dudaklarının arasından geçmeye çalışan bir sırıtışla. "Senden benim tarafımda olmanı bekliyorum."

Şimdi öne çıkıp kollarımı ona dolama sırası bendeydi. Sarılmak hayatımda nispeten yeniydi ama Mera hepimizi öyle değiştirmişti ki bugünlerde kimse bu tür bir temasa gözünü bile kırpmıyordu. Hatta bazılarımız biraz bağımlı bile olabilirdi, tabii bunu asla kabul etmezdik.

Aramızda göbek olsa bile, sarılmamızda boşluk yoktu ve gözlerimi kapatıp onun özgürce verdiği sevginin her bir zerresini emdiğimi itiraf etmekten bile utanmıyordum. Mera dünyamızda bir anomaliydi ve Shadow'un zeki bir piç olduğunu her zaman biliyordum. O görmüştü

Onu omzuna attığı andan itibaren ona bir hediye verdi ve o zamandan beri asla arkasına bakmadı.

"Ben her zaman senin en iyi arkadaşın olacağım," dedim ayrılırken. "Biz bir aileyiz. Treasora. Ve hiçbir aşkın bunu hafife alarak söylemez."

Gerçekten yok.

Galleli'nin sesi, kanatları onu hafifçe havada tutarak köşede sürüklenirken kafalarımızda yankılandı. Onu görmek bana kutsamamı hatırlattı, çünkü o bir ihtiyardı ve konsey toplantıları için birçok kez skyland'e gelmişti. Türümüzün en yaşlılarından biriydi ve güçlü, parlak bir enerjisi vardı. Sesinin çayırıları süsleyen en güzel ses olduğu söylenirdi. İnsanları ağlatabilen ve doğaüstü varlıkları aşık edebilen bir sestti. Sesi, meleklerle ilgili insan söylencelerinin çoğunun oluşmasına yardımcı olmuştu. Diğer taraftan, aynı zamanda bir silahtı ve neden yüksek sesle konuşmayı bıraktığının hikayesini bilmesem de, koruması gereken birinin gücü yüzünden zarar gördüğünü hissettim.

Mera onu sıcak bir şekilde karşıladı, artık onun iletişim kurma şeklinden rahatsız değildi. Bana sarıldığı gibi ona da sarıldı, bir yandan da normal bir şekilde sohbet ediyordu. Galleli geri kalanımıza dönmeden önce sadece onunla konuştuğu için bir sessizlik oldu.

Shadow, Reece'den haber aldığını ve yarından sonraki gün Çöl Toprakları'na doğru yola çıkacağımızı söylemek için beni gönderdi. İkili, enerjimizi toplamak ve strateji tartışmak için bir ya da iki geceye daha ihtiyacımız olduğuna karar verdi.

Mera elini ovmak için uzanmadan önce başını salladı. karnına doğru. "Hepinizin bensiz gitmesine izin vermem mümkün değil ve Shadow da bunu biliyor. Bu yüzden böyle huysuz bir eşek gibi davranıyor."

Lucien bir kahkaha attı. "Bir insanın huysuz kışından böyle bahsettiğini duymak ve kızarmamak bile büyük bir yenilik. Bu zevkin geçeceğini hiç sanmıyorum."

Len kollarını kavuşturup karmaşık gümüş paltosunun önünü sımsıkı kapatarak, "Gerçekten de temiz bir nefes," diye ekledi.

"Eğer seni Gölge gönderdiyse," dedi Mera, kaşlarını çatarak, "bu bir süre daha dönmeyeceği anlamına mı geliyor?"

Galleli *hâlâ o diyarda olduğunu* doğruladı. *Gitmiş ve iletişim menzilin dışında olabileceğimiz için, Inky ve Midnight'ın o dünyanın işlemeye devam etmesi için yapılması gerekenler hakkında bilgi sahibi olduğundan emin olmak istedi.*

Mera'nın kaşları düşünceli bir hal aldı. "Evet, bu mantıklı.

Güvenebileceğimiz başka kimse yok ve Gölge Diyar'ın tekrar mahvolmasına kesinlikle izin veremeyiz. Bu onun son şansı."

Kimse bu konuda onunla tartışmadı çünkü yıllardır geri kalanımızdan koparılmış olan diyar nihayet küresel enerji ve ittifak alışverişine katılmakta özgürdü. Solaris Sistemi'ndeki yerini yeniden almak birçok nedenden ötürü önemli bir roldü.

"Shadow her şeyi halledecektir," dedi Lucien güvenle. "Her zaman öyle yapar."

Mera başını salladı. "Haklısın. Bu arada, oraya vardığımızda çöllerde bizi nelerin beklediğini söyleyebilecek biri var mı? Hanedanların bu toplantısı kulağa son derece politik geliyor."

Tatlılardan bahsedildiğinde her zamanki acıma rağmen, bir tazeleme kesinlikle sıradaydı. "Biraz hikaye olacak," diye uyardım ve tekrar koltuğa oturmasını işaret ettim.

Ben onun sağına oturdum, Len de soluna düştü. Diğer ikisi de karşımızdaki dolgun, kırmızı-yeşil tartan koltuklara oturdular.

Her nasılsa Mera'nın önünde, ağacın arkasından sürüklenen yastıklı bir tabure belirdi ve Mera bir iç çekip ayaklarını taburenin üzerine attığında, Shadow'un eşiyle ilgilendiğini diyardan bile biliyordum. Aralarındaki gerçek bağ görülmeye değerdi.

Herkes yerleştiğinde başladım, "Çöl Toprakları en eski dünyalardan biridir, hatta eskiler arasında bile. Eski ve kendi yöntemlerine çok bağlı. İnsan dünyasındaki kraliyet ailelerine benzer şekilde hareket eden sekiz ana hanedan vardır. Princeps ya da liderlik kalıtsal bir pozisyonudur ve en güçlü olanın en iyi toprak ve kaynaklara sahip olmasını sağlayan bir güç hiyerarşisi vardır."

"Her yer kuru ve tozlu mu? Kum tepeleri ve vahalar mı?" Mera sordu, gözleri parlıyordu çünkü o da bilgiyi en az benim k a d a r seviyordu.

"Onların dünyası kumların karışımı," dedi Lucien alçak sesle gülererek. "Reece kırmızı kumlarıyla Rohami'den. Onlar üzerinde kendi dünyasında kimsenin sahip olmadığı bir kontrolü var. Diğer hanedanların hepsi altın, kahverengi, turuncu ve benzerlerinin çeşitli tonlarından, en karanlık gecenin ülkesi olan Delfora hariç."

Reece'in arkadaşı olarak Lucien çölleri pek çok kez keşfetmiş olabilir ama genel olarak çöller herhangi bir yabancının dolaşmasına ačık değildi.

"Yani bu Delfora kutsal bir toprak," dedi Mera. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Kimsenin cevap verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekledim ama kimse cevap vermeyince konuştum. Burada neyin içine girdiğimizi hepsinin anlaması önemliydi. "Burası eskilerin uyuduğu yer - geçmişin tanrıları, dünyaları yok edecek olan yıkım yollarını durdurmak için dinlenmeye çekildiler. Delfora'da onların yükselmesini engellemek için pek çok güvenlik önlemi var ve sırf bu yüzden kimse kumlarına basmıyor."

"Reece'in bir tanrı olduğunu sanıyordum," dedi Mera, kaşları kırılarak. "Ondan daha eski, daha güçlü tanrılar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Gerçek bir söz ustası," dedi Len sırtarak. Hamile ve hormonlu tanrıça ona vurmak için elini uzattığında, aceleyle ekledi, "ve kimse Reece'in neden çöllerdeki diğerlerinden daha güçlü olduğunu gerçekten bilmiyor."

Bazı nedenlerden dolayı, kadimlerle bir bağlantısı ve bununla birlikte tüm kumlar üzerinde kontrolü var. Reece hanedanının en güçlüsü. Eğer bu rolü isteseydi onların lideri olurdu."

Lucien başını sallayarak, "Kesinlikle öyle değil," dedi. "Kardeşini kaybettiğinden beri Reece göçebe bir hayatı seçti."

Mera kısık bir nefes verdi, sesi hüzünlüydü. "Kayıplarını bir kalkan gibi taşıyor ve diğerlerinin ona yaklaşmasını engelliyor."

Delfora'da kız kardeşimi kaybettiğim o gün, aynı zamanda kardeşi Rhett'in savaşta yaralandığı gündü. Reece'in önleyebileceğimi düşündüğü bir savaş.

Reece'in hâlâ benden nefret etmesi şaşırtıcı değildi ama yine de ona sadık kaldım. Len, Reece'in neden bir tanrı olarak görüldüğünü kimsenin bilmediğini söylemişti ama bu tam olarak doğru değildi. İkimiz biliyorduk.

Mezarıma götüreceğim bir sırdı.

B Çocuklar Mera'ya Reece'in topraklarının politikasını anlatmayı bitirdiğinde Shadow geri dönmüştü ve hepimiz onu yemek salonuna kadar takip ettik. Reece

henüz dönmemişti ve ben onun boş koltuğunu gördüğümde hissettiğim sevinç eksikliğini incelemeye zahmet etmedim. Artık her parçam onun farkındaydı.

Yüzyıllar boyunca bir robot olmuştum, tüm acılarımı ve kayıplarımı bastırmış, umursamıyormuş gibi davranmıştım ama gerçek şu ki umursuyordum ve her zaman da umursayacaktım.

Aydınlık odaya girdiğimizde Shadow'un bakışlarının Mera'nın kalçalarının abartılı salınımını nasıl takip ettiğini fark ettim. Henüz paytak paytak yürümüyordu ama çok yaklaşıyordu. Gözlerini sadece eşi için yanan bir ateş doldurdu ve kendi koltuğuna oturmadan önce onu kucağına almak için adımlarını hızlandırırken bir gülümsemeyi gizledim.

Bedenleri birleştiği anda enerjisi gevşedi ve derin nefes almak için eğildi, diyarda ondan ayrı kaldıktan sonra bu ana açıkça ihtiyacı vardı.

"Bize aldırmayın," dedi Lucien sert bir sesle, sevişen çiftin karşısındaki sandalyelerden birine kayarak. Len onun yanındakine, Galleli de diğer taraftakine oturdu ve ben de her zamanki yerimde, el ele tutuşan çiftin yanında durdum. "Biz sadece

Burada," diye devam etti vampir, "mutluluğunuzu gizliden gizliye seven *ve ondan* nefret eden kıskanç piçler."

Mera'nın gözleri sıcaktı, hatta sempatikti.

Sonunda dikkatini Gölge'den ayırdı. "Biliyor musun, Simone'a ne olduğunu bana hâlâ anlatabilirsin ve belki birlikte bunu nasıl düzeltebileceğimizi bulabiliriz."

Vampirin yüzündeki alaycı kıvılcım her ne idiye solup gitmiş, gizli düşüncelerden oluşan boş bir levha haline gelmişti. "Bu konuda konuşacak bir şey yok," dedi sertçe. "Bir insanla evcil bir köpek arasındaki ilişki olasılığını da tartışabiliriz. İnsan porno sitelerinizde ne kadar aratırsanız aratın, böyle bir şey olmayacak."

Mera burnunu kırıştırdı ve bu imgeyi temizlemeyi umuyormuş gibi başını birkaç kez salladı. "Öncelikle, ne oluyor Lucien? Ne tür bir porno izliyorsun?" Ürperdi. "İkincisi, bu senaryoda Simone'dan köpek olarak bahsetmesen iyi edersin, çünkü biliyorsun seni deşerim. Seni seviyorum elbette ama o benim hayat boyu en iyi arkadaşım. Bu kız en iyi arkadaşları için atılır."

Shadow sandalyesinde kayarak Mera'yı ve vücudunu Lucien'in hizasına getirmek için doğruldu ve sanırım vampir başının belada olduğunu o an anladı. Mera'nın bir muhafız canavara ihtiyacı olduğundan değil -kendi başının çaresine bakabilirdi, sorun değildi- ama ikisiyle birlikte yüzleşmek yüreksizlere göre değildi.

Lucien iki elini de havaya kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Şu anda dehşete mi kapılsam yoksa tahrik mi olsam bilemiyorum. Sanırım ikisi de." Mera hırladı ve ölüm arzusu olan vampir güldü. "Sakin ol, hamile. Simone'dan asla evcil bir köpek olarak bahsetmem. O muhteşem, güçlü, komik ve ateşli bir şekil değiştiren. Sadece bana göre bir şekil değiştiren değil. Şimdi onu rahat bırak."

Mera yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle iç geçirdi ve ilk kez şansını zorlamadı. Sadece içine yerleşti

Gölge'nin üzerinde yumuşak hiçbir şey olmamasına rağmen, rahat bir kanepede gibiydi. Canavar uzandı ve ellerini Mera'nın karnına koydu, ellerinin büyüklüğü neredeyse tüm genişliği kaplıyordu. Şişmiş bölgeye masaj yapmaya başladığında Mera'nın gözleri kapandı ve bu kez inlemesi bir sıkıntıdan kaynaklanmıyordu.

Öne doğru eğilerek yanağını hafifçe okşadım ve el gözleri tekrar görüş alanına girdiğinde, "Kes şunu, yoksa Gölge seni alıp götürür. Ve bunun için henüz vaktimiz yok. Çöl Toprakları için planın ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Bana abartılı bir şekilde dudak büktü. "Hiç eğlenceli değilsin, Melek suratlı."

Sıcaklık merkezime doğru süzülürken göğsüm gerildi. Lakapları ona söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Mera beni bir sapa çevirmişti ve yumuşak duygularımı sertleştirdiğim onca yıldan sonra, şimdi onları kucaklamak çok garip bir duyguydu.

Gölge, "Reece hanedanların toplantısında bulunmamızın yolunu açtı," diyerek işe koyuldu ve herkes dinlemek için sustu. "Mera'nın bu işlemlerin bir parçası olması benim şartlarımdan biriydi. Hem hanedanlarla hem de bizi orada bekleyen başka şeylerle savaşmak istemiyorum. Normalde bu tür toplantılar sadece Desertlandlılar için olurdu, ancak Reece, bunun normal, onaylanmış toplantılardan biri olmadığını ve bu nedenle aynı kurallara tabi olmadığını belirterek özel izin aldı."

"Yani yarından sonraki gün mü ayrılıyoruz?" Mera, Galleli'nin daha önce söylediklerini tekrarlayarak sordu.

Gölge başını salladı. "Planımız bu ama Reece dönene kadar hiçbir şey yapamayız. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak en iyisi." Elleri kadının karnında gezinirken yavaşlamıştı.

Mera, ona tamamen gömüldüğü yerden kendini yukarı itti. "Simone'u ziyaret etmem gerekiyor ve

Önce Sam. Onları birkaç haftada bir kontrol ettiğimi biliyorsun. Kim bilir ne kadar süre çöllerde kaybolup onlara neler olduğunu haber veremem."

Len zarifçe ayağa fırladı, gümüş gözleri parlıyordu. "Doğru ya! Neredeyse unutuyordum. Sana iletişim kurman için yeni kâğıtlar hazırladım. Orada bekle."

Mera bebeğinin karnına doğru alaycı bir gülümseme gönderdiğinde gitmişti. "Merak etme, hiçbir yere acele etmeyeceğim."

Shadow'un elleri Mera'nın karnından yukarıya, göğsünün üzerinden geçerek boynunun ve yüzünün yanlarına uzandı ve onu arkadan tuttu. Mera'nın göz bebekleri büyüdü çünkü hiç şüphesiz bu pozisyon ona Shadow'un onu çılglık çılgılığa orgazm ettiği pek *çok* yolu hatırlatıyordu. Hepimiz duymuştuk. Hepimiz kıskanıyorduk. Cinsel kimyaları ve röntgencilige olan aşkları benim yeniden doğuşumdan bu yana daha da zorlaşmıştı çünkü robot kaybolurken, bedenimin istek ve ihtiyaçları kendilerini güçlü bir şekilde duyurmaya başlamıştı.

Merkezimde bir kor yandı ve ilk kez... yani sonsuza dek, kendi cinselliğimi deneyimlemeye ve *d e n e m e y e* hazırdım.

Buharlı düşüncelerim Gölge tarafından bölündü. "Hızlı hareket etmen gerekiyorsa," diye Mera'nın kulağına nefes verdi, "seni ben taşıyım. Seni ve bebeğimizi."

Alçak sesle homurdanarak "bebeğimiz" demesi bile kendimi yelpazelemek istememe neden oldu.

"Ve ayrılmadan önce sürü arkadaşlarını kontrol etmen için seni Dünya'ya götüreceğim," diye sözlerini tamamladı. "Özellikle Sam, çünkü en çok onun için endişelendiğini biliyorum."

Mera sertçe yutkundu, sesi anlaşılır bir şekilde nefes nefese çıkıyordu. "Evet, çünkü iyi olduğuna ve sürüsünün artık ona zarar vermediğine dair güvence vermesine rağmen, bana söylemediği çok şey olduğunu hissediyorum."

Sam'i kontrol etmek için birkaç kez Mera'yla birlikte gitmişim ve ne zaman onun sürüsünün topraklarına

varsak -sürüsünden kaçmak için yıllarca uğraşmış ve sonra onlara geri dönmüştü

-Her şey mükemmel görünüyordu. En azından yüzeyde. Sam'in güzel bir evi vardı, kasaba temizdi ve tüm şekil değiştirenler güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Ama sürüsünün içinde bir dip akıntısı vardı. Işığın altında kalan bir karanlık hissi.

Mera Sam'e elinden geldiğince baskı yapmış, her ne olursa olsun yardım edebileceğine dair güvence vermişti ama arkadaşları bir kez olsun hayatının en boktan gösterisiyle uğraştığı ve her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar etmişti.

"Bu sefer gelişinizi duyurmayın," dedim. "Belki onları gafil avlarız."

"Bunu asla duyurmam," dedi Mera, arkadaşını düşünürken gözleri parlıyordu. "Ama her zaman önce Torma'yı ziyaret ederim. O piçlerden biri muhtemelen diğer sürüyü uyarıyordur." Başını sallarken ifadesi sertleşti. "Evet, haklısın. Bu sefer önce Sam'e gideceğim ve biraz da şansım varsa, büyülü parlaklıklarında seçebileceğim birkaç nokta olacaktır."

"Sürüler kendilerini temizlemek için çok çalışıyorlar," dedi Lucien, arkasına yaslanıp parmaklarını önünde birleştirirken kirli benzetmesini sürdürerek, "Shadow onlarla ilgilenmeye karar verdiğinden beri."

Gölge alay etti, gözleri kapalıydı. "Mera bana 'çocuklarımla' bir avuç küçük pislik gibi davrandığını ve onlarla ilgilenmem gerektiğini söylediğinden beri mi demek istiyorsun?"

Mera omuz silkti. "Söyleyeceğimi söyledim. Ebeveyn olduğunuzda, onları öylece dünyaya fırlatıp pislik olmalarına izin veremezsiniz. Onlara tüm değerli hayat derslerini öğretmek sizin görevinizdir."

Gölge'nin dudakları seğirdi, gözleri eğlendi. "Ben onların ebeveyni değilim. Eğer ebeveynleri olsaydım, sen ve ben oldukça tehlikeli bir durumda olurduk-"

Mera bir gıcırtyla, "Dur," diye sözünü kesti. "Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ben yeniden doğdum ve artık şekil değiştiren sürüleriyle hiçbir bağım yok. Biz hiçbir şekilde akraba olmayan garip, dağınık bir DNA kombinasyonuyuz ve bu konunun daha fazla tartışılmasına

gerek yok."

Galleli dışında herkes güldü ama onun yüzündeki gülümseme de metanetli aşkın için kahkaha kadar iyiydi. Shadow'un annesiyle aynı Nexus'tan doğan bir tanrıça olduğu için Mera'nın Shadow'la akraba olma ihtimali hakkında daha fazla şakalaşmaya devam edemedi. Len yeniden ortaya çıktı ve dikkatimizi çekti. "Parşömeni aldım," dedi birkaç dakika önce boşalttığı sandalyeye geri dönerken. "Sam ve Simone'a birer parça verebilirsiniz."

Ona üç parça parşömen salladı ve hepsinin arasında uzanan görünmez güç çizgilerini fark ettim. Bu, kâğıdın kendisine aşılarmış ezilmiş mücevherlerden kaynaklanan Peri büyüydü. Aralarındaki bağlantı Mera ve arkadaşlarının dünyalar arasında mesaj göndermesini sağlayacaktı.

Mera masanın üzerinden atlayarak fae'ye sarıldı, ancak eşi hırlayınca geri çekildi. "Çok teşekkür ederim," diye bağırdı, heyecanı serbest kalmıştı. "Bu bana büyük bir huzur verecek. Sonuncusunu kaybettiğim için hâlâ çok üzgünüm."

Len ona el salladı. "Her şey yolunda. Yapması yeterince kolay."

Masadaki birkaç kişiden fazlası gerçeğin bu kadar abartılması karşısında yüz ifadelerini gizledi. Bu parşömenler nadirdi ve yaratılmaları için olağanüstü miktarda büyü, beceri ve kontrol gerekiyordu. Mera içinse hepimiz dünyaları yeniden yaratacağık ve bu asla değişmeyecek bir gerçektir. Buna kıyasla, parşömen yeterince kolaydı.

T Gecenin geri kalanı sipariş üzerine yemek yiyenlerimizle devam etti. Yemekten zevk alma konusundaki yeni yeteneğim hayatımda gerçek bir hediye oldu. Aşkınlar genellikle

Enerjilerini topraktan, dünyanın gücünden ve kendi soylarından alıyorlardı. Yemek için ihtiyacımız ya da sindirim sistemimiz yoktu. Ancak yeniden doğuşumdan sonra, istersem her ikisini de yiyebileceğimi fark ettim ve gerçekten de yemek yemenin tadına vardım.

Her şey o kadar lezzetliydi ki, yeni evrim geçiren tat alma duyumdan kolaylıkla geçiyordu. Yıllarca sadece dokunmak ve koklamakla yetindikten sonra, nihayet en önemli duyuyu deneyimleyebildim: tat.

"Sana tenceredeki turtaya bayılacağını söylemiştim," diye övündü Mera, bir çatal dolusu daha kürekle yememi izlerken gözleri parlıyordu.

"Hamur işlerini nasıl bu kadar lapa lapa, tereyağlı ve mükemmel yapıyorlar?" Her bir lezzetli katmanı çiğneyerek inledim.

"Bu sihir," dedi Mera bana ciddiyetle. "Dönen portallar ve dünyalar arasında yürüyebilme yeteneği harika şeyler ama asıl sihir yemekte."

Şimdi kendi koltuğundaydı, bir ısırık daha alırken gözleri kapalıydı. Shadow onun yanındaydı, içkisini yudumluyor ve arkadaşlarıyla sohbet ediyordu, ama bu sırada sahiplenici

bakışları eşinde kaldı. Yemin ederim, onun yemek yemesini izlemek bu herif için bir ön sevişmeydi.

Kıskançlık, mücadele etmem gereken bir başka yeni deneyimdi ve Mera'nın mutluluğunu asla kendi mutluluğum için almak istemesem de - milyonlarca yaşamda bile - küçük bir parçam bu tür bir bağın nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyordu.

Koşulsuz sevgi.

Bir eşim olmasa bile huzurlu bir geleceğin var olduğuna dair bir güvence hissetsem de, bunun zaman alacağını biliyordum. Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey, bedenimde yanan bu ateşi söndürecek biriydi ve bu gerçekleştiğinde, gerçekten önemli olan şeye odaklanmaya geri dönebilirdim: barış.

Evet, bu iyi bir plandı. Görevim - tabii ki Çöl Toprakları görevinden sonra - uygun bir seks partneri bulmak ve bunca yıldır neler kaçırdığımı görmektir. Artık bedenimi inkâr etmeyecektim ve bunu yaparken de huzurun beni takip edeceği konusunda kendimi güvende hissediyordum.

Ne de olsa bir aşkın için daha büyük bir rüya olamazdı.

Yemek bittiğinde, diğerleri dinlenmek ve silahlarını toplamak için ayrıldı. Yine de yakında hepsi geri dönecekti.

Yarın Karn'dan dönecek olan Alistair.

"Sabah bizimle gelecek misin?" Mera, Gölge tarafından ayağa sürüklenirken bana sordu.

"Fazla zamanımız olmayacak," diye hatırlattı Shadow ona. "Sam'e ve sonra Simone'a hızlıca uğrayacağız. Oyalanmak yok."

Mera onunla kavga etmedi. Reece nadiren yardım isterdi, bu yüzden Çöl Toprakları'nda her ne oluyorsa büyük bir olaydı ve tüm dikkatimizi hak ediyordu.

"Eğer beni orada istiyorsan, oradayım," dedim ona.

Mera bana o *lanet olası* ifadesini takındı. "Sen benim ailemsin. Nerede olursam olayım seni istiyorum."

"Yatak hariç," diye homurdandı Shadow ve sonra onu kollarının arasına alıp vücuduna yakın bir şekilde kucakladı. "Sabah görüşürüz Melalekin."

İçimden kısık bir kıkırdama yükseldi ve geniş omuzlarının koşuyormuş gibi görünecek kadar hızlı kayboluşunu izlerken başımı sallamak zorunda kaldım. Kendini beğenmiş piçin rahat bir yürüyüşte olduğu belliydi. Shadow enerjisiyle ne yaparsa yapsın, onu nasıl manipüle ederse etsin, bir başkası tarafından taklit edilemezdi. Belki de düşünmek istemediğim bir varlık hariç.

Gözlerim yine Reece'in boş koltuğuna takıldı ve onun yokluğuna takılmadan önce kalkıp uzaklaşmak için kendimi zorladım. Tabii ki yemek salonundan çıkıp ona çarpana kadar bu harika bir plandı.

Geçmişimin acısı, bana eziyet etmek için burada.

Ağır eller omuzlarıma indi ve normalde bu davetsiz temasa karşı sallanmam gerekirken, kuru çam kokusu burnumu istila edince donakaldım. Bu, toprak kokusuyla birlikte, yaz mevsiminde çöl kokusuydu ve Reece'e aitti.

Yemekhaneden hızla çıkanın ben olduğumu bilip bilmediği belli değildi ama hisleriyle bunu anlaması birkaç saniyeden fazla sürmezdi. Omuz teması kesilmeyince, yüzüne bakmak için başımı arkaya yatırdığımda gözlerimin fal taşı gibi açıldığını fark ettim. Uzun boyluydum ve savaş için yaratılmış bir vücudum vardı ama bu erkekle birlikteyken bana kendimi minyon hissettiriyordu.

Onun bu yönünü hem sevmiş hem de nefret etmiştim.

"Reece?" Neden hâlâ beni tuttuğunu anlamaya çalışırken yüz ifadem buruşarak usulca sordum. "Her şey yolunda mı?"

Yüzü okunmaz haldeydi, sıkıca kavradığı halde bana hiçbir şey söylemiyordu. Beni daha yakına çekti, bedenlerimiz boylu boyunca birbirine değiyordu ve ben onun bana karşı olan sertliğini görmezden gelmeye çalıştım. Vücudumu bir silah haline getirdiğim için pek de yumuşak sayılmazdım ama Reece onun yanında kayadan yapılmıştı.

"Lale," diye nefes aldı, irisleri girdaplı ve eziyetliydi ve lanet olsun, kalbim durdu. Bana hiç böyle seslenmemişti...

Sonsuza dek. Sonsuza kadar.

Bakışlarımı ondan, kontrolümü yok eden ve rüyalarımı istila eden o gözlerden ayıramıyordum. Onlar çöl tanrısının en sevdiğim parçasıydı; mavi, evrenlerin hiçbirinde eşi benzeri olmayan bir renkti ve onları çerçeveleyen en koyu, en kalın kirpiklerdi. Ve o derinliklerde, çok yakın olmanız gerektiği için çoğu kişinin göremeyeceği yerde, yıldızlardan ve sihirden oluşan bir galaksi vardı. Delfora'yla olan bağlantısına ihanet eden bir büyü.

Reece'in kadimlerin enerjisiyle dolu bir diyar olan Delfora'da gebe kaldığını ve doğduğunu sadece çok az kişi - çoğu artık ölü- biliyordu. Bu, ailesini ve herhangi bir çocuğu öldürmesi gereken bir eylemdi, ancak bir nedenden dolayı buna izin verilmişti. Tamamen yasaklanmış bir eylem, şimdi zaman içinde kaybolmuş bir sır.

Onun gözünde güç galaksilerinin var olmasının nedeni buydu ve şüphesiz topraklarına geri çağırılmasının nedeni de buydu.

Beni yakın zamanda serbest bırakacak gibi görünmediği için savunma moduna geçtim. "Ne yapıyorsun sen?" Tersledim. Kollarında bir saniye daha böyle kalırsam, gerçekten aptalca bir şey yapacaktım.

Ses tonum Reece'i aramızda gelişen her ne ise ondan uzaklaştırdı ve beni serbest bıraktığında kan yeniden uzuvlarıma hücum etti, kaslarım bir an için sıcak ve soğuk nabız atışları yaptı. Ben daha tek kelime edemedim, hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçip yemek salonuna girdi.

Bana dokunduğu andan itibaren adrenalin vücuduma hücum etmiş, her şeyi aşırı hızda pompalamıştı. Şimdi o gitmişti, bu durum hafiflemişti ve ben de aşırı uyarılmış ve bir şekilde bitkin bir halde en yakın raflara yaslanmıştım.

"Hayır!" Başımı sertçe sallayarak kendimi azarladım. "Kendini topla. Şimdi."

Kendi kişisel moral konuşmama ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu ama geçmişte değişen her şeyle birlikte

Birkaç ay sonra Reece'in hayatıma geri dönmesi her şeyi boka çeviren bir katalizör oldu.

Birbirimizden kaçmakta çok iyiydik.

Çok iyiydi. Parçalanmış geçmişimizin gerçek ayrıntılarını kimse bilmiyordu. En azından ben Mera'ya bazı temel bilgileri vermek dışında kimseye söylememiştim. Reece'i tanıdığım kadarıyla o da pek bir şey anlatmazdı ama Çöl Toprakları'ndaki bu küçük maceranın sonunda gereğın ortaya çıkacağını hissediyordum. Ne de olsa kumlarda olanlar her zaman orada gömülü kalmıyor.

TReece ile rastgele karşılaşmam beni o kadar tedirgin etti ki o gece dinlenemedim ve Mera ile Gölge ortaya çıktığında, ikisi de siyah giyinmişti

Kot pantolonlar, düz beyaz gömlekler ve siyah botlar, çift hedefler ve iyi dinlenmiş piçler gibi görünüyorlardı. Kütüphanenin ortasında durmuş, kendimi bok gibi hissediyordum ama Dünya'ya gitmeye hazırdım. Hatta kendi kot pantolonum, kırmızı kareli gömleğim ve spor ayakkabılarımla bulabildiğim en yakın insan kıyafetlerini giymiştim. Saçlarımı örmüştüm ve kanatlarımı da saklamıştım, böylece yerlilerin arasına karışabilecektim.

Çöl Toprakları'nın bitirilebilmesi için Dünya'nın bitirilmesine gerçekten ihtiyacım vardı. Tüm bunlar bittiğinde Reece'i ait olduğu yere, geçmişe geri gönderecek ve geleceğim üzerinde çalışmaya başlayacaktım. Konu açılmışken...

"Reece dün gece seni buldu mu?" Shadow'a sordum, sesim düzdü.

Ses tonum karşısında durakladı, alev alev yanan gözleri o anki ifademi kavrarken daraldı. "Bana, eğer Dünya'dan zamanında dönebilirsek bu gece hepimizi karşıya geçireceğine dair bir mesaj gönderdi."

Shadow her zamanki huysuz tavrıyla konuşurken bir yandan da ruhumun en derinlerine bakıyordu. "Yapma," dedim.

Onu uyardık ve sık sık yaptığımız gibi, bir sonraki iletişimimiz sessiz geçti.

Bakışları, *"Onun dünyasına gitmeden önce Reece'le bu işi halletmeniz gerek"* diyordu. *Kimsenin buna vakti yok.*

Daha sert baktım. *Dinle, pislik. Bu benim suçum değil. Beklediğim gibi onu görmezden geldim, ama bunu tekrar savaşa çeviren Reece oldu. Arkadaşınla konuş.*

O bana yeni "kelimeler" söyleyemeden, Mera, Sessiz alışverişi yakaladığı belli olan kadın boğazını temizledi. "Ne oldu böyle?" dedi. "Reece ne yaptı?"

Mera geçmişimizin bir kısmını biliyordu ve ikimizin de bunu aşır ilerlememiz gerektiğini düşünüyordu. Onlarca yıl kin tutmak, arkasında bu kadar az yıl olan birinin anlayamayacağı kadar fazlaydı.

"Hiçbir şey," dedim uzun bir nefes vererek. "Hiçbir şey olmadı. Sadece gergin bir durum."

Aslında hiçbir şey olmamıştı. Yaklaşık on kelime konuşmuştuk ve hiçbir anlamlı değildi. Benim kızgınlığım daha çok onun lanet gözlerinin ruhumu çalmasıyla ilgiliydi.

Çalınmış ve parçalanmış, özellikle de b u z tuttuklarında.

Konuyu değiştirmek şu anda çok iyi bir fikir gibi geliyordu. "Dünya'ya gitmeye hazır mıyız?"

"Evet!" Mera cıvıldadı, yüz ifadesi parlıyordu. Gevşek dalgalar halindeki kızıl saçları kıpırdandıkça vücudunun etrafında sallanıyordu. "Kızlarıma bu sihirli fae parşömenini vereceğim için heyecanlıyım. Düzenli olarak mesajlaşmak güzel olacak."

Shadow kaslı kolunu ona doladı. "Evet, bunu aklımızda tutarak yola koyulmalıyız. Bu ay ortasına kadar buraya dönmüş ve Çöl Toprakları'na doğru yola çıkmış olmalıyız."

Mera durdu ve başını çevirerek çatık kaşlarla yukarı baktı. "Ay ortası mı?"

"Yürüyelim ve konuşalım," dedi Gölge, onu kütüphanenin orta yolu boyunca yönlendirerek. "Çöl Toprakları'nın gökyüzünde aya benzer bir topu vardır," diye açıkladı. "Ona *yertin* derler, kabaca küre anlamına gelir. Evreleri, sabahları oldukça kırmızı ve sıcak olan yeni-ay, sonra gün ortasında orta-ay, akşamları kırmızının açık turuncu-sarıya dönüştüğü yarım-ay ve mavi ve gri tonlarında bir ışık şeridi olan karanlık-ay ile tamamlanır."

Mera, dünyalar hakkında bilgi edinmek için çaresizce onun her kelimesine asıldı. Okumadığı, eşini sevmediği ya da Noel'i yaratmadığı zamanlarda, kapıdan içeri adım atan her varlığı sorguluyor ve hayatları hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"Bu çok heyecan verici. Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi telaşla, "ve farklı renkteki kumları. Gerçekten de Dünya'ya gitmemiz ve buraya geri dönmemiz gerekiyor."

Fazladan göbeğine rağmen, bizi kütüphaneden çıkarıp beyaz salona götüren hızımızı artıran kişi oydu. Sohbet ederken gülümsemesi hiç değişmedi, ta ki yolun yarısında durana kadar. Ellerini karnına götürdü ve Shadow ile ben bir anda onun yanında bulduk kendimizi.

"Her şey yolunda mı?" Elimi göğsüme koyup aramızdaki bağı hissederek sordum.

Ben daha ayrıntılı bir şekilde inceleyemedim, derin bir iç çekti. "Bu bebek beni her tekmelediğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Bu çok garip bir his ama vücudumu istila eden bir uzaylıya dair korkularımı geride bıraktığımdan beri, bu günlük çırpınışları ve tekmeleri hissetmemeyi hayal bile edemiyorum."

Özü çoktan açılmış ve Shadow ile yarattığı hayata bağlanmıştı.

"Sen benim kişisel mucizemsin," diye fısıldadı canavar, eğilip dudaklarını kızın karnına bastırırken.

"Yine tekmelediler," diye haykırdı Mera. "Tam da beni öptüğün anda. Yemin ederim, bu ufaklık senin gücünü şimdiden biliyor, Shadow."

Shadow'un gümbürtüsü derin, kırık bir sestti. Bu sesi duymak göğsümü acıttı çünkü onun hayatının da benimkine benzediğini biliyordum - bütün olacaklarını hiç düşünmemiş iki ruh. Yine de burada hayalini kurduğu her şeye sahipti. Farklılıklarımıza rağmen onun adına mutluydum.

"Gel hisset," dedi Mera, bana bir el uzatarak. Hiç tereddüt etmeden elimi uzattım, bebeğin benim için tekmeleyeceği anın bu olup olmadığını merak ediyordum. Kaç kez hareketlerini yakalamaya çalıştıysam da, ne zaman gücümü hissetseler durdular.

Ve bugün de bir istisna değildi. Mera elimi kavradı ve tekmeleri hissettiği noktaya yerleştirdi ve avucum gömleğine değdiği anda en ufak bir hareket hissedilmedi.

Hepimiz yere baktık. "Bebek beni pek sevmiyor," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak, bir fetüs tarafından küçümsenmiş hissetsem de.

Mera'nın sıcak avucu benimkinin üzerine bastırdı. "Bu doğru değil. Bebek Angel Teyze'yi çok sevecek. Belki de senin gücün şu anda onlara biraz yabancı geliyordur."

Bu bir olasılıktı ama Mera ve ben artık benzer bir güç tabanını paylaştığımız için bu pek olası görünmüyordu. Gücün çocukları genellikle öngörülemezdi ve sanırım doğana kadar bunun beni neden reddettiğini öğrenemeyecektim.

Tekrar yürürken sessizdik. Gölge koridor çıkışını kontrol etti, böylece Sam'in New Mexico'nun Sierra Blanco Dağları'ndaki küçük Hrento kasabasında bulunan Clarity adlı sürüsüne vardık. Buraya daha önce Mera'yla birkaç kez gelmişim ve bu sefer onları uyarmamızın hiçbir yolu olmadan ortaya çıkmıştık.

Karanlıklarını bulmak için en iyi şansımız buydu.

Küçük kasabaya girdiğimizde ortalık sessizdi ve her zaman olduğu gibi burada da hiçbir şey tehlike ya da tedirginlik çağrıştırmıyordu. Clarity Sürüsü üslerini muhteşem, ormanlık bir dağ silsilesinin içine inşa etmişti ve bu da şekil değiştirenlere, şüphelenmeyen insanlarla karşılaşma endişesi olmadan dolaşabilecekleri birkaç bin dönümlük iyi bir alan sağlıyordu. Kasabaları Mera'nın büyüdüğü Torma'dan daha küçüktü ama Torma sürüsü Amerika'nın en büyüklerinden biri olduğu için bu mantıklı geliyordu.

Clarity sürüsü çok sayıda beta tipi kurtla doluydu ve alfa mantosunu giyebilecek sadece birkaç kurt vardı, bu da Torma'ya en iyi sürü statüsü için asla meydan okuyamayacakları anlamına geliyordu, ancak genel sürü hiyerarşisinde kendi başlarına kaldılar.

Ağaçların arasına serpiştirilmiş ahşap kulübe tarzı evlerin bulunduğu dolambaçlı ve dar sokaklara doğru ilerledikçe, etrafta dolaşan birkaç şekil değiştiren korkmuş fareler gibi dağılıp evlerinin içinde kayboldu. Mera ve Gölge'nin sürüler arasında oldukça iyi bir üne sahip olması nedeniyle bu durum kendi başına garip değildi, ancak genellikle birileri bize yaklaşıp selam verecek kadar cesurdu.

Yolumuza devam ederek ağaç ev havasına sahip olarak tanımlanabilecek bir köy olan Hrento'ya doğru ilerledik. Burada gerçekten de doğal yaşam alanlarından olabildiğince az şey alarak manzarayla uyum içinde çalışmışlardı. Güzel bir yerdı ve gözlemlediğimiz kadarıyla bu sürü, Torma'ya kıyasla üyelerine karşı çok daha az acımasız ve katı görünüyordu. Yine de Sam onlardan kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ve sonra geri geldi. Tüm bunlar kafa karıştırıcıydı ve Mera'yı sürekli onu kontrol etme ihtiyacı hissettiği için suçlamadım.

Mera ilerlerken yüzü kasvetliydi ve hepimizin bu sürünün alt akıntılarını araştırmak için sahip olduğumuz ekstra duyularımızı kullandığımızı biliyordum.

"Bugün gerçekten sakın hissediyorum," dedim, enerjimde neredeyse hiç dalgalanma hissetmeden.

"Çok sakın," dedi Shadow kısaca.

Mera yürümeyi bıraktı, gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken yüzü yukarıdaki ağaçların gölgesinde kaldı. "Burada kimse yok," dedi sonunda, gözlerini tekrar açarak. "Yani, biz geldiğimizde kaçıp gidenler dışında, başka bir enerji hissedemiyorum."

Gölge şimdi gözlerini kapatan ve şekil değiştirenleri incelemek için gücünü gönderen kişiydi. Ne de olsa onlar onun eseriye ve hiçbirisi ondan saklanamazdı.

İşlerini yapmalarına izin vererek, ön kapının her iki yanında büyük lavanta saksıları olan en yakın eve doğru yürüdüm. İçeriye göz attığımda karanlık iç mekânı ve pencerenin altından yayılan hafif bayat kokuyu fark ettim.

Sadece evde kimse yoktu, aynı zamanda bir süredir burada olmadıkları anlaşıyordu.

"Kasaba bomboş," dedi Gölge ve döndüğümde ikisini de verandada yanımda buldum.

Hepimiz aynı sonuca varmıştık ve şimdi nedenini bulmamız gerekiyordu.

Mera'nın yüzü solgundu ve sertçe yutkundu. "Bu çok kötü."

"Hadi kalan o birkaç kişiyi bulalım," dedi Shadow.

kızgınlığı kırılmış kelimelerle dışarı taşıyordu. "Bir şeyler biliyor olmalılar. Belki de Hrento'dan uzakta bir sürü buluşması ya da toplantısı vardır."

Normal bir erkek kapı kapı dolaşıp kalanları bulmak için kapıyı çalardı ama Gölge asla "normal" olmayacaktı. Alevlerini serbest bıraktı, canavar tarafı başını dışarı çıkardı ve bu enerji dağlara yayılırken, on şekil değiştiren evlerinden çıkıp önümüzde durmak için acele etti.

İkisi de sarı saçlı, uzun boylu, atletik yapılı kadınlardı ve Shadow'un gözleriyle buluşmak için başlarını kaldırdılar. Ama bunu yapar yapmaz göğsü gümbürdedi ve bakışlarını hızla akıllıca indirdiler.

Burada sadece bir alfa vardı.

Tamam, belki Mera'yla birlikte iki kişi. "Sürünün geri kalanı nerede?" diye tersledi.

Erkeklerden biri -neredeyse yerdeydi, kendini o kadar alçak tutuyordu ki- bazı kelimeleri boğuk boğuk söylemeden önce inledi. "Sürü işi için uzaktayım."

"Ne işi?" Mera bastırđı, bu bilgiyi onlardan zorla almak zorunda kaldığı için açıkça sinirlenmişti.

Başlangıçta Shadow'a meydan okumayı uman iki kadından biri oflayıp pufladı. "Bu hafta sonu New Orleans'ta tüm sürülerin bir toplantısı var. Her yıl düzenlenen iş görüşmesi etkinliklerinden biri ve bu yıl alfamız üyelerimizin çoğı olmadan gitmeyi güvenli bulmadı."

Başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Kasabayı ayakta tutmak ve hayvanları beslemek için geride kalmayı tercih ettik ama diğerlerinin hepsi orada. Gelecek hafta dönecekler."

Belli ki canına tak etmiş olan Mera, sarışın şekil değiştirenin kafasına dokunmak için uzandığında alevlerin uçuşmasına izin verdi. Mera anılarını araştırırken yaklaşık otuz saniyelik bir duraklama oldu.

"Tamam, doğruyu söylüyor," dedi sonunda iç çekerek. "Ve Sam bu anıların içinde güvende gibi görünüyor. Mutsuz görünüyor ama zarar görmemiş, yani onu burada tutan her neyse devam ediyor gibi görünüyor."

Sarışın şekil değiştiren başını sallayarak Mera'nın elini bıraktı. Shadow'un göğsü gümbürdedi; Mera'ya karşı duyduğu koruyuculuk, hamile kaldığından beri hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Ve daha önce ne kadar yüksek olduğunu düşünürsek...

"Bize söylemek istediğın bir şey mi var?" diye hırladı sarışına ve öne doğru yığılırken tüm mücadelesi öldü.

"Sam seni ilgilendirmez," diye boğuk bir sesle konuştu. "O da tıpkı bizim gibi sürü için görevini yapıyor ve anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğı sürece hepimiz iyi olacağız."

Artık Mera'nın tüm dikkati ve odağı ondaydı. "Ne pazarlığı?" diye hırladı, bir adım daha yaklaşarak. Gölge bundan hoşlanmadı. İfadesi karardı ama bu varlıkların eşi için gerçek bir tehdit olmadığını biliyordu, bu yüzden onu geri çekmekten kaçındı.

"Ne pazarlığı lan?" Mera daha sert itti. "Öyle ya da böyle senden alacağız, o yüzden kendini işkenceden kurtarabilirsin."

Gülümsememi sakladım. Mera diğer güçlü varlıklardan çok farklıydı. Genelde gücünü başkalarına, özellikle de daha zayıf olanlara karşı kullanmak onu rahatsız ederdi ama onun değer verdiği birine zarar verirsiniz, hangi tanrıya tapıyorsanız ona dua etmeye başlasanız iyi edersiniz çünkü öbür dünyaya doğru yol alıyordunuz.

"Sürüyü korumak için kalıyor." Başka bir şekil değiştiren konuştu

-Bu noktaya kadar sessiz kalan, sırık gibi, koyu tenli bir adam. "Alfa'mız, eğer kalıp henüz reşit olmayan oğluyla çiftleşirse, hepimizin daha fazla sürü cezasından korunacağına söz verdi."

Başını tamamen kaldırdı ve diğerlerinin aksine neredeyse Mera'nın gözleriyle buluşmayı başardı. "Sam'in bize hiçbir borcu yok ama ne olursa olsun bizim için kalıyor."

"Alfa neden onu oğlu için istesin ki?" Mera başını sallarken sesi alçaldı. "Zaten reddedilmiş bir eş olduğu için hiç mantıklı değil."

"Onu reddeden ağabeyiydi," dedi adam, yüzü asılmış bir halde. "Sam gittikten sonra babası tarafından öldürülen bir önceki geleceğin alfası."

"Neden?" Mera bastırdı.

"Alfa, kızın gitme sebebinin oğlunun onu reddetmesi olduğunu öğrendi. Saplantısı o zaman başladı."

Sarışın dişi espri yapmadan güldü. "Gerçek bir çift olan alfanın güçlü bağını istiyor. Şimdi bunu en küçük oğluyla yeniden yaratmaya kafayı takmış durumda."

"Ve Sam de onun seçtiği kişi," dedi Mera usulca, bakışlarımla buluşmak için dönmeden önce birkaç derin nefes çekti. Tam olarak ne düşündüğünden emin değildim ama meraklı şekil değiştirenlerden uzaklaştığımızda konuşacak çok şeyimiz olduğu açıktı.

Mera sonunda parşömenden bir parça kopararak, "Döndüğünde bunu ona vermenizi istiyorum," dedi.

"Bu kağıda yazabilir ve ben de mesajı alırım. Alfa da bunu bilmemeli." Bakışları daha da karardı. "Hepinizden bu basit görevi berbat etmeyeceğinize dair yemin etmenizi istiyorum. Artık enerjinizi biliyorum ve hiç terlemeden sizi takip edebilirim."

Teknik olarak Shadow bunu yapabilirdi ve dudaklarında beliren gülümsemeye bakılırsa Mera'nın onu ikinci elden bir tehdit olarak kullanması hoşuna gitmişti.

"Söz veriyoruz," diye ciyakladı içlerinden biri. "Bu parşömeni canımız pahasına koruyacağız ve döner dönmez Sam'e senin sözlerinle birlikte vereceğiz."

Mera başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Yardımanız için minnettarım."

Yüzü bomboştı ama onu yakından tanıyan bizler gözlerindeki endişeyi görebiliyorduk. Kasabanın kenarına doğru yürüyene ve Gölge bir kapıya seslenene kadar tek kelime etmedi, ama beyaz koridora girer girmez kırıldı.

"Ne oluyor lan?" Hırıltısı yüksekti. "Sam ve benim neredeyse ayna gibi geçmişlerimiz var." Nefesleri sertçe girip çıkıyordu. "Bana eşinin de bir alfanın oğlu olduğunu hiç söylemedi."

"New Orleans'a gitmek istiyor musun?" Shadow sordu, endişeli bakışları açıkça stresli olan arkadaşına kilitlenmişti.

Mera kendini sakinleştirmek için nefes alış verişini yavaşlattı. Neredeyse işe de yarıyordu. "Ne kadar istesem de, anılarında Sam'in fiziksel olarak güvende olduğunu görebiliyorum. Ayrıca yardım etmemize izin vermek için birkaç fırsattan daha fazlasına sahipti ve reddetti. Orada ortaya çıkmak bunu değiştirmeyecek. Muhtemelen görmek isteyeceği son kişi olduğumdan bahsetmiyorum bile."

"Seni suçladığını mı düşünüyorsun?" Bu ifadeyi anlamaya çalışarak sordum.

Mera başını salladı. "Muhtemelen. Torin ve benim başıma gelenler bu pisliklere gerçek eş bağı ve reddedilmenin sürüden neler götürebileceğini gösterdi. Kaçmayı başardım ama

Sam, acısını dindirecek Shadow gibi bir eş olmadan geri dönmek zorunda kaldı."

"Seni suçlamıyor," dedi Gölge dimdik. "Onun duygularını hissettim ve sana çok değer veriyor. Bence biraz kurtarıcı zihniyetine sahip olabilir."

Mera sertçe yutkundu, gözleri cam gibiydi. "Evet, kesinlikle öyle. Bana yardım etmek için Torin'in gazabını göze aldığı anda tamamen yabancıydım." Birkaç kez burnunu çekip kendini toparlamadan önce kabaca gözlerini sildi. "Şu anda Reece'e yardım etmemiz gerekiyor ama Çöl Diyarı'nın sorunlarını hallettikten sonra Sam'i bulup ona bazı önemli sorular soracağım. Doğru şeyi yaptığını düşünüyor olabilir ama aslında hayatını bir kenara atıyor. Eğer mesele megaloman bir alfabla başa çıkmaksa, bunu yapabileceğimizi birden fazla kez kanıtladık. Başka bir seçenek olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bunu size neden en başta söylemediğini anlamıyorum," dedim. "Basit bir çözümü olan basit bir mesele. Acı çekmeye ve gizliliğe gerek yoktu."

Gölge kısık bir kahkaha attı ve beklerken omzunu beyaz duvara dayadı. "İnsanlar bizim gibi düşünmezler. Genç ve idealisttirler. Ve eğer biraz olsun dürüstlerse, her zaman kendilerini şehit etmek isterler."

Mera ters ters baktı ve onu bir santim bile kıpırdatmadan dürttü. "Öncelikle, o insan değil. Ama geri kalanı için... muhtemelen haklısın. Bence Sam tüm hayatını kaybolmuş, sürüsünden dışlanmış gibi hissederek geçirdi ve şimdi nihayet bir onayı var. Bir yeri ve amacı var. Kabul görme. Tüm bunlar çok yakında onunla samimi bir tartışma yapmak için peşine düşeceğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

Gölge başını eğdi ve tekrar dikleşerek üzerimizde yükseldi. "Önce Simone mu?" diye sordu ve Mera başını salladı, ruh hali bir parça aydınlandı.

"Evet, kesinlikle. New Orleans'taki toplantıya katılacağını sanmıyorum çünkü Torma tüm şekil değiştirenleri korku içinde göndermez. Onları yeniden yapılandırdığımızdan beri çok değiştiler ama ezici kibirleri devam ediyor."

Shadow'un kıkırdaması koridorda yankılanırken bir kez daha eşine sarıldı. "Bu sürüler senin tanrı olmanla gelişirdi."

Mera ayak parmaklarının ucuna basarak adamın teninin ulaşabildiği yerlerine öpücükler kondurdu. "Seninle birlikte geliştiler. Onlara kanat verdin ve uçmalarına izin verdin."

Shadow, kızıl saçlarının tepesinden bakışlarımla buluştu ve yüz ifadesi... Mera'nın ve şimdi de benim dışımda, onun böyle bir bağlılık ifadesi takındığını gören başka biri olup olmadığını merak ettim.

Bu, yıllardır karşı karşıya geldiğim canavarın aynısı değildi.

Mera onu
değiştirmişti. Hepimizi
değiştirmişti.

Mera'nın tahminleri doğru çıktı ve Torma'nın büyük bir kısmı günlük hayatlarına devam eden şekil değiştirenlerle doldu. Simone'u ana alışveriş merkezlerinde bulduk.

Uzun ve geniş bir cadde olan bölgenin her iki yanında ev eşyalarından kafelere ve hatta büyük bir nalbur dükkanına kadar çeşitli mağazalar sıralanıyordu.

"Vay anasını be!" Mera kırmızı tuğlalı bir dükkânın önünde durduğunda ciyakladı. "Kitapçıyı yeniden açmış."

Mera, Gölge ve benim gibi, çok okuyan biriydi. Gerçek kaderini öğrenmeden önce, Torma'daki tek kitapçıda çalışıyordu ve burası da gizlice bir şekil değiştiren gibi davranan Dannie'ye aitti. Shadow'un annesinin Gölge Diyarı'nın efsanevi Danamain'i olduğu ortaya çıktı ve çok fazla güç kafasına girdiğinde, Torma'da geçirdiği zamana dair tüm anılarımızı silmeye çalıştı.

Bu dükkân da o anılardan biriydi, ama görünüşe göre artık onun entrikalarından kurtulmuştuk, Simone dükkâna yeni bir hayat vermeye karar vermişti. Dış cephe değişmişti, kırmızı tuğlalar şimdi parlak orman yeşili bir tente ile süslenmiş ve büyük bir pencereyi çerçeveliyordu.

ahşap raflarda ustalıkla sergilenen fantezi ve aşk kitaplarıyla dolu.

"*Once Upon a Howling Good Time*," dedi Mera gülerek, ön kapıdaki kocaman tabelayı okuyarak. "Okumayı yeniden eğlenceli hale getirmek için iyi bir eski şekil değiştiren denemesi yapmasına bayılıyorum. Torma hiçbir zaman sanat sevgisiyle tanınmamıştır."

Gölge boğazını temizledi. "Evet, bu muhtemelen benim hatam. Şekil değiştirenleri, kültür ve empati olmadan sürülerin asla doğdukları canavarların ötesine geçemeyeceklerini hesaba katmadan yırtıcı olacak şekilde tasarladım."

"O kadar da kötü değiller," diye homurdandı Mera, gözlerini hafifçe devirerek. "Ama evet, bir tutam daha kitap zekâsı fena olmazdı."

"Bunu unutmayacağım," dedi Shadow sert bir sesle, "bir dahaki sefere bütün bir varlık ırkını icat ettiğimde."

Mera onun göğsünü okşadı. "Öyle olduğunu gör." Sonra da göz kırparak kışını kaldırıp kitapçıya girdi.

Shadow onun uzaklaşmasını tam bir dakika izledikten sonra başını salladı ve kocaman elini yüzüne götürdü, sanki bu onu Mera'nın üzerindeki büyüünden kurtaracakmış gibi. Bana hiç bakmadı ve ben de gözlerimi ileriye odakladım çünkü savaşçı arkadaşlar arasında konuşulmayan bir kural vardı: Birbirimizin zayıf anları olmasına izin veririz ve onları işaret etmeyiz.

İçeri girdiğimizde Mera ve Simone'u odanın ortasında birbirlerine sarılmış, ağlarken ve ileri geri sallanırken bulduk. Sağ taraflarında kitap rafları, sol taraflarında ise büyük, ham ahşap bir servis masası vardı. Oda kâğıt, parşömen, mürekkep ve... ev kokusuyla doluydu. Kelimeler ve bilgiyle dolu bir odada her zaman sıcaklık ve rahatlık bulurdum.

"Karnın artık çok büyük," diye fışkırdı Simone uzaklaşırken, koyu renk gözleri sadece

gerçek mutluluk olarak tanımlanır. "Bu lanet bebeği bensiz doğurmasan iyi edersin. Yemin ederim Mera."

Gölge arkadaşının arkasından itti. "Biz de bu yüzden buradayız," dedi. "Mera'nın birkaç haftalığına kütüphaneden ayrılması gerekiyor ve biz yokken iletişimde kalabilmeniz için sizi kontrol etmek ve daha fazla parşömen bırakmak istedi."

Simone durakladı, Mera'nın karnındaki elleri sakinleşirken heyecanının bir kısmı kayboldu. "Nereye gidiyorsunuz? Bu durumda seyahat etmeli mi?"

Shadow ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Mera homurdandı. "Tam burada duruyor ve hiçbir koşul yok. Hamileyim, ölmüyorum. Bebek en az bir ya da iki ay daha burada olmayacak ve ben de o zamana kadar kütüphaneye sağ salim dönmüş olacağım." Bakışları bana doğru kaydı. "Bana destek ol, Angel. Demek istediğim, kadınlar doğum yapmak için çömelene kadar tarlalarda çalışıyorlar. Bir arkadaşıma yardım etmek için kütüphaneden birkaç haftalığına ayrılabilirim."

Shadow akıllıca sessiz kaldı; Çöl Toprakları hakkında birden fazla kez tartıştıklarını hepimiz biliyorduk ve Mera kazandığına göre, bunu tekrarlamamanın bir anlamı yoktu.

"Kadınlar binlerce yıldır istisnai durumlarda doğum yapıyorlar," diye onayladım. "Özellikle de bugün sahip oldukları modern kolaylıklar olmadan oldukça ilkel bir şekilde yaşadıkları Dünya'da. Doğum, yüzyıllardır kadınların en büyük katillerinden biri olmasına rağmen-"

Mera'nın gözleri dramatik bir şekilde açılınca sözümü kestim. *Kahretsin*. Bu gerçeklerden bazıları muhtemelen onun şu anki durumuna uygun değildi.

"Tabii ki bu seninle hiç alakalı değil," diye düzeltmek için acele ettim, "çünkü sen bir tanrısın. Bebeklerimiz oldukça güçlü olabilir, büyümeleri ve doğmaları zor olabilir ama..."

Bu noktada yüzü çok solgundu ve ben de çenemi kapatmaya karar verdim.

"İyi olacaksın," dedi Shadow uzanıp bir eliyle kızın belini ovarken ve onu sadece kendisinin yapabileceği şekilde yatıştırırken. "Angel'ın söylediklerinin en önemli kısmı senin Nexus'tan doğan bir tanrıça olduğun. Neredeyse yok edilemezsin. Kendine güçlü bir eş bulduğun gibi çocuğumuzu da kolayca doğuracaksın."

Mera ona ters ters bakarken başını kaldırdı. "Şu anda gerçekten benimle dalga mı geçiyorsun? *Birlikte olmak için yaşadığımız onca şeyin* neresi kolaydı?"

Shadow onun ani saldırganlığı karşısında gözünü bile kırpmadı.

Hamilelikten önce bile, her zaman *benimle dalga* geçme gibi bir tavrı vardı ve bu *tavrının* onun hoşuna gittiğinden emindim. "Her bir parçası kolaydı. Nispeten. Kaderimizde birlikte olmak var ama öyle olmasaydı bile seni ve yaşadıklarımızı seçerdim. Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi."

Mera uzun bir nefes verirken yüzü yumuşadı. "Ara sıra doğru şeyi söylediğin için şanslısın." Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti. "Ve bu bakış açısıyla, sanırım seni sevmek de şimdiye kadar yaptığım en kolay şey."

Shadow'un dudakları kıpırdadı ama daha fazlasını söylemekten kaçındı. Mera da fazla zamanımız olmadığı için Simone'a dönerek onu bıraktı. "Bu parşömen," dedi ve uzattı. "Sürülerde neler olduğu ve bu büyük toplantıdan bir sonuç çıkıp çıkmayacağı konusunda beni bilgilendirir misin?"

Simone başını salladı, kâğıdı aldı ve çekmeceye koymak üzere tezgâhının arkasına geçti. "Elbette yaparım. Şimdi otur da burada ne kadar zamanın kaldıysa o kadar konuşalım. Son görüşmemizden bu yana olan biten her şeyi anlat bana."

Kollarını birleştiren çift, dükkânın arka tarafına doğru ilerledi; burada birkaç kanepeli küçük bir okuma salonuna yerleştirilmişti.

boşluk. Bir koltuk seçerek ikisi birden konuşmaya başladılar ve ağızlarından dökülen sözcüklerin, söylenenleri hem duyma hem de anlama yeteneğini ortadan kaldıracak bir hızda olmasına rağmen, bir şekilde bunu başardılar.

Mera ona Clarity'de öğrendiklerimizi anlattıktan sonra, "Sam için endişeleniyorum," dedi. "Acil bir tehlike altında olmadığı açık olsa da, sürüsünde kesinlikle bazı karanlık şeyler oluyor. Sam bizimle paylaşmaya hazır olur olmaz, bunları aşması için ona yardım etmeliyiz."

Simone başını salladı, ciddi kahverengi gözleri Mera'nın yüzüne kilitlenmişti. "Evet, ben de aynı sebeplerden dolayı onun için endişeleniyorum. Sürüsünde Torma'nın eskiden hissettiğine benzer bir karanlık akımı var."

Yozlaşmış alfalar, bir sürüyü tam bir kargaşaya sürükleyebilecek kötülük tohumları.

"O alfayı ölüm listeme alıyorum," diye mırıldandı Mera. "Bu güce aç piçler gerçek bir sürü bağının ölümüdür."

Shadow'un göğsü gümbürdedi. "Cinayet planlarken çok seksisin dostum."

Mera ona sadece başını salladı. "Hiç yardımcı olmuyorsun dostum. Cinayet planlayan sen olmalıydın. Sen lanet olası Gölge Canavar'sın."

Göğsündeki gümbürtü arttı. "Birincisi, bana ahbap deme. İkincisi, eğer birini öldürmemi istiyorsan, sadece bir kez istemen yeterli, o zaman yaparım." Sesi alçaldı. "Ve üçüncüsü, eğer tüm gezegeni yok etmemi istiyorsan, yaparım."

Mera'nın gülümsemesi o kadar parlaktı ki gözleri kamaştı ve gözyaşlarını kırıştırdı. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey."

Sadece bu ikisi cinayeti romantizme dönüştürebilirdi.

Shadow birkaç adım atarak sandalyesinin arkasına çömeldi ve onu kabaca öptü. Sadece bir öpücük olmasına rağmen Simone ve ben rahatsız bir şekilde yer değiştirdik çünkü bu

İki, kimya o kadar sıcaktı ki, şu anda onları seksin tam ortasında yakalamış gibi hissediyordum.

Sert bir nefes alarak döndüm ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duyarak dükkândan çıktım. Mera, kendi hatası olmaksızın, muhtemelen hiçbir zaman benim olmayacak bir hayatı arzulamamı sağlamıştı; bu gerçeği bir an önce kabullenmem gerekiyordu.

O Dışarı çıktığımda, hızla atan kalbimi sakinleştirmem birkaç dakikamı aldı.

Yüzyıllar boyunca fiziksel varlığımın her yönünü nasıl kontrol edeceğimi ve yöneteceğimi öğrenmişken, yeniden böylesine güçlü duygulara kapılmak çok sinir bozucuydu. Kontrolden çıkmıştım ve eğer kısa sürede kontrol altına alamazsam, muhtemelen çok tatsız bir şekilde kendi kendimi yok edecektim.

Reece'in yanında bunun olmasına izin veremezdim. Ona bu zevki tattıramazdım.

"Angel!" Simone sokakta belirdiğinde adımları seslendi. "İyi misin?"

Yavaş bir nefes alarak yalan söylemeye hazırlandım ama bir şekilde lanet gerçek ortaya çıktı. "Zorlanıyorum."

Koyu renk kaşları havaya kalktı ve neredeyse aynı derecede koyu renk saç çizgisiyle çarpışıyordu. "Oh, lanet olsun. Bunun söylemeni beklediğim son şey olduğunu söylemeliyim ve bana karşı bu kadar açık olduğun için biraz korkuyorum."

Simone ve ben birlikte fazla zaman geçirmemiştik, aramızdaki en büyük bağ Mera'ya olan sevgimizdi. Ancak verdiği açık sözlü yanıtı takdir ettim ve aynı şekilde devam etmeye karar verdim. "Yeniden doğduğumdan beri duygularım hiç beklemediğim bir şekilde uyandı. Yani, ben yaşıyorum

-Muhtemelen sandığınızdan daha yaşıyım ve varlığımın her yönünü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem çok uzun zaman aldı. Yine de buradayım, yine bir genç gibi, başa çıkamıyorum."

Simone bir adım daha yaklaşarak aramızda sadece birkaç santim bıraktı. Sokakta hiç şekil değiştiren yoktu ama yine de sesini alçalttı. "Burada kaç yaşından bahsediyoruz?"

Kızgınlığının bir kısmı geçti ve gülümsememe engel olamadım. "Kadim. Bu konuda bana güvenin."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Lanet olsun, kızım. Shadow'dan daha mı yaşlısın?"

Bu sefer sırtışımla gülümsemeye dönüştü.

"Çok daha yaşlı." Shadow'un derin sesi, Mera ile birlikte dışarı çıkarken dükkânın ön kapısından geldi. "Benden önce gölgelerdeki canavardı."

Susmasını umarak ona ters ters baktım. "O eski bir hayattı. Şimdi ben sadece... Kim olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama umarım bunu öğrenmek için bir şansım olur."

Mera hiç vakit kaybetmeden bana sarıldı, ona o kadar çok kelimeyle söylememiş olsam da mücadele ettiğimi kendince biliyordu. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı benden uzaklaşırken. "Senin için parlak bir gelecek görüyorum Angel. Yeniden doğmanın bir nedeni var; sensiz hayatta kalamayacağım gerçeğinden daha büyük bir neden. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor ve gerçek kendini gösterecektir."

Simone uzanıp onun elini tuttu ve üçümüzü bir araya getirdi. "Hamilelik seni çok filozof yaptı. Bunu sevdim."

Mera en yakın arkadaşına daha sıkı sarıldı. "Öyle ve bunu göz önünde bulundurarak, bana bir vampirle aranızda neler geçtiğini anlatmaya hazır olup olmadığını merak ediyorum. *En* iyi arkadaşımın benden bir şeyler saklamasından ve yardım etmeme izin vermemesinden gerçekten nefret ediyorum."

Simone'un yüzündeki neşe ve sevinç o kadar hızlı kayboldu ki, sanki biri eline bir bez alıp

bir kaydırmayla sildi. "Yapamam," diye boğuk bir sesle konuştu, sesi boğazını incitmiş gibi tiz çıkıyordu. "Zorlama bunu zorlaştırıyor ve nasıl kıracağımı bulana kadar gerisi kafa karıştırıcı olacak."

Mera'nın dudakları inceldi. "Lucien'i öldürmem gerek, o piçi tam kalbinden kazığa oturtmalıyım."

Simone başını sallamadan önce öksürdü. "Hayır, lütfen. Bu onun hatası değildi. Bana yardım etmeye çalıştı ama Valdor'da bazı karanlık işler döndü. Şimdi hayatıma devam etmeli ve olanları unutmalıyım."

Mera hala bundan hoşlanmıyordu ama yine de tartışmadı. En azından bugün için. "Evet, sanırım buna saygı duyabilirim. Sadece daha iyi hale getirmenin bir yolu olmadan seni incinmiş görmekten nefret ediyorum."

Simone ona şiddetle sarıldı, sanki Mera onun can simidiymiş gibi tutundu. "Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Ama söz veriyorum," diyerek geri çekildi, "iyi gidiyorum. Yakında yeniden çıkmaya bile başlayabilirim ve umarım bu Valdor'u geride bırakmak için ihtiyacım olan ileri adım olur."

"Yeniden çıkmak iyidir." Mera başını salladı. "Ailen gerçek dünyada boktan hayatlarını yaşayan insanlar olduğu için başka birinin sana göz kulak olduğunu bilmek güzel olurdu."

Simone alaycı bir kahkaha attı. "Burada yaşarken bile bu kadar ilgili değillerdi."

Mera hüznü bir gülümsemeyle, "Doğru," diye cevap verdi.

Shadow boğazını temizleyerek sözlerini kesti. "Çıkma konusuna gelince, Lucien'e bundan bahsetmememizi öneririm. Simone söz konusu olduğunda, nedenini kabul etmese de, çok sinirli oluyor."

Simone kollarını koruyucu bir şekilde kavuşturdu. "Bırakın öfkelenmeyi, benim hakkımda düşünmeye bile hakkı yok. O kendi seçimini yaptı, şimdi ben de kendi seçimimi yapıyorum. Ona ne istersen söyle ama iyi olduğumu da söylemeyi unutma. Kendi işim var ve flört ettiğim bir şekil değiştiren var, ona bir şans bile verebilirim. O vampire hayatımda ne ihtiyacım var ne de onu istiyorum."

Shadow sadece başını salladı, ifadesi nötrdü ama onu maskenin altında derin düşünceler olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Simone bu konuşmayı bitirince Mera'ya döndü. "Ne kadar kalabilirsin? Seni tekrar ne zaman göreceğim?"

Zaman Dünya ile diğer diyarlar arasında farklı hareket ediyordu. Eğer birkaç haftalığına Çöl Toprakları'nda olsaydık, bu Dünya zamanına göre kolayca iki aya dönüşebilirdi.

"Birkaç dakikamız var," dedi Mera hızla. "Öğle yemeği yiyelim mi? Bebek acıkmış."

Bu, arkadaşını harekete geçirdi ve bizi hemen yakındaki bir kafeye götürdü; kafede dana yahnisi, *geyik eti butu ve bütün bir tavşan şişte kavrulmuş olarak* sunulan spesiyaller gururla sergileniyordu.

Şekil değiştirenler canavar formlarından çok da uzaklaşmamışlardı, özellikle de yeme alışkanlıklarında.

İçerisi bu dünyada gördüğüm diğer tüm lokantalar gibiydi: çok sayıda kabin, kırmızı-beyaz kareli bir tema ve içeceklerin, sosların, çatal bıçakların ve sıkılmış görünen birkaç vardiyacının bulunduğu uzun bir bar. Geldiğimizi fark eder etmez, üçü bir kabine girmemize yardım etmek için öne atıldı.

"Mera!" diye bağırdı açık altın sarısı saçları ve iri gri gözleri olan bir dişi. "Burada ne yapıyorsun?"

Mera'nın yüz ifadesinden pek bir şey anlaşılmıyordu, "Hey, Greta, işler nasıl? Arayı kapatmak için Simone'u ziyarete geldim ve şu dünyaca ünlü güveçten biraz yemeyi umuyoruz."

Greta sertçe yutkundu, gözleri Gölge'ye kaydı ve canavarın bakışlarını bir kalp atışından daha uzun süre tutamayınca tekrar Mera'ya döndü. "Herkes için mi?" diye ciyakladı.

Mera bana baktı, ben de başımı salladım.

"Sadece iki tane lütfen," dedi garsona, "ve biraz da su."

Greta ayakları üzerinde biraz dengesiz durarak aceleyle uzaklaştı. Simone, "Gölge ne zaman şekil değiştirenlerin arasına girse böyle saçmalıklar oluyor," diye homurdandı. "İnsan onu tanrı falan sanıyor."

Gölge'nin göğsü, her zamanki kızgınlık homurtusu çıkarken kalktı.

Mera onun kolunu okşarken, "Merak etme dostum," dedi. "Seni kadınlardan koruyacağım."

Adam gözlerini kıza dikerken kaşları çatıldı ama daha yorum yapamadan Mera arkasını dönmüş, arkadaşıyla ilgilenmeye başlamıştı bile. "Jaxson şu anda NOLA'da," dedi Simone. "Ve diğer üç alfabla birlikte Torma'yı yönetme konusunda gerçekten sağlam bir iş çıkarıyorlar."

"İşe yarayacağını sanmıyordum," diye cevap verdi Mera, tam güveç geldiğinde. Greta masaya iki büyük, beyaz seramik tabak ve ardından su bardakları koydu. "Birden fazla alfa felaket için bir reçete gibi görünüyor, ama görünüşe göre aslında daha dengeli bir yaklaşım yaratmış, kararları oylayan bir konsey."

Çoktan yemeye başlamış olan Simone, cevap vermeden önce yutkunmak için bir saniye bekledi. "Hemen hemen. Çoğunluk oyu ve daha çok sürü oylaması yapılıyor. Wolfe ailesi en tepedeki görevden alındığından beri burası huzurlu."

Artık kaşık kaşık çorba içen Mera başını sallamakla yetindi. "Torin hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu sonunda hava almaya çıktığında.

Shadow "Lanet olası kafasını koparmalıydık" diye mırıldandığında hiçbirimiz şaşırmadık.

"Çıt yok," dedi Simone dudakları seğirerek. "Muhtemelen ölmüştür. Görünüşe göre soğuk algınlığı insanları öldürüyor ve o piç kurusu kesin erkek gribine yakalanırdı."

Gölge, kabindeki köşesinde rahatlarak bu gerçekten memnun görünüyordu ve geniş alanı küçük gösteriyordu.

"Bir gün onun izini bulacağım," dedi Mera. "İkinci şansıyla ne yapmayı seçtiğini ve Sisily'nin burada kalmaya karar verip vermediğini merak ediyorum." Simone, "Onun için kurdundan vazgeçti," dedi. Omuz silk. "Sanırım onun hakkında oldukça ciddi."

Mera bir kahkaha attı. "Ne karar verirse versin kurdu gidecekti ama evet, haklısın, şekil değiştiren tarafını feda etmeye hazırdı. Bundan daha büyük bir kayıp düşünemiyorum. Aşk olmalı, değil mi?"

Shadow alay etti ve Mera'yı reddeden ve onu Shadow'a götüren olaylar zincirini başlatan şekil değiştiren hakkında yeterince konuştuğu belliydi. Bir bakıma, ikisi de Torin'in bu kadar bencil bir pislik olduğu için minnettar olmalıydı, aksi takdirde Mera'nın geleceği farklı görünebilirdi, sonsuza dek o pislikle Torma'da sıkışıp kalabilirdi. Benim de bu konuda minnettar olmam gereken çok şey vardı ve belki bir gün Torin'in izini sürer ve omurgasız bir organ çuvalı olduğu için ona teşekkür ederdim.

"Artık gitmeliyiz," dedi Gölge birkaç dakika sonra, kızlar yahnilerini bitirmiş ama hâlâ ileri geri sohbet ediyorlardı. "Çöl Toprakları'na gitmek için hazırlanmalıyız."

Çoktan ayağa kalkmışım, bir sonraki görevin bitip gitmesine hazırdım. Geçmişimin hayaletleri başımın üzerinde dolaşmaya devam ederken, kendimi huzursuz ve endişeli hissediyordum; enerjimin içinde var olmasından hoşnut olmadığım iki duygu.

Mera'nın ayağa kalkması daha yavaştı ve bunun tek nedeni midesini kabinden çıkarmak zorunda kalması değildi. Simone'u geldikten bu kadar kısa bir süre sonra terk etmekten nefret ettiği açıktı. "Her zaman vedalaşıyoruz," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Bizimle gelmesini istiyor musun?" Shadow sordu, eşinin ağlayan yüzünü görünce gözleri kapandı.

Mera'nın yüzü daha da sıkıştı. "Bu çok tatlı," diye hıçkırdı. "Ama onu tehlikeye atmayacağım. Burada bir hayat kuruyor ve ben bunu yüzde yüz elli destekliyorum."

"Stan'in ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Shadow, "ama ağlamayı kesmezsen bu lanet kasabayı yerle bir edeceğimi biliyorum, dostum."

Bu durum Mera'nın daha çok hıçkırmasına neden olurken, "Bu bir takipçi ve hayran olmanın bir kombinasyonu. İsterseniz süper hayran da diyebilirsiniz." Aslında saçmaladığının farkındaymış gibi sakinleşmeye başlamıştı. "Doğru kullandığımı bile sanmıyorum ama güncel kalmalıyım."

Shadow başını sallarken göğsü gümbürdedi. "Günüşığı, sen ebedisin. *Stan* gibi kelimeler," yüzü sahte bir dehşetle buruştu, "göz açıp kapayıncaya kadar yok olacak."

Mera yeni tanıştığı bir ton argoyu sıralamaya devam ederken, kendimi Simone'la eğlenen bir bakış alışverişinde buldum. "Her zaman böyle midir?" Simone kıkırdayarak sordu.

"Hamileliği... ilginç geçti," diye cevap verdim.

Bu Simone'u kızdırdı, kahkahası küçük lokantayı doldurdu ve neyse ki Mera'nın bize bakarken ağlamayı kesmesine yardımcı oldu. "Siz pislikler bir Gölge Canavar bebeği büyötmeyi denemelisiniz. Çok zor."

Bundan hiç şüphem yoktu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Simone ona son bir kez sarılarak. "Bebek doğduğunda orada olsam iyi olacağından yakında tekrar görüşeceğiz. Ve seninle çöle gitmeyi çok isterdim" - Mera'ya sahte bir kızgın bakış fırlattı

- "Bu arada bana sormadan bu kararı verdiğin için teşekkürler. Ama Lucien'den bir şey öğrendiysem, o da sizin dünyanızda gerçekten oynayamayacağımıdır. Zarar görmeden olmaz. Bu ölüm kalım durumlarında ben bir sorumluyum. Ve senin de buna ihtiyacın yok-"

Mera kaşlarını çatarak, "Hamilelik," diye araya girdi ama en azından sesi o kadar üzgün çıkmıyordu. "Ve sen asla bir sorumluluk değilsin, ama yaralanırsan ölürüm... ya da daha kötüsü. Sadece bana yaz, tamam mı? İletişimde kalacağız."

Simone uzun ve derin bir nefes vermeden önce yumuşak bir sesle, "Ben de sana, kanka," dedi. "Lütfen güvende kal. Kendini ve o bebeği hayatta tut."

"Orada olacağız," diye hatırlattım ona. "Shadow ve ben Mera'ya ya da bebeğe bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Mera gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "*Bebek* ve Angel Teyze hâlâ aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalışıyorlar ama emin olun, ikimiz de onun bizi sevdiğini biliyoruz."

"Aşk" kelimesi Shadow'u rahatsız ettiği kadar beni de rahatsız ediyordu ve Mera bu kelimeyi bir partideki konfeti gibi etrafa saçsa da, onun bunu kastettiğinden bir kez bile şüphe etmedim.

Haksız da sayılmazdı. Reece onları neyin içine sokmuş olursa olsun, ailemin Çöl Toprakları'nda yok olmamasını sağlamak için orada olacaktım.

Bir daha asla.

MTorma'dan ayrılırken era'nın morali bozuktu ama bu uzun sürmedi. Simone ve Sam, Dünya'nın geride bırakmaktan nefret ettiği tek parçalarıydı.

çok yakında her ikisinin de öyle ya da böyle kütüphaneye gideceğinden şüpheleniyordu.

Mera bu vedalara uzun süre katlanamazdı ve Shadow da Mera'nın gözyaşlarına katlanamazdı.

Koridoru terk edip Bilgi Kütüphanesi'ne döndüğümüzde, burayı ayrıldığımızda orada olandan çok daha fazla Solaris Sistemi varlığıyla dolu bulduk. Bu en iyi araştırma zamanıydı. Rafları geçerken, kendimi zihinsel olarak bundan sonra olacıklara hazırlamaya başladım.

Savaş... yine.

Çöl Topraklarında Savaş... yine.

Reece... lanet olası Reece.

Asıl kısma asla hazır olamayacağım.

"Gaster!" Mera aniden bağırdı ve neyse ki dikkatimi dağıttı. Sürekli düşünmek ve endişelenmek biraz bunaltıcı olmaya başlamıştı; varlıkların bunu her zaman nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mera, yumuşak bir ifadeyle yukarı bakan cine, "Bir süre burada olmayacağız," dedi. "Gitmeden önce bizden istediğin bir şey var mı?"

Gaster'ın gülümsemesi içtendi, buruşuk yüzüne yayılıyordu. Mera'yı belki de en çok o seviyordu. "Kendine ve yavrumuza iyi bak," dedi sert bir sesle. "İkinizi de kaybedemeyiz."

Shadow bu sözlerden memnun görünüyordu ve ben de - ben de aynı şekilde hissettiğim için- Mera'yı sevenlerin yanında olmasından asla gocunmayacağını biliyordum. Hepimiz onu güvende tuttuk. Biz onun ailesiydik ve çoğu kişinin bilebileceğinden çok daha güçlü olan goblin de onun yanında olması gereken harika bir müttefikti.

"Shadow, Angel ve diğerleriyle birlikte olacağım," diye hatırlattı Mera ona. "Benim de bir tür tanrıça olduğumdan bahsetmiyorum bile, o yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum. Sizi elimizden geldiğince bilgilendireceğiz." Başını Gölge'ye doğru çevirdi. "Bunu yapabiliriz, değil mi?"

Gölge başını salladı. "Kütüphane ile iletişim kurabilirim."

Bu Mera'yı tatmin etti. "Mükemmel. Burada herhangi bir sorun çıkarsa hemen haberdar edileceğimizi bilmek beni rahatlatacak." Gaster başını eğdi, gülümsemesi hiç değişmedi. "Kütüphaneni güvende tutacağım Mera Callahan.

Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Önünüzdeki sınavlara odaklanın ve gerisini bana."

Ona son bir kez sarıldı ve sonra tekrar yemek salonuna doğru ilerlemeye başladık. Yaklaştığımızda, bağlandıkları kişilerin dönmesini bekledikleri belli olan raflardan iki tanıdık duman püskürdü. Inky ve Midnight, kara bulutların içinde kaybolan Shadow ve Mera'nın etrafını sardılar.

Sisler, Gölge Âlemini kaplayan güçten gelen orijinal enerjiydi. Bu enerjinin herhangi bir parçasının kolektiften ayrılması neredeyse duyulmamış bir şeydi ve bir başkasıyla bağ kurmaları daha da az duyulmuştu. Elbette, Shadow ve Mera normların yanlış olduğunu kanıtlamayı bir sanat haline getirmişlerdi ve onları tekrar bir arada görmek güzeldi.

"Geceyarısı, seni çok özledim," diye haykırdı Mera, kara bulut yükselirken yeniden ortaya çıkarak. "Krallıkta kalacağını sanıyordum."

"Sadece vedalaşmak için döndüler," dedi Gölge de yeniden ortaya çıkarak.

Ondan sonra, hepsi zihinsel olarak sohbet edebildikleri için konuşmaları sessizleşti. Ayrılmadan önce onlara bu anı yaşatmak için uzaklaştım. Endişemle birlikte huzursuzluğum da artıyordu ve daha önce bu iki duyguya da hiç yatkın olmadığım için bu rahatsız ediciydi.

Dengemi yeniden kazanma çabasıyla yeni kanatlarımı serbest bıraktım ve tüylerin arasından süzülen alevlere bir kez daha hayret ettim. Önceki kanatlarım ve görünüşümle geçirdiğim bir ömürden sonra, değişimi deneyimlemek tuhaftı. Uzun ömürlü olanlarımız değişimi pek iyi karşılayamazdı, özellikle de sadece kanatlarım değil, bedenim de ateşle doluyken.

Ateş ve tutku.

Mera'yla bu konuyu konuşursam, bana biriyle yatmam gerektiğini söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu... ve belki de haklıydı. Bu ekstra enerji ve *arzunun bir yere gitmesi* gerekiyordu.

Seks hayatımın büyük bir parçası değildi; aslında kendimi lanet bir robota dönüştürmeden önce sadece bir kez deneyimlemiştim. Ama artık bir robot değildim ve bununla birlikte hayatın tüm zevklerini keşfetmekte özgürdüm.

Tek başına bu düşünce bile fae'yi saklandığı yerden çıkarmış gibi, Len aniden önümde belirdi ve ben de durmak zorunda kaldım. Gümüşü yüz hatlarına bakarken gözlerim ona kilitlendi. "Ne oluyor Len? Beni dövüşmeye mi davet ediyorsun?"

Başka bir doğaüstüne bu kadar hızlı ve uyarıda bulunmadan yaklaşmak, kavga sözcükleri savurmanın insani eşdeğeri idi.

Len'in gülümsemesi yavaştı, neredeyse kör edene kadar yüzünün mükemmel düzlemlerini süpürüyordu. Bu gülümsemeyi biliyordum. O gülümsemeye güvenmiyordum. "Bir titreşim hissettim," dedi aniden. "Havada bir çatlak ve ateş var ve... yardıma ihtiyacınız olma ihtimali var mı?"

Ahhh, demek ki onu bu kadar çabuk harekete geçiren şey *savaşmak* değildi.

Hormonlarımın ya da duygularımın fiziksel olarak açığa çıkmasına izin veren biri olmadığım için cinsel dürtülerimle savaştığımı nasıl bildiği beni aşıyordu, ama bu sefer heyecanımdan ağzımdan kaçırılmış olma ihtimalim vardı.

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Kollarımı kavuşturarak söyledim, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Fae'den geri adım atmayacaktım ve o da bunu biliyordu. Bu gerçeği kendi avantajına kullanacaktı. Yine de zeki olsaydı, kollarımın mesafesinde olmanın fiziksel sağlığına zarar verebileceğini de fark ederdi.

"Solaris Sistemi'ndeki çoğu varlıkla uğraşmak için fazla güçlüsün," dedi bana, o kedi gibi gözleri yoğunluğuyla beni yutarken. "Lucien zihinsel olarak *meşgul* olduğu için dışarıda. Galleli hiç kimseyle çıkmıyor ve Alistair'in de kendine has zevkleri var. Geriye ben kalıyorum."

Reece'i olasılıklar listesinin dışında bırakması dikkatimden kaçmadı. Daha iyisini bilecek kadar zekiydi. Ayrıca, Shadow'un şen şakrak çetesi dışında savunmasız kalabileceğime inandığım pek kimse olmadığını bilecek kadar da zekiydi. Yine de bu konuşmayı ben istememiştim ve doğrusunu söylemek gerekirse Len haddini aşıyordu.

"Huzursuzluğum ille de seks yoluyla giderilecek diye bir şey yok," dedim açıkça, oyun oynayacak halim yoktu. "Bu yeniden doğuşumdan sonra geçmem gereken doğal bir süreç. Seks küçük bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

Len gümüş rengi bir kaşını kaldırdı. "Sana söz veriyorum Angel, bu konuda küçük bir şey olmayacak ve belki de düzenli

Seks tam da bu yeni" - boğazını temizledi - "seni ele geçiren ateşi çözmek için ihtiyacın olan şey. Artık sende Mera'nın daha fazlasını görüyoruz. Gücün gözlerinden okunuyor. Henüz kabul etmeye hazır olmasan da, değişimin alevlerini uzun süre tutamazsın."

Sağ elimi havaya kaldırdım ve ceketinin yakasına öyle hızlı yapıştım ki onu gafil avladım. Kanım hem kaynarken hem de donarken zihnimde her şey bembeyaz oldu. "Beni tanımıyorsun Len. Beni manipüle etmek için bir zayıflık hissettiğini sanma, çünkü öyle bir şey yok. Hayatımdaki tüm zorluklarla nasıl yüzleştiysem bu değişimle de öyle yüzleşeceğim, korkmadan ve kendimi kısıtlamadan."

Tutuşuma karşı koymadı ve ifadesindeki şok kaybolurken, yerini açık renk gözlerindeki şehvet dolu girdaplara bıraktı. "Gerçekten muhteşem birisin," diye mırıldandı ve aramızda buz gibi bir güç karışımı oldu - muhtemelen ikimiz de kendimize gelene kadar bir anlık bir çekim.

Onu tuttuğum gibi hızla bıraktım ve botları yere çarptığında, öfkemle onu kaldırdığımı fark ettim. Benden daha uzun ve ağırdı ama fark etmemiştim.

Len yakasını düzeltti, hâlâ o çıldırtıcı gülümsemesini sürdürüyordu. "Gerçekten muhteşem," diye tekrarladı. "Hepimiz bunu biliyoruz ve yıllardır size yaklaşmak istedik ama Reece bir kereden fazla bakmamıza asla izin vermedi. Eğer bizi ikinci kez yakalasaydı. İnanın bana, Gölge'yi dost canlısı bir köpek yavrusu gibi gösterdi."

İçimdeki her şey durdu. "Az önce ne dedin sen?"

Len o anda her şeyi berbat ettiğini fark etti ve solgun yüz hatları daha da buz gibi oldu.

"Bana çok yaklaşmaman konusunda seni uyardı mı?" Öfke ve çaresizlik içimde üstünlük mücadelesi verirken boğuldum. "Yüzyıllar boyunca hepiniz beni görmezden geldiniz, aynı savaşlarda olduğumuzda bile. Bunun kendi kişisel utancım yüzünden olduğunu varsaydım. Bunu kabul ettim ve eylemlerimin sonuçlarıyla yaşadım, tüm bunlar olurken

telafi etmek için. Ama şimdi bana, hiç haksızlık etmediğim insanlar arasında bile kendimi hep dışlanmış hissetmemin nedeninin Reece olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Gölge ve arkadaşları uzun zamandır bu Solaris Sisteminde en yüce varlıklar olarak görülüyorlardı. Herkes onlara kıskançlık, korku ve huşu ile bakıyordu. Eğer hayat farklı olsaydı, ben de onlara katılabilirdim. bir kez-ama Ben olsam olmuştur tekrar tekrarrededildi gelen Ta ki sonunda denemeyi bile bırakana kadar. Sonra, on yıllar boyunca ben görünmez olana kadar birbirimizi görmezden geldik. Reece'in cezası çok ileri gitti - bu bizim kan davamızdı, başkasının değil. Hepsini işin içine katmak... O sırada çöllerin bronz tanrısı ortaya çıktı, tıpkı öfkem onu çağırdığı gibi. Etrafımda dönerken Len'in ellerini çılgınca havaya kaldırdığını gördüm, Reece'i uyarmak istiyordu.

Gazap ona doğru geliyordu, ama artık çok geçti.

Reece beni manipüle etmişti ve bunun için *biraz sohbet etmek* üzereydik.

Bir daha asla beni kontrol edemeyecekti.

HBana doğru iki adım atmadan önce öfkeli olduğumu anlamıştı. Hiç enerji dökmemiştim, ama kanatlarım onunkinin üzerinde bir açıyla eğilmişti.

savaşmaya hazır olduğumu gösterdi. Çayırlardaki kutsanmışlığımdan bulduğum huzur, düşmana dönüşen en eski dostumun karşısında çoktan yok olmuştu. Reece, her zamanki gibi, dengemin her parçasını altüst etti.

"Çöl Toprakları'na gitme vaktimiz geldi," dedi diğerlerine hitaben ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Mavi gözleri beni soymaya çalışarak içime işliyordu ama ben bu bakıştan etkilenmeyecek kadar bitmiştim.

"Bu ne cüret!" dedim, sesim öfkemden kabarmış olsa da kelimeler fısıltıyı geçmiyordu. "Benimle kimin arkadaşlık kurup kuramayacağını dikte e t m e y e hakkın yok."

Gözlerinin etrafındaki deri hafifçe gerildi. Kafası karışmıştı ama ne olduğunu anlamadan önce bu sadece iki saniye sürecekti. Ne yazık ki *hepimiz için* bu piç hem güçlü, hem çekici, hem de zekiydi. Tabii anlaşmanın bir parçası olan kibirli, kontrolcü, *boktan* tarafına aldırılmazsanız, tam paket.

Reece'in bakışları omzumun üzerinden Len'e doğru kaydı ve çevremden fae'nin şöyle der gibi omuz silktiğini gördüm

Özür dilerim, ağzımdan kaçtı.

Dikkatini tekrar bana yönelten Reece'in ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Başına geleni hak ettin."

Enerjimle vurarak, onu her zaman çevreleyen koruyucu kum tabakasını kestim. Çoğu kişi onun doğal savunmasının bir parçası olan kırmızı Rohami kumundan oluşan görünmez bariyeri göremezdi ama ben bu güvenlik sistemini aşmak için tam olarak nereye vurmam gerektiğini biliyordum.

Bir adım geri çekildi, sanki ona yumruk atmışım gibi başını salladı.

"Cezamı kabul ettim," diye homurdandım, yaklaştım, gücüm ilk kez benden sızdı, mızraklar oluşturana kadar etrafımda dönüp durdu. "O gün ben de kaybettim. Her şeyimi kaybettim ama sen yıllarca benden nefret etmeye devam ettin ve ben senin arkadaşın olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unuttum."

Hırlaması sinir bozucu bir şekilde benimkinden daha etkileyiciydi ve sonra bana doğru hızla ilerlemeye başladı. Enerji formu mermilerim serbest kaldı ve çoğunu sinek gibi savururken, birkaçı vücudunu keserek neredeyse anında iyileşen yaralar bıraktı. Tanrıyı gerçekten yaralamak için ona fırlattığımdan çok daha fazlası gerekecekti ve ben de o kadar ileri gitmemiştim.

Henüz.

"Nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?" diye tekrar hırladı, yaklaştıkça göğsü kabarıyordu. Beni güçlü kollarının arasına alıp yakındaki bir rafa çarparken de durmadı. Tüm bina sarsıldı, kitaplar etrafımızda yuvarlandı ve dehşete düşmüş goblinlerin bağırışlarına rağmen ikimiz de başka tarafa bakmadık ve kimse bize yaklaşmadı.

"Her şeyi unuttum," diye yalan söyledim, başımı eğdim ve ellerime daha fazla güç çağırdım, enerji hazırды ve onun tutuşunu reddetmek için bekliyordu. "Beklediğimden çok daha kolay oldu. Eminim sen de aynısını söyleyebilirsin, çünkü sen de

Bana verdiğın değerden bin yıl daha uzun süre beni görmezden geldin." Bakışlarımı kaçırmak istesem de kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım.

Kıpırdamadı, yırtıcı bir şekilde kıpırdamadı ve gözbebeklerinde galaksiler parladıktan sonra, buz beni iliklerime kadar ürpertti. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım," diye nefes aldı, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğildi. "Tadını. Kokunu. İhanetinin yakıcı bıçağını."

Gözlerim kapandı çünkü d a h a f a z l a dayanamıyordum... o güzel mavi derinliklere bakamıyordum.

"Lale," diye ısırđı ve bu ismi kullandığında onu görmezden geledim. Ne kadar istemiş olursam olayım. Gözlerimi tekrar açtığımda görüşümü kırmızı bir renk doldurdu; kumları her yanımızı sarmış, diğerlerinin bizi görmesini ya da araya girip bu işi bozmasını engelliyordu.

"Herkesi benden uzaklaştırdın," dedim, sesimde can sıkıcı bir acı titremesiyle. Lanet olsun, bu yeni duygular tam bir baş belasıydı. "Yalnız kaldım. Ailem yoktu. Arkadaşım yok. Hiç umudum yoktu. Kardeşin o savaşta yaralandı; bunu anlıyorum ve ölene kadar asla eskisi gibi olmadığını biliyorum. Beni neden affetmediğini anlıyorum ama anlamaya çalış... Ben her şeyimi kaybettim."

Cevap vermedi ama konuşmamın coşkulu doğası karşısında kafasının karıştığı açıktı. Yeniden doğan duygularımı daha önce ona göstermemiştim ve şüphesiz bunlarla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Reece beni aniden serbest bıraktı ve geri çekilirken, dokunduğı yeri ovma isteğıme direndim. Gücü beni yakmaya devam ediyordu ama ona ne kadar etkilendiğimi göstermeyi reddettim. "Değişmişsin," dedi, hâlâ çözmesi gereken bir gizemmişim gibi bana bakıyordu. "Tam da robotik savaşçıya ihtiyacım varken, sen yine..." Başını sallarken sözleri kesildi.

"Ne olmaya geri döndün?" Öfkemin büyük bir kısmı geçmişti. Len'den gerçeğı öğrenmek beni şaşırtmıştı ama

zaten kabullenilmiş bir yerde. Reece'den daha azını beklememeliydim.

Cevabının bir önemi olmadığına karar vererek, tüm dengemi topladım ve onun gücünü iterek kum bariyerinden çıktım ve diğer tarafta öfkeli bir Mera buldum. Gölge onu geride tutuyordu ve "Eğer ona bir şey olursa, seni gerçekten on parçaya ayırırım," diye bağıırıyordu. Gözyaşları yanaklarında iz bırakırken gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Onun için zehirli

-Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ve bu doğru değil."

Onun koruyucu çizgisi Solaris Sistemi'nin kendisi kadar büyüktü ve bana artık sevildiğimi hatırlatıyordu. Artık tek başıma var olmayacak, gün boyunca hiçbir şey hissetmeden adım atmayacaktım. Bu değişiklikler ne kadar zor olursa olsun, başıma gelen en iyi şeydi.

"Reece onun kriptoniti değil, Günişığı," dedi Shadow, gözleri öfkeli arkadaşının üstünden benimkilerle buluştu. "Onun için zehirli değil. Ve bu ikisinin aralarındaki sorunları çözmeleri gerekiyor, yoksa bu durum geri kalanımızı ve Çöl Toprakları'nda olup bitenlerle başa çıkma becerimizi etkileyecek."

Mera birkaç kez hıçkırdı ama artık ona karşı koymuyordu. "O beni her zaman korur ve mücadele ettiğini biliyorum. Onu aynı şekilde koruyamamak beni öldürüyor."

Bunu duyduğumda kalbim sızladı. "Hey," dedim usulca. Mera'nın kafası bana doğru sallandı ve Gölge'yi tuttuğu yerden bırakarak, yere düşen kitaplardan ve koşuşturan goblinlerden kaçarak bana doğru koşmaya başladı.

Bana ulaştığında kanatlarımı kaybetmişim, bu yüzden sarılmamızın önünde sadece yuvarlak bir göbek vardı. "İyi misin?" diye sordu nefes nefese. "Enerji artışlarını hissedebiliyordum ama kum geçemeyeceğim kadar kalındı. Shadow ikinize de biraz zaman vermemiz gerektiğini düşündü."

Arkamda Reece'in gücünün azaldığını, kumların etrafındaki görünmez bariyerlerine geri döndüğünü hissettim. Garip bir şekilde bana yaklaştı ve neredeyse

Gücünün kuru sıcaklığını dilimde hissettim. Daha da yaklaştığında, onunla Mera arasında sıkışıp kalmıştım.

"Angel ve ben iyiyiz Meers," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Kendini strese sokma. Üzerinde çalışmamız gereken bazı çözülmemiş sorunlarımız var ve bu yeni duruma girmeden önce bunu yapmamız en iyisi. Çöl Toprakları'na vardığımızda birleşik bir cephe oluşturmamız gerekecek. Desertlandlılar zayıflıkları kolayca hissedebilir ve bundan kaynaklanabilecek manipölasyonlarla uğraşacak vaktimiz yok."

Mera başını kaldırıp ona baktı. "Peki bunu çözdün mü?" Sesi kısaydı ve bu durum söz konusu olduğunda hâlâ benim takımımnda yer aldığı için mutluydum. Ben de döndüğümde Reece'in her zamanki soğukkanlı yüz ifadesini takınmış olduğunu gördüm. "Yaklaştık," dedi sonunda.

Birbirlerini öldürmeye daha yakınlar.

Neyse ki bu düşünce yüzüme yansımadı ve Mera'yı sonraki birkaç adımımızı planlamaya devam edebilmemiz için yeterince rahatlatılabildik. Ortam sakinleşince Alistair, Galleli, Lucien ve Len de dahil olmak üzere diğer herkes öne çıktı. İnsan kıyafetlerim içindeki ben hariç herkes Çöl Toprakları'na yolculuk için giyinmişti ama gerektiğinde zırhımı çağırabildiğim için endişelenecek bir durum yoktu.

Hâlâ bana çok yakın duran Reece hemen işe koyuldu. "Her şey hanedanlar tarafından sağlanacak, bu yüzden silah ve enerji taşları dışında malzemeye gerek yok." Gözlerimizi yakalayarak etrafına bakındı. "Ostealon'a gidip hanedanların bu hazırlıksız toplantısına katıldığımız için yolculuğumuzun bu ilk bölümünde acil bir tehlike olmamalı. Buradan itibaren kargaşayı araştırmaya başlamamızı ve bu işe kimin karıştığını bulmamızı istiyorum. Bunu öğrendikten sonra, onları

neler olduğunu ve umarım buradaki gerçek meselenin özüne ineriz."

Shadow, "Kutsal toprakları kimin ya da neyin rahatsız ettiği konusu," diye ekledi.

Reece başını salladı. "Aynen öyle."

Aynı anda Mera "Ostealon nedir?" diye sordu. Reece ona "Orası bizim tarafsız alanımız," dedi. "Güçlü bir Kimseye ait olmayan ve ana ulaşım kanallarımız olan kum nehirleriyle çevrili merkezi bir toplanma noktası olan bir toprak parçası."

Mera'nın kaş çatık kaşlı, ve Orada oldu a çarpıntı bir karışıklık var.

"Oraya gittiğinde daha iyi anlayacaksınız," dedim ona. "Oldukça muhteşem bir yer."

Bu onun dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Tehlikelere rağmen bu konuda oldukça heyecanlıyım."

Len, Lucien ve Alistair aynı anda, "Biliyoruz," dediler.

Kütüphanenin bu bölümünü erkeksi kahkahaların alçak gürültüsü doldurdu, ama ben katılmadım, bunları komik bulamayacak kadar stresliydim. Bu dünyaya dönmek benim için her zaman bir mücadele olacaktı. Katlanmak zorunda olduğum bir eziyet.

İçimden bir ses bu görevden sonra bildiğim hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylüyordu.

To Desert Lands kapısı yıllardır önünde durduğum bir kapı değildi. Neyse ki bugün ilk geçen ben değildim, bu onuru Reece aldı.

geri kalanımızı varabileceğimiz en güvenli yere yönlendirebilirdi. Diğerleri girdap gibi dönen geçide doğru ilerlerken, Galleli ve ben en sona kalmıştık. Sıra bana geldiğinde, enerjim ne zaman yabancı bir dünyanın enerjisiyle birleşse ortaya çıkan *ötekilik* hissiyle ürperdim.

Sen iyi misin? Galleli sözleriyle sıcaklık gönderdi ve bu rahatlatıcıydı.

Ben oka-

Duygularımı bir kez daha bastıramadığım için yalanın kuyruğu dilimde öldü. İlerleme ve büyüme ruhuyla, ona karşı dürüst olmaya karar verdim. *Bu yeni gerçeklikle mücadele ediyorum. Yeni enerjimle, yeni auramla ve bir kez daha gidecek yeri olmadan içimde zıplayan tüm duygularımla mücadele ediyorum. Eskiden içinde bulunduğum dengeye nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.*

Kapıya doğru ilerlerken bir an sessizlik oldu, çölün ve gücün kokusu duyularımızı dolduruyordu. Omzuma dokunduğunu hissedene kadar cevap verecek gibi görünmüyordu. *Geri dönmek istemiyorsun,*

Melalekin. Orada senin için hiçbir şey yok. Umut yok. Mutluluk yok. Sevgi yok. Sana verilen bu hediye kucakla. İçine düş. Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırak çünkü sonunda kendinize gerçek bir hayat için ikinci bir şansa mal oluyorsunuz. Göğsümdeki ağrı şiddetliydi. Geleceğin parlak.

Dokunuşu beni kaldırdı ve titreyen bacaklarımı zorlamak zorunda kaldım.

tekrar ilerlemek. Bu dünyada beni o birkaç kelimenin yıktığı gibi yıkabilecek pek bir şey yoktu. *Gerçekten parlak bir gelecek görüyor musun?*

Bu sefer tereddüt etmedi. *Sadece seni tutan karanlıkla savaşabilirsen. Bu sana ve bu topraklarda keşfedeceğin her şeye bağlı. Eskiler sadece Reece'i çağırıyor.*

Bu alametli ifadeyle beni nazikçe itti. portalın içine.

Karşıya geçerken düşüncelerim karmakarışık ve Galleli'nin gerçek bir peygamber olduğuna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, yıllar içinde onun sözlerini ve hislerini göz ardı etmemeyi öğrenmiştim. Sonrasında gelişen olaylar onun öngörülerinin birebir tercümesi olmayabilirdi ama satır aralarına baktım. Galleli göz ardı edilecek biri değildi, ancak bu durum kafamı her zamankinden daha fazla karıştırdı.

Eskiler beni neden arasın ki?

Çöl Toprakları'nın girdapları beni tamamen çevreledi ve Solaris Sistemi'ndeki bağlantıların ne kadar dahiyane olduğunu bir kez daha hatırlattı. Sis nihayet dağıldığında derin bir nefes aldım ve tanıdık kokuların duyularımı doldurmasına izin verdim.

Bu dünyaya daha dün gelmişim gibi hissetmemeliydim ama tabii ki zihnim unutmama asla izin vermeyecekti.

"Angel!" Mera adımı seslendi ve ben de her şeyi kavramak için gözlerimi açtım.

"Ostealon," diye nefes aldım, öl Toprakları'nın orta merkezine bakarken. Ostealon'un tarafsız alanı geniş, açık bir düzlüktü ve kumları derin, zengin bir aş boyasıydı. Genellikle boştu ama bugün her biri hanedanlarını temsil eden renklere sahip bir yığın çadırla kaplıydı.

Katıldığım diğer toplantılardan birinden hatırladığım kadarıyla, ayın ortasındaki ışık altında altın gökyüzüne karşı yumuşak bir şekilde parıldarken uzaktan görülebilen büyük beyaz çadır, tüm toplantıların ve şenliklerin yapılacağı yerdı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Mera her şeyi aynı anda görmeye çalışarak sordu, öyle ki kafasının boynundan fırlayacağından endişeleniyordum.

Başımı salladım. "Evet. Reece'in de söylediği gibi, bu bölge kum nehirlerine açılan geniş girişleri ve neredeyse sıfır kumuluyla tarafsız bir arazi ve bu da toplantılar sırasında binlerce Desertlandlıyı barındırmalarına olanak sağlıyor."

Reece diğerlerini de yanına alarak birkaç adım daha yaklaştı. "Doğru, çadırlarımıza doğru yol alır almaz düzeni açıklayacağım. Şimdiden dikkat çekmeye başladık ve yerlilerle uğraşmadan önce tüm temizlik işlerini halletmek istiyorum." Bazen kendi dünyasının "yerlilerinden" bahsederken sanki onlardan biri değilmiş gibi konuşuyordu.

Bizi bu dünyanın parlak karmaşasına götürdüğü anda anılarım tüm gücüyle geri geldi. Hanedanların hepsi kendi kumlarının renklerine bürünmüştü: bölgelerine göre altınlar, kırmızılar ve siyahlar. Hanedan topraklarının hiçbirı birbirine değmiyordu ve buradaki her şey büyük ölçekliydi, sadece kum nehirleri ve büyük derinlik hepsini birbirine bağlıyordu.

İlk geminizi, mavnanızı ya da teknenizi seyahat etmek için yapmak bir geçiş töreniydi -Reece'in Rohami'de iki ya da üç tane vardı. Ya da en azından ben onu tanıdığımda vardı.

"Burası ne kadar büyük?" Mera'nın Shadow'a sorduğunu duydum.

"Çok büyük," dedi. "Ostealon çöllerdeki en büyük kara kütlesi ama bu diğer toprakların küçük sayılacağı anlamına gelmiyor."

"Bir konseyleri mi var?" Mera sordu, gözleri bu toplantı sırasında geçici evleri olan çok sayıda renkli çadıra takıldı.

"Sekiz hanedan var," dedi Shadow ona, "ve her biri monark tipi bir liderliğe sahip bir princeps tarafından yönetiliyor. Çoğunlukla kendi topraklarına bağlılar, ancak zaman zaman toplanıp toplumu etkileyen konularda konuşuyorlar."

Mera başını salladı, gözleri hâlâ açgözlülükle her şeyi içine çekiyordu. Reece'in de daha önce belirttiği gibi biraz dikkat çekiyorduk ama çöl tanrısıyla birlikte olduğumuzu gördüklerinde bizi yalnız bıraktılar.

"Hepsi çok güzel," diye nefes aldı Mera, dudaklarını ayıran parlak bir gülümsemeye. "Toprak renklerini, kırmızıları, altınları ve kahverengileri seviyorum. Bana Nexus'u hatırlatıyor ve Desertlandlılar bu fonda parlıyorlar."

Yerliler hakkında yanılmamıştı, ten renkleri Reece'inki gibi koyu bronzdan Delfora'ya daha yakın olanların koyu kahverengilerine kadar değişiyordu. Doğu hanedanları çoğunlukla yarım ay ışığıyla yıkandıkları için en açık ten rengine sahiplerdi. Bölgeleri ne olursa olsun, Mera bir konuda haklıydı: Neredeyse istisnasız, alışılmadık derecede güzel bir ırktılar.

Siyah, altın, zeytin ve pişmiş toprak çadırların arasından geçip nihayet kırmızıya ulaştık. Rohami bölgesi, Ostealon'un açık aşı boyası kumları arasında ateşli bir fener gibiydi ve bana çok uzun zaman önce bir toplantıya katıldığım zamanı bir kez daha hatırlattı. Beni geri getiren sadece çadırlar değil, aynı zamanda havadaki kokuydu: kuru ve topraksı, zengin baharatlar ve tirreme çiçeği. Bu çiçeğin minik mor tomurcukları kumların üzerine o kadar sık yayılırdı ki mor bir toprak yanılsaması yaratırdı. Bu çiçek, bu topraklarda hayatta kalabilen az sayıdaki çiçekten biriydi.

Bu kurak iklimde, çiçeksi kokusunun bir benzerini daha önce hiç bulamamıştım.

Daha fazla geçmişe dalamadan Reece çadırını bulduğunu söyledi ve ben de burada kalmak için elimden geleni yaparak herkesle birlikte onu takip ettim. Şu anda.

Rohami, Delfora'ya nispeten yakınlığı ve biraz... *fazladan* olan yavrular üretme konusundaki esrarengiz yeteneği ile güçlü bir hanedandı. Reece'in çadırına yaklaştığımızda, gördüğümüz diğer çadırların yaklaşık iki katı büyüklüğünde olduğunu ve tepesinde büyük bir *çakal* resmi olduğunu görünce şaşırmadım. Çakan sadece bu dünyada var olan bir canavardı ve onu benzetebileceğim en yakın şey, büyük bir tilkinin kafasına ve bir kangurunun gövdesine sahip bir melezdı. Güçlü arka ayakları, kalın kumların üzerinde zıplamasını ve gerektiğinde kumların altına girmesini sağlıyordu. Yırtıcı bir türdü ve Rohami'nin maskotu olarak sahiplendiğı bir türdü. Ne de olsa, tarihin de kanıtladığı gibi, en büyük ve en güçlü savaşçılar hep bu hanedandan çıkmıştı.

"İşte geldik," dedi Reece, elini girişin sıkıca kapatılmış çadır kanatlarının hemen yakınındaki bir panelin üzerindeki çivilerin üzerine koyarak. Bu, sadece onaylanmış enerjiye sahip olanların girmesine izin veren bir güvenlik sistemiydi ve Reece onun soyundan gelen son kişi olduğu için bu çadır güvenliydi.

Bu toprakların teknolojileri diğerlerinden daha incelikliydi ve çoğunlukla kumların ve nehirlerin altından akan enerjiden yararlanıyordu. Bu gücü kumları binalar, cam, silahlar ve gemiler de dahil olmak üzere pek çok faydalı eşyaya dönüştürmek için kullandılar.

Yine de Desertlandlılar çoğunlukla basit hayatlar yaşar, güçle ilgilenmezlerdi.

Ve hiçbirı Reece'in yeteneklerine sahip değildi.

Kumlarla olan bağlantısı, kumların onun çağrısına cevap verdiği anlamına geliyordu. Doğumunun detayları gizli olsa bile,

Buradaki herkes ona saygı duyar ve hürmet ederdi. Bu dünyada eski tanrılara yakın bir ikinci olarak kabul edilirdi.

Umarım sadece bu itibar bile karanlığı temizlememize yardımcı olur. Artık öl Toprakları'na girdiğime göre, dengesizliğı hisseden tek kişi Reece değildi.

Burada birileri tarihlerini ve Delfora'yı rahatsız ettiklerinde neler olduğunu unutmuş. Hepimizin ölümüne neden olabilecek bir dikkatsizlik.

IÇadırın içine girince gerçek büyüklüğü ve zenginliği ortaya çıktı.

"Burada hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorlar, değil mi?" dedi Len, uzayın genişliğini görmek için dönüyor.

Reece elini en az seksen metre çapındaki yuvarlak alanda sallayarak, "Burası ana yaşam ve dinlenme alanı," diye açıkladı. Buradaki kumlar, Çöl Toprakları'nda yetişen tek ağaç benzeri bitkilerden biri olan pamolsa yapraklarından dokunmuş büyük, yastıklı kilimlerle kaplıydı. Ticareti oldukça kolay bir üründü ve kumlarla birlikte kullanıldığında pek çok harika ürüne dönüşebiliyordu.

Kilimlerin üzerinde pamolsa'nın zeytin yeşili yapraklarından örülmüş kalın minderler vardı. İçlerinde, doğu topraklarının kumlarıyla oynanarak elde edilen bulut benzeri bir dolgu vardı. O kadar çok minder vardı ki, ilerlerken dinlenme odasını geçebilmek için onları kenara itmek zorunda kalıyorduk.

Reece, "Herkesin arka tarafta belirlenmiş bir uyku alanı var," dedi ve onları işaret etti. Uyku alanlarının her birinin kendi kapalı kapısı vardı ve bir çadırdaki olabildiğince mahremiyet sağlıyordu.

"Yedek kıyafetler ve bazı silahlar da orada olmalı."

Enerjimi benimkini temizlemek ve daha da önemlisi gerekirse zırhımı çağırmak için kullanabileceğimden, genellikle kıyafet değişikliği getirmedi. Ama diğerleri için bu çok faydalı olacaktır.

Herkes bir oda seçerken ben de bir odaya girdim ve yerde dışarıdaki minderlerin büyük bir versiyonunu görünce şaşırmadım. Buradaki yatak takımları diğer dünyalarda hissettiklerime hiç benzemiyordu ve yeniden doğuşumdan önce çok fazla uyumamış olsam da, burada bulunduğum zamanlarda kendimi hep sırtüstü pozisyonda meditasyon yaparken buluyordum.

"Odalarınızın her birinde," diye *seslendi* Reece bize, "bir *githna* var... bir yıkanma alanı. Sıvıya nasıl erişebileceğinizi bulabilmelisiniz ve sabuna ihtiyacınız olmayacak çünkü yeraltı akiferlerimiz doğal temizlikle doludur."

Hepimiz girişin yanında ona katılmak için odalardan çıktık. "Burada su nasıl çalışıyor?" Mera sordu. "Yani, muhtemelen ona su demediğinizi biliyorum ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Sizi nemlendiren bir tür sıvı içiyor olmalısınız, değil mi?"

"Doğru," diye onayladı Reece, "ama sadece kumlarımızın altında var. *Liforina'yı* asla yukarıda bulamazsınız ya da gökyüzümüzden düştüğünü göremezsiniz."

Mera aklına takılan bir düzine kadar sorudan birini daha soramadan Shadow konuştu. "Hadi dinlenme alanına yerleşelim, sonra Reece haritalarını çıkarabilir. Çöller üzerine bir coğrafya dersi, etrafta dolaşan merakın bir kısmını yatıştıracaktır."

-"Herkesin beyni."

Mera heyecanla ellerini çırpmadan önce genişçe sırttı. Aramızdaki bağ sayesinde, yeni keşifler yapma olasılığı karşısında adrenalininin yükseldiğini hissettim.

Alistair, "Önce hızlıca rehidrasyona ihtiyacım var," diye konuştu. "Bu toprakların ve havasının kuruluşu şimdiden etkisini göstermeye başladı."

Alistair Karn'ın sularında doğmuştu ve cildi ısıya ve sıcaklığa karşı hassastı. Çoğu dünyada havadaki nem onun işlevini sürdürmesine yetecek kadardı ama çöller aynı değildi. Ona göz kulak olmamız gerekiyordu çünkü vücudu çok fazla kurursa ölebilirdi.

"Odanızda bol miktarda su var," dedi Reece, liforina için kullanılan daha genel bir terime başvurarak. "İhtiyacın olduğu kadar al."

Alistair arkadaşının koluna bir tokat attıktan sonra elini mavi yeşil buklelerinde gezdirdi ve sanki rahatsızlığını giderecekmiş gibi onları salladı. O gözden kaybolurken, geri kalanımız minderlerin arasına oturmak için uzanma alanına geri döndük.

Kütüphane olayı hala çözülmemiş gibi hissettirdiği için Reece'den uzakta oturmayı seçtim, burada olmanın anılarımı ve onları bölümlere ayırma yeteneğimi bozmasından bahsetmiyorum bile. Tabii ki ne kadar uzakta otursam oturayım, onun ağır bakışlarından kaçamıyordum. En azından bu dünyanın temel düzenini açıklamak zorunda kaldığında dikkati dağılıyordu. Kumları ona ön kapının yanındaki bir sepette rulo haline getirilmiş büyük bir harita getirdi.

"Burası Çöl Toprakları," dedi ve kâğıdı kolayca açarak kumlarını yukarı kaldırdı, böylece hepimiz tüm renklerin ihtişamını görebildik. "Ortadaki koyu sarı kumların bulunduğu büyük kara kütleleri Ostealonların tarafsız bölgesi." Parmakları dalgalı çizgileri takip ederek oradan karşıya geçti. "Gördüğünüz gibi, Ostealon kum nehirlerinin tam bir çemberiyle çevrilidir, böylece her şey gerektiğinde buraya ve buradan akabilir. Bu nedenle takaslarımızın çoğu burada gerçekleşir."

Mera minderinde öne doğru eğildi ve haritayı incelerken karnını iki elinin arasına aldı. "Yani şu

Etrafındaki sekiz büyük arazi suyla değil de *kum nehirleriyle mi* birbirine bağlı?"

Aklını tam olarak toparlayamadığı belliydi. bu kavram etrafında.

Reece başını salladı. "Evet, Dünya'da bildiğiniz gibi nehirlerimiz ya da okyanuslarımız yok. Sadece üzerinde yürüyemeyeceğiniz derinliksiz bir kum hayal edin. Gelgitleri ve bir enerji akışı var ve katmanlar arasında 'yüzen' pek çok canlıyla dolu."

Mera başını sallayarak, "Bataklık gibi, sadece akıntı var," dedi.

Reece sırtıttı, kendi dünyasına odaklanmanın tadını çıkarıyordu. "Yeterince yakın."

"Nehirler onların ulaşım bağlantıları," diye ekledi Gölge. "Hızlı hareket ederler, kumlar solda bir yöne, sağda ise tam tersi yöne sürüklenir. Sadece özel olarak tasarlanmış gemiler bu nehirlerde seyahat edebilir ve eğer başka bir şey kullanırsanız, akıntılar tarafından ezilme ve bir daha asla bulunmamak üzere derinlere düşme riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

Mera sertçe yutkundu. "Bu kulağa... korkutucu geliyor."

Reece'in gülümsemesi ciddi bir bakışla soldu. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Seyahat etmemiz gerektiğinde kullanabileceğimiz pek çok güvenli ve emniyetli gemim var. Elbette Rohami'deler ama gerekirse bir tanesini buraya getirebilirim."

Görünüşe göre hâlâ gemilere hayranlık duyuyordu... Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzeldi.

"Yani kırmızı kumlar Rohami mi?" Mera gözlerini haritadan ayırmadan sordu.

Reece kuzeydoğu köşesini işaret etti. "Evet, kırmızı olan Rohami hanedanı." Sonra parmağını saat yönünün tersine çevirerek diğer topraklarda gezdirdi. "Bu, Delfora'ya en yakın olan Muhafızlar; her ikisinin de siyah kumları var." Parmağı tekrar hareket etti. "Burası koyu kahverengi kumları olan Shale, batıdaki Fret ise pişmiş toprak,

Alaca gri ile Holinfra. Wanders, kekremesi çiçeklerle dolu menekşe kumlarından. Crani, altın kumlar ve Yemin, açık turuncu kumlarıyla en küçük topraklar."

"Sekiz hanedanlık," dedi Shadow haritaya bakarken. "Hepsi de uçsuz bucaksız çölleri ve güçleri kontrol ediyor."

"Delfora hariç," dedi Reece, haritanın en kuzeyine doğru ilerleyerek. "Orayı kimse kontrol etmiyor."

"Vay anasını," diye nefes aldı Mera. "Geri kalan tüm toprakların toplamından daha büyük gibi görünüyor."

Bu noktada Alistair saçları ve teni nemli, sadece bir çift sarı şort giymiş ve kıvrak vücudunun geri kalanını çıplak bırakmış, yenilenmiş bir şekilde geri döndü. Okyanusların tuzlu kokusunu da beraberinde getirerek yanımdaki mindere yerleşti.

"Delfora çok büyük," diye onayladı Reece. "Ve orada hiçbir Desertlandlı yaşamıyor. İlk düz bölüm dışında, geri kalanına adım atmak bile tamamen yasak. Herhangi birinin öylece dolaşmasını engellemek için güvenlik katmanları var. Davet edilmeden denemeye cesaret edenlerden genellikle bir daha haber alınamıyor."

"Sizi kim davet etti?" Lucien sordu, sesinde gerçek bir merak vardı. Bu adamların hepsinin ortak bir noktası varsa o da gücü sevmeleriydi. Ve Delfora daha önce hiç kullanılmamış bir kaynaktı.

Reece omuz silkti, siyah gömleğinin kalın kumaşının altından geniş omuzları kalktı. "Toprakların derinliklerine ulaşabilen birini hiç tanımadığım için bu çoğunlukla bir efsane."

Ailesi dışında tabii ki, ama o bu hikayeyi anlatmak istemedi.

"Bunun eski tanrılardan geldiğine inanıyorlar," diye söylendim, gerçekle dans ederek. Bırakın o piç kurusu sırlarını ifşa edeceğim diye terlesin. "Davetiyeleri veriyorlar. Gömülü ve uyuyor olabilirler ama güçleri hâlâ topraktan sızıyor."

Reece bana bir bakış attı ve ben de sustum. "Hissettiğim dengesizlik tanrılardan kaynaklanmıyor," dedi bariz bir şekilde

isteksizlik. "Ama Delfora'nın farklı hissettirdiğini inkâr etmek mümkün değil. Orada bir karanlık hüküm sürüyor."

Tüm dikkatimi buna vermiştim. "Eskiler dışında orada başka ne var?"

Bakışları beni olduğum yere mıhladı. "Ölümler vadisi tarafından korunan kadim tanrıların aynı zamanda daha karanlık bir varlığa açılan kapıların bekçileri olduğu söylenir."

Bir sonraki sözlerini beklerken odanın üzerine ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"En derin girintilerde," diye devam etti, "her türlü keşfin çok ötesinde, kadim toprakların adaşı yatıyor: Delfora, yani Ölüm'ün ta kendisi."

Boğuk soluğum çadırdaki yankılandı ve dizlerimin üzerine çöktüğümde sırtımı dikleştirerek başımı salladım. "Eğer bu doğruysa," diyebilirdim, "başka bir soy tükenmesi olayıyla karşı karşıya olabiliriz. Dannie'ye benzer."

Eski tanrılar neyse de, Ölüm'ün kendisi... Reece ve ben uzun süre yaşadık ve savaştık.

Birlikte birçok savaşa katıldık, ta ki bizi ayıran savaşa kadar. Şu anda söylediklerinin gerçek anlamını sadece biz biliyorduk - sadece bu dünya için değil, hepsi için.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Gölge gürledi. "Ülkenizin orijinal olduğunu biliyorum, diğerlerinin evrimleştiği ilk ülkelerden biri, ama bana Ölüm'ün, bu deyişimi icat eden varlığın, sizin Delfora'nızda ortaya çıktığını mı söylüyorsunuz?"

Reece her zamankinden daha sert görünüyordu. "Elimde kanıt yok ama kadim bir enerjinin yeni dallarını gördüm ve hissettim ve sizi burada neyle karşı karşıya olabileceğimiz konusunda uyarmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum." Derin bir nefes verirken gözleri kapalıydı. "Delfora'dan gelen çağrı her zamankinden daha güçlü ve şimdi burada olduğumuza göre, bir kez daha birilerinin tanrıları yükseltmek için çalıştığını hissediyorum."

"Her birkaç bin yılda bir bu olur," dedim kesin bir dille. "Seçkin bir grup Desertlandlı kadimleri kontrol edebileceklerini sanıyor. Bunun için savaşmak zorunda kaldık."

ve son seferinde çok fazla kayıp verdik. Ama Ölüm... bu hiç tahmin etmediğim yepyeni bir meydan okuma."

"Bu her zaman bir olasılıktı," dedi Reece, sanki sadece benimle konuşuyormuş gibi odağını hiç bozmadan. "Eğer Ölüm Delfora'da ikamet ediyorsa, o zaman kadim tanrıları yükseltmek neredeyse kaçınılmaz olarak onu da yükseltmeye yol açacaktır. Sadece çoğu kişi bu masalı bilmiyor ya da inanmıyor. Bu son günlere kadar ben de inanmıyordum ama şimdi... Orada daha fazlasının beklediğini hissedebiliyorum."

Shadow Mera'yı kendine yaklaştırırken göğsü gümbürdedi, elleri Mera'yı ve doğmamış çocuklarını korurcasına kucaklıyordu. Kaybedecek çok şeyi vardı, bugünlerde hepimizden çok daha fazla ve dünyaları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordum. Mera'yı güvende tutmak için.

Tek kişi o değildi. "Kim olduğunu bulmalı ve bunu harekete geçirmelerini engellemeliyiz," dedim, adrenalinim gibi enerjim de yükselmişti. "Neden bu çadırdaki vakit kaybediyoruz? Ya da burada? Delfora'da olmamız gerekmiyor mu?"

Reece'in sesi de benimki kadar buz gibiydi. "Çünkü birden fazla hanedan bu rastgele toplantıyı düzenleyerek tüm güçlerini bir araya topladı. Bu hanedanların üyeleri, kadimleri tutan büyüleri kırmak için yeterli enerjiyi oluşturmak üzere bunu bir katalizör olarak kullanıyor olabilirler." Bu noktada yüzü asık olan sadece onun ifadesi değildi.

"Demek aradığımız kişi burada," diye düşündüm, sonunda planını anlamıştım.

Shadow aynı anda ayağa kalktı, Mera kocaman ellerinin arasındaydı; öfkesinden onu tuttuğunu bile unutmuş gibiydi. "Mera'nın kütüphaneye dönmesi gerekiyor." Reece'e diktiği bakışlar normal bir erkeği ağlatabilirdi. "Durumun ne kadar ciddi olduğunu bize söylemeliydin."

Reece ve Shadow çok fazla kavga etmiyorlardı ama kavga ettiklerinde tüm dünya bunu hissediyordu.

"Emin değildim," dedi Reece, neredeyse bıkkın bir sesle. "Ve dürüst olmak gerekirse, yardımınıza ihtiyacım var. Bununla ben bile tek başıma başa çıkamam. Mera'nın asla geride kalmayacağını biliyordum ve eğer bu gerçekleşir ve kadimler yükselirse, dünyalar onların açgözlülüğü tarafından yutulacak. Ve eğer ölüm gerçekten bir olasılıksa... Hiçbir yer güvenli değil."

"Hepsi öfkelenecek," dedim usulca.

Reece başını salladı. "Evet. Tüm varoluşum boyunca kapana kısıldığım için duydukları öfkeyi hissettim. Sadece öfkelerini değil, aynı zamanda hiçbir sebep ya da mantık görmediklerini de. Hiçbir şey onları her şeyi tktmekten alıkoyamaz."

Sözleri çadırda ağır bir şekilde asılı kaldı ve Shadow'un mutsuz ifadesi kalkmamış olsa da Mera'nın buradaki varlığına yine itiraz etmedi.

Reece'in ne dediğini hepimiz anlamıştık: güvenli bir yer yoktu. Tüm dünyaları dolaşabilen kadim tanrılar söz konusu olduğunda değil.

Tek şansımız birlikte çalışmak ve bunun başlamasını önlemektir.

Çünkü bu durumda, başlangıç pekl son olabilir.

TBunun ardından, Reece'e prensle resmi olarak tanışmak ve umarım bazı ön hafiyelik çalışmaları yapmak üzere eşlik eden adamlar ayrıldı. Mera karakteristik olmayan bir şekilde

Shadow'un çadırda kalıp biraz dinlenme isteğine itiraz etmedi. Bu yolculuğa çoğunlukla sadece onu hayatta tutmak için çıktığımdan ben de kaldım.

"Genelde sana söyleneni yapmazsın," dedim, ona daha yakın bir yastığın üzerine geçerek. Bu noktada sırt üstü uzanmıştı, ellerini karnının üzerinde kavuştururken ayaklarını destekliyordu.

"Shadow zaten verebileceği kadarını verdi," dedi üzgün bir yarım gülümsemeyle. "Dostumun sınırlarını kabul ediyorum ve bu durumda, bu ziyaret el sıkışmak ve politika konuşmakla ilgiliyken onunla savaşmaya değmezdi. Buna odaklanıp benim için endişelenmemesi daha iyi, özellikle de şüphelerimizi kimin üzerinde yoğunlaştırmamız gerektiğini ortaya çıkarmayı umarlarken."

"Asıl toplantı başladığında, ay döngülerinin çoğunda bu çadırın dışında olacağız," dedim. "Şimdi dinlenmek en iyisi."

Mera başını salladı ve Shadow'un kendisi için bıraktığı, bu toprakların hafif bulanık suyuyla dolu, kumdan örülmüş bardağı almak için uzandı. Bir y u d u m aldı, burnu

kırıştırarak. Bir yudum daha almadan önce, "Tuhaf bir tadı var ama bana bir şeyler de hatırlatıyor," dedi.

"Bildiğim kadarıyla, ekstra mineraller ve elektrolitler içeren hindistan cevizi suyuna çok benziyor."

Birkaç kez başını sallayarak tekrar yudumladı. "Evet. Bana tam olarak bunu hatırlatıyor." Bir sonraki ikisinden sonra gözleri bardağının kenarından benimkilerle buluştu. "ocuklar gittiğine göre, kütüphanede olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

O olayı gündeme getirmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Reece ve benim çok uzun bir geçmişimiz var, bunu biliyorsun," dedim i çekerek. "Len bana Reece'in hayatından çok daha fazlasından dışlanmamın sebebinin o piçin hepsini benden uzak durmaya zorlaması olduğunu söyledi. Ben sadece... Kahretsin, Meers. Her iki tarafta da çok fazla ihanet ve öfke var."

Başını sallamadan önce bunu düşünürken gözleri genişledi, kaşları çatıldı. "Bazen tam bir piç olabiliyor. Neden kinini bir türlü unutamıyor? Bana parça parça anlattın, bu yüzden başlangıçta neden zgn olduğunu anlıyorum. Ama yüzyıllar geçti. Eminim olanları fazlasıyla telafi etmişsinizdir."

"O bu şekilde görmüyor," diye mırıldandım, çadırın duvarına doğru bakarken.

"Angel," dedi usulca ve ben bir kez daha ona odaklandım. "Ben senin en iyi arkadaşınım ve ailene bağlıyım. Sanırım ikinizin arasında geçen her şeyi bana anlatmanın zamanı geldi. Geçen sefer sadece ailenin öldüğünü söyledin ve kalman gerekirken bir kavgadan katın ama daha fazlası olduğunu biliyorum."

Geçmişi yeniden yaşamaktan ne kadar nefret etsem de, buraya geri döndüğümüzde bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Belki de Mera'nın her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Reece ve ben ikimiz de geken tanıştık," dedim uzun bir nefes vererek, "dünyalar da çok daha geken. Ailelerimiz eski dostlardı, güçlü varlıklardı ve hepimiz dostluğumuzun tadını çıkardık.

Ebeveynlerimiz aynı savaşta öldürülmeden onlarca yıl önce." Sonraki kelimelerimi bulmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Ondan sonra elimizde sadece birbirimiz ve birer kardeşimiz kaldı."

Göğsümdeki yanma yükseliyor, bastırmak için çok uğraştığım umutsuzluğu da beraberinde getiriyordu.

"Ebeveynlerimizin ölümünden yıllar sonra Delfora'da bir savaş oldu; birileri son kez kadim tanrıları diriltmeye çalıştı." O uzanıp ellerimden birini tutana kadar ellerimin titrediğini fark etmemiştim. Sıkı baskısı kendimi toparlamama yardımcı oldu.

"Kız kardeşim ve ben, Honor Meadows'dan pek çok kişiyle birlikte savaşmaya geldik. Bu bir dünyanın sonu savaşıydı, ne ilk ne de son savaşımdı ama belki de en çok aklımda kalan savaştı."

"Abla?" Mera nefes aldı, gözleri parlıyordu.

"O öldü." Bu iki kelime içime saplandı. "Kollarımda öldü ve ben yalnız kaldım. Aile soyum tamamen tükenmişti."

Boştaki elini göğsüne bastırırken Mera'nın gözleri geniş ve parlaktı. "Bu çok farklı bir dünya, değil mi? İlk kez gerçekten yalnız yürüdüğünüzü fark ettiğinizde."

Genç ya da değil, tam on ikiden vurmuştu. "Evet. Her şeyi değiştirdi. O gün savaş alanında benim de bir parçam öldü - tam da kız kardeşimin gözlerini kapattığı ve bir daha açmadığı anda."

"Elbette Reece bundan sonra neden gittiğini anlayabilir!" Mera üzüntüsünü bir kenara itip kızgınlıkla talepte bulundu.

"Anlamalısın ki," dedim ona, "kız kardeşim öldüğünde ailemin gücü bana miras kaldı. Kontrolüm altında o kadar çok şey vardı ki, bulunduğumuz yerde her şeyi sona erdirmeye ihtimalim vardı. Reece kalmamı ve onunla birlikte savaşmamı istedi, ben de kaçtım. Birkaç gün sonra kardeşi yaralandı ve bir daha asla eskisi gibi olmadığını duydum."

Ta ki savaştan birkaç yıl sonra ölene kadar. Yani evet, savaş kazanıldı ama öncesinde çok fazla kayıp verilmeden değil."

"Angel," diye nefes aldı Mera. "Kırılmıştın ve yas tutuyordun. Gücünün içinde aileni hissettiğini biliyorum, o yüzden tüm gücünü kullanmak onları tekrar kaybetmek gibi olurdu."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, onun sınırsız empati ve anlayışını anlamaya çalıştım. Keşke ben de kendime karşı bu kadar nazik olabilseydim. "Daha güçlü olmalıydım," dedim başımı tekrar kaldırarak.

"Evet, yapmalıydın."

İkimiz de başımızı kapıya doğru çevirdiğimizde Reece'in boşluğu doldurduğunu gördük, yüzü sert ve okunaksızdı. Bir anda ayağa kalktım, öfke ve acı içimde savaşıırken umutsuzca onu ortadan kaldıracak güce sahip olmayı diledim. Sonsuza kadar.

"Canın cehenneme, Reece," diye gürledim, enerjimin titreşimi her kelimeye yayılıyordu. "Gücüm kaybolacaktı, aile soyum yok olacaktı ve ben... Onları serbest bırakamazdım. Hele ki savaşmaya devam edersen onları her şekilde yenebileceğini bildiğim halde."

Kazanma ihtimallerini hesapladım ve içgüdülerime göre hareket ettim.

Reece orada öylece dururken neredeyse afallamış gibiydi, başkalarının girmesini engellemek için kapıyı tamamen kapatmıştı. "Tahmin ediyordun," dedi sonunda. "Sen gittiğinde savaş her iki tarafa da gidebilirdi."

"Hayır," diye başımı salladım. "Gerçekten ölümcül bir tehlike altında olduğunu düşünseydim seni bırakmazdım. Her şeye rağmen bu konuda bana güvenebilirsin. Ama gerçek şu ki, kederimde çok fazla şey istedin. Ben kırılğan ve parçalanmışken beni zorladın; paramparça olmama şaşırma."

Bu o andı, ilerleyebilmemiz için bir şanstı. Reece'in bin yıl önceki bir ani tepki için beni cezalandırmayı bırakması için bir şans.

Beni yakından inceledi ve bir sonraki söyleyeceği şeyi beklerken kendimi nefesimi tutarken buldum. "Sen

En iyi arkadaşım," diye başladı, sesi kısıktı, "her şeyde yanımda duracağını düşündüğüm kişi. Mera'nın yanında durduğu gibi. Onun için kendini feda edişin."

Sonunda kıpırdandı, odaya adımını attı - kişisel alanıma girerek üzerime çullandı. "Sana uzun zaman önce Delfora'da olanlardan daha fazla kızabileceğim bir şey olmadığını sanıyordum ama meğer varmış. Son savaşımız."

Konunun bu kadar hızlı değişmesine şaşırarak gözlerimi kıptım ve Reece'le sık sık yapmak zorunda kaldığım gibi satır aralarını okumaya çalıştım. "Son savaş için de mi kırgınsın?"

Yüzüme dokunmak için uzandığında artık çok yakındaydı, ancak o dokunamadan ben sarsılarak uzaklaştım. "Sen öldün," diye ısırıldı, nefesleri sert ve kesikti. "Kendini bir daha asla feda etmeyeceksin."

Öfke çadırı bölgeyi kaplarken ondan sıcak enerji sızıyordu ve onun topraksı gücünü dilimde tadabiliyordum. Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi ve onu nasıl geri getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Reece." Bu gümbürtü Gölge'den geldi, o da bizi kontrol etmeye gelmiş olmalıydı. "Onlara ne öğrendiğimizi söyle ve uzaklaş."

Çöl tanrısı onu görmezden geldi, aşırı odağı bende kaldı. Bunca yıl sonra barajı yıkmış, duyguları serbest bırakmıştık ve şimdi ikimiz de onları nasıl geri dolduracağımızı bilmiyorduk.

E Sonunda Reece o meşhur kontrolünü yeniden kazandı ve Gölge'yle birlikte çadıra dönme konusuna geldi. "Bu akşam bir kutlama yemeği var," dedi.

kısaca. "Size haber vermek için uğradık."

Şimdi benden başka her yere bakıyordu ve bazı açılardan bu daha çok acı veriyor, beni hayatından çıkardığı yılları hatırlatıyordu.

"Giyecek süslü bir şeyim yok," dedi Mera, Shadow'a dönerek. "Yani buradaki sihirli gardırobu çağıramazsan tabii?"

Mera isterse kendi kıyafetlerini yaratabilirdi, ancak gözlemlediğim kadarıyla, gardırobun Shadow'un rolü olduğu konusunda karşılıklı olarak anlaşmışlardı.

"Yapabilirim," dedi Gölge yavaş bir gülümsemeyle. "Ama çöllerde tavsiye edilmez. Buradaki enerji öngörülemez ve büyüü aşırı kullanırsanız ne yaratacağınızı asla tam olarak bilemezsiniz."

Dünyaları yok etmeye kararlı bazı tanrıları uyandırmak gibi.

"Zaten resmi kıyafet," dedi Reece o derin gürlmesiyle. "Rohami renklerini giyebilmeniz için yakında kıyafet getirmeceğim."

Gölge kollarını kavuşturdu, düşünceli ve korkutucu görünüyordu. "Kıyafetleri dışarıda bırakacaklar, bu yüzden biz dönene kadar çadırdan çıkmanıza gerek yok."

Reece kısaca, "Evet, doğru," dedi. "Oyalanmayacaklar." Etrafındaki sıcaklık da artmıştı ve artık çadır bir saunaya benziyordu. "Karışıma geri dönmeliyiz," dedi aniden. "Enerjimdeki huzursuzluk giderek artıyor ve sanırım Yemin hanedanının prensiyle sohbet etmeliyiz. Daha önce verdiği yanıtta kesinlikle bazı ayrıntılar eksikti."

Gölge başını salladı. "Evet, ayrıca Rohami'ye de odaklanmamız gerekiyor. Sizin topraklarınız en güçlü... ve en güce aç topraklar."

Reece bu gerçeği inkâr etmedi. Çöllere aşına olan herkes her hanedanın baskın özelliklerinin farkındaydı. Rohami onların gücünü seviyordu.

"Bu dünyadaki herkes uzun ömürlü mü?" Mera sordu.

Reece'in gülümsemesinde her zaman bana yönelttiği düşmanlık yoktu. "Dünya standartlarına göre uzun yaşamlarımız var. Birçoğu kumlardan ne kadar enerji emebildiklerine bağlı olarak birkaç yüz yıla eşdeğer yaşar. Ama çoğu ebedi değil. Sadece güçlü aile bağlarına sahip birkaçımız yaşam gücümüzün kuyusunu yeniden doldurmaya devam edebilir."

Kız başka bir soru soramadan, adam ana kapıya doğru döndü. "Artık gerçekten gitmeliyiz; zamanımız azalıyor."

Hâlâ eşini tutmakta olan Shadow eğildi ve onu dudaklarından sertçe öptü. "Yakında senin için geri döneceğim," diye mırıldandı. "Lütfen bu çadırda kal ve seni bulmak için hanedanları yok etmek zorunda bırakma beni."

Mera gülümsemeye karşı koydu. "Sadece sen lütfen dediğin için."

Shadow onu tekrar öptü; bu seferki daha uzun sürdü ve ben de onları kendi hallerine bıraktım. Bu ikisi ve Reece olan buz kralı arasında durmak en sevdiğim eğlence değildi. Daha önce bana tahsis edilen yatak odasına geçerek doğruca

banyo alanı. Kendimi temizlemek için bu tür bir düzeneğe ihtiyacım olduğundan değil, ama suda büyük bir rahatlık buluyordum. Honor Meadows'daki arazimin güç katmanlarının çoğu suyla çevriliydi ve eğer sıkıntılarımla gidermek için bir fırsat çıkarsa, bunu her zaman değerlendirirdim.

Bu tuhaflığım aşkınlık arasında bir gariplikti, ama uzun zaman önce kabul ettiğim ve benimsediğim bir şeydi.

Reece ve Gölge'nin enerjilerinin çadırı terk ettiğini hissettiğim an, daha önce giydiğim "insan kıyafetlerini" çıkardım. Bir daha giymeyeceğim için yere bırakarak camlı küvete girdim. Kum dokumacıları bu dünyada ustaydı, çeşitli renklerdeki toprağı cama, silahlara ve ev eşyalarına dönüştürürlerdi. Bu küvet çoğunlukla kristal rengindeydi ve altın rengi çizgiler karmaşık desenler halinde dönüyordu. Çömelerek parmak uçlarımı girdapların üzerinde gezdirdim ve onları takip ederek hepsinin o kadar zekice gizlenmiş merkezi bir noktaya çıktığını gördüm ki oraya gidene kadar varlığından bile haberiniz olmuyordu.

Çöl sanatına hayranlıkla bakarken, bu dünyayı ne kadar özlediğimi düşündüm. Uzakta geçirdiğim onca yıldan sonra bile burası bana ikinci evim gibi geliyordu; bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydım.

Melankoliden sıyrılıp ayağa kalktım ve çadırın duvarının yukarısına doğru uzanan bakır borulara bağlı bir kola vurdum, bu kol küvete sıvı püskürtmek için tasarlanmış bir muslukla son buluyordu. Buradaki önceki deneyimlerimden, bu boru sisteminin toprağın derinliklerine, *liforinanın* aktığı yere kadar dikileceğini biliyordum. Bu "su" yükseldikçe, bu çöller sıcak olduğu için toprağın ve kumun kendisi tarafından ısıtılacaktı.

Ilık, hafif bulanık suyun üzerimden akması bir dakikadan az sürdü ve bu arınma ritüelinden aldığım zevkle kısık bir inilti çıkardım. Başımı arkaya eğerek sessizce durdum, zihnim meşgulken geri kalan kısmım

bir kez daha başa çıkabileceğim bir hıza yavaşladı. Kanım, enerjim, damarlarımdaki büyü. Parça parça sakinleştirdim, ta ki sonunda zihnim bile sessizleşene kadar. Bu da Mera'nın enerjisi odaya girmeden önce sadece iki dakika sürdü.

"Sana söylüyorum," dedi nefes nefese, "eğer kadınlardan hoşlanıyor olsaydım, şu anda güvende olmazdın."

Bir kahkaha atarak gözlerimi açtığımda onu kemerli kapı aralığına tünemiş, çerçeveye yaslanmış, yüzü kızarmış ve göz bebekleri büyümüş halde buldum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Shadow ve onu az önce bıraktığı durumla ilgiliydi.

"Toplantılara geri mi döndüler?" Cevabı zaten bildiğim ama konuşmayı başlatacak bir şeye ihtiyaç duyduğum için sordum. Sessizliğe gömülmek benim için çok kolaydı ve eğer geleceğimin geçmişimden farklı olmasını istiyorsam bunu yapmayı bırakmalıyım.

"Gelmişler," diye onayladı, "ama yakında dönecekler. Shadow'u tanıdığım kadarıyla, birinin kapımıza kıyafet bırakması ve kapıyı açtığımızda saldırıya uğrayabileceğimiz düşüncesi aklını kurcalayacak çünkü *belli ki herkes bizi öldürmek istiyor.*"

"Onun saplantılı sahipleniciliğini seviyorsun," dedim. Kıkırdama.

Mera, çadır duvarının bir kenarındaki küçük çıkıntıya oturabilmek için odanın içine doğru ilerledi. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?" dedi aniden, sanki yeni aklına gelmiş gibi. "Herkesin çıplaklık konusunda benim kadar rahat olmadığını unutuyorum."

İçimden gerçek bir kahkaha patladı ve Mera'nın beni eğlendirme yeteneğine hayret etmek zorunda kaldım. "Sen tanıdığım en çıplak insansın dostum." Omuz silkti çünkü bu gerçekle gurur duyuyordu. "Ve bu beni hiç rahatsız etmiyor," dedim dürüstçe. "Etin ve tenin sergilenmesini umursamayacak kadar yaşıyım. Bu sadece enerjimizi kontrol altında tutan bir kap."

"Her zaman çok örtünüyorsun," dedi, şüphesiz her zamanki kıyafetlerimi düşünüyordu.

"Zırhı korunmak için giyiyoruz, vücudumuzu saklamak için değil. Endişeleneceğim son şey, birinin göğüslerimi görmesi ve bunun üzerine bir an yaşamasıdır."

Mera kaşlarını salladı. "Hanımefendi, göğüsleriniz üzerinde bir an geçirmeye kesinlikle değer. Hazır bahsetmişken, bence onları kullanmalı ve o bronzlaşmış tanrıyla öfkeli bir seks yapmalısınız. İkinizin de bunu sistemlerinizden atmanız gerekiyor."

Bu sözler üzerine vücudum kasıldı ve bu istemsiz hareketin şiddeti beni o kadar sarstı ki bacaklarımı sabit tutmak için uzanıp arkamdaki duvarın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Anılar aynı güçle üzerime çöktü ve kendimi "Aslında daha önce seks yapmıştık" derken buldum.

Şimdi neredeyse sandalyesinden düşme sırası Mera'daydı. "Bu da ne, Angel," diye neredeyse bağıracaktı. "Bunu bana nasıl söylemezsin? İnanılmaz mıydı? İnanılmazdı, değil mi? Sanırım Gölge gibi sikişiyor ve bu bakımdan *hemen* durmamalıydın."

Bu hatırlatmayla birlikte, acı dolu anılar şehvet dolu olanların önüne geçti. "Dünyam sona ermeden önceki geceydi. İkimiz için de bir ilkti ve... inanılmazdı." Bu kelime gerçeğin yanına bile yaklaşamıyordu. Bedenimde var olduğunu bilmediğim türden bir zevk yaşamıştım ve kısa bir an için Reece'le gerçek bir ruh bağı kurmanın eşiğinde olduğumuzu hissetmiştim.

Ta ki her şey yok olana kadar.

Mera'nın yüzü düştü, elini göğsüne bastırdı. "Önceki gece mi Angel? Oh, çok üzgünüm. Bu çok üzücü."

Öyleydi. "Hayatım çoğunlukla görevle ilgiliydi, Reece ise kalıba uymayan tek parçaydı. Ailelerimiz bile

Güç ve savaş sevgileri nedeniyle müttefikler, ama biz... biz gerçek dosttuk."

"Gizliden gizliye aşık olduğun gerçek bir arkadaş mı?" Mera tahmin etti.

Başımı salladım. "Evet, onu tamamen unutmuştum ama arkadaşlığımızı bozmaya da hiç niyetim yoktu. Seks, ikimiz de yaralıyken ve biraz yama yapmamız gerekirken, özellikle zor bir savaş gününden sonra oldu. Adrenalinin yüksek, kıyafetlerin düşük olduğu zamanlar nasıldır bilirsin."

Mera iç çekti. "Yemin ederim bu hikâyeyi daha önce paranormal aşk kitaplarımdan birinde okumuştum ve en sevdiğim türdür. Lütfen bana sadece bir yatak olduğunu ve paylaşmak zorunda kaldığınızı söyleyin çünkü lanet olsun..." Yüzünü yelpazeledi. "Bu benim sapkınlığım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Biraz yatak sıkıntısı *vardı*."

Gözleri ışıltı ışıltı parlarsa da bir anda kapatmadan önce ciyakladı. "Bu senin ikinci şansın Angel. Bir şans daha vermelisin."

İkinci şans romantizmi...

"Bin küsur yıl sonra mı?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Sanırım çok fazla zaman geçti. Reece'imın -sıcak, sevecen, kibirli, komik, kayalar denizinde benim yıldızım olan o pisliğin- bana karşı soğuk ve acımasız olmasını tekrar yaşayabileceğimden emin değilim. Bunun acısı bir keresinde beni neredeyse öldürüyordu ve bunu atlatmak için kendimi robotlaştırmak zorunda kaldım. Ama artık robot yok, bu yüzden onunla bu görevi yapmak, aramızdaki çitleri onarmak ve sonra hayatıma devam etmek daha güvenli."

Mera uzun bir süre sessiz kaldı ve ben kendimi cam küvetin içine batarken buldum, kalçalarım suyun etrafına dolabilmesi için gideri kapatıyordu. Sonunda öne doğru eğildi ve karnını kucakladı. "Hayatına gerçekten devam edebilmek için geçmişin anılarını silmen ve yeni anılar yaratman gerektiğine inanıyorum. Sadece bir gece daha olsa bile

her şeyi değiştirebilir. Belki o zaman gerçekten yürüyüp gidebileceksiniz."

Sözlerinin düşüncelerimde dalgalanmasına izin verdim çünkü söylediklerinde bir anlam vardı. "İşe yarasa bile, o Desertlandian nefret eder Ben. Ara Ben eski moda,ama Seksle ilgili tercihim benden hoşlanan bir partner bulmak, değil mi? Elbette bu deneyimi daha zevkli hale getirir." Ondan gelen kahkaha beni şok ederek sessizliğe gömdü. "Ciddi olamazsın. Dannie'yle dövüşmek için kendini güçlendirdiğinden beri o çocuk sana kafayı takmış durumda. Tabii, bu öfke gibi görünüyor, ama birine gerçekten katlanamıyorsan, ona bir vaha gibi bakmazsın içinde ve lanet olsun Çöller. Gölge ve İkinci var bir saplantılı bir kişiliğim var. Bahsetmiyorum bile..."

Bir sonraki sözlerini duymak için kendimi garip bir şekilde çaresiz buldum.

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, Angel." Gülümsemesi bilmişti. "Ve sen ve Reece arasında bu çizgi o kadar ince ki neredeyse hiç yok. Geçmişin geleceğini belirlemesine izin verme. Artık bunu yapmıyoruz."

Tavsiyesinin şaşırtıcı derecede felsefi sonu bana Galleli'nin Çöl Toprakları'na geçmeden önce bana söylediği sözleri hatırlattı. Beni tutan karanlıkla savaşmam gerektiğini söylemişti.

Değer verdiğim iki varlık bana temelde aynı tavsiyeyi veriyordu ve muhtemelen ikisi de haklı olsa da, yine de söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Reece ve benim aramdaki nefret derinlere kök salmıştı ve aşkımızdan çok daha uzun süredir devam ediyordu.

Belki de sonunda, gelecek her zaman geçmiş tarafından tanımlanacaktı.

I Uzun bir süre banyoda kaldım ve huzur bulduğum anları yaşadım. Odaya bir minder sürüklemiş olan Mera bir ara uyuyakalmıştı, ben de ona izin verdim.

Ben ıslanırken dinlendim. Dışarı çıktığımda, enerjimle kurulandığımda ve bu karanlık ay etkinliği için kıyafetler gelene kadar vücuduma bağlamak için bir bez bulduğumda, kendimi yenilenmiş hissettim. Önümdeki her şeye hazırdım.

Bir an durup savaş teçhizatımın bir kısmını odama çağırdım, acele ihtiyacım olursa diye parçaları bir duvara dizdim. Gölge daha önce bu dünyada yabancı büyü kullanma konusunda oldukça haklıydı ama buradan çayırlara dokunmanın en iyi yolunu yıllar önce bulmuştum ve Delfora'ya çok yakın olmadığımız sürece benim küçük dalgalanmam dengeyi bozmayacaktı.

Bronz ve altın göğüs plakamdaki bir noktayı parlatırken, en iyi zırhımın hâlâ kayıp olduğunu, Gölge Diyarı'nda savaştığımız o gün kaybolduğunu hatırladım. Genelde eşyalarımı nerede olurlarsa olsunlar zihnimin gözlerinde *görebilirdim* ama o gün ölmem ve yeniden doğmam o parçayla olan bağımlı koparmış olmalıydı.

Bu beni rahatsız etti çünkü o zırha bağlı duygusal anılar vardı, ancak kayıpların büyük şemasında, özellikle de sahip olduğumdan beri zirveye yakın değildi.

Aralarından seçim yapabileceğim pek çok zırh vardı. Tüm parçalarım güçlü ve dayanıklıydı ve savaş sırasında hayatımı kurtarabiliyorlardı.

Mera'yı tekrar kontrol ettiğimde, küçük alevlerin vücudundan sızdığını ve sıcaklıklarıyla onu çevrelediğini gördüm. Enerjisi her zamankinden daha güçlü ve uçucuydu ve bu çocuğun enerjisinin dinamiğimize neler katabileceğini merak ettim. Güçlü olmalarını bekliyordum. Son derece güçlü. Ama hayatımıza başka neler katacaklarını sadece zaman gösterecekti.

Mera'nın yatakta daha rahat edeceğine karar vererek onu kolaylıkla kaldırdım ve ateşinin sıcaklığı ikimizi de yakmadan kucakladı. Bana güveniyordu ve enerjisi de öyleydi. Banyo alanından çıkıp onu odamdaki geniş minderin üzerine yatırdım ve karnını sarması için etrafına birkaç minder ekledim. Uykusunda döndü, kollarını bir yastığa doladı ve bacağını diğerinin üzerine kaldırdı, bana hamileliğinin son aşamasında en rahat olduğunu söylediği pozisyona geldi.

Nefes alış verişleri tekrar dengelendi ve yorgun olduğu belliydi. Vücudu bu dünyaya bir tanrı çocuk getirmeye hazırlanıyordu ve görev boyunca hepimizin bunu hatırlaması gerekiyordu. Mera'nın dinlenmesi öncelikli olmalıydı.

Onu yalnız bırakarak kıyafetlerin teslim edilip edilmediğini kontrol etmeye karar verdim. Ana dinlenme alanından geçerken midem guruldamaya başladı ve bana vücudumun o bölümünü şimdi beslemem gerektiğini hatırlattı. Yemek yemediğimde enerjimi tam olarak etkilemiyordu ama vücudum doymanın tadını ve hissini özlüyordu. Desertlandlılar enerji yenilemelerinin bir parçası olarak yemek yerlerdi ve bu akşamki etkinliğin onların birçok lezzetini içereceğinden emindim. Daha önce hiçbirini gerçekten tatmamıştım ve bunca yıldır neyi kaçırdığımı nihayet öğrenmeye hazırdım.

Girişe ulaştığımda kapı açıldı ve dışarı çıktığımda gürültü beni çarptı. Çadırların etrafı

Enerji, onları dışarıdan koruyor ve yalıtıyordu ve özgürlüğe adım atana kadar bir kez daha bu dünyanın manzaralarının, kokularının ve anılarının derinliklerindeydim.

Kendimi bölümlere ayırmaya zorlayarak, çünkü geçmişte kaybolacak zaman yoktu, girişin hemen solunda duran pamolsa ağacının yapraklarından yapılmış büyük zeytin yeşili çuvala uzandım. Ağırdı ve bu etkinliğin ne kadar resmi olacağı hakkında bilmem gereken tek şey buydu. Hepimiz için tam bir Rohami kıyafeti.

Eşyaları içeri götürmek için doğrulduğumda tatlı, boğuk bir ses adımı söyledi - Melek değil, savaşçı adım. Yüzyıllardır isimsiz ve ailesiz olduğum için bu ismi pek kimse bilmezdi ama artık iki ismim ve sevdiğim bir ailem vardı.

"Tsuma," dedim şaşkınlıkla, tanıdık Rohami kadına bakarak. Benden daha yaşlı olan bu kadın Reece'in ailesinin yakın bir arkadaşıydı. Asıllardan biriydi, güçlü ve kuvvetliydi, onu yüzyıllar önce son gördüğümünden beri fiziksel olarak bir gün bile yaşlanmamıştı. Uzun, turuncumsu kıvılcık saç telleri sırtının ortasına kadar kıvrılıyordu, açık kahverengi teni dolgundu, hiçbir çizgi ya da yaş belirtisi göstermiyordu ve altın rengi gözleri her zamanki gibi sıcaktı. Gençliğinde de güzeldi ve yıllar onun ışıltısını daha da artırmıştı.

"Seni burada gördüğüme çok şaşırdım," diyerek öne atıldı ve kollarını bana doladı. Güçlü varlıklar genellikle birbirleriyle fiziksel temas kurmadıkları için bu jest beni şaşırttı ve Mera'nın bir şekilde bu dünyaya da bulaşıp bulaşmadığını merak ettim. "Reece senin bu toplantıda olacağından hiç bahsetmemişti."

Tsuma, öğrendiğim ilk dillerden biri olan Rohami dilinde konuşuyordu.

"Son dakikada verilmiş bir karardı ama burada olmak kesinlikle güzel," dedim.

Elleri hâlâ kollarımdaydı ve onları silkelemek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Garip bir şekilde karakterinin dışında davranıyordu ama onu tanıyalı çok uzun zaman olmuştu. Onun karakteri hakkındaki yargım bilgisizdi. Ben değişmiştim, belki o da değişmişti. "Reece'i görmeye geldim," diye heyecanla devam etti. "Kanatların nerede? Çok farklı görünüyorsun."

Konuşma konuları arasındaki rastgele sıçrayışları onu daha çok hatırladığım gibiydi ve şüphesiz burada bir bez parçasının içinde, vahşi ve kırmızıya boyanmış saçlarımla, zırhım ya da kanatlarım olmadan dururken farklı görünüyordum. Çok az varlık beni böyle görmüştü.

"Yakın zamanda bir yeniden doğuş yaşadım," dedim ona, sonunda uzaklaşmayı başarmıştım, böylece artık enerjimle temas etmiyordu. "Ama gücümün temelleri aynı kaldı."

Kıkırdadı, mükemmel beyaz dişleri parlıyordu. "Evet, bu doğru. Saçınızdaki birkaç tutam ateş içinizi değiştirmedir."

Bu sadece kısmen doğrudu çünkü her zaman metanetli bir savaşçı tipi olacaktım ama artık robotik bir yalnız da değildim.

"Reece'i aradığınızı söylemiştiniz?" Ona hatırlattım. "Bu akşamki kutlama etkinliğinden önce hanedan liderleriyle kaynaşmak için dışarı çıktı. Yakında döner."

Bana el salladı, her zaman mükemmel olduğu şeyi yaparken gözlerindeki altın rengi dans ediyordu: rahatlık ve sıcaklık hissi yaratmak. "Sizin gibi eski bir dostla karşılaşmak, bu toplantıya katılmam için hissettiğim dürtüyü doğruladı. Artık bu dünyanın politikasıyla pek uğraşmıyorum ama bir şekilde bunun önemli bir toplantı olacağını biliyordum."

"Doğru," dedim, onu okumaya çalışıyordum ama elindeki kartları göğsüne yakın tutuyordu. "Bu akşamki yemekte daha fazla sohbet edebiliriz. Ailenizden başka katılanlar da olacak mı?"

Başıyla onayladı. "Evet, Dally, Mirinda, Fleur ve Miver hepiniz orada olacaksınız. Hepinizi bir arada görmek... bu gerçekten harika bir şey olacak."

Bu isimler en az bu dünya kadar çok anıyı çağrıştırıyordu. Tsuma'nın çocukları her zaman Reece'in Rohami'deki evindeydi.

"Peki ya Zena?" Ben sordum.

İşte o zaman gülümsemesi soldu. "Evet, o burada. Aslında onun emriyle Reece'i görmeye geldim. Bu geceki ilk dansı ona saklayacağını umuyordu ama şimdi sen de buradasın..."

Reece'i neden aradığını açıklamaktaki çekingenliğinin bir kısmı şimdi anlam kazanmıştı. En büyük kızı, çok güzel Zena, Reece'e karşı hep bir şeyler hissetmişti. Yıllar boyunca bu ikisini birlikte düşünerek kendime eziyet etmiştim ama duyduğum kadarıyla böyle bir şey hiç olmamıştı. Görünüşe göre bu Tsuma'yı denemeye devam etmekten alıkoymamıştı.

"Reece ve benim için endişelenme," dedim kısaca, ses tonuma birkaç buz kırıntısı sızmıştı. "Biz her zaman olduğumuz gibiyiz."

Düşmanlar.

Bu tam olarak doğru olmasa da, hayatlarımız artık eskisi kadar siyah ve beyaz değildi, umarım bu onun içini rahatlatırdı.

Şimdi sadece bu gece olacıklara katlanmak zorundaydım çünkü eski hayatımla aynı odada olmak felakete davetiye çıkarabilirdi.

TSUMA GİTTİĞİNDE, kendimi çadırda volta atarken buldum, Mera'nın uyanık olmasını diliyordum, böylece tüm bu... duyguları açığa çıkarabilirdim. İnsanlar nasıl böyle yaşayabiliyordu? İçimde patlamak üzere olan bir bomba varmış gibi hissederken.

Buraya geri dönmeyi asla kabul etmemeliydim; bu dünya benim için her zaman yıkıcı olmuştu.

"Angel?" Mera kapı aralığında belirdi, esnerken ve gözlerini ovuştururken yüzü buruşmuştu. "Uyuya mı kalmışım?"

Çayırın yaratıcısına şükürler olsun. Sonunda uyandı.

Ona doğru hızla ilerlerken kendimi tam da onun kişisel alanında buldum ki bu bana o kadar ters geliyordu ki Mera'nın uykusu geçip gözleri benimkilere kilitlendiğinde hiç şaşırmadım. "Ben uyurken ne haltlar oldu?"

Başımı salladım ve uzanıp pazılarını kavradım. Tsuma bana dokunduğunda rahatsız olmuşum ama Mera'nın yanında bu ikinci doğamış gibi geliyordu. "Kıyafetlerimizi topladım ve tam içeri dönmek üzereyken, bu dünyadan eski bir tanıdığım çıkageldi." Kelimelerim ağzımdan dökülürken gittikçe hızlandı. "Onu yüzyıllardır görmemiştim, ama kahretsin, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Burada olamam."

Bu noktada Mera *çıldırılmış* gibi görünüyordu, şüphesiz beni hiç *çıldırırken* görmediği için. "Angel, yavaşla ve derin nefes al. Panik atak geçiriyorsun, bu koşullarda gayet kabul edilebilir bir şey ama beyninin mantıklı tarafının çalışmasını engelliyor."

Bu noktada nefesim hızlanmıştı, dişlerimin arasından sert bir şekilde ıslık çalıyordu ve daha önce hiç böyle hissettiğimi ya da davrandığımı hatırlamıyordum. Yeniden doğuşumun bir yan etkisi olmalıydı, ki bu iyi ve güzeldi, ama bundan nasıl kurtulabilirdim?

Mera beni yere iterek bacaklarımı ayırdı ve ona göz kırptığımda gülümsedi. "Güven bana."

Ona dünyadaki herkesten daha çok güveniyordum, bu yüzden elini başımın arkasına koyup beni ayrılmış bacaklarımın arasına indirmeye zorladığında ona karşı koymadım.

"Şimdi derin nefes alıp verin."

İlk başta uyamadım, ama nefes alıp vermem için vuruşları saymaya başladığında, bir anlık zayıflığımı lanetlerken kendimi yavaşça kontrol altına almayı başardım.

Bir an için, bu topraklarda her şeyini kaybetmiş olan Melalekin'in ta kendisiydim.

O varlığa geri dönmeyi reddettim, ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Bu gece gerçek bir sınav olacaktı ve bu sınavı kazanmaya kararlıyım.

Mera dakikalarca benimle oturdu, bir dahaki sefere nasıl daha güçlü olacağıma dair planlar yaparken zihinsel olarak kendimi hırpalamama izin verdi.

"Kes şunu artık," diye tersledi sonunda, aramızdaki bağın sarsıldığını hissederek. "Güçlü olmaya o kadar alışmışsın ki en küçük bir zayıflık belirtisi bile iğrenç geliyor. Eminim buraya geri dönmenin ne kadar zor olacağını tahmin bile edememişsindir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım çünkü bunun çok zor olacağını tahmin etmiştim ama ben daha tek kelime edemedim devam etti.

"Yani, her şeyi düşündüğünüz için aklınızdan geçtiğini biliyorum, ama olgunluğunuzla burada her ne olduysa üstesinden gelebileceğinizi hissettiğinize şüphe yok. Artık aynı Melalekin olmadığını ve yeni bir varlık olarak yeniden doğduğun gerçeğine güvenerek-"

"Beni bu kadar iyi tanımana kızardım," diye araya girdim sertçe, "ama tanıman hoşuma gidiyor."

Mera omuz silkti. "Cidden, yeniden doğduğun için bu durumla başa çıkmak senin için ekstra zor. Bazı açılardan benden daha gençsin, özellikle de konu duygulara geldiğinde. Duyguların ham, yeni ve taze ve düşündüğünün aksine sen farklı bir varlık değilsin. Sadece bir

yenilenmiş biri. Dolayısıyla, acınızın merkez üssü olan bu topraklara geri dönmek, hiçbir zaman gerçekten başa çıkamadığınız bir acı, elbette sizi sarsacaktı."

Öne doğru uzandı ve kollarını bana doladı, ikimiz de karnıyla elimizden geldiğince birbirimize sığıdık. "Sen hâlâ tanıdığım en güçlü, en belalı varlıksın," diye fısıldadı. "Bu zayıflık değil. Bu kaçınılmaz."

Konuşmasında kafamın karıştığı tek nokta buydu. "Kaçınılmazlık mı?"

Omzuma doğru başını salladığını hissettim. "Evet. Geçmişten ve eski duygulardan ancak bu kadar uzun süre kaçabilirsin. Eninde sonunda, koşullar seni onlarla yüzleşmeye zorlayacaktır. Saklanabildiğin kadar uzun süre saklanabildiğin için minnettar olmalısın." Başımı koluna yaslayarak söyledikleri üzerine düşündüm. "Aylar önce bununla yüzleşmeliydim," diye itiraf ettim, "çünkü saklanmak ve dövmek kendim yukarı hayatı gerçekten yaşamamı engellemekten başka bir şey yapmadı. Sonsuz gençliğim boşa gitti ve gerçek mutluluğu yaşama şansım bile olmadan neredeyse ölüyordum." Şimdi panik geçtiğine göre, her şey daha da netleşiyordu. "Buraya her şeyi bırakmaya geldim.

böylece bir geleceğe sahip olabilirim."

Mera ellerini çırparak uzaklaştı, heyecanı güzel yüzünü aydınlatıyordu. "Evet. Kızım büyüyor."

"Patronluk taslamak gibi olacak ama kabul ediyorum," dedim ayağa fırlayarak.

Mera daha yavaş kalktı, yardım edebilmem için elimi tuttu. "Bu sonraki adımların için ne anlama geliyor?" diye sordu saçlarının uzun tellerini geriye doğru tararken.

"Bunun anlamı," dedim, Mera bir elini göğsüne bastırırken enerjimin içimde sıçradığını hissettim, şüphesiz onu da hissediyordu, "bu gece bu tören için giyineceğiz, yemek yiyeceğiz ve dans edeceğiz. Normalde olduğu gibi gölgelerde kalmayacağım. Hayat çok kısa ve her şeyi kaçırmaya devam edemem."

"Doğrudan derinlere atlamak," dedi başını sallayarak. "Bunu sevdim."

Ben de başımı sallıyordum. "Evet, hayaletlerimi kovmamın en iyi yolunun bu olduğunu biliyorum. Tsuma beni gafil avladı ama artık bu duyguların keskin acısıyla daha iyi başa çıkabiliyorum. Gerisini ben halledebilirim."

Acıtabilirdi... tamam, *kesinlikle* acıtabilirdi çünkü bir noktada bu dünyadaki kayıplarımınla gerçekten yüzleşmek zorunda kalacaktım: Leka ve Reece. Ama bu ilerleyebileceğim ve gerçek bir geleceğe sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, buna fazlasıyla hazırdım.

Mera'nın yüzü mutlulukla buruşmuştu. "Senin için endişeleniyorum," dedi, "arkadaşlarım için endişelendiğim normal şekilde değil... ama daha derin. Belki de bu yüzden bebek senin enerjine tepki veriyor; senin ve geleceğinle ilgili gerginliğimi hissediyor. Ki artık azalıyor! Doğru yoldasın ve eğer içimde bir Gölge Canavar'ın yavrusuyla dolaşmıyor olsaydım, seninle parti yapıyor olurdu. Şu anki haliyle, buradaki neşeli şerefsizler grubuyla birlikte, eminim sana eşlik edecek çok kişi olacaktır."

"Bana katılman için dünya kadar vaktimiz var," dedim sırtışımanın büyüdüğünü hissederek. "Bebek büyüdüğünde. Bu ay sadece ikimiz için parti yapmam gerekecek."

Omuzlarımı kavrayan Mera'yı daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmediğime emindim. "Tamam, hazırlıklara başlamamız gerekiyor. En son ne zaman ağda yaptın? Daha önce vajinana bakmıyordum ama bakıma ihtiyacın var mı?"

Modern insan dünyasında tam olarak neyi kastettiğini bilecek kadar zaman geçirmiştik. "Bizim *saç durumumuz* aynı değil," diye açıkladım. "Orada sürdürülecek bir şey yok."

Mera'nın gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Saç yok mu? Bu çok garip! Yani bir şekil değiştiren olarak vücudumda biraz kıl olmasını severim ama aşkınlık ve diğer ırklar için de aynı şeyin geçerli olup olmadığından emin değildim." Gözleri üzerimde gezindi

Sanki arşafımın altını görebiliyormuş gibi. "Demek istediğim, seni çıplak gördüm. Vücut bölgelerimizin aynı olduğunu biliyorum ama saçlarını hiç fark etmemiştim. Muhtemelen senin aldığıını düşün­düm. Aynı ya da farklı olan başka ne var? Hamilelik ve hastalıklar konusunda endişelenmen gerekiyor mu?"

Aklında sürekli seks olan bir varlık varsa o da Mera'ydı. "Dünyalardaki evrimleşmiş türlerin çoğunda benzer parçalar var," dedim eğlenerek. "Bundan orijinal tanrılar sorumludur. Üremeye gelince, aşkınlara sadece bizim türümüzden bir başkasıyla yaşam yaratabilir. Bu son derece zor ve nadir bir durumdur, ışık ve enerji infüzyonu gerektirir."

"Reece'den çocuk sahibi olamaz mısın?"

Tek bir soru beni derinden yaraladı, ama artık bu güçlü duygularla başa çıkmaya çalıştığım için, kendimi bu sorunun üstesinden gelmeye zorladım. "Hayır, bunun mümkünatı yok. Endişelenmemizi gerektirecek bir hastalık da yok."

Daha fazla bilgi almak için beni sorguya çekmeden çadırın girişı açıldı ve Lucien içeri girdi. Başını sallamadan önce bizi görünce duraksadı. "Siz ikiniz giyinseniz iyi olur. Reece bizi açılışı törenine götürmek için birkaç dakika içinde dönecek."

Mera olduğu yerde sıçradı. "Seni hazırlamalıyız," dedi aceleyle, Lucien'in yanından olabildiğince hızlı geçerek. "Bu muhtemelen burada kavga, dram ve adamlarımızın etrafta bıraktığı kanlı bedenler olmadan geçireceğimiz tek gece olacak ve ben senin eğlenmeni istiyorum."

İçeriye getirdiğim çantaları karıştırmak için eğildi ve kıyafetleri sıraladı. Birden fazla parlak kırmızı parçayı çıkardığında, resmi kıyafetlerinin en son giydiğimden beri değişmediğı açıktı: Rohami için kırmızı ve belirgin bir yerde jackan canavarı.

"Pekâlâ, birinin bana yardım etmesi gerekecek," dedi Mera tüm parçaları yere koyarken gözlerini kırpıştırarak. "Beklediğim küçük siyah elbise bu değildi."

Lucien'in iki eli de teslim oluyormuş gibi önünde havaya kalktı. "Bu benim yetki alanımın dışında. Ben kadınların giysilerini çıkarırım; onları tekrar giydirecek beceriye sahip değilim."

Mera ona bir bileklik fırlattı ve o sadece güldü, nesneyi yakalamak için vampir hızıyla hareket etti. "Şimdi, şimdi. Oyuncudan nefret etme-"

"Sakin bunu bitirmeye cüret etme," diye araya girdi Mera, bu kez alevleri ellerine çağırarak. "Sen ve senin lanet insan sözlerin. Senin kışını kızartacağım. Beni zorlama."

Lucien'in sırtışı birkaç adım geri çekilirken hiç solmadı. "Tamam, hamile. Sakin ol."

Lanet olsun. Bu salak kızarıyordu.

En azından sinirli bir kadına sakinleşmesini söylemenin gerçekten sakinleşmesiyle sonuçlandığı sıfır evren vardı.

Mera giysileri bırakıp dikkatini Lucien'e verdiğinde alevler daha da yükseldi. "Sen zaten benim bok listemdesin," diye hırlayarak yaklaştı, alevler neredeyse onu yutuyordu. "Simone'la aranızda ne geçti bilmiyorum ama arkadaşımı kırdın ve bu seni kırmam için yeterli. Anlıyor musun?"

Lucien, Simone'dan söz edildiğinde sık sık yaptığı gibi tüm neşesini kaybetti. "Söz veriyorum onun şerefini lekelemedim," dedi yumuşak bir sesle ama aynı zamanda hızlıca, sanki kelimeleri çıkarması gerekiyormuş gibi. "O sadece... benim dünyama uymuyordu ve vampir topluluğu içinde var olması ideal değildi. Orada güvenliği tehlikedeydi."

Valdor'la olan tecrübelerime dayanarak, Simone'un uyum sağlayabileceği bir durum hayal edemiyordum. O dünyalıydı, bir şekil değiştirendi ve Lucien'in krallığının gururlu üst kademeleri için sığır olarak kabul edilirdi. *Yiyecek.* Başka bir şey değil.

Lucien onu koruyacak kadar güçlüydü ve belli ki korumuştı yoksa Simone ölmüş olacaktı ama Simone'un ne kadar inatçı olduğunu biliyordu.

zaman zaman... eğer onun kurallarına ya da kısıtlamalarına karşı gelseydi, bu hiç de hoş olmazdı.

Bir gün gerçek ortaya çıkacaktı ama o gün bugün olmayacaktı.

Lucien bir anda çekip gitti, o kadar hızlıydı ki ben bile hareketlerini takip etmekte zorlandım. O odadan çıktıktan sonra Mera sakinleşti. "Tüm arkadaşlarımızı öldürmeden önce bu çocuğu doğurmam gerekiyor," dedi bana hışımla.

Dudaklarımı sıkarak neşemin yüzüme yansımalarını engellemeye çalıştım ama başaramadım. Mera beni görür görmez bir kahkaha patlattı ve ardından ikimiz de kendimizi kaybettik.

"Çok hızlı kaçtı," diye mırıldandı.

"Kıçı yanıyormuş gibi," diyebildim.

Daha sert güldü, yarı eğilmişti. "Neredeyse yanıyordu. Şu anda kontrolüm yok." Başını sallayarak kendini bir minder üzerine bıraktı, ellerini önüne dayadı. "Bu hamilelik yüzünden berbat durumdayım. Bu da ne böyle?"

Oturmadım çünkü gerçekten giyinmemiz gerekiyordu yoksa geç kalacaktık ama onun seviyesine kadar çömeldim. "İki tanrısal gücün tek bir çocukta birleşmesi asla kolay olmayacaktı," diye hatırlattım ona. "Sen bir hayat yaratıyorsun. Saf güçten bir varlık. Kendine ve bedenine karşı rahat ol çünkü bana kalırsa bu bir mucize."

Aşkınlar bir ırk olarak yok oluyordu çünkü nadiren genç ürettiyorduk. En azından artık değil. Mera'ya da söylediğim gibi, süreç zordu ve zaman zaman sanki dünyalar bizim artık önemli olmadığımıza karar vermiş gibi hissediyordum.

Mera'nın sinirli ifadesi hafifledi, alnının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. "Evet, eğer bu şekilde düşünürsem, sanırım iyi gidiyorum." Bana el salladı. "Şimdi giyin de ne kadar muhteşem görüldüğünü görebileyim."

Kıkırdayarak doğrudum ve dağınık giysi parçalarına doğru ilerledim. Rohami geleneksel kıyafetini giymeyeli uzun zaman olmuştu ama

her parçayı hatırladı. Geçmişin kalıntıları olan parçalar
geleceğin işaretçileri olmak üzereydi.

Bu gece yeni bir hayatın ilk adımıydı.

IÇöllerde giysilerin çoğu farklı bitki materyallerinin birleşiminden yapıldı. Birkaç parça diğer dünyalardan ithal edilmek zorundaydı, ancak çoğu kaynaklarını yumuşak ve dayanıklı malzemeler yaratmak için nasıl kullanacaklarını bulmuşlardı.

Bu etkinlik için resmi kıyafetim, kalçalarımı ve baldırlarımı saran, esnek ve kalın, dar kırmızı pantolondan oluşuyordu. Üstünde diz hizasında, kısa kollu kırmızı bir tunik vardı. O da kalın ve ağır bir malzemedен yapılmıştı, altın rengi dikişleri ve arkasında kocaman siyah bir ceketı vardı. Ön kısmında göğüs dekoltesini ortaya çıkaran elmas şeklinde bir kesik vardı. Mera'nın aksine, yıllarca savaşçı vücudumu yumuşaklığını sınırlamak için biledikten sonra, göğüs departmanında aşırı kutsanmış değildim. Ama bu özel kıyafette bedenim mükemmeldi.

Ayak bileğimin üzerinden geçen ve bana birkaç santim daha yükseklik veren bir çift siyah botla tamamlandı.

Mera, setinin parçalarını havaya kaldırarak, "Yani, bu tunik kelimenin tam anlamıyla karnımdan hiç çıkmayacak," dedi. "Peki bu *parçaların* geri kalanı ne için?"

Kalın altın baklaları olan bir bileziği elime alarak, "Bu, çiftleşmediğinizi ya da sola döndüğünüzü göstermek için sağ bileğinize takılır" dedim.

bir bağı olanlar için." Onu bırakarak, kesik bir parçası olan düz banda geçtim. "Bu manşet de pazılarınız için. Tamamen dekoratif olduğu için hangisi olduğu önemli değil."

"Peki ya bu?" Mera kırmızı bir kumaş parçasını kaldırarak sordu. "Saçlarımız için." Saçımın üzerine nasıl kıvrıcağımı gösterdim.

bir kafa bandı gibi taçlandırın, sonra at kuyruğumun uzun tellerinden geçirin ve geri kalanının sırtımdan aşağı inmesine izin verin.

Mera tüm bunları büyük bir hayranlıkla izledi ve işim bittiğinde, ona tüm resmi göstermek için olduğum yerde döndüğümde, bir iç çekti. "Yeni ateşli renginle tıpkı bir-"

"Melek," diye araya girdim gülerek, çünkü bu onun beni en sevdiği tanımlamaydı.

Burnunu kırıştırdı ve dilini bana doğru uzattı. "Hayır, ukala. Senin bir ateş ve ışık tanrıçası gibi görüldüğünü söyleyecektim - Gölge ve benden farklı olarak daha karanlık güçlerimiz var." Ellerini kavuşturdu, gözleri parlıyordu. "Çok güzelsin Angel. Her erkek seninle bir şansa sahip olduğu için şanslı olurdu."

Kalbim sıkıştı. "Teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. Sen olmasaydın bu yeniden doğuşu başaramazdım." Mera'dan binlerce yıl daha yaşlıyım ama zaman zaman sanki yeni temelimi üzerinde büyüttüğüm kaya oymuş gibi hissediyordum.

"Kızım, sensiz bu dünyada gerçekten var olamazdım," dedi, gözlerindeki o parıltı taşarak. "Seni kaybettiğimi düşündüğümde-" Sözüünü kesti ve sanki bunu gerçekten anlatacak hiçbir kelime yokmuş gibi başını salladı.

Anlıyordum çünkü Mera'yı kaybetme düşüncesi beni de aynı derecede derinden yaralıyordu. Bu bir kız kardeşimi daha kaybetmeye benzerdi. Neyse ki, Nexus'ta yeniden doğabildiği için bu asla gerçekleşmemeliydi ve bunun için sonsuza dek minnettardım.

"Uzun bir süre birbirimizin hayatında olacağız," dedim elimi uzun saçlarımda gezdirirken.

ipeksi kırmızı kumaş saçlarımın arasından geçiyordu. "Artık ölümden bahsetmek yok. Bu gece olmaz."

Mera başını salladı ve gözlerini sildi. "Artık ölümden bahsetmek yok. Bu gece yaşamak için ve-" Sözüünü kesti, etrafına bakındı. "Acelemiz yok muydu? Çocuklar hangi cehennemde? Açlıktan ölüyorum."

İki kişi olduk ve o da hamileydi.

"Seni aç bırakmayacaklarını bilmeleri gerekirdi," dedim homurdanarak, sonra eğilip taytını aldım. "Ama önce, bakalım seni buna sığdırabilecek miyiz?"

Neyse ki karnına kadar uzanan pantolonu giymesine yardım ederken inledi ama bana karşı koymadı. Tunik daha dar olmasına rağmen her iki yanında da ayarlamaya izin veren bağlantı elemanları vardı. Belindeki boşluklarda teninin bir kısmı açıktaydı ama umurunda bile değildi. Bileziği sol bileğine, manşeti de aynı pazularına taktım ve kırmızı eşarbını saçlarının etrafına saracak şekilde ayarladığımda, diğerleri nihayet bizi almaya gelmişti. İçeriye ilk giren Shadow oldu, çadırın kapısını itti ve doğruca Mera'ya doğru yürüdü. Gözleri kırmızı kıyafetinin üzerinde gezindi ve Mera'nın açıkta kalan teninde durdu. taraflar ve ve yol onu Cömert göğüsler vardı, olarak elmas oyuktan döküldüğü tahmin ediliyor.

"Bu akşam yemeğe gelmeyeceğiz," dedi, dumanlı bir koku odayı doldururken sesi derin bir gümbürtüye dönüştü. "Başka planlarım var."

Gözlerindeki ışıltıdan, diğer planların ne olduğu anlaşılıyordu.

Ama Mera bunların hiçbirini kabul etmiyordu. "Dostum, hamile kıcıımı bu kıyafete sokmak için bir saat harcadım. Törene gideceğim. Bütün yemekleri yiyeceğim. Ve eğer beni durdurmaya çalışırsan, seni süslü saç eşarbımla boğarım."

Gözüme takıldı ve bana bir göz kırptı, sonra da dikkatini eğlenen Shadow'a çevirdi. "Peki ya yedikten sonra?" diye sordu.

"Benimle dans edeceksin," dedi hemen, "sonra beni odamıza geri götüreceksin ve bu lanet şeyi üzerimden çıkaracaksın."

"Anlaştık."

Bunu o kadar hızlı söyledi ki herkes güldü. Diğerleri de resmi kıyafetlerini giymeye başladılar, normal botlarını ve kargo pantolonlarını çıkarmayı umursamıyorlardı. Girişin yakınında duran Reece hariç hepsi, bakışları kıyafetimin üzerinde geziniyor ve sağ bileğimdeki bileziğe takılıyordu.

Bileğim, çiftleşmemiş olduğumu ilan ediyordu.

Yüz hatlarının üzerine fırtınalı bir karanlık çökmüştü ama bunu fazla analiz edemedim başımı başka yöne çevirdim. Bu ay, yeni başlangıçlara ve eğlenmeye odaklanmıştım. Çöl tanrıları listede yoktu.

"Beş dakika içinde yola çıkacağız," dedi Reece huysuzca.

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirten sesler çıkardılar, çoğu yarı çıplak kıçlarını odadan çıkarıp yıkanmak ve giyinmek için yatak odalarına gittiler. Teker teker döndüklerinde, Mera ve ben hepsini içeri aldık. *Hepsini* derken, gözlerimin Reece'e kilitlendiğini ve başka yere bakamadığımı kastetmiştim.

Erkeklerin kıyafetleri de kırmızı pantolonlardan oluşuyordu, ancak onlarınki pantolon tarzındaydı ve cepleri vardı. Tunikleri de aynı kalın malzemeden ve altın dikişliydi ama kesimi dikdörtgen şeklindeydi ve Reece'in kalın bronz göğüs kaslarının çoğunu ortaya çıkarıyordu. Pazuları da kısa kollu elbisenin içindeydi, birinin etrafında altın bir manşet vardı, diğeri ise bu dünyanın sembollerine benzeyen ve birkaç tanesini tanımadığım işaretlerle -Mera'nın deyimiyle dövmelerle- kaplıydı. Uzun süre yaşayanların derisini damgalamak kolay değildi ama bu adamların hepsi bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu.

Reece'in izlerini birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra aldığı için hiç yakından görmemiştim ve şimdi de onları incelememeye çalışıyordum. Ona olan hayranlığımın her zamanki gibi güçlü olduğunu belli etmeme gerek yoktu. Gözlerimi kaldırdığımda bir

Mavi çift içime işliyordu ve ben o derinliklere düşemeyeceğim için bakışlarımı onun koyu renkli, traşlı saçlarının arasından yukarı kaydırarak çadırın yapısının karmaşık düzeniyle ilgileniyormuş gibi yaptım.

Aptal boyu, geniş omuzları ve ukala gülümsemesiyle neden her zaman bu kadar mükemmel görünüyordu-

"Gitmeye hazır mısın?" Len zihnimi bölerek sordu Odaya girdiğinde azarlıyordu. "Sanırım bu kıyafeti son giydiğimden bile daha iyi giyiyorum."

İki elini kalçalarına dayamış, kendinden emin bir şekilde ilerliyordu. Gümüş rengiyle yaşayıp nefes alırken onu bu kadar parlak bir renkte görmek tuhaftı ama bu fae'nin parlayan güzelliğini inkar etmek mümkün değildi. Aslında, tüm erkekler dünyanın dört bir yanında saygı duyulan tanrılar gibi görünüyordu.

Mera bu altılının gücünü tam olarak anlayacak kadar uzun süredir ortalıkta değildi. Herkes ya bu grubun bir parçası olmak ya da altılının içinden geçmek istiyordu.

Dışarıda oturup her şeye hükmetmelerini izleyen tek kişi bendim, bir gün onların arasında yer alacağımı bir an bile düşünmemiştim.

Bu benim hala sindirmeye çalıştığım bir değişimdi, ancak değişimi kucaklamanın ruhuyla, bu aya bu erkeklerin sahip olduğu kadar güvenle giriyordum.

Ne de olsa bu benim yeni başlangıcımdı.

GÇöl Toprakları'nda bu büyüklükte bir miras Nadir, çoğunlukla nedeniyle için ve sırf boyut . ve binlerce Çöl Adalı için kum nehirleri üzerinden seyahati koordine etmenin zorluğu. Hanedanlar arasındaki çeşitli kan davalarını ve sorunları yönetmekten bahsetmiyorum bile.

Ancak bir araya gelindiğinde, kumların üzerinde koşan gençlerinden, belirlenmiş çadırlarda gerçekleşen geleneksel oyunlara kadar etkinliğin ihtişamı kesinlikle nefes kesiciydi. Enerji herkesin kendini canlı hissetmesi için yeterliydi ve bu ay sanki Ostealon'da daha yüksek bir bağlantı ve güç titreşimi varmış gibi ekstra elektrik hissediliyordu.

Çeşitli kırmızı, altın ve kahverengi çadırların arasından geçerken, yarım ay altın ışığını üzerimize tutarken, Len sağ tarafıma düştü.

"Bu gece özellikle büyüleyici görünüyorsun," dedi, gözlerini önüne dikerek, ama dikkatini çektiğimi hissettim. "Kırmızı senin rengin."

"Kırmızı da sana çok yakışıyor," diye gülümseyerek cevap verdim, enerji bana zıplayan, coşkulu bir his veriyordu. "Gümüşten daha sık uzaklaşmalısın. Seni tanımladığını biliyorum ama her parçan değil."

Len'in apkın sırtışı nihayet bakışlarımla buluştuğunda soldu. "Çok şey biliyor ve görüyorsun," dedi sonunda. O sırada yürümeyi bıraktık, ilk geldiğimizde gördüğüm büyük beyaz çadıra ulaşmıştık.

"Seni görüyorum," dedim Len'e, "ve işte bu yüzden, ne kadar cazip bir şekilde önümde sallansan da asla rastgele bir cilveleşme yaşamayacağız. Sen hâlâ arıyorsun, gerçek eşini bulmak için yolculuğuna devam ediyorsun. Bu denklemde bana yer yok."

Tekrar benden uzaklaştı, ikimiz de çadırın girişine bakıyorduk. Haklı olduğumu biliyordu, onun yaşındaki ve zekâsındaki her varlık gibi. Fae'ler eşlerini bulmak için ruhani yolculuklar yaparlardı ve Len'inki henüz kendini göstermemiş olsa da, onların dışarıda bir yerlerde olduğuna inanıyordum. Bir gecelik eğlenceli seks onun için bunu yok etmeye değmezdi.

"Bir sonraki yolculuğum son yolculuğum olacak," dedi yumuşak bir sesle, hafif aksanının gerçek alt akımı derinleşiyordu. "O zamana kadar umudumu koruyorum."

Kendime engel olamayarak uzandım ve elimi onun eline dolayarak sıkıca kavradım.

"Seninle birlikte umut edeceğim," dedim, sesim alçaktı ama normalde kullandığımdan daha fazla duyguyla doluydu. "Gerçek bir bağı hak eden biri varsa, o da sensin dostum."

Tam elimi sıkıkmama karşılık verirken arkamızdan alçak bir gümbürtü duyuldu. Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık aktı ve kimin çok yakınımda durduğunu tam olarak fark etmeme rağmen, yine de silahlarımı çağırdım, bıçağı neredeyse Reece'in boğazına çarpmak için serbest elimle döndüm.

Beni durdurmadı ya da kendini savunmadı ve sadece benzersiz kontrolüm sayesinde saldırımı şahdamarına birkaç santim kala durdurmayı başardım. Öfkeli mavi gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde enerji girdapları daha hızlı hareket ediyordu. "Saldırmak için hep bu kadar acele ediyorsun," diye mırıldandı sert bir ses tonuyla ve bıçağımın keskin kenarı derisini kesene kadar bana doğru bastırdı.

"Reece!" Silahları çadırdaki odama geri göndererek küfrettim. "Lanet olası bir ölüm arzun mu var?"

Yüz ifadesi artık okunamaz haldeydi. "Görünüşe göre öyle," dedi ve sonra elinin bir hareketiyle arkasını dönerek çadıra giden uzun beyaz hasıra adım attı. Diğerleri de onu takip etti ama ben sakinliğimi bulmak için bir saniye bekledim. Belli ki Reece hâlâ arkadaşlarıyla dostluk kurmamı istemiyordu ama ne var biliyor musunuz? Boş ver onu. Artık hayatımda kimin olup olmayacağını o belirleyemeyecekti.

Len ve ben aile bağlarımızda benzer acıları, benzer yalnızlıkları paylaşıyorduk ve her zaman gerçek bir dostluk için mükemmel bir temel olan ortak bir zemin bulabiliyorduk. Yine de asla bundan fazlası olamazdı ve Reece sorsaydı ona gerçeği söyledim. Oyun oynamazdım ama bana hiç şans vermemişti.

Her zaman böyle yapardı.

İncinmişliği ve öfkemi daha da serbest bırakarak en mutlu yüz ifademi takındım ve çadırın geniş açık perdelerinden içeri girdim. Girişteki kalın beyaz paspas ana odaya kadar devam ediyor, kumları örtüyor ve her şeye pırıl pırıl temiz bir görünüm veriyordu.

Durduğum yerden, bu inanılmaz büyüklükteki alanın dört bölgeye ayrıldığını görmek kolaydı. Hemen sağımda, Fret ve Holinfra hanedanlarından dev *rhjeta* yaratıklarının bulunduğu, birden fazla padokun yer aldığı çitlerle çevrili bir alan vardı. İlk tanıdığım koku oldu, onlarca yıl önce Amerika'da izlediğim hayvan çiftliklerine benzer keskin bir aroma. Rhjeta bir Dünya hayvanı değildi, ama pullu canavarları tanımlamam gerekseydi, bu bir ejderha kertenkelesi olurdu.

Mera ve Gölge bana doğru ittiler. "Bunlar da ne böyle?" Mera yaratıklara gözlerini dikmiş bakarak sordu.

"Rhjeta," dedim. "Onlar ateş püskürt ebilen ve kendilerini kamufle edebilen çöl yaratıkları."

Bir tanesi en yakınımızdaki çite yaklaşıırken, "Çok büyükler," diye nefes nefese kaldı. "Sanki biri Komodo ejderhasını bir fille çiftleştirmiş ve ortaya bu çıkmış gibi." Elini onlara doğru salladı.

Kahverengi, gri ve siyah pullu derilerinden, daha kalın ve zırhlı olan omurgalarına ve neredeyse yerde sürüklenen tombul karınlarına kadar tanımlaması tam yerindeydi.

"Onları nasıl evcilleştirmişler?" diye sordu, ikisi birbirine ateş püskürürken, binicileri ısının bir kısmını püskürtmek için kalkanlarını kullanıyordu.

"Bu çok zor," dedi Gölge ona. "Sadece birkaçı bir tanesiyle bağ kurabilecek beceriye, güce ve kontrole sahip. Holinfra ve Fret hanedanları dışındakilerin bunu denediğini hiç görmedim. Rhjeta çöllerde gerçek bir tehlikedir."

Mera boğazını temizledi ve başını birkaç kez salladı. "Denemedikleri için onları gerçekten suçlamıyorum. Şu lanet pençelerine bakın."

Ön ve arka bacaklarının tepesinde altı inçlik pençeler vardı, bir varlığı kolayca ezebilecek güçlü kuyruğundan bahsetmiyorum bile. "Dişleri de zehirle kaplıdır," diye ekledim, çünkü güçlerinin tartışılması gerekiyordu. "Bir ısırık ve dakikalar içinde ölürsün."

Bir ürperti ile arkasını döndü. "O bölgeyi henüz ziyaret etmeyelim," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Ya da hiçbir zaman."

Gölge eğlenen bir ses çıkardı ve kalabalıktan kimsenin onu itip kakmaması için hemen arkasında durdu. "Hadi," dedi, "bir sonraki bölüm çok daha hoşuna gidecek."

Rhjeta'dan ayrıldıktan sonra, farklı hanedanlara ait kumlardan örülmüş yaklaşık bin yuvarlak cam masanın bulunduğu yemek alanına girdik. Çeşitli renkler nereye oturacağımızı bilmemizi kolaylaştırıyordu.

Kırmızı camlı masaların olduğu alana girdiğimizde Mera kışını sallayarak "Evet," diye bağırdı.

Her masa, hepsini birleştiren topraklardan, Ostealon'un kumlarından yapılmış koyu sarı yemek takımları ve bardaklarla donatılmıştı.

"Ayrılmış oturma yerleri var mı?" Mera sordu.

"Rohami için kırmızıda oturun," diye yanıtladı Shadow. "B u n u n dışında, bence adil bir oyun."

Mera omuz silkti ve etrafına bakmaya devam etti. "Mantıklı." Yemek alanını çevreleyen üçüncü çeyreği işaret etti. "Peki o kısım ne için kullanılıyor?"

Bu bölümde çok fazla yapı yoktu, ancak kum ve pamolsanın kaynaştığı daha sert mattan buranın- için bölge olduğunu anlayabiliyordum.

"Dans," dedi Gölge.

Müzik sanatındaki yetenekleriyle ünlü Shale hanedanı sayesinde, alçak, uğultulu bir ritim çoktan oradan yayılmaya başlamıştı. Burada şarkı söylenmiyordu; bunun yerine derin bir uğultu ve artık dere ve nehirlere götürmek için yeterince güvenli olmayan kum gemilerinin fiçilerinden yapılmış davulların ritmi bir arada d u y u l u y o r d u . Kendimi her zaman onların ritimlerinde kaybolmuş bulmuşumdur ve bedenim çoktan gevşemiş, elektrik enerjisi içimde titreşmeye başlamıştı.

"Onları görüyorum," diye seslendi Mera, dikkatimi müzikten uzaklaştırarak.

Hafifçe döndüğümde, grubumuzun dans pistine yakın büyük kırmızı bir masada oturduğu yeri de buldum. Birkaç dakika sonra onlara ulaştık ve Shadow ile Mera, Len ile Alistair arasındaki tek iki koltuğa birlikte oturunca, geriye kalan tek koltuğa oturmak bana kaldı. Len ve Reece arasında.

Kendimi çok derin nefes almamaya ya da çok fazla düşünmemeye zorlayarak yuvarlak, sırtı açık, minderli kubbeye uzandım. Müzik burada daha güçlüydü, bu topraklarla olan bağlantım içimde kabardıkça kanım pompalanıyor ve başım dönüyordu.

"Hep aynı," dedi Reece yanımdan. Başımı ona doğru eğdiğimde, ona karşı duyduğum öfkenin bu gecenin içinde yok olup gittiğini fark ettim. "Müziğimiz senin kanında var. *Hretun* davullarından neden bu kadar etkilendiğini hiçbir zaman anlayamadım."

"Bana daha mutlu günleri ve anıları hatırlatıyor," dedim, kelimelerim hafifti.

Reece bana bir kaşını kaldırdı. "Ritimlerimizi duyduğun ve danslarımızı yaptığın ilk andan beri böyleydin."

Bu sefer omuz silktim. "Ne diyebilirim ki, içimdeki enerjiyi harekete geçiriyor. Belki de yanlış dünyada doğmuşumdur."

Çenesi gerildi ama bir kez olsun bana çıkışmadı. "Belki de öyleydin. Ya da belki birden fazla varlıksın." Zorla kendim değilim çünkü için böyle bir anlayışlı bir yorum-şu anda her taraftan yorum alıyordum -Bir kez daha arkamı döndüm ve kendimi etrafımdaki manzaralara kaptırdım. Çöl Toprakları'ndan ayrıldığımda Reece'den daha fazlasını kaybettiğim gerçeğiyle yüzleşmekten daha iyi bir alternatifti.

Gerçek benliğimin bir parçasını kaybetmiştim.

Reece ve ben bir daha konuşmadık. Aslında, herkes odanın manzarasını seyrederken ve yemeğin gelmesini beklerken masada ekstra bir sessizlik vardı.

Çöl Toprakları'nda malların dağıtımı için özel bir sistemleri vardı, malları büyük gemilerin sırtında gönderirlerdi.

"Kum kaplumbağaları!" Yaratıklar sırtlarında tepsiler taşıyarak yavaşça masaların arasındaki boşluğa girerken Mera haykırdı. Tepsiler, kaktüslerinkine benzer yerli bir meyve olan birkaç koyu mor *gry de* dahil olmak üzere çeşitli çöl spesiyaliteleriyle doluydu.

"Dünya'daki dev kara kaplumbağalarına benziyorlar," dedi Lucien, koyu yeşil *yeth graba'nın* yollarda dolanmasını izlerken başını eğerek. Kabukları kara kaplumbağalarından daha küçüktü ama tek fark bu değildi. Yeth'lerin bir dış iskeleti vardı ve başları ile sırtlarında koruyucu dikenli çıkıntılar bulunuyordu.

Bir tepsi yanımıza yaklaştığında Reece uzanıp tepsiyi kaldırdı ve bir metre uzunluğundaki kahverengi pamolsa dalını masamızın çapına yerleştirdi. Kısa bir süre sonra, içinde liforina bardakları olan başka bir tepsi de geldi ve ardından yemek vakti geldi.

Bundan sonraki sohbet, daha fazla tepsi geçtikçe yemek etrafında yoğunlaştı ve Mera milyonlarca soru sordu

her bir lezzetin ne olduğu hakkında. İim içime sığmazken, bir parça kızarmış meyve almak için uzandım ve tadının tatlı kokusuna uyup uymayacağını merak ettim.

Paramı seçerken Reece beni durdurdu ve avucumu sağdaki daha küçük bir parçaya doğru itti. Alistair'le sohbe devam etmek için benden uzaklaşmadan önce kısa bir süre "Bu daha olgun," dedi.

Bir an için onu görmezden gelmeyi ve hedeflediğim asıl parçayı almayı düşündüm, ama yüzünün yan tarafına baktığımda, dudaklarının benden bu yanıtı bekliyormuş gibi seğirdiğini gördüm. Ona haklı çıkma zevkini tattırmamak için aptal gururumu bir kenara bırakarak önerdiği dilimi aldım, bu arada her halükarda onun kazanacağını biliyordum.

Kalın, pürüzlü mor dış yüzeyinde bir dilim vardı, bu yüzden parmaklarımı içeri soktum ve parlak eflatun eti ortaya çıkaracak şekilde tamamen ayırdım. Meyve eti ve çekirdekleri parlıyordu ve kokusu hem tatlı hem de ekşi koku notalarıyla ağız sulandırıcıydı. Dudaklarıma götürerek kabuktan kurtuldum, eti ısırdım ve lezzetin ilk vuruşuyla inledim.

Tatlıydı ama dilimin üzerinde dans ederken sıcaklık da onu takip etti. "Vay canına," diye mırıldandım, bu ikilik ilgimi çekmişti. "Tadı beklediğim gibi değil ama garip bir şekilde bağımlılık yapıyor."

Mera öne doğru eğildi ve başını salladı. "yle değil mi? Garip ama harika." İkinci bir parçaya uzandı. "Sanki bir kavun ejderha meyvesinden bebek yapmış ve sonra da üzerine kırmızı biber hapşırmış gibi."

Derisini tepsideki boş bir kaseye bırakmadan önce eti ısırırken paramın etrafında sııttım. Masa düzeniyle birlikte gelen bir havluyu kaparak fazla suyu sildim. "Sonunda bu yiyecekleri tatmak çok eğlenceli. Yıllarımı onların lezzetli kokularını içime çekerek geçirdim."

Bu Reece'in dikkatini çekti ve başını bana doğru eğdi. "Yemeğinle oynamak yerine seni yemek yerken görmek güzel bir değişiklik."

"Bugünlerde tamamen değişimden yanayım," dedim gülümseyerek, havayı hafif tutmayı umarak.

Cevap vermedi ama neyse ki ondan da bir öfke hissetmedim. Bu da bizim için kesinlikle bir kazançtı.

Birçok yemeği yemeye devam ederken müzik de hızlandı. Birden fazla meyvesi ve yenilebilir kökleri olan *junifer* bitkisinin tüm parçalarından yapılan et suyunu ve özellikle yemek için yetiştirilen tek evcil hayvanlarından elde edilen etli bir yemek olan *butle* kızartmasını denedim. Bu dünyanın sakinlerinin çoğu et yemezdi, ama yiyenler için butle tek seçenektir.

"Lezzetli," dedi Mera bir iniltiyle, yumuşak bir dilim Rosto elinde. "Tadı pirzola gibi ve lanet olsun, iyi bir biftek parçasını özlemişim."

Len güldü. "Artık bir şekil değiştiren olmayabilirsin ama hâlâ bir şekil değiştiren gibi yiyorsun."

Mera omuz silkti çünkü ne diyebilirdi ki? Kız etini seviyordu. Her şekilde.

Karnım doyunca şansımı zorlamaya ve Reece ile aramızdaki bu dostluğun nereye kadar uzanacağını görmeye karar verdim. "Bugün dışarıdayken kutsal toprakları kimin rahatsız ettiğine dair bir şey keşfettin mi?" Ona sordum.

Eğer sorum Reece'i şaşırttıysa da buna dair hiçbir belirti göstermedi. "Yemin'in iyi olduğu ortaya çıktı, onları daha fazla sorguladığımızda, bu yüzden Shadow ve ben Rohami'ye odaklandık. Konuştuğumuz sebeplerden dolayı. Benim topraklarımda bir alt akım var. Rohami ve... belki de Muhafızlar."

Şüpheli iki hanedanın bunlar olması şaşırtıcı değildi. İkisi de Delfora'ya yakın. İkisi de ekstra güçle aşılanmıştı. "Tsuma bugün seni aramak için çadıra uğradı," dedim ona. "Biraz keyifsizdi. Sence bir şey biliyor mudur?"

Reece'in gözleri, etrafımızdaki koyu sarı detaylardan yansıyan ışık yaylarında parlıyordu. "O da beni buldu ve Zena ile dans etme teklifini reddettim."

Bu umurumda değilmiş gibi davranarak yorum bile yapmadım. "Onda başka bir tuhaflık fark etmedin mi? Sadece... bana sarıldı ve Mera bu dokunma olayına bizi alıştırmış olabilir ama yine de bana *olağandışı* geldi."

Reece başını salladı. "Sanırım Tsuma her zamanki çöpçatanlık işlerini yapıyor, ama bunun dışında uzun yıllardır siyasetle ilgilenmiyor."

O da bundan bahsetmişti ama içimdeki huzursuzluk bir türlü dinmiyordu. Belki de tüm bu Zena olayı yüzündendi. "Tamam, Rohami'ye dönelim. Hangi ailelerden şüpheleniyorsunuz?"

"Tattliner ve Jorts," dedi sesini alçaltarak. "İkisi de yakın zamanda lider değiştirdi, büyükleri yaşlandı ve daha fazla güç istiyorlar. Sonsuza dek yaşamak ve kumları kullanmak istiyorlar. Bu toplantı için araçları, sebepleri ve fırsatları var."

Bildiğim kadarıyla bu iki aile de güç hiyerarşisinde orta sıralarda yer alıyordu.

"Büyüklerinin ölümü, doldurmayı umacakları bir güç boşluğu yaratmış olmalı," dedim düşünerek. "İki büyüğün de aynı anda öldüğünü mü söylüyorsun?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, işte tam da bu yüzden bu iki klan listemin en başında yer alıyor."

"Ve Muhafızlar... Delfora'ya bu kadar yakın oldukları ve dairelerde özgürce hareket edebildikleri için mi onlardan şüpheleniyorsunuz?"

Başını salladı ve çadırın bulunduğu alana bakarken derin bir nefes aldı. "Tanrıları diriltme ayini," sesi alçaldı, "harekete geçmek için büyük bir enerji patlaması gerekir. Sonra birisinin ölümler vadisi boyunca ilerleyerek sütunların üzerine bir ayin yapması gerekecek."

o toprakları mühürlemek. Bunun için Delfora'ya sıkı sıkıya bağlı varlıklar gerekir."

Doğru, eğer bu iş için Reece'i alamazsanız, Guardians'tan biri bir sonraki bariz seçimdi.

"Henüz ayine başlamamışlarsa neden Delfora'da şimdiden huzursuzluk hissediyorsun?" Birkaç Crani arkamızdan geçip dans pistine doğru ilerlerken daha da yaklaşıp sordum.

"Ayin tamamlanmadı ama başlamış olabilir," diye mırıldandı, gözleri neredeyse parlıyordu. "Delfora'da bu plan için bölgeyi hazırladıklarını hissediyorum. Nadiren burada olduğum için kimsenin bilmesini ya da hissetmesini beklemiyorlardı ama ben daha da güçlendim... bağlantım daha da güçlendi."

"Buraya dönmüş olman hiç hoşlarına gitmeyecek," diye fısıldadım. "Eğer şüphelendiğin şey doğruysa, arkanı kollamalısın çünkü onları durdurabilecek tek varlık sen olabilirsin."

Yüzüne yavaşça yayılan gülümseme hoş bir gülümseme değildi. Bu dünyanın huzurunu bozan her kimse ona hızlı çöl fırtınalarında ölüm vaat ediyordu. "Benden korkmalılar. Bu işin aslını öğreneceğim ve her ne planlıyorlarsa onları durduracağım. Onlarla işim bittiğinde, umdukları sonsuz yaşama sahip olamayacakları gibi, hiç yaşamları da olmayacak."

Len sol tarafıma doğru eğildi, açıkça dinliyordu. "Onları ortaya çıkarmak için en iyi zaman bu," dedi. "Belki de ayrılabilir, aramızda bir savunmasızlık hissi yaratabilir ve Reece'in omurgasına kimin gerçekten bıçak saplamak istediğini görebiliriz."

"Angel dışında mı demek istiyorsun?" Reece hemen karşılık verdi.

Cık cık ettim. "Boğazı tercih ettiğimi biliyorsun. Geldiğimi her zaman görürsün."

Güldü ve ses göğsümü yırtarak yemek masasında gerçekten kan kaybedip kaybetmediğimi merak etmeme neden oldu. "Touché, Lale. Korkulmak için kandırmana gerek yok."

Onunla birlikte gülmeye alıştıam ama ciğerlerimde o kadar az nefes vardı ki glmseemekle yetindim.

"Bu plana ne zaman başlamak istiyorsun?" Len sordu.

Reece ayıldı. "Bu ay değil. Bu açılış töreni için gözlem yapmaya ve görünüşü korumaya odaklanmalıyız. Her şeyin başlayacağı zaman yeni ay."

Reece'in neden bahsettiğini bildiğine güvenerek bu plana hemen uydum - bu gece yine de dansımı yapacaktım. Ayağa kalkarken Mera'nın da kalkmasına yardım etmek için etrafımda dolaştım. "Dans zamanı mı?" dedi, çoktan ritme ayak uydurmuştu.

"Evet," diye cevap verdim kulağına doğru eğilerek. "Savaş yarın yeni ayda başlıyor, yani dans etmek için hâlâ bu aya sahibim."

"Woohoo!" diye bağırarak yumruğunu sıktı ve dikkatleri üzerine çekti. "Hadi oraya gidelim."

Yeni bir ritim başladı ve şimdi yumruklarını sıkmak üzere olan bendim. "Bu benim en sevdiğim şarkı ve dans," dedim aceleyle.

Reece de ayağa kalkmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dikkatimi görünen tüm derisine çekmişti. "*Deduna Lalita*'yı hâlâ hatırlıyor musun?"

"Her vuruşta ve her adımda," diye cevap verdim, tekrar yüzüne odaklanmayı başararak.

O daha fazla dikkatimi dağıtamadan kolumu Mera'nınkine doladım ve birlikte sert zemine doğru ilerledik. Orada sadece biz de değildik, hanedanların çoğu yemeklerini çoktan bitirmişti.

"Tüm dansları biliyor musun?" Mera sordu.

Başımı salladım. "Hiç şansın yok. Yüzlerce var ama ben favorilerimi kesinlikle biliyorum."

Desertlandlıların toplandığı yerin kenarına vardığımızda, "Keşke seninle dans edebilseydim," dedi. "Ama senin çok fazla şeye sahip olmanı istiyorum"-ksrd,

Boğazını temizleyip sözlerini "eğlenin. Çok eğlenin" diye bitirmeden önce *horoz* dediğine yemin edebilirdim.

Kahkahalarımı zar zor tutabildim. "Sen çok kötüsün," dedim, "ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni itti. "Şimdi git ve dansının tadını çıkar."

Deduna Lalita için toplanan kalabalığa doğru adım atarken, tanıdık ritmin zihnimi ve ruhumu temizlemesine izin verdim. Reece adımları hatırlamama şaşırmış görünüyordu ama nasıl unutabilirdim ki? Buradaki pek çok geleneği olduğu gibi bu dansı da bana o öğretmişti.

Beni bu dünyaya o getirmişti ve bu dünyaya aşık olmam onun suçuydu.

Bir parçam her zaman Çöl Toprakları'na ait olacaktı ve bu benim her şeyi hissetme şansımdı. Boşa harcamayacağım bir şans. Bu dansı tek başıma yapsam bile, hiçbir şey beni Deduna Lalita'ya... Uzun Rüya'ya girmekten alıkoyamazdı.

The Long Dream'in girişi dakikalarca sürdü ve herkese eşleşmeleri için zaman tanıdı. Bu, hanedanların birbirine karıştığı ve eş bağları kurulurdu. Hangi partnerle başladığınızın pek bir önemi yoktu çünkü her on beş adımda bir melodi ve ritim girdabında yer değiştiriyordunuz.

Bileğimdeki "çiftleşmemiş" zinciri gösterdiğim için, Crani kumlarından altın tunik giymiş bir erkeğin öne çıkıp elini uzatması hiç zaman almadı. Koyu kahverengi bir teni, koyu gri gözleri ve uzun, düz bir burnu vardı. Boyu benden çok uzun değildi, tıraşlı kafası neredeyse tepemdeki kırmızı atkıyla eşit boydaydı.

"Ortak olmak ister misiniz?" diye sordu kendi ana dilinde.

"Benim için bir zevktir" diye cevap verdim.

Gülümsemesi genişti, dişleri hafifçe çarpıktı ama çirkin değildi. Elini tuttuğumda, enerjimiz çarpıştığında hafif bir parlama oldu, ama bunun dışında başka hiçbir şey kıvılcımlanmadı.

Desertlandlılar sadece dansları sırasında dokunurlardı, enerji paylaşımı konusunda diğer tüm dünyalarda olduğu gibi temkinliydi ve dans pistinde hareket ederken eşinizin yaşam gücünden herhangi birini çekmek çok kötü bir davranış olarak kabul edilirdi.

Crani erkeği beni daha da yaklaştırdı ve bizi yüz yüze bakacağımız başlangıç pozisyonuna getirdi. Omzunun üzerinden genişçe gülümseyen Mera'yı gördüm ve gözlerimiz buluştuğunda, kaşlarını sallarken *evet diye* bağırdı. En iyi arkadaşım ile ilgili incelikli hiçbir şey yoktu ama umurumda değildi.

Yeni ortağıma döndüğümde bakışlarının yüzüme kilitlendiğini gördüm. Reece'in dikkatini bana odakladığı zamanların aksine, Crani'nin yoğunluğu midemde kelebekler uçuşmasına ya da göğsümün sıkışıp rahatsız olmasına neden olmadı.

"Benim adım Hectar," dedi, "ve en sevmediğim hanedanın rengini taşıyor olmana rağmen, bunu sana karşı kullanamayacağım kadar güzelsin."

Bu beni gülümsetti ve lehçemi onun bileceğini tahmin ettiğim başka bir lehçeye çevirdim. "Benim adım Angel ve bu renkleri sadece ödünç alıyorum. Soyum Honor Meadows'a dayanıyor."

Gözleri büyüdü. "Kanat yok mu?"

"Artık değil," diye cevap verdim usulca ve sonra neyse ki şarkı giriş kısmını geçerken tempo yükselmeye başladı. Bundan sonra konuşmak için zaman yoktu çünkü odağınızı kaybederseniz, adımlarınızı da aynı hızla kaybedersiniz.

The Long Dream'i en son seslendirdiğimden bu yana hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar geçmişti ama bedenim şarkıyı dün gibi hatırlıyordu. Hectar'ın gülümsemesi, bir sonraki partnerim olan Yemin hanedanından turuncu giyimli bir adama geçmeden önce beni gereğinden biraz daha uzun süre tutarken derin bir kahkahaya dönüştü.

Adımlar daha da hızlanırken, hepimiz döne döne ilerlerken selamlaşmaya ya da başka bir şeye vaktimiz yoktu. Eşler değişmeye devam etti, hem erkek hem de kadın. Neredeyse her dünyada olduğu gibi Desertlandlılarda da aynı cinsiyetten çiftleşme, hanedanlar arası çiftleşme ve aşkın diğer tüm biçimleri vardı. Kimse bu yüzden ayrımcılığa uğramıyordu; nasıl olursa olsun hepimiz bir bağın armağanına saygı duyuyorduk.

Dansın kapanış vuruşlarına yaklaşırken, kalbim çok uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemişti ve bir şey giderek daha da netleşiyordu: Hayatımdaki mutsuzluğun tek suçlusu bendim. Reece beni dışlamış olabilirdi ama bu sadece onun dünyasından kaynaklanıyordu. Kendimi diğerlerinden dışlayan bendim.

O sırada yeni bir ortak elimi tuttu ve Muhafızların siyah tuniğini giydiğini fark ettim. Sadece Delfora ve Muhafız kumları siyahtı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, oldukça seksi bir Çöllandlı olana gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Teni koyuydu, tuniğinin siyahından sadece birkaç ton daha açıktı ve gözlerinin pamolsa yeşiliyle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu. Uzun boyluydu ve yüz hatlarını görebilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım.

"Merhaba," diye mırıldandı, bakışlarında sıcaklık alevleniyordu.

Garip bir şekilde, benim içimde de anlık bir kıpırdanma oldu, onun doğal olmayan güzelliğine karşılık tamamen fiziksel bir tepki. Birlikte sessizce hareket ettik ama bedenlerimiz bu ay benimkinin diğerleriyle olduğundan daha iyi senkronize oldu. Dansın son partneriyle yer değiştirme vakti geldiğinde, Rohami erkeğinin yanından geçip beni de yanına aldı ve hiçbir ritmi kaçırmadı. Gözlerimi kırptım ama hâlâ onun kollarında olduğum için pek de mutsuz değildim.

Eğildiğinde, toprağın kendisi gibi zengin ve topraksı olan baharatlı bir koku duyularımı doldurdu. "Adın?" diye sordu yumuşak, derin bir sesle. Muhafızlar, kutsal topraklara olan yakınlıkları nedeniyle genel olarak güçlü olurlardı ve bu erkek de bir istisna değildi.

"Angel," diye cevap verdim.

"Senin mi?" "Darin."

Söyleyiş tarzından, buradaki çoğu varlığın tepki vereceği izlenimini edindim. Bu ismin bir anlamı vardı ama o anlamın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dönmeye devam ederken beni tutuşu hiç gevşemedi. Son vuruş uzaklaşırken, beni adımlarımdan döndürdü ve

ben

kendimi ona normalden çok daha yakın buldum. Sırtıma doğru kaymadan önce kolu kalçamda gerildi. İfadesini ölçmek için başımı tekrar eğdiğimde, çevremde beliren kırmızı bir ışık dikkatimi çekti ve işte o zaman Darin'e olan ilgim azaldı

"Rohami'li Reece'in sanki buraya gelip kumdan güçleriyle derimi bedenimden ayıracakmış gibi bana bakmasının bir nedeni var mı?"

Tüm odağım çöl tanrısında olduğu için Darin'in sorusu pek dikkate alınmadı. "Biz bir tür düşmanız," diye mırıldandım.

"Ama yine de onun evini giyiyorsun."

İçimden bir kıkırdama geldi. "Karmaşık bir durum ama şu kadarını söyleyeyim, bana mutluluk dilemiyor."

Gülme sırası Darin'deydi. "O zaman şanslı günündesin çünkü bu odada Reece'den korkmayan tek Desertlandlı ben olabilirim."

Bu sayede sonunda dikkatimi tekrar ona yöneltebildim. "Sen kimsin ki onun gücüne ve itibarına sahip birinden korkmuyorsun?" Artık birbirimize dokunmamak için bir adım geri çekilerek sordum.

Gözlerinde bir pırıltı vardı ve bu pırıltı hafifçe genişledi. "Sanırım buralı değilsiniz."

"Honor Meadows."

Başını salladı. "Evet, bu mantıklı. Kanatlarının olmaması beni şaşırttı ama sadece tipik bir aşkın olmadığını varsayabilirim."

Başımı salladım. "Öyle de diyebilirsin."

Gülümsemeye başladı. "Her zaman tipikliğin abartıldığını düşünmüşümdür." Bir sonraki şarkının ritmi yükseldi ve "Tekrar dans etmek ister misin?" diye ekledi.

"Korkarım bunu tanımıyorum," dedim, diğer Desertlandlıların bir sıraya girdiklerini fark ettim, herkes aynı yöne bakıyordu, sonra hepsi başka bir yöne geçti.

"Belki bir şeyler içersin?"

Daha önce hissettiğim o sıcaklık titreşimini keşfetmeye değebileceğine karar vermeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Ne de olsa, bu benim serbest kalma ve yeni bir yolculuğa başlama ayımdı. "İçecek bir şeyler iyi olurdu," dedim başımı sallayarak.

Tam sıra dansçılarının önünden çekilmek üzereyken, ani ve yoğun bir ateş parıltısı omurgamı yaktı. Darin'in göz bebekleri başımın üzerinden bakarken parladı ve arkamda kimin olduğunu anlamak için dönmeme gerek kalmadı. Reece'in göğsünün gümbürtüsü içimde sarsıldı ve ona artık hayatımı dikte edemeyeceğini hatırlatmaya hazır bir şekilde dönmeye başladığımda, at kuyruğumun ve atkımın dibine sıkı bir tutuş yapıştı ve beni vücuduna doğru çekerken sıkılaştı.

"Reece," diye tısladım dişlerimin arasından. "Beni bırakman için tam olarak iki saniyen var, yoksa kolunu koparırım."

"Kıpırdama," diye homurdandı, beni neredeyse hareketsiz tutuyordu. O bana zarar vermiyordu - bu bir baskınlık hareketiydi - ama ben bu lanet oyunları oynamadım.

Tam gücümü kullanmaya hazırlanırken Darin önümden bastırarak beni ikisinin arasında sıkıştırdı. Gardiyan neredeyse Reece'in boyundaydı ve güçlü erkeklerle çevrili olma hissi aslında öfkemin bir kısmını köreltti.

Bedenimin zayıflığı sonunda pençelerini içime geçirmişti.

"Beni zorlama, *Tanrım*," diye alay etti Darin. "Angel bu gece benimle ve onun bunu seçme hakkını savunacağım."

Onların benimkine çarpan enerjilerinin ötesine geçerek, bir şekilde bağımsızlığımı yeniden buldum. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek başımı geriye attım ve Reece'in çenesinin alt tarafını kırdım. Tutuşu gevşer gevşemez döndüm ve yumruklarımı göğsünün her iki yanına indirerek vücudunun en hassas noktalarını hedefledim.

Reece'in kollarını iki yanına çekip kendini korumaktan başka çaresi yoktu çünkü ben daha küçük olabilirdim ama

zayıf olmaktan çok uzak.

Darin tekrar yaklaştı, ellerini bana yardım edecekmiş gibi kaldırdı. Ona ters ters bakarak, "Geri çekil. Ben kendi onurumu korurum." Son bir dönüşle vücudumu döndürerek dizimi Reece'in yan tarafına vurdum ve onu yolumdan çektim.

Aralarından çıkıp uzaklaşırken öfke beni dövüyordu. "Şimdi ikiniz birbirinizi öldürebilirsiniz," diye karşılık verdim.

Lanet olasıca seksi, lanet olasıca tehlikeli ve lanet olasıca sinir bozucu çöl erkeklerine lanet okuyarak çıkışa doğru ilerlerken asla arkama bakmadım.

Bu ayın yeni bir başlangıç olması gerekiyordu, ancak her zaman olduğu gibi sarsıntılı bir başlangıç oldu.

Mera önümü kesmek için bir hamle yaptı ama sakinleşmek için bir saniyeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu geri çevirdim. Reece, bir kez daha burnunu olmadığı yere soktu.

Hayatıma umutsuzca getirmeye çalıştığım mutluluk kırıntılarını mahvediyordu. Darin'le geçirdiğim zamanı bölmesinin sebebi ne olabilirdi? Len'e de aynı şeyi mi yapıyordu? Bu aşağılık herif gerçekten de uzun hayatımın geri kalanında yalnız yaşamamı bekliyor olabilir miydi?

Şansım varken onu bıçaklamalıydım. Bir dahaki sefere müdahale etmeye çalıştığında, bıçaklarımı çağıracaktım ve iyileşmesi o kadar kolay olmayan yerlerinden kanayacaktı.

Çadır alanının yarısına geldiğimde, etrafımda hızla esen bir rüzgâr, açıkta kalan tenimi gıcırdatarak ayaklarımı yerden kesti. Bu öylesine beklenmedik bir saldırıydı ki, tutuşumu fark ettiğimde çoktan dev çadırın tepesine doğru yüzlerce metre yükselmiştim.

Yükseklik ve hız beni rahatsız etmedi ya da paniğe neden olmadı ve bu yapının tepesindeki küçük bir yarıktan dışarı fırladığımda silahlarım zaten elimdeydi. Açılış gecesi şenliklerinin tadını çıkaran Desertlandlıların yarım mil yukarısında, artık mavi renklere bürünmüş gökyüzüne çıktığımda taze ve şaşırtıcı derecede serin bir hava çarptı yüzüme.

Derin nefes alarak, tutuşa karşı koymadım. Koyu sarı kumlar beni tutuyordu ve akışkanlıkları bıçaklarımdan etkilenmiyordu. Ayrıca iki karşıt enerji gücü bir patlama yaratarak aşağıdaki masumları öldürebileceğinden, gücümü içine çekmek istemedim. En iyisi biraz sabırlı olmak ve şimdi kimin ya da neyin benimle uğraşmaya karar verdiğıne hazırlanmaktı.

Kum fırtınası yukarı doğıru ilerleyişini durdurduğıunda, en sevdiğim silahlarım olan kavisli kılıçlarımı tutarak en sevdiğim dövüş duruşumda hazırdım. Bu çift hafif ve çevikti, her komutuma cevap veriyor ve bana yaralamak ve öldürmek için çeşitli açılardan yaklaşma yeteneğı veriyordu.

Etrafımı saran kum, beni esir tutmaya devam ederken görüşümü engelleyecek kadar kalın değıldi ve hemen kimse ortaya çıkmayınca bu bariyerin sınırlarını test etmeye başladım. İleriye doğıru bir adım attığımda kumlar beni takip etti ve gökyüzünde koşarken bile kum bariyeri asla terk etmedi. Kanatlarımı kullanarak uçmaya çalıştım, bunu yapmak için serbest bırakıldığımda şaşırdım, ama tabii ki karaya doğıru gitmeye çalıştığım anda yakalandım ve geri fırlatıldım.

Çölleri bu şekilde kontrol edebilen tek bir varlık tanıyordum, özellikle de benim gücüme ve becerime karşı, bu yüzden *bir çöl tanrısının pisliğı* çadırın içinden yükseldiğinde hiç şaşırmadım. Benim aksime onun etrafı kırmızı Rohami kumuyla çevriliydi ama tüm kumlar onun emrine itaat ettiğı için bunun bir önemi yoktu.

"Bu ne cüret!" Hırladım, olabildiğıince hızlı koşuyordum, kanatlarım kayıyordu çünkü onlara ihtiyacım yoktu. "Özgür irademi elimden almaya hakkın yok. Burada, anavatanında daha güçlüsün diye gücümü kullanmayacağımı ve bu teoriyi test etmeyeceğimi sanma."

Aslında aşağıda gücümü kullanamayacağım kadar çok masum olduğına karar vermiştim ama Reece beni yakında serbest bırakmazsa önceliklerim değışebilirdi.

"Pişman olacağın bir hata daha yapmadan önce konuşmamız gerek," dedi kısaca, kum bulutunun içinde kalarak.

Eğer beni kırmızıya boyayacak bir ifade varsa, o da buydu. Hızım arttı ve bir saldırı için yeterince yaklaştığımda, bıçaklarımı çadıra geri koydum ve kendimi ileri attım. Göğüs göğüse dövüşmek bunun daha uzun süreceği anlamına geliyordu. Reece yüzyıllarımın tüm şiddetini hissedecekti-ona karşı eski öfke.

"Benden çok şey aldın zaten," diye öfkelen dim, bir yumruğumu böğrüne indirdim ve kaburgalarını kırdım. Reece'in çenesi seğirdi ama hareket etmedi. Karşılık da vermedi. "Bu kadarı yeter."

Ona gönderdiğim her darbeyi, laneti ve öfkeyi emdi ve iyileştirdi, ta ki ben deliliğin tam tanımını olan aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç bekleyene kadar. Saldırı larım canını yakıyor olabilirdi ama o kadar güçlüydü ki acı iyileşmeden önce sadece birkaç dakika sürüyordu. Eğer karşılık vermezse, daha ölümcül araçlar kullanamazdım, bu da demek oluyordu ki... Bu konuşmayı yapıyorduk.

Saldırım ı yavaşlatarak, ona sönük bir şekilde bakarken derin bir nefes aldım. "Benden ne istiyorsun?"

Bir heykel gibiydi, karanlık ayın derin, gece mavisi ışığı tanrısal özelliklerini sergilemeye yetiyordu. Ona şu anki halimle bakarken, başka herhangi bir Desertlandlının Reece'in ham çekiciliğine yaklaşabileceğini düşünmek gülünçtü.

"Darin'den uzak dur."

Ona doğru adım atarak başımı salladım. "Sosyal hayatımı sen belirleyemezsin."

Gülümsemesi biraz vahşiydi, gözlerindeki ışıkla eşleşiyordu. "Aslında Lale, ben de tam olarak bunu emrediyorum. Ben söyleyene kadar hiçbir Desertlandlıya dokunmayacak, öpmeyecek ya da sikmeyeceksin."

Vücudum sarsılırken, yüzümdeki şoku gizlemek için yeterince hızlı değildim. "Kimi istersem onu beceririm," demeyi başardım.

diyor, yakınlığımızda birbirine karışan enerjilerimizin ateşini hissederek. "Mutluluğumun artık senin kontrolünde olmadığını kabul etmek zorundasın."

Kolları o kadar hızlı bir şekilde etrafıma dolandı ki bir bulanıklığa dönüştüler. Beni sıkıca sardıklarında zar zor nefes alabiliyordum. "Beni zorlama Angel," diye mırıldandı ve duygusal olarak aramıza mesafe koymaya çalışırken Mera'nın benim için kullandığı lakabı kullanması dikkatimden kaçmadı. Fiziksel olarak ne kadar yakın olduğumuz düşünüldüğünde ironikti.

Başımı başka yöne çevirerek, tam tedbiri elden bırakıp enerjimle bu piçi parçalamak üzereydim ki gözlerimiz buluştu. İrislerinin derinliklerine gömülü galaksiler dönmeye ve oluşmaya başladı ve içimdeki enerji çalkantısını kaydederken derimin ısındığını hissettim. "Ne yapıyorsun sen?" Isırarak söyledim. "Reece, gücümü bu şekilde karıştıramazsın."

Daha yakına eğildi, nefesi ve kokusu yüzümde gezindi. "Sen bana aitsin, Onur Çayırıları'nın Melalekin'i. Hep öyle kalacaksın. Bir daha Darin'in yanına yaklaşmayacaksın, yoksa bir dahaki sefere kışına tekmeyi basmakla kalmam... Onu öldürürüm."

Emrinin kaynayan gücüyle donup kalmıştım, bu kelimelerdeki gerçek tehdidi fark etmiştim. "Buraya gelmen bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü?"

Reece başını eğdi, daha önce okunamayan yüz ifadesinin yerini ukala bir ifade almıştı. "Darin benim için uygun olduğunu düşündü. Seninle eşleşebileceğini düşündü. Ona buradaki tüm çöl unsurlarını kontrol eden tek bir kişi olduğunu ve onun da ben olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Sen-" Kekeleydim. "Sen kendini beğenmişin tekisin. Sadece elementleri kontrol etmekle yetinemez misin? Neden beni de kontrol etmek zorundasın?"

Eğildi. "Bu dünyalarda yeniyken bana enerjini verdin ve bundan faydalanmamın zamanı geldi." Başka bir şey söyleyemeden dizimi kaldırdım ve doğrudan taşaklarına vurdum çünkü tanrı olsun olmasın, oraya iyi bir darbe tüm erkeklerin canını yakardı. Ama bu Reece'in ilk vuruşu

değildi.

ve son saniyede vücudunun alt kısmını kaydırarak beni kalçasına çarpmak zorunda bıraktı. Daha da kötüsü, bacağımla onunkinin arasında kilitli kalarak kendimi biraz daha savunmasız bir pozisyonda buldum. Kurtulabilirdim ama bu daha fazla zaman alacaktı.

"Burada benimle çalış," dedi, güçlü kalçaları beni sabit tutuyordu. "Bu görevdeyken başka bir erkeğe dokunmamak çok mu zor?"

Derin bir nefes çektim. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama aslında evet, zor olacak çünkü yeni uyanmış ihtiyaçlarım var."

Reece'in tutuşu daha da sıkılaştı. "İhtiyaçlar..." diye nefes aldı, sonunda başını sallamadan önce bir an için dikkati dağıldı. "Sanırım bunun için bir çözümüm var."

Bu çözümün ne olduğunu anlayamadan bacağımla bıraktı ve kolu sırtımdan dolanarak beni daha yükseğe kaldırdı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce zar zor bir "Ne oluyor lan?" diyebildim.

Sıcaklığını ve vücudunun kokusunu hissetmek beni bir an için etkiledi, ama tadının ne kadar güzel olduğunu fark edemedim dizimi tekrar yukarı kaldırdım ve daha önce hedeflediğim kısmıyla bağlantı kurmayı başardım: taşakları ve artık bariz olan sert aleti.

Zor mu? Reece zordu.

"Lale, ne oluyor lan?" diye inledi, bir dokunuşla buruştu ama beni bırakmadı.

"*Ne oluyor lan?* Doğru," diye bağırdım. Anlaşılan bu ikimiz için de gecenin cümlesiydi. "Neden beni öpüyorsun?"

Vücudum yanıyordu, o öpücüğün hissiyle neredeyse titriyordum. Ağızlarımızın ilk kez buluştuğu anı ve bunun beni neredeyse nasıl mahvettiğini hatırladım. O gün genç ve naiftim, Reece'in sahip olabileceğim her parçasına sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. O kadın artık yoktu ve şimdi... şimdi bu anı hak etmek zorundaydı.

Çabucak toparlandı ve bu kez başını kaldırdığında, o galaksilerin içinde yanan bir ateş vardı. "İhtiyaçlarını karşılayacağım," dedi alçak, hipnotik bir sesle. "Sen çöllerdeyken, sana dokunan başka kimse olmayacak. Sadece ben."

Böyle küstah ve sahiplenici bir ifadenin duvarlarımı yıkabileceğini hiç düşünmemiştim ama vücudum karıncalanmaya, kalçalarımın arasına uyarılma titreşimleri yerleşmeye başladığında, teklifini gerçekten dikkate aldım. Mantık her zaman güçlü bir yanımlı olmuştı ve bu sefer de bir istisna değildi. "Bunu neden kabul edeyim ki? Benden nefret ediyorsun ve ben de kullanılmak istemiyorum."

Reece başını sallayarak güldü. "Artık nefret için çok yaşıyoruz, Lale. Bunu ilişkimizi yeniden inşa etmenin bir yolu olarak görelim. Eski bağları onarmanın ve... ilerlemenin bir yolu."

Tam olarak Mera'nın söylediği şeydi ve kahretsin, çok cazipti.

Seks karmaşık olabilirdi ama sonuçta aramızda kalan öfkeyi ve Reece'in ihanete uğramışlık hissinin son kırıntılarını yok etmek için her yolu deneyecektim. Aramızdaki çekim yadsınamazdı, enerjilerimiz çarpışıyor, damarlarımda ateş dolaşıyordu. Vücudumdaki sızı her zamankinden daha güçlüydü ve kalçalarım istemsizce hareket ettiğinde, uyluklarımda arasındaki nemli sıcaklığı hissettim. Bedenim açıkça bu baskın erkeğin sunabileceği her şeyi istiyordu.

Kendimi sorgulamadan önce Mera'nın yaşam rehberinden bir yaprak aldım ve tedbiri elden bıraktım. Kollarımı boynuna doladım ve onu daha da yaklaştırdım, ağzımı onunkine dayadım. Bu kez dudaklarını açtığında dillerimiz çarpıştı.

Aciliyet saniyeler içinde arttı, elleri vücudumdan aşağı kayarak tuniğimi sıyırdı, enerjisi de buna yardımcı oldu. Tuniğini yırtıp dikiş yerlerinden sökerken tırnaklarım onu tırmaladı, her yerini hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Pantolonlarımız

Bir şekilde ortadan kayboldu ve sert aleti elime düştüğünde, zaten nabzı atıyordu, dudaklarımı onunkinden kopardım ve inledim.

Reece'in ağırdan aldığı ilk seferimizde böyle olmamıştı, ikimiz de seksi öğreniyorduk. Bu farklıydı, acil ve şiddetliydi... ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Reece beni kaldırdı, böylece bacaklarımı onun beline dolayabildim ve çıplak bedenlerimizi sıkıca bir araya getirdim. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda elleri kıcıma indi ve ani bir hamleyle ıslak sıcaklığımın içine doğru itmeye başladı. Sıkı kaslarım onu bir an için tuttu, sonra zevk ve acının yakıcılığı beni ona karşı sarsmaya başladı, onun tüm uzunluğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bizi tutan kumların bir kısmı arkamda hareket etti, böylece Reece bana çarparken kırmızı ve koyu sarı bir duvara yaslandım. "Evet, lanet olsun, durma," diye inledim, bu sert, cezalandırıcı sekse ihtiyacım vardı. Öfke, hayal kırıklığı ve gerilim vücudumun derinliklerinde birikti, ben onun sırtını tırmalarken dönüp genişledi. Daha fazla dayanamadığımda, basınç patladı ve zevk çığlıkları attım, kumların gizlediği karanın üzerinde olduğumuz için minnettar hissediyordum.

Reece bununla da kalmadı, ritmini değiştirerek daha yavaş ama daha derin hareket etmeye başladı ve merkezime yeni hisler gönderdi.

"Lale," diye inledi, başını eğip tenime karşı hırlamadan önce hareketleri daha tırtıklıydı. "Kimse sana dokunmayacak," diye ısırdı, "kimse seni çıplak görmeyecek. Ben aksini söyleyene kadar bana aitsin."

İçimde biriken ikinci zevk turu patladı ve haykırdım, görüşüm bir anlığına kararırken sesim kısıldı. Reece iterken beni daha yukarı kaldırdı ve o kadar tahrik olmuşum ki her hareket ettiğinde amımdan ıslak bir ses çıkıyordu. Bu ana kadar bu kadar seksi olabileceğini fark etmediğim bir ses.

"Katılıyor musunuz?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, iyice sikilmiş beynim normalden daha yavaştı. "Neye katılıyorsun?"

Bir dakikasını bile boşa harcamadı. "Çöl Toprakları'nda olduğun sürece bana aitsin Lale."

Sözcüklerin ardındaki anlamı nihayet kavradım ve bu sayede kendimi zorlukla tutmayı başardım.

Belong için O mu? Bekle... ne ve Cehennem
oldu Burada neler oluyor?

"W ait-" Boğazımı temizlemek zorunda kaldım çünkü ağzımda hiç nem yoktu - görünüşe göre hepsi vajinamdaydı. "Bu bir kabul ettiğimin göstergesi mi?"

Yüz ifadesi karardı ama içimde hareket etmeyi bırakmadı. Tartışmak için kesinlikle adil olmayan bir yol. "Kelimeleri söylemene ihtiyacım var," dedi yumuşak bir sesle. "Burada geçirdiğimiz zaman hayaletleri dinlendirmek için bir şans. İlerlemek için. Ama her şeyini ortaya koymalısın."

"Nasıl çalışacak?" Sözlerimin bir şekilde anlaşılır olmasından gurur duyarak sordum.

Reece açımızı değiştirdi, kumlar beni yatay olarak yerleştirmesine izin verdi, böylece daha sert ve daha hızlı itebildi. Mantıklı düşünce tekrar kayboluyordu ve bu piçin bunu bilerek yaptığını biliyordum. "Biz Çöl Toprakları'ndaki bu görevdeyken," diye geveledi sorumu yanıtlarken, "bedeninin ihtiyaçlarını karşılamak için bana, sadece bana geleceksin. Yeni ya da karanlık ay, fark etmez. Başka bir adam sana dokunmayacak ve sen de kendine dokunmayacaksın."

Başımı sallıyordum ama ben bir şey söyleyemeden hırlayarak sözümü kesti.

"Tartışılmaz. Yıllardır sana kafayı takmış durumdayım Lale ve bunu görmezden geldikçe daha da kötüleşti. Bu yüzden

Şimdi, vücudun, zevkin... ve lanet amcığın bana ait. En azından bunu sistemimizden çıkarana kadar."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, kumun tüm ağırlığını almasına izin verdi ve ellerini tenimde gezdirdi, parmak uçları meme uçlarımın üzerinde ve klitorisime ulaşmadan önce karnımın kaslarında dolaştı. Oraya vuruşları sertti, itişlerine göre hareket ediyordu ve ben inlemekten ve yaklaşan orgazmımın sarmallarına düşmemeye çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ileri gitmiştim.

"Katılıyorum, Angel!" dedi inleyerek. Tüm kontrolüne rağmen o da etkilenmişti ve bu çok güçlü bir duyguydu.

"Ne yaptığını biliyorum," diye ısırdım, boşalmamak için kendimi zor tutuyordum ama beni sonsuz bir boşluk gibi kaplayan zevk uçuşumuna çekilmeme saniyeler kaldığını biliyordum.

Reece sert bir kahkaha attı. "Bundan çok şüpheliyim."

Bu tepki beni şaşırttı ve tartışmadaki eksikliğim Reece'i teşvik etti. Vücudu daha da sertleşti ve ısındı, dudaklarını ve dilini meme ucumun etrafına sarmak için başını aşağı indirirken her parçası daha da büyüyor gibiydi. Çılgılık attım, ne kadar istesem de orgazmı durduramadım.

Ancak bu sefer o da benimle birlikte boşaldı, gücünün ve özünün sıcak patlamasını içimde hissettiğimde siki sarsıldı. Bu orgazmı uzun bir süre, etkileyici derecede uzun bir süre boyunca yaşadık ve teklifini gerçekten düşünmek için kendime izin verdim.

Planın kusurları vardı, yanlış gidebileceği pek çok yol vardı ama Reece'i yıllarca özledikten ve aramızdaki kopuk bağları onarmanın bir yolunu aradıktan sonra, *her şeyi* göze almak istiyordum. Sonunda konuşabildiğimde, "Bunun işe yarama ihtimali var," dedim.

Başını biraz önce sahiplendiği meme ucundan kaldırdı.

"Büyük bir şans," dedi.

Başımı salladım. "Bu bir nefret sikişi olsa bile, bizi öfkemizden arındırmanın ve arkadaşlık için ikinci bir şans vermenin bir yolu. Ama bazı temel kurallara ihtiyacımız olacak."

Vücutlarımız hâlâ birleşmişti, ikimiz de uzaklaşmaya hazır değildik. Ve açıkça tüm dikkati bendeydi.

"Duygusal olarak bağlanamayız," dedim açıkça. "Bu işin sonunda ikimiz de çekip gitmek zorundayız." Kaşları çatıldı ama ben devam ettim. "Bir başkasına dokunmayacağım, ama bu anlaşma yürürlükte olduğu sürece senden de aynısını bekliyorum."

"Tamamdır," dedi tereddüt etmeden.

Derin bir nefes daha aldım. "Ve bence en iyisi arkadaşlarımızı bu işe karıştırmamak. Bu sadece ikimizin arasında."

Bakışları karardı ve hâlâ benimkiyle sarmaş dolaş olan bedeninin derinliklerindeki gürültüyü hissedebiliyordum. Bu son kural ona pek uymuyordu ama ben yine de devam ettim. "Bu, Çöl Toprakları'nda olduğumuz sürece devam edecek ve sonra... geçmişi bırakıp kendimize farklı bir gelecek yaratacağız."

Gözleri ruhumu dağladı. "Tamam, Angel. Eğer kurallar istiyorsan, koyabiliriz. Hatırladığın sürece" -gücü sert aleti boyunca kayarak amıma girdi ve içime titreşen zevk şokları gönderdi- "Çöl Toprakları'nda olduğumuz sürece. Kavga yok. Öfke yok. Düşman yok."

Bu sözler artık enerjime damgasını vurmuştu, zihnimi dolduruyor ve duyularımı eziyordu. Çenesi gergin olan Reece sonunda başını salladı ve aynı nefeste tekrar ileri atılarak gücünün nabzına uygun bir şekilde içimde kaymaya başladı.

Vücudum çoktan kamburlaşmıştı, hislerle başa çıkamıyordum. "Daha önce boşalmanın mı?" Hâlâ ne kadar sert olduğunu görünce kafam karışarak inledim.

Alçak, karanlık bir kahkaha yükseldi. "Gerektiği kadar uzun süre sert kalabilirim, senin kadar çok *nefret sikişiyle*

gerek." Dudakları bu sözler üzerine kıvrıldı ve "Bu kadar konuşma yeter" diye homurdanmadan önce nedenini kısa bir süre merak ettim.

Ondan sonra anı yaşamak dışında her şeyi unuttum. Bu noktaya kadar seks benim uzmanlık alanım olmadığı için Reece'e karşı biraz itaatkâr davranmıştım ama artık bununla işim bitmişti, kontrolü biraz geri almak istiyordum.

Bacaklarımı beline dolayarak ellerimin pozisyonunu ayarladım ve hareket etmeye hazırlandım. Reece, ben yer değiştirmeden bir saniye önce ne yaptığımı anlamıştı ve karşı koymaya çalışsa da -beni kavrayışının altında kilitli tutmaya çalışsa da- çok geç kalmıştı.

Pozisyonlarımızı döndürerek, onu altımda sabit tutmak için çapraz kollu bir tutuş kullandım ve boyut ve erişim dezavantajlarıma rağmen, vücuduna kaymayı başardım, bir sonraki orgazmımı kovalarken o sert uzunluğa bindim.

"Sana boyun eğmiyorum Reece," diye gürledim ağzına karşı, sonra yemyeşil alt dudağını ısırdım, eti ağzımın içine çektim ve öyle sert bastırdım ki, bir tanrının gücüne sahip bir tanrı olmasaydı, derisini kırabilirdim. "Eğer bu iş yürüyecekse, karşılıklı saygı içermeli."

Konuşuyorduk -tamam ben konuşuyordum ve onun gözleri kararıyordu- ama yine de ikimiz de sikişirken bir ritmi bile kaçırmıyorduk. Alt tarafım öfkeli bir enerji yığınıydı, orgazm çok yakındı, ama bu sefer kendimi o zevke kaptırmayı reddettim. Cevabımı alana kadar olmazdı.

Reece'in güçlü vücudu altımda yükseldi, kumlar üzerindeki kontrolü ona bana çarpmak için gereken açığı verdi ve ben de onu karşılamak için aşağı indiğimde, uyluklarımda çok yakında patlayacağımı söyleyen bir titreme vardı.

"Kahretsin, Reece! Tanış benimle- Lanet olsun," diye nefesim kesildi. "Benimle yarı yolda buluş."

"Sonuna kadar, Lale," diye mırıldandı, sesi içime giren horoz kadar sertti. "Ben hiçbir şeyi yarım yapmam,

Bunu çok yakında öğreneceksiniz."

Beni tekrar uçurumun kenarına gönderdiğinde dudaklarımdan dökülen ılığı durduramadım. Bu raundu kaybettiğimi biliyordum ama bunun için kendimi hırpalamayacaktım. Daha birçok raunt olacaktı.

Bu gerçek beni hem beklenti hem de korkuyla doldurdu.

Nefret olsun ya da olmasın, her şey bittiğinde çekip gidebilmeliydim.

Bu çölde daha önce bir kez kırık bir kalp bırakmıştım ve bunu tekrar yapamazdım.

Aramızda ne olursa olsun, kendimi korumam gerekiyordu.

Yeniden doğan dünyamı sağlam tutmanın tek yolu buydu.

B Dördüncü-beşinci kez geldiğimde yorgunluk beni ele geçirmişti ve hakimiyet kurma çabalarımın rağmen çöl tanrısı

benim için en iyisi.

En azından bu ay değil.

Hâlâ üstte oturuyor olabilirdim ama ikimiz de kontrolün kimde olduğunu biliyorduk.

Gözleri, derinliklerinde yıldızlar ve gezegenler dönerken karardı ve sonunda tekrar boşaldığında, aramızda yanan ateş daha da yükseldi. Sanki aylardır derimin altında yanan alevler sonunda serbest kalmış gibiydi. Mera gibi fiziksel bir ateşim yoktu, onun yerine benimki asla sönmeyen içsel bir Nexus aleviydi.

Zevkimin ortasında, kanatlarım benden herhangi bir komut almadan serbest kaldı. Reece'in göğsüne yığıldığımda kolları beni sardı ve tüylerimi okşadığını hissettim. Sanki gerçekten burada onunla birlikte olduğuma dair kendini rahatlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Tabii ki bu an, tutuşu gevşediğinde ve ellerini pazılarımın etrafına sarıp beni yukarı kaldırdığında başladığı kadar çabuk sona erdi. Kanatlarım aynı anda geri çekildi.

Aletin yavaşça kayarak vücudumu terk etmesi sonsuza kadar sürdü ve daha önce de belirttiği gibi hala sertti. Damarlar

Yanlardan yukarıya doğru nabız gibi atıyor, diğer yerlerinden daha koyu olan kalın kafasına ulaşıyordu. Zevklerimiz kanıtı boylu boyunca parlıyordu ve ben de eğilip dilimi üzerinde gezdirmek istiyordum çünkü görünüşe göre Reece söz konusu olduğunda bu kadar berbat oluyordum.

Her yönden sikilmiş.

"Sikime böyle bakmaya devam et, Angel, ve tekrar ona bineceksin."

Bu uyarı beni içinde bulunduğum trans halinden çıkardı ve titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmak için kendimi iterken başımı sallayarak temizledim. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda tunik ve pantolonumun görünürde olmadığını fark ettim. Aslında Reece'in kıyafetleri bile kayıptı.

"Onları paramparça ettin," dedi sert bir şekilde, benim arayışımı fark ederek.

Gözlerimi kapattığımda, hissettiğim çılgınlığın anılarıyla sarsıldım. Kontrolden çıkmıştım, yakıcı bir ihtiyaçla doluydum. Ben onu itmeyi başarana kadar tekrar yükselen bir ihtiyaç.

"Kimse ne yaptığımızı bilemez," diye hatırlattım ona kendimi kontrol altına aldıktan sonra, "bu da demek oluyor ki çadırın içinde çıplak ve şeylerin sıvılarıyla kaplı bir şekilde dolaşamayız... evet."

Gülümsemesi yavaştı, bakışları yavaşça yükselip beni yoğunluğuna hapsetmeden önce ağzımda oyalanıyordu. "Seni özümle kaplı görmek hoşuma gidiyor, Lale. Belki de seni böyle tutacağım."

Bu sinir bozucu tanrıya bir kez daha bağıramadan, kumları etrafımızda sıkılaşılarak ağır bir bariyer oluşturdu ve çölleri görmemi engelledi. Kimse bizi bu şekilde koza içinde göremezdi ve Reece'in gücüyle sarmalandığımda kendimi ne kadar güvende hissettiğimi unutmuştum.

Pek çok şeyi unutmuştum ya da en azından yanlış hatırladığıma kendimi ikna etmiştim. Tadındaki baharat gibi, beni nasıl içine çektiğini ve bağımlısı yaptığını. Onu istememi sağladı.

Son seks seansından sonra zar zor ayakta durmama rağmen.

Olaydan sonraki netliğim beni ne kadar büyük bir belanın içinde olduğumu anlamaya zorladı, ancak bu bilgiyle bile anlaşmamızı bozmayacaktım - büyük ölçüde istemediğim için ve küçük bir kısmı da Reece'e memnuniyet vermeyeceğim için.

Bağlanmadan bunu atlatabilirdim. Onu sonsuza dek serbest bırakmadan önce bunu katartik bir egzersiz olarak kullanacaktım.

Yoğun erkeğe sırtımı dönerek, dar kum balonunun içinde biraz boşluk bulmaya çalıştım. Ayağa kalktığımda, yavaş ve sıcak bir döl damlası uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi ve -önceki sözlerine rağmen- neden bizi temizlemediğini merak ettim.

Bu onun özüydü, yaşam gücüydü ve genellikle, ebedi ve güçlü varlıklar seks yaptığında, kontrol altına alınıp bize karşı kullanılmaması için sonrasının uzun süre kalmasına izin vermezdik. Ya da ben öyle duymuştum.

Ama Reece ikimizi de temizlemek için hiçbir hamle yapmıyordu. "Gücümüzden geriye kalanları yok etmek için enerjimi kullanmamı ister misin?" Niyetimi yanlış anlaması ihtimaline karşı elimi hafifçe ayrılmış bacaklarıma doğru sallarken sessizliği bozarak sordum.

Ağır bakışları uyluklarıminin birleştiği yerde aşağı yukarı gezindi. "Hayır," diye homurdandı ve sonra bana doğru bir adım attığında, kütle bizi hareket ettirmeye başlamadan önce kumlar daha da sıkılaştı. Beni ileri doğru iten hızlı bir sarsıntıydı; ben kendimi yakalayamadan Reece beni yakaladı. Onun tutuşuna karşı koymadım çünkü bu anlaşmayı yapmıştık ve hiçbir şey olmasa bile ben sözümü tutan bir aşkın kişiydim.

"Hayır mı?"

Kollarımdaki eller sıkılaştı. "Hayır. Ben aksini söyleyene kadar öyle kalacak."

Bu da ne...? "Sen aklını mı kaçırdın-"

Göğsünde derin bir gümbürtü duyarak beni neredeyse içine çekecekti. "Sana zaten söyledim: Benim özümü giymeni istiyorum. Çadıra vardığımızda seni temizleyeceğim, ama o zamana kadar..."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım ve sonunda Mera'nın ona neden İkinci Gölge dediğini anladım. Desertlandianlar genellikle bu kadar hayvani ve sahiplenici değillerdi. Şu anda *yaptığı* şey -bölgesini işaretlemesi- hayvani bir özellikti.

Kısa bir an için ona meydan okumak istedim, Ama beynimin mantıklı kısmı bana onun kurallarını kabul ettiğimi hatırlattı. İşimiz bitene kadar bedenime sahip çıkmasına izin vermeyi de içeren kurallar. Tüm yol boyunca onunla savaşmak ters etki yaratıyordu.

Hadi, Melalekin. Bunu istiyorsun.

Bir de zihnimin o kadar da mantıklı olmayan diğer kısmı vardı. Daha az mantıklı olan taraf, bunun benim için yeni bir deneyim olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde... bunu istediğimi kabul ettiğim yerd. Mera ve Shadow arasında her zaman imrenerek izlediğim sahiplenme duygusu ön plandaydı ve beni neredeyse her yönden sahipleniyordu. Görünüşe göre sonunda hırlayan, talepkâr, cinsel açıdan baskın bir erkek bulmuştum.

Beklediğim şekilde olmasa da dileğimi elde etmiştim. Ama yine de, şimdilik bunu kabul edebilirdim ve Reece çizgiyi aşmadığı sürece, belki... sadece belki, bundan zevk bile alabilirdim.

Kum bulutu yayını yavaşlatırken kollarımı bıraktı, durmadan önce birkaç saniye alçaldı. Bariyer etrafımızdan kaybolup sadece ayaklarımızın altındaki platformu bırakana kadar nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Tanıdık çadır kapakları göründü ve şimdi Reece'in bizi temizlemeyi ve arkadaşlarımıza görünmemeyi nasıl planladığı açıktı.

Platformdan ilk o indi, ben de onu takip etmek istedim ama o uzanıp ellerini belime doladı ve beni bir kez daha kendine çekti. "Çıplaksan benimsin," dedi kulağımın dibinde, nefesinin hassas tenim üzerindeki sıcak fırçası vücuduma bir ürperti gönderdi.

Cevabımı beklemedi ve açıkçası buna ne diyeceğimi bilemedim. Bizi boş çadırın içine götürürken, vücutlarımız aynı hizada kaldı ve hareketlerimizin çıplak bedenime sürtünmesi...

İki saniye önce bu gece tekrar seks yapmamın mümkün olmadığına yemin edebilirdim ama şu anda kendime yalancı diyebilirim.

Reece zaten lüks olan yatak odasının en büyük ve en gösterişli odasına girdi. Banyo alanına ulaştığımızda, su o daha cam küvete varmadan başlamıştı ve ben hâlâ kollarındayken suya girdiğinde, ılık su tüm hızıyla akmaya başlamıştı.

Başımı arkaya yatırdığımda gözlerim kapandı; düşün ve Reece'in teninin verdiği çifte zevk beni mükemmel bir anın içinde var etti.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye mırıldandı ve gözlerim tekrar açıldı, böylece bu ifadeye eşlik eden ifadeyi görebildim.

Gözleri kapalıydı, teni her zamankinden daha koyu görünürken yüz hatları gölgelenmişti, gücü ona binmişti. "Bir dünyanın sıvı yaşam gücünü her zaman sevdin," diye mırıldandı. "Kanatların caydırıcı olduğunda bile yüzmeyi öğrendin ve asla arkana bakmadın."

Kanatlarım hava için tasarlanmıştı, suda yaşayan kanatlı yaratıkların sahip olduğu koruyucu kürkten yoksundum. Beni çeşitli dünyaların gölleri ve okyanuslarının altına sürükledikleri için yıllarca onlara karşı savaştım, sonunda ya adapte oldular ya da yüzmeyi kaldıracak kadar güçlendiler.

"Çok şey hatırlıyorsun," dedim, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Sesim alçaldı. "Bazen keşke hatırlamasaydın diyorum. Geçmişimizin bazı kısımlarını gerçekten unutmak isterdim."

Benim ihanetimin ve onun bana olan nefreti gibi.

Reece içeri doluştu, ikimizi de saçlarımı ve yüzümü kaplayana kadar sabit akıntının altına itti, "Bunu ben de isterdim Lale, ama olan oldu. Geçmiş değiştiremeyiz, sadece geleceği değiştirebiliriz."

Reece için bu neredeyse olumlu bir ifadeydi ve ben daha başka bir şey söyleyemeden ellerini kavuşturup liforinayı topladı. Suyu ellerinin arasında ovuşturdu ve sanki temizleyici özelliklerini aktive ediyormuş gibi hafif bir fokurdama olduğunu fark ettim.

Sıvıyı bana doğru hareket ettirdiğinde hemen "Yapabilirim!" dedim.

Bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok Angel. Daha önce de söylediğim gibi, çıplakken sen ve muhteşem vücudun bana aitsiniz."

Bu ifade üzerine duygularımın düellosu yoğundu ama her parçamı kontrol etmesine ve hükmetmesine izin veremezdim. "Dinle, pislik herif," diye ısırıldım. "Senin baskın doğanla çalışabilirim çünkü bu anlaşmayı yaptık ve bu senin kim olduğunu kabul etmemi de içeriyor ama her yerdeki savaşçılar aşkına, benim kim olduğumu unutma. Beni sadece bir yere kadar zorlayabilirsin-"

Elleri kalçalarımın arasına kaydı ve suyun sürtünmesi ile parmakları amıma çarptığında, gerçekten ona doğru sarsıldım. Kendime gelemeden beni tekrar okşadı ve daha da derine indi. Nefes nefese geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Yani, küvetten çıkabilirdim ama... fazla dramatikleşmeyelim.

"Şimdi seni temizleyeceğim," dedi aynı alçak, yumuşak, benimle dalga geçme sesiyle. "Tamamen hareketsiz kalmanı istiyorum, yoksa çadıra girmek üzere olan arkadaşlarımız çılgınlıklarını duyacak."

Gözlerim ona ateş püskürüyordu ama bunun bir sır olarak kalması gerektiğine karar veren ben olduğum için, anlaşmamızın ilk birkaç saatinde bu kuralı bozamazdım. Olabildiğince hareketsiz kalarak nefes alıp vermeye odaklandım.

Reece parmağını yarığım boyunca gezdirerek kıvrımlarımı ayırdı, böylece bir parmağını ve ardından ikincisini içime sokabildi. Büyük elleri vardı ve daha derine kayarken onlarla ne yapacağını biliyordu, parmağını tam doğru açıyla kıvırdı, yoğun zevk beni neredeyse ağlayacak kadar şok etti. Sesi ağzımdan çıkmadan bir saniye önce yakaladım ve sırtışı büyüdükçe onu yumruklayabilmeyi diledim.

Tabii ki, bacaklarımın altına çökmesini engellerken çığlık atmamaya çalışmakla meşguldüm. Reece diğer elini de beni "temizlemek" için getirdiğinde, o parmaklar klitorisimin üzerinde gezinirken hiç yardımcı olmadı.

Sikeyim. Adını mırıldandım, kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum ve tam boşalmak üzereyken baskıyı artırdı. Sessiz bir çığlık attım, başım geriye doğru düşerken ağzım açıldı, içimde yankılanan enerji neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu. Ya da Reece'in tutuşu beni ayakta tutmasaydı tutabilirdi.

Yüzyıllar gibi gelen bir sürenin ardından orgazm nihayet kontrol edilebilir bir seviyeye indi ve Reece parmaklarını bedenimden çekene kadar vuruşlarını yavaşlattı. Ben titrerken, ellerim hala can simidimmiş gibi duvarı kavrarken, döndü ve banyodan çıktı, kuru, giyinmiş ve odadan çıkmadan önce hissettiğim tek şey onun gücünün patlamasıydı.

Beni, boyumdan büyük işlere kalkışmış, *tatmin olmuş ateşli* bir *pislik* olarak bıraktı.

A Reece'in enerjisi yatak odasından kaybolduktan sonra, neden kendisi için de son bir zevk almadan gittiğini merak ettim. Çok sertti.

Damarlar şaftı boyunca nabız gibi atıyordu ve beni sisteminden çıkarmak için sadece "nefretle sikişen" bir erkeğin bunu yapması garip bir şekilde cömert hissettiriyordu.

Yani, tam bir aptal değildim... Duygularımızın "nefret"ten daha karmaşık olduğunu biliyordum ama bu, yeni oluşturduğumuz anlaşmadaki etkisini görmezden gelemeyeceğimiz kadar uzun süredir aramızdaki belirleyici duyguydu.

Çöllerde geçirdiğimiz süre boyunca onun her hareketini düşünürsem kendimi delirteceğime karar vererek şimdilik boş verdim ve cildimi temizlemeyi bitirdim. Uzun sürmedi ve kimse fark etmeden Reece'in yatak odasından çıkmaya karar vererek küvetten çıktım ve biraz enerjiyle kurulandım. Neyse ki odasına girdiğimde Reece'in yatağının üzerinde bir takım kıyafet duruyordu. Düşünceli tanrı için bir başka cömert davranış.

Daha önce giydiklerimin birebir aynısı olan tunik ve pantolonu üzerime geçirdikten sonra bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sıcak bir enerji fırçasıyla düzelttim. Dışarı çıktığımda, herhangi bir şey olduğuna dair en ufak bir kanıt bile yoktu. Ve daha da iyisi,

Odasından gizlice çıktığımı görmek için dinlenme alanında kimse yoktu.

Ama... bekleyin, Reece daha önce çadıra girdiklerini söylemişti. Duyularımı daha geniş bir alana gönderdiğimde hiçbirinin burada olmadığını gördüm. Reece beni sakinleştirmek için diğerlerinin döndüğü konusunda bana yalan mı söylemişti-

Bir enerji patlaması çadırı sarsarak kendi koruyucu güç duvarıma çarptı. İçgüdülerimle tepki vererek önce silahlarımı, sonra da zırhımı çağırdım. Eğer saldırının sesi bu çadırın sessizliğini delip geçebiliyorsa, çok yakın olmalıydı.

Mera'yla aramdaki bağa dokunarak, onun biraz sakinleştiğini ve acı çekmediğini hissettiğimde rahatlardım. O benim önceliğimdi ve o muhtemelen dışarıda tehlikeyken Reece'i arzulararak banyoda daha fazla oyalanmam beni kızdırıyordu. Yeni uyanan hormonlarım yüzünden ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Giyinik ve savaşa hazır bir şekilde yastıkların üzerinden hızla geçtim ve girişten dışarı fırladım. Serbest kalıp ayaklarımın üzerine sıçradığımda, kargaşanın gerçek boyutu tüm duyularıma çarptı ve yaklaşan bir saldırıya hazırlandım.

Karanlık ayın donuk mavi parlaklığı ateşle daha da artmıştı, şüphesiz Shadow ve Mera'nın izniyle, çünkü bizimkinin etrafındaki çadırların çoğu yanıyordu. Duman görüşümü engelliyordu ama savaşı duyabiliyor ve havadaki enerjinin kokusunu alabiliyordum. Koordinasyon enerjisi. Bu rastgele bir saldırıdan daha fazlasıydı... planlanmıştı.

Bu savaşın kalbine yaklaşmam gerektiğinden, duyularım tetikte, dumanın içine adım attım. Görüşüm olmasa bile savunmasız sayılmazdım. Bir saldırgan ortaya çıkmadan bir saniye önce bir bıçak sesi duydum. Duruşumu, silahın yanımdan geçip gitmesine yetecek kadar sola kaydırduğımda, şimdi tepeden tırnağa siyah bir tulum giymiş bir saldırganla karşı karşıyaydım. Yakınlığımızdan yararlanarak

Onları ölümcül şekilde yaralamayı hedefleyerek iki hızlı darbe indirdim, ancak bıçaklarımın giysilerinden sıyrıldığını gördüm.

Silahlarım çok eskiydi ve güçle doluydu, yani bunun olmasının tek yolu...

Dumanların arasından takım elbiselerine odaklandım ve yakındaki bir ateşten çıkan kıvılcımların aydınlattığı belirgin parıltıyı fark ettim. Lanet olsun. Bu herhangi bir kıyafet değil, *deker* böceğinin zırhlı kabuğuyla güçlendirilmiş bir kıyafetti; sadece birkaç santim genişliğinde olsa bile öfkeli bir çöl yırtıcısıydı. Kabuğu neredeyse delinemezdi ve bu şerefsiz, kıyafetinin her tarafına binlercesini sabitleyerek bundan faydalanmıştı.

Bu onları kurtarmayacaktı. Zayıf noktaları tespit etmek için eğitilmiştim ve kabukların tam olarak üst üste gelmediği birkaç nokta fark etmiştim. Kavisli bıçaklarımı serbest bırakarak onları çadırdaki odama geri gönderdim ve Onur Çayırı'na uzanarak farklı bir set getirdim. Bunlar benim *skintalarım*dı; ince, iğnemi uçlu, neredeyse dairesel bıçaklar.

İkinci kez vurduğumda takım elbiseli figür geri çekildi, skinta'm kaburgalarının hemen yakınındaki iki kabuğun arasından kaydı; ilk önce baskın kılıç kolu tarafına saldırmak için kasıtlı bir seçim. Silahımı çekip çıkardığımda, yaralanmanın zaten güç kaybetmelerine neden olduğunu, kılıçlarının birkaç santim düştüğünü fark etmekten memnun oldum.

Bunu yüksek sesle kükreyerek ve kılıcını diğer eline geçirerek telafi etti ve şaşırtıcı bir el becerisiyle saldırdı. İyi eğitilmiş savaşçıların çoğu bir tarafta iyiyken diğer tarafta yeterliydi ama bu savaşçı her ikisinde de iyiydi.

Vurduk ve savuşturduk, dans ederken metallere çarpışıyordu ve bu sırada Mera ve arkadaşlarımın iyi olduğundan emin olmak için duyularımı dışarı gönderdim. Anlayabildiğim kadarıyla en az bir düzine karanlık kefenli saldırgan vardı ama görünüşe göre hepimiz kendi başımızın çaresine bakıyorduk ve bu içimi rahatlatmıştı.

Şimdi tüm dikkatimi rakibime odaklayarak hızlandım, bu işi bitirmeye hazırdım. Kıyafetteki daha fazla kusurdan yararlanarak, üç hızlı hamlede sağ omzunu ve sol uyluğunu kesip yanağının yanında derin bir oyuk açtım. Bu noktada güçleri azalmaya başladı ve ileriye doğru son bir hamleyle silahımın ucunu kılık değiştirmiş hallerinin boynunun altına doğru fiskeledim, oradaki küçük kumaş parçasının maskelerini düşürmek için anahtar olmasını umuyordum. Geri çekilmeye çalıştılar ama bunun gerçekleşmesi için en ufak bir umut yoktu.

Bu pislikler arkadaşlarıma saldırmıştı. Aileme. Sürüme.

Bileğimin ustaca bir hareketiyle, elbiseyi yukarı ve başlarının üzerinden kaydırmak için yeterli kaldırıcı elde ettim. Önce uzun siyah saçlar görüldü, kalın ve parlak saçlar sınırlarından kurtulmuştu. Onu tanıdık bir yüz izledi.

"Zena!" Tükürdüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Tsuma'nın kızı bana ters ters baktı. "Burada neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok Melalekin. Kendi dünyanda kalmalıydın çünkü şimdi burada tıpkı kız kardeşin gibi öleceksin."

Bıçağım bir kalp atışı kadar kısa bir sürede açıkta kalan boğazındaydı ve gözünü bile kırpmadı, açıkça ölmeye hazırdı. "Neden bize saldırdınız?" diye sordum.

Başını salladı, dudaklarından koyu bir kahkaha döküldü. "Parçaları en son birleştiren hep sen oluyorsun."

Beni kışkırtıyordu. Kontrolümü kaybedip aptalca bir şey yapmamı sağlamak için klasik bir hamleydi ama yeniden doğmuş olsam bile buna kanmayacak kadar iyi eğitilmiştim. Ayrıca bize neden saldırdıklarına dair çok iyi bir fikrim vardı: Tsuma hakkındaki şüphelerim doğruydı. Ama ek bilgi verip vermeyeceğini görmekten asla zarar gelmezdi.

Bıçağı deriyi parçalayacak kadar derine bastırarak gülümsedim. "Bir araya getiremeyecek kadar aptal olanlarımız için heceleysin."

Gözleri, gece yarısı yeşilinin koyu çukurları, bana ateş püskürüyordu ama yapabileceği pek bir şey yoktu. "Sen buraya ait değilsin

Melalekin. Sen Reece'e ait değilsin."

Yine dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve bu iğneleme karşısında bir sızı hissetmezsem yalan söylemiş olurum.

"Angel," diye haykırdı Mera, dumanların arasından belirip ellerinde ateş toplarıyla Zena'ya bakarken. "Kim bu kaltak ve onu nasıl öldüreceğiz?"

Zena'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve elinde alevler tutan ve cinayetden bahseden ağır hamile kızıl saçlı kadını nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığından emindim.

"Bu aslında Reece'in eski bir aile dostu," dedim kısaca.

Mera homurdandı. "Tanrım, korkunç bir arkadaş zevki var. Yine de onu öldürmeliyiz; farkına bile varmayacaktır."

Tutsağım zayıfladığımı düşünmesin diye gülmemeye çalıştım. "Reece bıçağı çıkarmanı isterdi, *lunta*," diye alay etti Zena, o Çöllandlı hakaretiyle mirasımı aşağılayarak.

Tekme atarak botumu yanına vurdum ve koruyucu kabuklara rağmen alnı kırışarak yüzünü buruşturdu.

"Öncelikle, kılıcımı çıkarmayacağım," dedim usulca, ses tonuma hissettiğim ölümcül niyetin her zerresini katarak. "İkincisi, eğer aileme bir kez daha hakaret edersen, Reece'in işi bitirmesini beklemeyeceğim. Ona biraz zaman veriyorum çünkü ailenin onun için önemli olduğunu biliyorum ama sabrım çok az."

Cesareti artık tamamen kaybolmuştu, teninin açık kahverengisi solmuş, benek benek olmuştu.

Mera güldü, yanımda rahatlarırken ateşi sönüyordu. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşşıma bulaşamazsın."

Gözlerimi bir süreliğine Zena'dan ayırıp Mera'nın sıcak bakışlarıyla karşılaştım. "Diğer herkes nasıl? Her şeyi hallettiler mi?"

"Elbette biliyorlar," diye omuz silkti. "Bu aptallar bizi çok hafife aldılar; çoğu daha

Silahlı. Shadow üçünü, Reece birkaçını daha yakaladı ve burada da o ekşi yüz ifadesiyle bütün bir limonu yutmuş gibi görünen göt-göz var."

Çok keskin bir gözlemi vardı. "Bu iyi eğitilmiş," dedim sesimi eşit tutarak. "Koruyucu kabuklar giyiyor."

"Diğerlerinin hiçbirinde bu yok." İfadesi tahmin ettiğim şeyi doğruluyordu: Zena bu küçük saldırının lideriydi. Ama emirler Tsuma'dan mı geliyordu?

"Tüm bunların tam olarak neyle ilgili olduğunu öğrendin mi?" Ben sordum. "Herkes Rohami'den mi?"

O sırada Reece dumanın içinden çıktı, bakışları üzerimde o kadar hızlı geziniyordu ki başka birinin fark edeceğinden şüpheliydim. Yaralarımı mı yoksa sadece beni mi kontrol ettiğinden emin değildim ama her iki durumda da içinde bulunduğumuz duruma rağmen göğsümde bir sıcaklık oluştu.

"Neredeyse tüm klanların üyeleri var," dedi kesin bir ifadeyle.

"Onlar eski tanrıları uyandırmaya çalışan kişinin bir parçası mı?"

Başını salladı, suratı asıktı ve hissettiğim şehvet, bu ifadenin endişesi altında kayboldu.

"Hiçbiri lider ya da üst düzey aile üyesi değil," dedim yumuşak bir sesle, enerjilerini zaten hissetmiştim.

Reece'in dudakları inceldi; kaşları çatıldı. "Biliyorum. Bu saldırı ya dikkat dağıtmak içindi ya da üst düzeydekilerin görevlerine devam edebilmeleri için alt düzeydeki üyelere şüphe düşürmeye yönelik saçma bir girişimdi."

"Onları hemen konuşturmalıyız," dedim sert bir sesle. "Planlarının ne olduğunu ve bu toplantının neden yapıldığını bilmemiz gerekiyor."

Çok geç olmadan.

Reece, en eski arkadaşlarından birinin boğazına dayadığım bıçağı görmezden gelerek aşağı uzandı ve Zena'yı ayağa kaldırdı. Bir elini kullanarak koluna ve sağ omzuna doladı ve ben bile bu güç gösterisinden biraz etkilendim. "Diğerleri içeride, onları sorgulayabiliriz," diye gürledi. Bu kadar sinirli olduğunu sadece birkaç kez duymuştum, genellikle de bana yönelikti. "İşimiz bitmeden bize her şeyi anlatacaklar."

Zena başını geriye atıp güldü, sesinde bir miktar akli dengesizlik vardı. "Çok geç kaldınız. Tüm hanedanlardan gelen enerjiyi kullanarak buradan bir ritüel başlattık. Altı ya da daha fazla ay sonra, yüzyıllar sonra ilk güçlü ay doğacak. İkizler. Beklediğimiz an geldi ve sonunda her şeye hükmetme zamanı geldi."

Reece çadırının açık kapısında yarı yolda durakladı, Zena'yı hâlâ zahmetsizce tutuyordu. "Madem Ay gücüne sahipsin, neden bu toplantıdaki ayinle uğraştın?"

O konuşmadan ben sözünü kestim. "Güç ayı da neyin nesi?"

Birinin ne hakkında konuştuğu hakkında en azından bir fikre sahip olmadığım nadirdi, özellikle de konu güç olduğunda. Güç ve Çöl Toprakları benim uzmanlık alanlarımdı.

Kısa bir süre bakışlarımla karşılaştı. "Sadece bir tane duydum, ben doğmadan sadece birkaç ay önce. Kısa bir an için ayın ikiye ayrıldığı ve topraklarımızı ilkel enerjiyle doldurduğu söylenir. Bu yeni uyanışların ve yeniden doğuşların zamanıdır." Gözlerinin derinliklerinde o galaksiler dönüyordu ve ben satır aralarını okudum.

Doğumundan hemen önce... Böyle mi doğmuştu? Delfora'da gebe kalabildiler mi?

Reece içeri girdi, ben de peşinden giderken Mera kolumu tuttu. "Bu güç ayı kötü, değil mi?" diye fısıldadı.

Zorlukla yutkunarak, kendimi tam olarak anlamadığımda açıklayacak kelimeler aradım. "Bu ayı hiç duymadım ya da okumadım," diye itiraf ettim, bu durumdan rahatsız olmuştum. "Ama teoride, eğer Reece'in söyledikleri doğruysa... Evet, bu dünyanın sonunu getirebilecek türden bir olay."

Mera derin bir iç çekerek dinlenme alanına girdiğimizde Shadow ve diğerlerini bir sıra Desertlandlının önünde dururken buldu. Her biri dizlerinin üzerindeydi, Reece'in kumuyla tutulmuşlardı ve maskeleri çıkarılmıştı.

Aralarında Tsuma'nın çocukları Dally ve Fleur'un da bulunduğu birkaçını tanıdım.

Gruba yaklaşırken silahlarımı elimde tuttum çünkü bu pisliklerin ne tür numaralar çevirdiğini bilmiyorduk. Bize bu şekilde saldırımları hiç mantıklı değildi, özellikle de Reece'e. Kumların arasında neredeyse yenilmezdi.

"Prensleriniz çağrıldı," dedi Reece, sıra boyunca yürüyerek. "Şimdi itiraf etseniz iyi olur, ben de konseyin hayatlarınızı bağışlayıp bağışlamayacağına bakayım."

Sadece prensler için içinde değilse işe yarayacak bir tehdit.

Kimse tek kelime etmedi, mahkûmların her biri boş ifadelerle önlerine bakıyordu. Zena öfkesini bile kaybetmiş, çadır duvarına odaklanmıştı. Reece'in etrafından dolanarak, kendimi vurma mesafesine sokmadan olabildiğince yaklaştım.

Bir saldırıdan endişe ettiğimden değil -onlardan çok daha güçlüydük- ama cevaplarımızı almadan önce kimseyi öldürmek istemiyordum.

"Aklıma yatmıyor," dedim alçak bir sesle, düşünürken.

Reece beni duydu ve yaklaştıkça sıcaklığının omurgamdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. "Ne hissediyorsun?"

"Endişelenmiyorlar ya da kaçmaya çalışmıyorlar. Hepsi sanki biliyorlarmış gibi oturup bekliyorlar-"

"Herhangi bir eylemde bulunmadan önce prenslerini çağırırdım," diye tamamladı Reece hırlayarak.

Başımı salladım. "Evet. Bu giderek daha fazla dikkat dağıtıcı bir şey gibi görünüyor."

Zena'nın bakışları nihayet duvardan ayrılıp bize odaklandı ve dudakları sırtmaya başladı. "Kaçınılmaz olanı durdurmak için her zaman çok yavaşsın. Biz sizi meşgul ederken, ebeveynlerimiz toplanan tüm enerjinin harekete geçmesini ve kum nehirlerinin altında birikmesini sağladılar. Onlar Delfora'ya doğru ilerlerken enerji birikmeye devam edecek ve kutsal topraklara varmaları gereken ana kadar onları örtecek. Bu kusursuz bir plan ve onları durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Toplanan enerji sadece Delfora'ya doğru ilerleyişlerini gizlemek için mi?" Ben sordum. "Yoksa başarmak için daha fazlasına mı ihtiyaç var?"

Sözde başarısının verdiği kibirle kendini beğenmiş bir halde gözleriyle bana bakıp gülüyordu. "Ay'la bile, bir güç desteği olmadan ölümler vadisinden geçemezdik.

-Tüm hanedanlardan gelen güçler, çünkü tüm ölümlerimiz mezarlıkları koruyor. Bu kolay bir çözümdü."

Bunun gerçek anlamını kavradığımızda sessizliğe gömülen tek kişi ben değildim. Delfora iyi korunuyordu ama buna karşı koymanın yolları da vardı. Tsuma'nın açıkça uygulamaya koyduğu yollar.

Reece öfkeliydi, üzerindeki sıcaklık neredeyse cehennem seviyesindeydi. "Bunun için sen ve ailen öleceksiniz," dedi.

Öfkesine rağmen, ses tonunu değiştirmeden.

Buna karşılık Zena yine güldü ve sıradaki diğer bazı kişiler de ona katıldı.

Mera'nın, "Ne sinir bozucu bir pislik," diye homurdandığını duydum. "Onu şimdi öldürüp daha sonra başımızı belaya sokmasak olmaz mı?"

Gölge güldü, karanlığın gürleyen sesi. "Sabırlı ol Günışığı. Başına gelecekleri görecek."

Reece alçalarak Zena'nın önünde çömeldi ve bir an için Zena'nın yüzünde bir özlem parıltısı belirdi, sonra Zena bunu başka bir boş bakışla örttü.

"Hanedanımıza neden ihanet edesin ki? Halkımıza?" diye sordu ona, kumları dökülüp etraflarını sararken ısı da artıyordu.

Boğazını birden fazla kez temizledi. "Ekstra enerji kaynakları için başvurduk," dedi sonunda. "Tekrar tekrar. Sen princeps rolünü kabul etmediğinde, bize gitmeliydi. Anneme. Ama o hep reddedildi. Sonunda istemeyi bırakıp almaya karar verdik."

Reece bir sonraki nefesini yavaş bir tıslamayla verdi. "Ailen çok güçlü ve sana daha fazlasının verilmemesinin nedeni halkımızın dengesini ve eşitliğini değiştirecek olması. Güç sevdanızın sizi prenslik için berbat bir aday yaptığından bahsetmiyorum bile. Bu yüzden her seferinde ailenize karşı oy kullandım."

Bir elini kabuklu elbisesine bastırırken nefesi kesildi. "Bize karşı mı oy kullandınız? Bizim lehimize olan tek oyun sen olduğunu sanıyorduk."

Reece onun için şekerle kaplamaya zahmet etmedi. "Aile dostu ya da değil, güç senin auranı bozar. Sen buna layık değilsin."

Zena başını geriye eğdi, bağırmaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Kapa çeneni Z," diye homurdandı kardeşi Dally, onu susturarak. "O piç Tanrı'ya zaten çok fazla bilgi verdin."

Reece hakarete cevap vermedi, hatta bir başkasının konuştuğunu bile kabul etmedi. Sadece ayağa kalktı ve geri kalanımıza dönerek safları sıklaştırmamızı işaret etti. Diğerlerine katılıp diz çökmüş Desertlandlılardan uzaklaşırken silahlarımı yatak odasına gönderdim.

Reece'in kum gücü onlarla bizim aramızda bir duvar oluşturdu. "Beklendiği gibi, tüm bu olay başından beri bir tuzaktı," dedi, "ve görünüşe göre şimdi güç ayına doğru geri sayımdayız. O zamandan önce Delfora'ya ulaşmalı ve bu planın asla gerçekleşmemesini sağlamalıyız."

"Hangi prenslerin bu işin içinde olduğunu nasıl bileceğiz?" Ona sordum.

Yüz ifadesi daha da karardı. "Kumlarım dışarıda bilgi topluyor ama artık neye bakacağımı bildiğim için Ostealon'un içinden geçen enerji kaynaklarını görebiliyorum. Bu işte kimin parmağı olduğu çok açık ve görebildiğim kadarıyla hiçbirisi princeps değil. Bunların hepsi güçlerini arttırmak isteyen daha küçük üyeler."

Tsuma oradayken Reece'in çadırına bu yüzden dokunmuştu. O noktayı işaretliyor, tüm hanedanlardan yayılacak gücü hazırlıyordu.

"Enerjim üzerinde hiçbir çekim hissetmedim," dedi Shadow donuk bir kükremeye, öfkesi aşikârdı. "Ne benim ne de Mera'nın ve bebeğin üzerinde." Gözlerini arkadaşına çevirdi. "Değil mi, Günışığı?"

"Doğru," dedi çabucak. "Kendimi harika hissediyorum ve bebek her zamanki gibi iç organlarımın canına okuyor."

"Planları bundan daha incelikli," dedim, parçaları birleştirerek. "Reece'in de dediği gibi, aramadığınız sürece şu anda hepimizi bir araya getiren ağı fark edemezsiniz. Ostealon, tüm çöl nehirlerinin birleştiği merkezi bir toplanma noktası. Buradan gücü doğrudan Delfora'ya gönderebilirler ve çok geç olana kadar kimse bir şey hissetmez."

"Artık bağları kestim," dedi Reece öfkeyle, "ama enerji nehirlerin içinde şişmeye başladı bile. Bu onları Delfora'dan geçirmeye ve saklamaya yetecek.

Yol. Takip ederek zamanımızı boşa harcamış oluruz. Bunun yerine, oraya önce biz varmalıyız."

"Hepimizin burada olduğunu hesaba katmamışlar," dedi Lucien, bir önceki dövüşten kalma adrenalın hâlâ derisinin altında dolaştığı için dişleri uzamıştı. "Onları durdurabileceğimizi biliyorlar, bu yüzden bu savaş devreye girdi - dikkatlerini dağıtarak saklanmak ve harekete geçmek için bir başlangıç yapmalarını sağladık."

Sustum, gözlerim Reece'inkilerle buluştu. "Hâlâ zamanımız var," dedim. "Sadece güç ayından önce Delfora'ya ulaşmamız gerekiyor."

"O halde acele etmeliyiz," dedi Len aceleyle ve bir kez daha gümüşlerini giydiğini fark ettim. "Bu moronların antik tanrıları uyandırdıklarında onları nasıl kontrol edebileceklerini düşündükleri hakkında hiçbir fikrim olmasa da."

Ya da ölüm, eğer o noktaya gelirse.

Efsaneye göre tanrılar tam güce ulaşana kadar, onları kumlardan çıkaranlara borçlu olacaklardır.

Hepimiz Galleli'ye baktık ve bu sözlerin havada kalmasına izin verdik.

Tsuma'nın tanrılar için bir planı olmalıydı ve kendi sınıfının üstünde bir sınıfta savaşıyor olsun ya da olmasın, güç tutkusu zihnini çoktan geri dönüş noktasını aşacak şekilde çarpıtmıştı. Hepimizin bildiği gibi, tanrısal güce sahip olma şansı için hayatını riske atmaya fazlasıyla hazırды.

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Alistair yumuşak bir sesle, gözleri parlak olsa da cildi kuru görünüyordu. "Bu sadece bu dünyayı değil, tüm dünyayı etkileyecek."

Mera içini çekti. "Sıradan bir felaket yaşayabileceğimiz gibi değil. Hayır. Her zaman bildiğimiz hayatı sona erdirecek türden bir felaket yaşamamız gerekiyor."

Bir elini karnına bastırdı ve ses tonundaki alaycılığa rağmen hepimiz onun korkusunu gördük. Korkusunu hissettik. Ailemize katılan her yeni üye, güvende tutmamız gereken bir başka üyeydi.

"Hâlâ vaktimiz var," dedim tekrar, sesim her zamankinden daha güçlüydü. "Oraya önce biz varabiliriz."

Onları durdurabiliriz."

Genelde amigo bir tip değildim ama umut ve amaç güçlü motivasyon kaynaklarıydı.

"Katılıyorum," dedi Reece, herkesi şaşırtacak şekilde beni destekleyerek.

Birbirimizin kafasını koparmaya çalışmadığımızı fark ettikleri nokta buydu. "Bir ateşkese vardık," dedim aceleyle, geçici bir açıklamaya ihtiyacım vardı, "bu dünyada olup bitenleri çözene kadar."

Reece başını salladı. "İç savaşlar için zamanımız yok. Başarı için tek şansımız hep birlikte çalışmamız."

"Katılıyorum," dedi Shadow kısaca. "Ve Mera dışında hepimiz katılacağız."

Hayatının dövüşüne hazır bir boksör gibi ona saldırdı. "Bana bakar mısın? Az önce ne dedin sen?"

Shadow bir milim bile eğilmedi. Eşi çoğu zaman ondan istediğini alabiliyor olabilirdi ama artık bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğimize göre, yerinden kıpırdayamazdı. "Burada kadim ve tehlikeli güçler ve büyüler söz konusu," dedi ona alçak sesle. "Yolda bir çocuğumuz var, güçlü bir çocuk ve kadimler uyanışlarının son aşamaları için bu saf enerjiyi kullanabilirler."

Mera ağzını açtı, gözlerinden alevler fişkırıyordu ama hiçbir kelime çıkmadı. Tartışmak istiyordu, bu çok açıktı, ama yapamadı. Sonunda bana döndü. "Bu doğru mu?" Bana olan güveni eşsizdi. Ayrılmak üzere olduğumuz düşüncesinden nefret ediyordum ama gerçek şu ki, Gölge'yle aynı fikirde olmak zorundaydım.

"Büyük bir olasılık var," dedim ona. "Hesaplama yaparsak, seni ve bebeğini alma ihtimallerinin yüzde yetmiş olduğunu söyleyebilirim. Büyüyen bir tanrı-çocuk yaratılış enerjisiyle doludur. Yaşlandıkça kaybolan bir enerji, ama o ilk birkaç yılda olağanüstü bir güç."

Mera'nın yüzü buruştu ve onu kucağıma çekerken kendimi zor tuttum. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "I

Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum ama sana ya da bebeğe bir şey olursa bu hepimizi mahveder."

Gücünü toplayıp benden uzaklaşmadan ve son derece sakın görünmeden önce tek bir hıçkırık kaçtı. "Sadece güvenliğim söz konusu olsaydı, hiçbir şey beni bu görevde seninle birlikte olmaktan alıkoyamazdı. Ama ben artık bir anneyim ve bu bebeğe karşı sorumluluklarım var."

Gölge onu arkadan sardı ve onu daha yakına çekerken ellerim ondan uzaklaştı. "Seni kütüphaneye götüreceğim, güvenliği takviye edeceğim ve Inky ile Midnight'ı geri getireceğim. Gaster'la birlikte Solaris Sistemi'nin herhangi bir yerindeki kadar güvende olacaksın."

Mera başını salladı, yüzü hâlâ sabitti. "Beni günde olabildiğince çok bilgilendirdiğin sürece sorun yok."

"Bütün gün Günışığı," dedi Shadow sadece ona ayırdığı ses tonuyla. "Korumaları artırmak için kütüphaneye açılan kapıları da kapatacağım. Siz farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandığını duydum ama yine itiraz etmedi.

Bu dövüş onun olmayacaktı ama geri kalanımız için durum farklıydı.

Artık zamana karşı bir yarış içindeydik, bir kez daha dünyaları kurtarmaya ya da bunu denerken ölmeye hazırдық. Kalbimin derinliklerinde gerçeği bilmeme rağmen, bunun olasılıklarını hesaplamayı reddediyordum.

Hepimizin bu görevden sağ çıkamama ihtimali vardı.

N Hiçbirimiz vedalaşmayı iyi beceremedik ama hepimiz Mera'ya sarılmak için fazladan birkaç saniye ayırdık. Lucien, Len ve Reece fısıldayarak vedalaştılar. Galleli bir

Sessiz bir değişim oldu ve Alistair en son gitti. Ona sıkıca sarılırken yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım.

İstatistikleri siktir et. Bu topraklarda kimseyi kaybedemem... Bir daha olmaz.

Vedalaşmak için geriye bir tek ben kaldığımda Mera kendini bana attı. "Lütfen ölme," dedi omzuma doğru. "Bana söz ver. Nexus, tekrar o şekilde döneceğimize güvenemeyeceğimiz kadar değişken."

"Söz veriyorum," diye yanıtladım tereddüt etmeden. Hiçbir parçam bu dünyayı tekrar terk etmiyordu. "Geri döneceğim. Şımartmam ve sonunda çikolata ile kazanmam gereken bir bebeğim var."

Mera gözyaşlarının arasından kıkırdadı. "Evet, bunu unutma. Canavar bebeğimin her şeyden paçayı sıyırmasına izin veren en sevdiğim teyze sen olacaksın."

Sahip olmak için yanıp tutuştuğum bir gelecekti bu.

"Bunu biliyorsun." Sonra Gölge devreye girdi. "Onu kütüphaneye geri götüreceğim,

Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra yolculukta nerede olursanız olun sizinle buluşacağız," dedi Mera'yı kollarıyla sararken Reece'e.

"Artık herkesi Delfora'ya götürebilir misin?" Mera ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Delfora'ya yakın bir kapı açmak ve diğerlerini nakletmek için tüm gücüm ve daha fazlası gerekir. Kendimi oraya götürebilirim ama başka kimseyi değil."

Ve hepimiz canavarın Tsuma ve diğerlerini Reece olmadan yenemeyeceğini biliyorduk.

"Aceleemiz yok," diye hatırlattı Reece ona. "Kutsal topraklara varana kadar onları durduramayız, ki bu da güç ayının yaklaşık gününden önce olamaz. En iyisi tüm enerjimizi saklayalım ve Delfora'ya giderken çöllerde savaşmayalım."

Sonra Gölge'ye döndü. "Mera ile kalmaya karar verirsen anlayışla karşılarız. Yardıma ihtiyacımız olursa seni çağırabilirim."

Bu teklif Shadow'a çok cazip gelmişti, etrafımızı saran karanlık güç patlamasından da belli oluyordu. Bu canavarın nefret ettiği bir şey varsa, o da eşine yakın olmamaktı.

"Burada olmam gerekiyor," dedi sonunda. "Ailemize yönelik bu tehlikenin gerçekleşmeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Reece bir kez başını salladı ve aynı anda diğerleriyle aramızda duvar oluşturan kumları yere bıraktı. Hepsi aynı noktadaydı ve Reece'in enerjisiyle daha fazla tutulmuşlardı.

"Gölge yokken," dedi Reece, artık dinleyicilerimiz olduğu için sesi çok daha soğuktu. "Erzak toplayacağız ve en hızlı gemiyi bulacağız. Bu yeni aydan önce doğu akıntısına ulaşmamız gerekiyor."

Mera dudak büktü. "En çok kum nehirlerini görmek istiyordum. Delfora'dan bu kadar uzakta tehlike bile yok. Kendini daha yakına götürebileceğini söylemiştin, değil mi?"

Hüzünlü gözlerini yere çevirdi ve Shadow bir elini yüzüne sürerek inledi. "İki saat, Mera," diye ısırdı sonunda. "Sana iki saat vereceğim"

ve sonra kütüphaneye gidiyoruz, daha fazla tartışma yok."

Başını kaldırdı ve her nasılsa olduğu yerde zıplamaktan kaçındı. "Bu harika olurdu," dedi sakin bir sesle.

Shadow başını sallayarak onu öpmek için eğildi. Onlardan uzaklaşırken bir el benimkine dokundu. Reece'in enerjisi içime kaydı ve dokunuşunun muhtaç bedenime yaydığı ateşi hafifletmek için kalçalarımı sıkmak zorunda kaldım. Bakışlarımız buluştu ve o sonsuz derinliklerde vaatler vardı. Tutmasına gerçekten ihtiyacım olan sözler.

Ama önce... Reece'in kumları tutsakları süpürdü, onları kapladı ve kaldırdı, böylece hepsini aynı anda hareket ettirebildi. Yakalandıklarından beri ilk kez dövüşmeye başladılar ve bunun onun enerjisini zorlayacağını bildiğim için bir elimi omzuna koydum ve gücümü paylaştım.

"Sana ihtiyacım yok-"

Sözünü kestim. "Yardıma ihtiyacın olmadığını biliyorum ama yine de alacaksın. Bu göreve giderken en güçlü halinde olmalısın. O yüzden kapa çeneni, yardımı al ve şu işi bitirelim."

Sevişiyor olabilirdik ama uyanmaya ihtiyacı olduğunda kafasına bir şaplak atmaktan çekinmezdim. Tartışmak istiyordu, gözlerini kısarken gözlerindeki parıltıdan bunu anlayabiliyordum.

Eğildiğinde, her zamanki sert karşılıklarından birini bekliyordum. Onun yerine, "Yalnız olmadığımız için şanslısın, Angel," dedi. "Çünkü sana söyleneni yapmayı öğrenirdin."

Yüzüne güldüm. Bu moron kim olduğunu sanıyordu ki? "Dinle beni, Desertlandian," dedim, sesimi alçak tutma zahmetine girmeden. "Bana asla ne yapacağımı söyleyemeyeceksin ve ben de asla körü körüne itaat etmeyeceğim. Lanet olası yardımımı al ve çocuk gibi davranmayı bırak. Bu saçmalıklar için çok yaşlısın."

Yakınlarda bir yerden sert bir nefes alma sesi duydum - Len'den oldukça emindim- ve ayrıca Gölge'nin daha da yaklaştığını hissettim, şüphesiz ayırmak zorunda kalacağı bir kavga bekliyordu. Ateşkes ilan etmemize rağmen, hepsi uzun süredir devam eden kinlerin gerçekten sona ermesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Reece kumlarını beni uzaklaştırmak için kullanırken nefes alış veriş i ağırlaşt ı. "Seninle dövüşmeyeceğim, Lale. Gücünü korumalıs ın." Kızgınlığına rağmen, enerjisinin itişı nazikti ve tekrar rahatsız etmemeye karar verdim çünkü bu zaman kaybıydı.

Ona sırtımı dönerek Mera'ya doğru ilerledim, birkaç saat daha buralarda olacağına şükreliyordum. Kolunu benimkinin arasından geçirdi. Reece'in kumlarının mahkûmları kapıdan dışarı süpürmesini izlerken fısıltıyla, "Siz ikiniz bu ateşkes girişiminde gerçekten de kötüye mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedim, Ostealon'un tepesinde yaptığımız seksin anıları zihnimi dolduruyordu. Reece'in en iyisi beni neredeyse öldürüyordu. "Gerçek şu ki, burada olmak ve savaş için Delfora'ya doğru ilerlemek anıların yükselmesine ve öfkenin alevlenmesine neden oluyor. Reece'in kontrolcü doğası da arkadaşlığımızı bıraktığımızdan bu yana geçen yıllar içinde iyice artmış gibi görünüyor. Çöl Toprakları'nda bile benden üstün olmadığını unuttu."

Mera kolumu sıktı. "Evet, aynen öyle. Sen Onur Çay ırları'nın Meleği'sin. Sen bir efsanesin. Ve artık geçmiş tarafından tanımlanmayacaksın."

Her zaman arkamı kolladı ve Mera gibi bir varlığın hayatımda olması için doğru bir şey yapmış olmalıyım. "Teşekkürler dostum," diye cevap verdim usulca.

Bu noktada herkes Reece ve Shadow'u çadırdan çıkarken takip ediyordu, biz de öyle yaptık. Dışarısı hâlâ çok karanlıktı, yeni aya daha birkaç saat vardı. Mahkûm grubu uzakta görünüyordu, Reece'in kumları onları çadırların üzerinde tutuyordu.

"Peki, bağımızın şu anki halini aşması ne kadar sürer sence?" Mera biz ayrıldıktan sonra rastgele sordu

Kırmızı çadırlar ve altının yarısına gelmişlerdi. "Mesela bazen seni zihnimde duyabiliyorum ama sonra kayboluyor ve aramızdaki bağ göğsümde sadece bir titreşim olarak kalıyor."

Kollarımızı birleştirdiğimizde onun ve doğmamış çocuğun enerjisini hissettim, sessiz ama sabitti. "Güç ya da stresteki artışlar bağlantıyı güçlendirebilir," dedim ona, daha önce birbirimizin düşüncelerini nasıl duyduğumuzu açıklayarak. "Ama bu bir dalga gibi; zirveden sonra kaçınılmaz bir düşüş var. Yine de yıllar geçtikçe dalgalar sakinleşecek ve bu kadar çok iniş çıkış yaşamayacağız. Sonunda aramızdaki bağ güçlü ve kopmaz olacak. Nerede olursak olalım, beni hissedebilecek ve benimle konuşabileceksin."

Memnun olmuş gibi bir ses çıkardı. "Bildiğim iyi oldu. O zaman mı ikiz ruhlar olacağız?"

Bu terimden bahsettiğimden beri merak ediyordu. "Onur Çayırıları'ndaki en güçlü bağdır," diye açıkladım. "Aşkın ikizlerin doğumu Solaris Sistemi'ndeki herhangi bir doğum kadar nadirdir ve ortak güçlere, zihinsel bir bağlantıya ve çok sayıda başka güce sahip bir bağla sonuçlanır. Bu aynı zamanda senin ve benim sahip olduğumuz şekilde bağlandığımızda neredeyse kopyalayabileceğimiz bir bağdır. Önümüzdeki birkaç on yıl içinde ikiz uyumluluğumuzu bulacağız."

Onlarca yıl onun gibi bir genç için şüphesiz çok uzun bir süre gibi geliyordu, ancak bunun zaman içinde ancak bir kırılma olduğunu fark etti.

Mera mutlu bir iç geçirdi. "Yıllarca yalnız kaldıktan sonra, şimdi sana, Shadow'a ve Midnight'a bağlanmış olmak benim için hala şaşırtıcı. Kelimenin tam anlamıyla göğsümde hissedebildiğim ve hatta zihnimde konuşabildiğim varlıklar. Bu kavram beni korkutmalı ama nedense korkutmuyor. Kendimi... güvende ve korunmuş hissediyorum."

"Güvendesin ve korunuyorsun," dedim, muhtemelen sıradan bir konuşmada gerekenden daha güçlü kelimeler kullandım. "Hepimiz senin için canımızı veririz."

"Çocuğum için yaşamak zorundayım," dedi beni Shale'in

kahverengi çadırları arasında durdurarak, "ama bil ki senin için de canımı veririm. Bu bağ tek taraflı değil.

şekilde. Bana tekrar söz ver" -kabaca yutkundu- "bana geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapacağına söz ver. Sen, Gölge ve tüm ailemiz. Onları eve, bana getir Angel."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ve sözlerimi enerjiyle mühürledim. Bağımızda bir titreşim oldu ve ikimiz de bir elimizi göğsümüze bastırdık.

"Daha güçlü hissettiriyor," diye fısıldadı Mera.

"Öyle," diye onayladım onun yaşam gücünün dalları benimkine doğru akarken. "Sanırım seni kütüphanede hissedebileceğim ve yanlış bir şey olup olmadığını anlayabileceğim. Ya da bebek geliyorsa."

Gözlerini kısmıştı. "Kızım, hepimiz Çöl Toprakları'nda lanet tanrılarla savaşırken bu çocuğun dünyaya gelmesinden bahsetme bile. Hayır, anneleri ne derse onu yapacaklar ve biz bir aile olarak tekrar bir araya gelene kadar içeride kalacaklar."

Demek istediğini tekrarlamak için ayağını yere vurdu ama ikimiz de biliyorduk ki yaklaşan bu doğumu durdurmak için gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçinde bulunduğumuz tek yarış güç ayına doğru olan yarış değildi.

Bu noktada, birkaç Shale Desertlandlı gürültüyü merak ederek çadırlarından çıktı. Onların bakışlarını görmezden gelerek Mera'yı tekrar sürükledim ve grubun arkasından gelen Galleli'ye yetişene kadar acele ettim.

Tüm prenslerin ve güçlü ailelerin şu anda ana çadırdaki toplandığını söyledi. Reece, ihtiyacımız olan malzemeleri ve izinleri alabilmemiz için neler olduğunu onlara bildirmenin en iyisi olduğunu söyledi.

"Evet, East River'a gitmek için izin gerekiyor," dedim, "Bunu burada geçirdiğim zamandan hatırlıyorum. "Delfora'ya giden en hızlı ve en doğrudan yol ama aynı zamanda korunuyor."

Ve ihtiyacımız olan son şey Desertlandian savaşçılarıyla savaşarak zaman kaybetmektir.

"Bu taşıma sisteminin nasıl çalıştığını görmek için heyecandan neredeyse altıma işeyeceğim." Mera normalden daha yüksek bir ses tonuyla konuştu. "Kum nehirlerini hayal etmek kolay değil."

Bunun tehlikeleri var, dedi Galleli. Ama bu bir deneyim. Umarım biz Delfora'ya varmadan önce çalınan güç çoktan harekete geçmiştir ve çalkantılı akıntıları çok fazla karıştırmaz.

"İnşa etmek günler sürecektir," dedim kısaca. "Ama sanırım sonuna kadar zor olacak."

Neyse ki Mera o noktada gitmiş olacaktı ve geri kalanımız da dalgalarla başa çıkabilecekti.

"Her şey yoluna girecek," diye seslendi Len geri çekilip bize katılırken. "Ailemizi hiçbir şey alt edemez. Birlikte olduğumuzda değil."

Mera ofladı ve kaçınılmaz ayrılığımıza bir kez daha sinirlendiğini anladım. Nedenlerini anlayabilir ve hatta bir şekilde onlara katılabilirdi ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

Hiçbirimiz yapmadık.

W Devasa çadıra ulaştığımızda tüm prenslerin yanı sıra çeşitli hanedanlardan birçok güçlü aile de oradaydı.

Elbette Tsuma ve Delfora'ya doğru yola çıkmış bir gemide bulunan diğer kişiler hariç.

Hepimiz dans pistinin ortasında buluştuk; kumla bağlanmış mahkûmlar başımızın üzerinde duruyordu. "Bizi neden çağırdınız?" diye sordu Fret hanedanından bir erkek, elleri kalçalarında Reece'e doğru bakarken.

Reece gücünü tutsakların etrafından çekip yere yuvarlanmalarına izin verdiğinde, yanıt bir enerji patlaması oldu. Birkaçı sert zemine yığılırken inledi ama Zena ve Dally hiç vakit kaybetmeden tekrar dövüşmeye hazır bir şekilde ayağa fırladı. Ta ki etraflarının güçlü hanedan üyeleriyle çevrili olduğunu fark edene kadar.

"Bu gece bu hainler tarafından pusuya düşürüldük," dedi Reece sakince, kızıl kumlar kızgın bir çılgınlıkla etrafında savrulurken bile. "Ve onları sorgularken, kadim tanrıları kutsal topraklarda diriltmeye yönelik bir planı ortaya çıkardık."

Daha çok *zaten beklediğimiz şeyi doğruladı* ama bu liderler bunu bilmiyordu.

Açıklamasının ardından derin bir sessizlik oldu.

"İmkânsız," diye mırıldandı sonunda Yemin prensi, bir elini turuncu tuniğinin göğsüne sürterek. Uzun boylu, zayıf bir adamdı, kafası tamamen keldi ve altın rengi gözleri dikkat çekiciydi. Onunla bir kez karşılaşmıştım ama şu anda adını hatırlamıyordum. "O tanrılar uyandırılmaz. Büyük bir enerji kaynağı olmadan hiç kimse menkul kıymetleri geçemez bile ve en güçlülerimiz burada olduğuna göre" -elini salladı- "başka kim olabilir ki?"

Reece tüm dikkatini princeps'e verdiğinde, Yemin erkeği bir adım geri çekildi. "Doğru planlamayla hiçbir şey imkânsız değildir," dedi Reece, ses tonu artık aptallara gerçekleri açıklamaktan bıktığını gösteriyordu. "Tüm bu toplantı, hanedanın kolektif güçlerinden yararlanmak ve bunları harekete geçirmek için kullanmak üzere yapılmış bir plandı. Bu gücü çoktan Delfora'ya doğru gönderdiler ve bu güç, sesi uğursuz bir şekilde alçalana kadar artmaya devam edecek."

- "Güç Ayı."

Etrafta nefesler tutulmuştu ama Reece bunun onu caydırmasına izin vermedi. "Yarım düzine yeni ay içinde bir ikiz oluşacak ve bununla birlikte kadimleri uyandırmak için fazlasıyla yeterli güç olacak."

Panik ve inançsızlık artık en belirgin ifadelerdi, ancak Reece'in sadece abartmaya eğilimli olmadığını değil, aynı zamanda Delfora ile bir bağlantısı olduğunu bildikleri için kimse yine tartışmadı.

"Bu toplantıyı öneren Tsuma'ydı," dedi Yemin sonunda, vücudu çökmüş bir halde, "onlarca yıldır siyasetimizin dışında kaldıktan sonra."

Bu açıklama hepimizi şaşırttı.

"Peki, şimdi neredeler? Neden buradasınız ve onları durduruyorsunuz?" Bu sorular, muhteşem kahverengi teni hanedanının altın rengiyle vurgulanan uzun boylu, şehvetli bir Crani kadınından geldi. Çapraz bir şekilde

Zena'ya dik dik bakarken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu hainleri tamamen sorguladınız mı?"

"Elimizde yeterince bilgi var," dedi Reece hızla, "Tsuma'nın peşinden yola çıkmak üzereyiz, umarım onlardan önce Delfora'ya varırız. Seçtikleri nehir boyunca onları takip etmenin bir anlamı yok çünkü topladıkları enerji yollarını örtüyor. Onları takip etmek zaman kaybı olur. Şu anda tek şansımız elimizdeki en hızlı gemiyle Doğu Nehri'ne gitmek."

Bugünlerde bu dünyadaki dinamikler hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu çadırdaki pek çok Desertlandlının müttefik olmaması mantıklı geliyordu. Ve neredeyse hepsi, istediklerini yapabilecek kadar güçlü olmalarından başka bir sebep olmaksızın inatçı piçler olabilirdi. Bunu aklımda tutarak, çözülmesi saatler alabilecek türden tepkilere, retlere ve tartışmalara hazırlıklıydım. Saatlerimiz yoktu.

Crani princeps sesini yükselterek, "Oylama yapıyoruz," dedi. "Reece'in planını kabul edenler, şimdi ellerini kaldırsın."

Büyük bir şok yaşadım, görebildiğim neredeyse her el havaya kalktı.

Crani başını salladı. "Bu çoğunluk demek. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Erzak-" diye söze başlayan Reece'in sözünü tanıdık bir erkek liderlerin önüne geçerek kesti.

Darin'in gözleri dans ettiğimiz zamankinden daha yoğun bir şekilde yeşildi. Daha önce Reece'le arasında olanlardan dolayı belirgin bir yara taşımıyordu ama iyileşme süreci ilerlediği için bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Bir şey mi istemiştiniz?" Reece kısaca sordu. "Lanet olası dünyaları kurtarmaya çalıştığımız için çok yoğun bir programımız var."

Darin'in dudakları gerildi ama ısırmadı. "Muhafızların prensi olarak, benim ve Desertlandlıların da bu yolculuğa çıkmasına izin verilmesini talep ediyorum."

"Hayır," dedi Reece o tek kelimeyi sert bir şekilde söyleyerek. "Ben sadece aileme güvenirim." Diğerleriyle birlikte ayakta duran ve cezalarını bekleyen mahkûmlardan birine doğru elini salladı. "Bu gece bir Muhafız tarafından saldırıya uğradık."

Darin'in kaşları iyice çatılırken ifadesi daha da koyulaştı. "Onlara en sert cezalar verilecektir. Ama hepimizi aynı kefeye koymayın. Rohami de hainlerin yanında duruyor."

Reece'in yüz ifadesinden Darin'in bunu fark etmemesini umduğu anlaşıyordu.

"Bizler Muhafızlarız," diye devam etti princeps, "ve genellikle kutsal topraklar ile diğer dünyalar arasında duranlarız. Bu konuda yine başarısız olmayacağım. Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bize ihtiyacınız var."

Reece sert bir kahkaha attı. "Senin kışını her gün bütün gün tekmeleyebilirim ve bunu sen de biliyorsun. Bu benim Delfora'daki ilk savaşım değil ve şüphesiz sonuncusu da olmayacak. Yardımınıza ihtiyacımız yok."

Darin ana dillerinde bir küfür savurdu. "Kutsal topraklar bizim sorumluluğumuzdadır," diye tekrarladı.

Reece başını salladı ve bu konuda taviz vermeyeceği belliydi.

"Ya başka bir gemi alırsam?" Darin taktik değiştirdi. "Sizinkinin arkasında kalırız ve sadece destek oluruz. Buna itiraz edemezsin."

Reece bunu yapmak istedi ama tüm prensler ve Desertlandlılar onu izlerken -metaforik geri sayım saatinin tik taklarından bahsetmiyorum bile- bir takım oyuncusu olmaya karar vermiş olmalıydı. "Sakın yoluma çıkma," diye uyardı Darin'i. "Ve eğer bana herhangi bir şekilde ihanet edersen, tüm hanedanını yok ederim."

Bu tehdidi birkaç nefes alma ve fısıltıyla söylenen sözler izledi, ancak Reece ve Darin bunların hiçbirini fark edemeyecek kadar gözlerini kilitlemekle meşguldü. Bu noktada birilerini tekmelemeye hazır olan bendim.

Çünkü bu gereksiz sidik yarışında zaman kaybediyorduk.

"Şartlarınızı kabul ediyorum," dedi Darin sonunda ve yanındaki kızıl saçlı kadına dönerek gerginliği bozdu. "Gemimizi ve savaşçılarımızı hazırlayın. Hemen yola çıkıyoruz."

Bize doğru bir bakış bile atmadan aceleyle uzaklaştı, ardından diğer Muhafızlar da geldi. "Sizinle Doğu Nehri'nde buluşuruz," dedi Darin ve bakışları benimkilerle buluştuğunda bu prensin oyun oynayıp oynamadığını merak ettim. Yanıt beklemeden hanedanından diğerlerinin peşinden yürümeye başladı. "Siz de acele etmelisiniz," dedi Crani dişisi.

dedi. "Bunun gerçekleşmesine izin veremeyiz."

Reece başını hainlere doğru sallamadan önce, "Rıhtımda erzağa ihtiyacımız olacak," dedi. "Ve eğer bu gruptan yeni bir bilgi alırsanız, kumlara haber gönderin."

"Yapacağız," diye mırıldandı, pembe dudakları sert bir gülümsemeyle eğildi. "Ben işimi bitirene kadar aralarında hiçbir sır kalmayacak."

Bu Reece'i tatmin etti ve sonra ayrılma vaktimiz geldi. Geri kalanımız doğaçlama Desertlandian konsey toplantısı sırasında hiç konuşmamıştı ve bu sessizlik dışarı çıktığımızda da devam etti. Ilık rüzgârların biraz artmasıyla birlikte, gücün ilk girdiğimiz zamankinden çok daha güçlü bir şekilde yükseldiğini hissettim.

Mümkün olan en kısa sürede o rıhtımlara ulaşmamız gerekiyordu. Reece bizi Ostealon'un kuzey noktasına götürdü,

En büyük yanaşma istasyonlarına ve hızlı bir gemi için en iyi şansımıza doğru.

"Gemiyi ve malzemeleri çoktan almışlar mı?" Mera sonunda içinde bulunduğumuz sessizliği bozarak sordu.

Bu noktada bahçelerin cam çitlerine ulaşmıştık, kapıların başındaki güvenlik sorgusuz sualsiz kapıları bizim için açıyordu. Birileri çoktan haber göndermişti, bu da her şeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

Reece, "En iyi olduğunu düşündüğümüz gemiyi alacağız," dedi. "Ve sanırım erzaklar da kendi yollarına gidecekler.

bir noktada gemide." Daha önceki sözlerine rağmen, Desertlandian konseyinin bu sözü yerine getireceğine açıkça güveniyordu.

Kapılardan geçerken, koyu sarı tunikler giymiş muhafızlar Reece'i geleneksel yumruklarını göğsüne indirerek selamladılar ve sonra öne çıktılar. Reece de bu jestle karşılık verdi ve buradan itibaren, kum koyunun bulunduğu nakliye avlusundaydık; nehir sistemlerinden önceki daha sakin akıntının içindeydik.

Mera'nın kendini kaybettiği nokta burasıydı. "Ah benim lanet şeytanlarım," diye bağırdı, durdu ve karnını tuttu.

"Günüşığı!" Shadow havladı, onu kollarının arasına almak için uzandı, ancak o yapamadan önce yanından sıyrıldı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi aceleyle, onu başından savarak. "Doğum sancısı çekmiyorum, kumların su gibi hareket ettiğini ilk kez görüyorum."

Şakağına yakın bir yerde nabız gibi atan damardan anlaşıldığı kadarıyla felç geçiriyor gibi görünen Shadow, yeri sarsacak kadar yüksek bir gümbürtü çıkardı.

Mera o anda aslında eşini ölesiye korkuttuğunu fark etti. "Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı ve ona sarılmak için geri çekildi. "Kendimi o ana kaptırdım."

Kum deryasında cankurtaran salı gibi ona tutunurken, canavarın ne kadar güçlü olduğu kelimelerle anlatılamazdı. "Sizinle gemide buluşuruz," diye seslendi Reece, çünkü tehlikeli bir zamanda ayrılmak üzere olan bu ikilinin bir saniyeye ihtiyacı olduğu açıktı.

Geri kalanımız rıhtıma doğru ilerledik. Koyu sarı ve altın sarısı kumlar platformumuzun yaklaşık bir metre altında dönüp duruyordu. Bir kum nehri görmeyeli uzun zaman olmuştu ve çalkantılı derinliklere bakarken saçma bir ev hissine kapıldım.

"Kaçırdın mı?" Reece'in sıcak ses tonu bana bu akışı benden çalan piçin o olduğunu hatırlattı. Bir an için onu içeri itmek istedim ama küçüklük için zaman yoktu.

"Bir saniye bile olmaz," dedim, tek kelime bile etmeden.

Beni hemen dışarı çağırdı. "Yalancı. Üzgün olduğunda gözbebeğinin etrafındaki çember koyu pembeye döner. Yüzünü ne kadar iyi eğitmiş olursan ol, bunu her zaman anlayabilirim."

Lanet olsun. Bu herif. "Artık beni tanımıyorsun," diye tersledim, kendimi kapana kısılmış hissediyordum. "Tanıdığını sanma."

Uzaklaştım ama son sözlerini duydum. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, Lale. Her şeyi."

Bu doğru olsun ya da olmasın, asıl soru şuydu... Onunla birlikte bu gemide birkaç ay nasıl hayatta kalabilirdim?

Töl Toprakları'ndaki nehirlerin renkleri çeşitlilik gösterirdi. Bu hızlı akan kum suyolundan çıkanlar Ostealon gibi koyu sarı renkteydi. Biz geçerken Rıhtımda, büyük, altın gemilerin beklediğı yere doğru ilerlerken, aşağıdaki kumların salınımının ve girdabının giderek güçlendiğini fark ettim. Genelde bu kısım - nehirlerden önceki körfez- nispeten sakin olmalıydı ama bu ay çok vahşiydi.

Tsuma'nın çalınan enerjisi, çöllerin altında akan gücün derinliklerinde kabarıırken gelgitleri harekete geçirmeye başlamıştı bile. Hepimiz bakarken, bir yaratık sanki yeni öfkesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi kumlardan dışarı fırladı.

Mera ve Shadow bu noktada yetişmişti ve arkadaşım koyu kırmızı, ağır kemikli canavarın derinlere dalışını görünce neredeyse rıhtımdan düşüyordu. Gölge onu yakalayıp geri çektiğinde "O da neydi?" diye soluk soluğa kaldı. "Neredeyse iskelet bir yunusa benziyordu."

"Bu bir echinat," dedi Reece, bu görev için en hızlı ve en istikrarlı gemiyi bulmak için yılların uzmanlığını kullanırken bakışları gemilere odaklanmıştı. "Görünüşü korkutucu ama zararsız."

"Dışarıda eti yok," diye açıkladı Lucien, rıhtımdan da eğilerek. "Bir tanesini ilk kez gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

Reece'in evinin yakınındaki bir kum koyunda; neredeyse pantolonumdan atlayacaktım."

Reece bile bizi nakliye rıhtımına doğru iterken odaklanmasına rağmen gülmeyi başardı. "Kemikli dış iskelet iç bileşenleri koruyor. Yani bir iskelet gibi görünüyor ama bu sadece kabuk."

Mera tekrar koyu sarı rıhtıma doğru eğilmeye çalışırken gözleri büyüdü, sıkıştırılmış kumlar onu kolaylıkla tutuyordu. Gölge yine de umursamadı, öne doğru yuvarlanmasını önlemek için tuniğinin arkasına tutunmak üzere uzandı. "Çok yaklaşma Günişığı. Eğer şanslıysak, biz yolculuk ederken biri atlar."

Bu Mera'yı yatıştırmışa benziyordu, o da hepimizin arkasındaki sıraya geri döndü.

Yüzlerce geminin yarısına geldiğimizde Reece durdu. "Ah, evet," dedi usulca. "Burada olacağını umuyordum."

Etrafına baktığımda, bunun bir Rohami gemisi olduğunu gösteren hem kırmızı hem de altın renkli devasa bir gemi gördüm. "Odessa," dedi bize, "dünyanın en hızlı gemilerinden biridir ve mevcut olan her şeyi kullanma iznim olduğuna göre... hadi gemiye binelim."

"Sanki izin umurunda da," diye mırıldandım, yıllar boyunca onun yanına kâr kaldığını gördüğüm onca pisliği düşünerek.

Sözlerim çoğu kişinin duyamayacağı kadar yumuşaktı ama dudakları kıpırdayınca yorumumu anladığını anladım. Ama... her neyse. Ona karşı olan düşüncelerimden habersiz değildi. Yine de, geminin yan tarafına erişmemizi sağlamak için tasarlanmış bir çıkıntıdan aşağı inerken onu takip ederken başka yorumları kendime saklamayı başardım.

Daha önce bu gemilerden birkaçında bulunmuştum ama hiçbirisi Odessa kadar uzun ya da geniş değildi. Reece rıhtımın yaklaşık yarısında durduğunda, "Bu uzun, şık şekli sayesinde bu kadar hızlı. Ama biraz daha derin bir gövde eklenince, Doğu Nehri'nin daha tehlikeli koşullarında da ilerleyebiliyoruz."

Len, endişeli bakışlarını rıhtımın kenarındaki gürültülü kumlara dikerek, "Özellikle de bu enerji tüm gücüyle ortaya çıktığında," diye ekledi.

"Nasıl bineceğiz?" Ben sordum.

Görebildiğim kadarıyla gemi, biri önde diğeri arkada olmak üzere iki enerji akımı tarafından demirlenmişti. Kanatlarımı kullanıp herkesi karşıya geçirebilirdim ama kanatsız Desertlandlılar için başka bir yol olmalıydı.

"Bu platformu kullanıyoruz," dedi Reece, eğilip rıhtımın kenarına asılı olduğunu fark etmediğim, gemiyi tutanlar gibi enerji akımlarıyla bağlı büyük bir tahtayı aldı.

Platform ağır ve sağlamdı, ana çadırdaki dans pistini kaplayan aynı sert malzemeden yapılmıştı ve Reece uzun boyu döndürüp teknenin yan tarafına kazınmış küçük bir oluğa yerleştirirken hiç zorlanmadı. Diğer ucu da iskelenin üzerine indi.

"Herkes binsin," dedi ve hareket etmemiz gerektiğini belirtmek için başını salladı.

O zamandan beri I oldu ve En yakın, I acele yukarı ve platformda, gemiyi kaldıran kumlarla birlikte hareket etmek için duruşumu ayarladım.

Denge merkezim sürekli değiştiği için garip bir histi ama çabucak anladım ve kısa sürede güverteye çıktım. Yoldan

çekilirken, pamolsa'nın nasıl yağ ve KUM

yaratıldı a su geçirmez ama kaymaz yüzey,

parlak uzunluk devasa kabın bu seviyesini dolduruyor.

Bu dünya "teknoloji" eksikliğini tercih ediyor olabilir ama bu onları ilkel yapmaz.

Hepimiz gemiye binene kadar diğerleri de onu takip etti. En son Reece bindi, sonra platformu kaldırıp Odessa'nın iç küpeştesine dayadı, böylece vardığımızda inmek için kullanabilecektik.

"Bu inanılmaz," dedi Mera, kumların hareketleriyle dengede durabilmek için duruşunu genişleterek. "Ben yapamam

kum olduğuna inanın; sanki suyun üzerindeymişiz gibi hissediyoruz."

"Büyülı akıntılar," dedi Alistair, yan tarafa bakarken gözleri parlıyordu. "Her zaman derinliklerinde yüzmek istemişimdir ama bu ana nehirler çok gelgitli. Bilinmeyene doğru çekilmek çok kolay."

Reece ona "Yüzmekten hoşlanacağın birkaç nehir biliyorum," dedi. "Dünyayı kurtardıktan sonra seni götüreceğim."

"Yine," diye koro halinde söylendi yarımız.

Çöl tanrısı kasvetli ruh haline rağmen kıkırdadı. "Evet. Tekrar."

Biri hariç pek çok renkten oluşan bu dünyada paltosu ekstra gümüş olan Len, ana güvertenin ortasında duruyordu. "Malzemeleri nasıl alacağız?" diye sordu. "Enerjinin verdiği his hoşuma gitmiyor. Harekete geçmeliyiz ki güç yükselirken bu ilk liman gelgitlerini atlatalım."

Reece başını eğerek gökyüzüne baktı, karanlık ay bir parça ışıktan fazlasını vermiyordu. "Henüz bir şey yok," dedi. "Ayrılmak için hazırlık yapmalıyız; erzaklar bize ulaşmanın yolunu bulmak zorunda."

"Hazırlığa nasıl yardımcı olabiliriz?" Ben sordum.

Reece başını salladı. "Bu gemiler kendi kendilerine yelken açarlar, tabii ki motorların biraz yardımıyla. Siz burada kalın, ben bizi harekete geçireceğim."

Kumları etrafında kırmızı renkte parladı, el koyduğumuz gemiyi tutan güç kablolarını kesmek için havalandıklarında görülebiliyordu. Bu gerçekleşir gerçekleşmez, gemi daha dramatik bir şekilde hareket etmeye başladı ve bize yeraltı güç akışlarındaki artan oynaklığın çok iyi bir göstergesini verdi.

Reece, dalgalara rağmen, daha yüksek bir güverteye çıkan bir dizi merdivene doğru rahatça yürüdü. O ana kadar buranın daha çok bir gözlem katı olduğunu sanıyordum ama anlaşılan gemiyi buradan kontrol ediyormuş. Birkaç dakika içinde altımızdan gelen güçlü motor seslerini duydum ve Reece hem becerisi hem de hızıyla yanaşma alanından çıkıp diğer gemilerin yanından geçerek ana güverteye girdi. Buradan Doğu Nehri'ne

doğru yelken açacaktık.

Umarım Tsuma'nın büyüü nehirleri daha da tehlikeli hale getirmeden önce malzemeler gelir.

Körfezin en geniş bölümüne girdiğimizde geminin ön tarafına doğru yaklaştım. Daha önce Ostealon'dan hiç seyahat etmemiştim ve her tarafta uzanan ve bu dünyadaki her karaya giden tüm nehirleri görmek oldukça etkileyiciydi.

"Burası kavşak noktası," diye seslendi Reece bize, sesi motorların sesini bastırıyordu. "Bu nehirlerin her biri farklı bir ülkeye ya da hanedana gidiyor. Doğu Nehri bizi Rohami'yi geçip kutsal topraklara götürecektir."

İleri yörüngemiz durduğunda motorun uğultusu azaldı. "Erzak için onlara birkaç dakika daha vereceğim," dedi Reece. "Alistair için en azından suya ihtiyacımız var."

Karn yerlisi ona el salladı ama hepimiz derisindeki kuruluğu ve omuzlarındaki çöküklüğü görebiliyorduk. Bana kalsa Mera'yla birlikte giderdi çünkü Delfora'ya yaklaştıkça çöller daha da kuruyacaktı. Ancak Alistair'in tavsiyemi takdir edeceğinden şüphelendiğim için, ona göz kulak olacağıma söz verirken sessiz kaldım.

Gemi nehirlerin birleştiği noktada olabildiğince hareketsiz kaldığında Reece üst güverteden ayrıldı ve hepimizin durduğu yere doğru ilerledi. Benim yanıma yerleşti, ikimiz de nehirleri izliyorduk.

"Bu yol Rohami'ye çıkıyor," dedi solumuzdaki yolu göstererek. "Ve bu da-"

Gürültülü bir bağırışla sözü kesildi ve hepimiz tam zamanında dönerek başka bir geminin yaklaştığını gördük, rengi siyahtı. Darin bize yetişmişti. Gemideki bir düzine Muhafızı görebileceğimiz kadar yaklaşımları birkaç dakika daha sürdü. "Malzemelerimiz onlarda mı?" Başka bir şey gelmediği için tahmin ettim.

Reece iç çekerek, "Sanırım öyle," dedi.

Darin'in gemisi aramızda yaklaşık yirmi metre kala durdu. "Malzemeleriniz elimizde!" diye bağırarak onayladı. "Onları alması için karşıya birini gönderebilir misiniz?"

Reece Odessa'nın yanına yaklaştı. "Atın şunları," diye seslendi. "Yolumuza devam etmeliyiz."

Bu sadece onun zorluk çıkarması değildi. Şimdiden rüzgârlar ve gelgitler artmaya başlamıştı ve gemimizin altındaki gücün şiştiğini hissettim. Tsuma'nın topladığı enerji şimdi gerçekten devreye giriyordu ve eğer harekete geçmezsek başımız belaya girecekti.

"Gidebilirim," dedim aceleyle, kanatlarımı başka bir şey düşünmeden çıkardım. "Bir saniyeden fazla sürmez."

"Harika bir fikir," dedi Mera, tam da Reece "Asla olmaz," diye tersleyince.

Herkes ona baktı ve ben de ona doğru attığım sivri bakışların, gizli anlaşmamızın paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hatırlatmasını umdum.

"Onlara güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz," diye ekledi sonunda. "Angel'ı olası bir saldırıya karşı gerçekten riske atmak istiyor musunuz?"

Mera kollarını kavuşturdu. "Dostum, Angel o pisliklerle yerleri silip süpürebilir. Kahretsin, bunu kolları bağlıyken bile yapabilir."

Şimdi sırtan bendim, buna itiraz etmesi için ona meydan okuyordum. Muhtemelen doğru değildi -Darin ve adamlarının gücünü bilmiyordum ve değerlendirme şansım da olmamıştı- ama Reece yeteneklerimi küçümserse, benim tarafımdan kışına tekme yedi. Ve sonra Mera devreye girecekti.

"Siktir," diye homurdandı. "Tamam, ama ben de geliyorum." Yan tarafa ona katılmak için hareket ettim.

"Oyalanma," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Bitir ve geri dön, yoksa Darin'le ben ilgilenirim. Ve ikimiz de benim olana dokunduğunda ne olacağını biliyoruz."

Kutsal çayırlar. Yarıda kestiği dansı ve olayları hatırladıkça içim ürperdi.

ondan sonra aşağı inmişti. Onun gl vücudu benimkinin içine giriyordu.

Uyarılmışlığımı yutarak kendimi normal davranmaya zorladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," demeyi başardım, o etrafına kum toplarken kanatlarımı genişçe açtım. "O kadar da unutulmaz olmamalı."

Cevap veremedenden gitmiştim ve uyuyan kum ejderini drtmek pek akıllıca bir fikir olmasa da, Mera'nın Gölge Canavarıyla tehlikenin kıyısında dans ederken her zaman bahsettiği heyecanı nihayet anlamıştım.

Ve altı ay içinde Delfora'da yok olma ihtimali varken, her şeyi riske atmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

ADiğer gemiye olan kısa mesafeyi geçtiğimizde gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı bile. Yeni ay yaklaşıyordu, parlak kırmızısı gökyüzünün kenarından kıvrılıyordu.

daha mavi karanlık ay.

Darin bizi bekliyordu, ikinci komutanı sağda duruyordu, her ikisi de benim "gemi duruşu" adını verdiğim şekilde duruyordu, bacakları biraz daha geniş, elleri kalçalarında ufka bakıyorlardı. İçimden bir ses önümüzdeki birkaç gün boyunca hepimizin çok fazla "gemi duruşu" yapacağını söylüyordu.

Güverteye inip kanatlarımı topladığımda "Hoş geldin," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Gülümsedim ama yanıma gelip gereğinden fazla yaklaştığında kendimi onun yolundan çekilip güvertenin ortasına doğru ilerlerken buldum. Reece bir kez olsun memnun görünerek yanıma indi ve kumları kayboldu.

"Malzemelerimiz nerede?" diye sordu Darin'e selamlama amacıyla.

Muhafız artık gülümsemiyordu, Reece'e bakarken ifadesi bomboştu ve aptal bir baskınlık yarışında aklını kaybetmek üzere olan iki erkeğin başlangıcını fark ettim. Onları tamamen görmezden gelerek ikinci a d a m ı n a , gönderdiği kızıl saçlı dişiye döndüm.

daha önce çadırdan. "Eşyaları nereden alabilirim?" Ona sordum.

"Bu taraftan," dedi kısaca ve gemilerinin arka tarafına doğru ilerledi.

Pek arkadaş canlısı değildi ama umurumda değildi. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim.

Güverteyi geçerken, gemilerinin bizimkinden daha geniş ve büyük göründüğünü fark ettim, bu bazı durumlarda yararlı olabilirdi ama hız çok önemli olduğunda değil. Neyse ki ilk geçiş hakkımız vardı, bu yüzden bizi yavaşlatmayacaklardı. Kızıl saçlı beni gemilerine inen bir dizi merdivenin yanındaki küçük bir depoya bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden içerideki beyaz çantalardan birkaçını kaptım.

Reece bir saniye sonra ortaya çıktı. "Bu kadar yeter," dedi bana. "Kumlarım yükü taşıyabilir. Sen sadece gemimize geri dön."

Onunla tartışmak istedim çünkü ruh haliyle beni sinirlendiriyordu, döndüm, ancak tahmin ettiğimden çok daha yakın olduğunu gördüm. Normalde kumlu korumasının sıcaklığını hissederdim ama şu anda o korumalar çanta toplamakla meşguldü. Gözlerimiz buluştu ve ben daha bir şey söyleyemeden kolu sırtıma dolanarak bizi öyle bir kuvvetle birbirimize çekti ki, gerçekten de kısık bir nefes aldım.

Ben ona doğru eğilirken o da kısık bir inilti çıkardı. "Kahretsin Lale," diye mırıldandı boğazını temizleyerek. "Yakında."

Mırıldandığım bir lanetle beni serbest bıraktı ve biraz boşluğa ihtiyacım olduğundan, çantaları tekrar toplamak için uzanmadan önce bir an için zayıf bacaklarımın üzerinde tökezleyerek ilerledim. Çöl tanrısının yanından geçerken bana burada başlanan işi bitirmeyi vaat eden bir bakış fırlattı ve ana güverteye çıktığımda dokunuşunu her santiminde hissediyordum.

Deponun yanında bizi bekleyen Darin, elini uzatırken yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, pek çok nedenden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. "Göründüğümünden daha güçlüyüm. Beni hafife alma."

İki elini de havaya kaldırdı, ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Bana ihtiyaç olsun ya da olmasın yardım teklif etmem öğretili."

Onurlu Çayırılar'da bu muhtemelen bir varlığın öldürülmesine neden olurdu. Ancak Desertlandlılar farklıydı ve onların dünyasındayken buna saygı duymak zorundaydım.

"Kültürel farklılıklar," diye teklif ettim kaltak olmamak için. Ona doğru küçük bir gülümseme fırlatırken kanatlarım serbest kaldı. "Kutsal topraklarda görüşürüz. İyi yolculuklar."

"Sen de," dedi başını eğerek.

Güverteden yukarı ittim ve dört çantayı sıkıca kavrayarak gökyüzüne çıktım. Yokluğumuz sırasında iki gemi birbirinden daha da uzaklaşmıştı ve bu görüş noktasından Reece'in bizi tekrar Doğu Nehri'ne girecek pozisyona getirmesinin fazladan zaman alacağını görebiliyordum.

Ana güverteyi geçtikten sonra Mera, Shadow ve Lucien'in yanına indim.

"Orada her şey yolunda mıydı?" Mera yanıma yaklaşarak bana sordu.

"Evet, gayet iyi," dedim çantaları güverteye koyarken. "Ağırlığına ve geride bıraktığım miktara bakılırsa, en az altı ya da yedi ay yetecek kadar erzağımız var. Bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

Shadow enerjisini kullanarak bir tanesinin tepesindeki bağları çözdü ve içeri bakarken başını salladı. "Yiyecek ve suyun yanı sıra enerji kapsülleri de var."

Her biri yaklaşık avuç içi büyüklüğünde olan koyu yeşil tohumları görmek için etrafına baktım. "Enerji kapsülleri sadece Faerie'de yetişir," diye açıkladı Shadow Mera'ya, "ama muhtemelen tüm dünyalar arasında en çok ticareti yapılan maldır."

Güçlü enerji artırıcılar, daha önce onları kullanmaya hiç ihtiyaç duymamıştım çünkü enerjiyi her zaman

toprağın kendisinden toplayabiliyordum. Yeniden doğuşum, normalden daha fazlasına olan ihtiyacımı değiştirdi.

Yine de enerji, bu nedenle gerektiğinde destek olarak kapsüllere sahip olmak kesinlikle yararlı olacaktır.

"Bunları Delfora'ya varmadan hemen öncesine kadar saklamalıyız," dedim.

"İyi fikir," diye yanıtladı Shadow, Mera bir tanesini almak için uzanırken bile onları küçük bir çantaya yerleştirdi.

Elinde evirip çevirerek her açıdan inceledi.

"Şurayı bölüyorsun," dedim, bir taraf boyunca neredeyse görünmez bir çizgiyi işaret ederek. "Sert kabuğun içindeki tohumu ye."

"Yeşil bir mango çekirdeğine benziyor," dedi başparmağını üzerinde gezdirerek. "Ama şeftali kabuğu gibi bulanık bir his veriyor. Çok tuhaf ama gerçekten bir tane denemek istiyorum."

"Belki bir tanrı bebeğe hamileyken olmaz," diye önerdim. "Bazı varlıkların, özellikle de zaten karmaşık bir güç tabanına sahip olanların enerjisi üzerinde alışılmadık bir etkiye sahip olabilirler."

Mera abartılı bir iç geçirdi. "Benim için *karmaşık bir güç tabanına sahip olmaktan* daha doğru bir tanımlama olabilir *mi*?"

Gülmek zorunda kaldım çünkü onun güçleri çocuğununkini. Reece bir saniye sonra güverteye indi ve kumlar geri kalan çantaları da beraberinde getirdi. Birkaç tane daha saklanmış olmalıydı çünkü ilk başta fark ettiğimden çok daha fazlasını saydım.

"Giyecek, yiyecek, tıbbi malzeme ve birkaç silahımız var," dedi. "Görünüşe göre kısa sürede toplayabildikleri her şeyi toplamışlar ve şimdi gitmeliyiz."

Mera, kumun özellikle büyük bir dalgası gemiyi salladığı sırada tohumunu torbaya bıraktı. Bugünlerde olduğu kadar dengesiz olduğu için neredeyse yüzüstü düşüyordu ama Shadow ve ben onu yakaladık. Bir kez daha Mera'nın bana ilk tanıştığımız zamanki gibi ihtiyacı olmadığını hatırladım. Shadow onun düşmanırken.

Artık onun koruyucusu ve en yakın arkadaşı olarak hayatında bir numaralı yere sahipti ve bu tamamen normaldi. Olması gereken buydu ve bu benim Mera'yla olan bağımlı azaltmıyordu; bu gerçeği kabullenmem biraz zaman almıştı.

"Lanet olsun, teşekkürler!" Mera, Shadow'a tutunarak haykırdı. "Önde fazladan otuz kiloya alışık değilim."

Geminin arka tarafından geçmekte olan Lucien boğazını temizlemeden önce bir kahkaha attı. Mera parmağıyla onu işaret etti. "Kapa çeneni, vampir. Otuz pound ve bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

Vampirin gülümsemesi genişti, dişleri görünüyordu. "Yirmi kilodan fazla kilo almış gibi görünmediğini söyleyecektim. Ve sen her zaman güzelsin."

Mera gözlerini ona dikti. "İyi kurtardın," diye mırıldandı sonunda.

Bu sırada Reece üst güverteye geri dönmüştü ve güçlü motorlar tekrar devreye girerek bizi yola çıkardı. Bu gemilerde çok zaman geçirdiği belliydi ve bizi Delfora'ya sağ salim ulaştıracak en iyi ellerdeydik.

"Her ne kadar havalı olsa da," dedi Mera, hepimiz çantaları yelken açarken dağılmamaları için depomuza taşımaya başladığımızda, "Hepiniz daha hızlı gitmememiz gerektiğinden gerçekten emin misiniz? Kapılar olmasa bile, kanatlar ya da Reece'in kumları ne olacak?"

Gölge kollarını kavuşturdu. "Her iki olasılık da var, ama acele etmenin bir anlamı yokken neden gücü tüketelim? Ayrıca, Delfora'nın yakınında güç kullanımının neleri harekete geçirebileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tsuma'nın topladığı enerji ritüeli ile her şey dengesiz."

Mera başını salladı. "Doğru, doğru. Tsuma ve diğerleri gelene kadar kutsal topraklarda ellerimizi ovuşturacağımız kısmı unutmuşum."

Galleli kanatlarını çırparak ana güvertede bize katılmak üzere indi. *Tsuma'yla aynı anda Delfora'ya ulaşmamızın bizim için en iyisi olacağını* söyledi. *Delfora'da çok uzun süre kalmak, orada şişen enerjiyle savaşırken güç üslerimizi ezecektir.*

Bu sözlerle birlikte gemimiz ileri atıldı. Reece tüm gücünü bizi tehlikeli Doğu Nehri'ne taşımak için harcarken motorlar her zamankinden daha yüksek sesle çalışıyordu. Görünüşe göre içinde bulunduğumuz çıkmazda en hızlı ve en iyi yol buydu.

Sonunda yola çıkmıştık.

T Odessa ününün hakkını verdi, kavşaktan geçip Doğu Nehri'ne doğru hızlı ve pürüzsüz bir şekilde ilerledi

-Bu da her şeyin telaşlandığı noktaydı.

"Vay canına," dedi Mera, tekrar öne doğru sendeleyerek, Shadow'un tutuşu onu ayakta tuttu. "Toplanan enerji mi bozuldu yoksa? Burada her şey çok daha çalkantılı geliyor."

Zekice ilerleyerek yan korkuluklara ulaştım ve sağa doğru yalpalarken tutunmaya çalıştım. "Akıntının bu kısmı doğal olarak çalkantılı ve enerjinin artmasıyla birlikte bizi ittiğini hissedebiliyorum. Delfora'ya ulaştığımızda gerçek bir kasırgaya dönüşene kadar biz ilerledikçe artmaya devam edecek. Bu yüzden onun önüne geçmeli ve hızımızın bizi bu şekilde tutmasını ummalıyız."

Mera bir elini ağzına bastırdı, biraz yeşil görünüyordu. "Bu nehirlerin altında güç akıntıları mı var? Kumun serbestçe hareket etmesine ve hem yüzer hem de gelgit olmasına neden olan şey bu mu?"

Başımı salladım. "Hemen hemen."

"Bu kanallar olmasaydı Desertlandianlar kolayca hareket edemezdi," dedi Shadow ona. "Bu dünya çok büyük, aslında Dünya'dan çok daha büyük ve havadan ulaşımın hiçbir şekli yok, sadece bacakları ve gemileri var."

Reece hepimize tutunmamız için bağırdı ve gemi nehrin daha geniş bir kısmına doğru hızla ilerlerken kumlar yanlardan daha da yukarı doğru savruldu. Mera'ya yaklaşıp Shadow'un onu aramızda tutmasına yardım ettim.

"Yol boyunca böyle mi olacak?" diye sordu, sesi etrafımızda kükreyen rüzgârlardan zar zor duyuluyordu, gökyüzü yeni ayın sıcaklığı ve ışıısıyla aydınlanmıştı.

"Hayır," dedi Shadow, "çünkü birkaç saat içinde güvenli bir şekilde kütüphanede olacaksın ve daha fazla türbülansla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Burnunu kırıştırarak ona ters ters baktı. "Hadi ama dostum. Biraz daha kalmamın hiçbir tehlikesi yok... Yani bağırsaklarımı kusmam dışında. Nehirleri gerçekten deneyimlemek istiyorum, en azından tehlike yaklaşıp kadar."

Gölge burnundan derin bir nefes aldı ve gülümsememi gizlemeye çalışarak, kumlarından ayrıldığımız Ostealon'un nefes kesici manzarasını seyretmek için başımı çevirdim. Birkaç çöl kuşu, *penticarlo*, bizim gibi rüzgârla mücadele ederek uçtu ama başka bir yaşam belirtisi yoktu.

"Ne yaptığını biliyorum Mera Callahan," diye gürledi Shadow.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Mera. "Benim mantığım sağlam ve bunu sen de biliyorsun."

Bir sonraki nefesi bir dakika önce aldığından daha derin olabilirdi. "Bir kez daha, senin mantığın diğerlerinin mantığıyla aynı değil. Aslında bu kelimeyi tamamen yanlış kullandığınızı söyleyebiliriz."

Mera omuz silkti. "Anadili İngilizce olan tek kişi benim, bu yüzden bir kez daha *mantık bu konuda* benim kararına güvenmemizi gerektiriyor."

Kız ona bir kez daha küstahça davranamadan boyu uzadı ve onu kollarına alıp güvertede ilerledi, sonra da aşağıdaki kamaralar olduğunu tahmin ettiğim yerde gözden kayboldular. Hiç şüphesiz orası onun için daha güvenliydi.

Gölge, Mera'nın daha önce kararlaştırıldığı gibi kütüphaneye geri döneceğini tekrarlamadan önce onun dikkatini dağıtarak zamanını akıllıca harcayacaktı.

Burada olmamasının en güvenli yol olduğunu bilmeme rağmen, paramı Mera'nın bir şekilde Muhafızlara ulaşacağına yatırmıştım. Len sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, geminin sallanmasına rağmen usulca süzülerek yanıma geldi ve "Beş kutsal mücevher, Shadow onu gitmeye ikna etmeden önce Mera'nın dört ay hayatta kalmasını sağlar" dedi.

Homurdandım. "Muhafızlar'a kadar gidebilmesi için beş güç artışı. Ben Delfora derdim ama Gölge oradan geçit açamayacağına göre Muhafızlar en uzak nokta."

Bir an için bunu düşündü. "Shadow o kadar ileri gitmesine izin vermeyecek kadar inatçı. Bahse girerim."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı sıkarak el sıkıştık ve anlaşmayı mühürlemek için onunla bir güç şeridi gönderdik. Sık sık bahse girmezdim ve genellikle ailemin güç çizgisiyle asla girmezdim ama en iyi arkadaşımı çok iyi tanıyordum. Mera grubumuzun en yaşlısı ya da en güçlüsü olmayabilirdi ama bunu ekstra inatçılığı ve kendi deyimiyle *mantığıyla* telafi ediyordu.

Deneyimsizliğine rağmen istediğini elde etmek onun süper güçlerinden biriydi.

Reece, Len için bağırdı ve fae dönüp yüksek güverteye bakarken, bu çöl pisliğinin bir kez daha hayatımdaki dostlukları belirlemeye çalıştığını düşündüm.

"Görünüşe göre Reece'in bir tutam gümüş şehir gücüne ihtiyacı var," dedi Len bakışlarımla buluşarak. "Yani, herhangi birinden alabileceği türden bir enerjiye benziyor, ama ben kimim ki beni bu noktadan kurtarmak için bir art niyet bekleyeyim."

"Orada dur," diye uyardım onu. "Bu düşünceyi sakın bitirme."

Kahkahası hafif ve bulaşıcıydı. "İkimiz de Reece'imizdeki kusurların farkı n d a y ı z . "

"Bunu söylediğini duymasına izin verme," diye mırıldandım, fae uzaklaşırken manzaraya geri döndüm, kahkahası enerjisinin hissinden daha uzun sürdü.

Reece "kusur" bilgisine itiraz ederdi çünkü "tanrı" aurasını mükemmelleştirmek için çok uzun yıllar harcamıştı. Ve bir kişi tanrı olduğunda, hatalara yer yoktu. Ailesi ve benim ailem öldüğünden, Reece'i önceki yıllarından tanıyan kimse kalmamıştı. Beş yaşına kadar konuşmayan Reece'i. O zamanlar kelimelerini o kadar dikkatli seçerdi ki her birine ayrı ayrı değer verirdim. Aynı yıl benden koparılıp savaş eğitime gönderildiğimde ikimizin de ağladığını ve bunun sonucunda aylarca ayrı kaldığımızı da bilmiyorlardı.

Reece dünyayla paylaştıkları konusunda her zaman çok dikkatliydi ama kalbini sana açtığında bu Solaris Sistemi'ndeki en değerli ödülü kazanmak gibiydi. Tüm bunları kendi aptal hatam yüzünden kaybettiğimde neden bu kadar kırıldığımı anladım.

Çöllerden dönüp Reece'in durduğu yere baktım, Len onun yanındaydı. Bir kez olsun gözleri benimkilere kilitlenmemişti, heykel gibi durmuş, yeni ayın kızıl ışığıyla aydınlanan ufka bakıyordu. Rahat, hatta sakın görünüyordu, bize nehirde rehberlik ediyordu, karanlık güzelliği çöllerinkini bile aşıyordu.

Geçmiş ve bugün arasında sıkışmış bir halde ona bakarken, temel bir gerçeği fark ettim: tek kusurlu olan o değildi. Ve bizi birbirimize düşman eden sadece onun gururu değildi.

Ben üzerime düşeni fazlasıyla yapmış, o meşum günde verdiğim kararın yarattığı hasarı onarmaya çalışmamıştım bile. Reece hariç herkesin gönlünü almıştım ve şimdi planımızın işe yaramasını sağlamak bana düşüyordu. Çünkü onun düşmanı olmaya geri dönemezdim.

Aniden dönüp bakışlarımla buluştuğunda sarsıldım, sanki gözlerimi başından beri üzerinde hissetmiş gibiydi. Aramızda uzun, sessiz bir an geçti ve düşünceleri gizli olsa da, ilk kez belirgin bir öfke yoktu. Aksine, bakışları içimde bir anı sızı yarattı ve bana bir zamanlar Reece ile benim de bir bağımız olduğunu hatırlattı. Uzun zamandır ihmal edilmiş, şimdi kırık dallardan ve yanmış köprülerden oluşan bir bağ.

Tekrar arkasını döndüğünde korkuluklara doğru sarktım, kalbim küt küt atıyordu.

Birlikte yaşadığımız hayatın çoğunu bastırmıştım ama bu artık benim kaderim olmayacaktı.

Reece ve ben... Çöl rüzgarları kadar kaçınılmazdık. Ya da onun kum koruması. Onları göremediğinizde bile, her zaman oradaydılar ve bizi yolumuza itiyorlardı.

Bir kez olsun aynı yönde ilerleyen bir rota... Keşke fırtınalardan kaçınmayı başarabilseydik.

Tonraki birkaç saat en hafif tabiriyle zorlu geçti. Aşağıda biriken enerji ne olursa olsun, Ostealon'dan ayrılmamıza tepki gösterdi ve bazı noktalarda

denize atılmamak için yanlara tutunmak zorunda kaldılar.

Geminin arka tarafında yanımda duran Alistair'e, "Sanırım bunun neden düzenli olarak kullanılan bir rota olmadığını biliyoruz," diye homurdandım.

Aşağıdaki kumlara baktığı yerden döndü ve doğrulurken cam bir liforina kabını kaldırarak on dakika içinde ikinci kez başının üzerine devirdi. "Güç durumu daha da kötüleştiriyor ama Doğu Nehri'nin bu kısmı yardım olmadan kesinlikle vahşi. Evcilleştirilemez."

Bu yüzden saatlerdir hayranlıkla derinliklere bakıyordu. Alistair en güçlü ve en öfkeli suları evcilleştirmeye çalışmasıyla tanınırdı. Bunu canını hiçe sayarak yapardı çünkü kendini gerçekten böyle hayatta hissedirdi. Hepimizin aksine, savaşçı ırkı çok uzun ömürlü olsa da o ebedi değildi. Eninde sonunda öleceğini bildiği için hayatı sonuna kadar kucaklıyor, yarın ölecekmiş gibi yaşıyordu.

"Kuruyor mu?" Kafasına ikinci şişeyi boşalttığında sordum, sıvıyı gözeneklerinden emdikçe cildindeki lekeler hafifliyordu.

Yüz ifadesi daha da sertleşmişti. "Evet, burada hava Ostealon yakınlarına göre daha kuru. Daha az akifer var ve bu da havayı ve kumun kendisini daha kurak hale getiriyor."

"Delfora'nın en kurak yer olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Alistair bakışlarımı karşıladı ve yüz ifadesinde yumuşak bir kararlılık vardı. "Biliyorum ama yine de kardeşlerimin bu yolculuğa bensiz çıkmalarına izin veremem."

Gerçekten bir kereliğine de olsa bunu yapmasını diledim. "Su içmen için her zaman yeterince sıvı bulundurduğumuzdan emin ol," demekle yetindim.

Gülümsedi, anlamlı gözleri sıcacıktı ve bana onun ne kadar nazik olabileceğini hatırlattı. Bir savaşçı için Alistair'in şaşırtıcı derecede yumuşak bir tavrı vardı. "Her şey yoluna girecek; benim için endişelenme."

Ama yine de endişelendim. Şimdi hepsi için endişeleniyor, sürüsüne göz kulak olan lanet bir ana tavuk gibi telaşlanıyor, bir yandan da Reece'in kanatlarda onları altımdan çekip almaya hazır beklediğini biliyordum. Kümesteki kendi kurdum.

O Desertlandian'ı tekrar düşünmeyi reddederek, değişen kumlara odaklandım ve Ostealon'un renklerine karışan bazı kırmızılar olduğunu fark ettim. Rohami kumlarına yaklaşıyorduk ve cevaplanması gereken sorularım olduğunu bilerek Alistair'den ayrıldım ve ana güverteden üst kata doğru tökezleyerek ilerledim.

İlk başta, geminin yalpalamasına karşı neredeyse hiç ilerleme kaydedemedim ve kanatlarımı kullanmak istesem de, buradaki rüzgârların gücü beni gökyüzüne gönderecek ve geri dönmek için savaşırken enerjimi tüketecekti. Sonunda enerji depolarımı kullanmaya karar verdim ve botlarımı güverteye yapıştırmak için bacaklarıma bir sarsıntı gönderdim.

Bu yardımla alanı geçmeyi başardım ve merdivenlere ulaştığımda büyüü serbest bıraktım ve

pürüzsüz, camdan yapılmış korkuluklardan yardım istedim. Kullandığım enerji benden sızarken, merkezime geri dönmedi; bunun yerine, kolektife yeniden katılmak için dünyaya yükseldi.

Hepimiz Mera'ya bunun nasıl işlediğini anlatmaya çalışmıştık ama aslında her şey birkaç basit gerçeğe dayanıyordu. Bir: Büyü herhangi bir dünyanın doğal, serbest enerjilerini kullanma yeteneğiydi. İki: Nasıl yapılacağını bilerseniz, bu enerjiyi alabilir ve dayanıklılık, güç, şekil değiştirme veya ışınlanma gibi ihtiyacınız olan her şeye dönüştürebilirsiniz. Üç: Serbest enerji alınıp kullanıldıktan sonra, onu tekrar nasıl kullanacağınızı bulmadığınız sürece dünyaya geri salınırdı ki çoğu varlık bir tür enerji geri tepmesi yoluyla kendini yok etmeden bunu yapamazdı.

Tüm "kullanılmış" aile gücüm artık Honor Meadows kolektifinde olacak, tekrar dışarı gönderilmek üzere kendini geri dönüştürecek, dünyamızın işlemesini ve dönmesini sağlayan yaşam gücünün bir parçası olacaktı. Bu kolektif her yağışlı mevsimde küçük miktarlarda paylaşılıyordu, ancak onu yeniden inşa etmek uzun zaman alıyordu ve hiçbir zaman tam olarak aynı olmuyordu. Dünyamın birçok katmanı ailemin üyeleri tarafından oluşturulmuştu ve bir kez kaybolduklarında geri dönüşü yoktu.

Katman yok olduğunda, onlarla olan son bağlantım da yok oldu.

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde gemi sola doğru güçlü bir yalpa yaptı ama ben yan korkuluklara tutunarak ayaklarımı tuttum. Tekrar dengelendiğimizde, doğal hızımı kullandım ve son basamakları olabildiğince hızlı çıktım. En üst güvertede rüzgârlar çok daha şiddetliydi, ancak nehirlerin ve çöllerin kilometrelerce uzanan çarpıcı görüntüsüyle manzara bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Geride bıraktığımız koyu sarılardan, doğudaki Yemin'in soluk turuncusuna ve kuzeydoğudan gelen Rohami'nin kırmızılara kadar pek çok renk görebiliyordum. Ve tam önümüzde, göremeyeceğimiz kadar uzakta olan son hedefimiz vardı.

ama Muhafızların ve Delfora'nın orada bizim gelişimizi beklediklerini biliyordum.

Reece üst güvertede yalnızdı ve tökezlediğimi duymama ihtimali olmamasına rağmen bana doğru dönmedi. Yeni anlaşmamıza ve o akıllara durgunluk veren sekse rağmen daha soğuk davranıyor olma ihtimali var mıydı?

"Hey," dedim, neredeyse ona doğru düşüyordum ama neyse ki kendimi son anda yakaladım. "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti." Havadan sudan konuşmaktan gerçekten nefret ederdim. Zamanımı ve enerjimi boşa harcamak demekti ama beni o kadar raydan çıkarmıştı ki işte buradaydık. Reece hâlâ bana bakmıyordu, tamamen önümüzde uzanan hedefe odaklanmıştı. "Yakında sakinleşecek. Neredeyse Ostealon'un Tsuma'nın büyüleriyle karışan doğal enerjisinin önündeyiz. O noktada, altımızdaki güç yeniden oluşana kadar hızımız azalacak, ama en azından yüzümüz yere düşmeden yürüyebileceğiz."

Hâlâ bana bakmıyordu ama normal konuşuyordu, ben de ona uydum. "Bu dere başka hanedanlıklardan geçiyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Ostealon'dan ayrılır ve zamanının çoğunu derin kumlarda geçirir, ancak uzaktan Rohami'ye dair bakışlar yakalayacaksınız. Muhafızlar, Delfora'ya varmadan önceki ilk kara hedefimiz. Şu anki hızımızla ve Doğu Nehri'nin ağır akıntılarından uzaklaştığımızda yavaşlayacağımızı göz önünde bulundurarak, yaklaşık beş ay süreceğini tahmin ediyorum."

Güç ayından önce Delfora'ya varmak için fazla zamanımız yoktu ama eğer durum böyleyse Tsuma da varamazdı. Bizden sadece kısa bir süre öndeydi ve en hızlı nehirdeydik. Doğu Nehri normalde sadece prensler içindi ve Tsuma onu kullanarak dikkat çekebilirdi, bu yüzden bu avantaja sahiptik.

"Tamam," diye cevap verdim, aramızdaki bu garip enerjide diğer tüm sorular unutulmuştu. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

Sonunda bizi yönlendirmek için kullandığı tekerleği ve kolu bırakıp adımını söylediğinde neredeyse basamaklara geri dönmüştük.

Omzumun üzerinden baktığımda, güçlü bir gemi duruşundaydı ve akıntılardan etkilenmemiş görünüyordu. "Mera nasıl?" diye sordu.

Şimdi havadan sudan konuşan o muydu? Ve neden henüz gitmek zorunda olmadığım için rahatlamıştım? "Perişan halde ve dinlenmeye çalışıyor," dedim. "Gölge onu gitmeye ikna etmeye çalışıyor ama henüz hiçbir şey görmediği ve dünyanın gerçek ihtişamını deneyimleyebilmesi için kumlar sakinleşene kadar beklmeleri gerektiği konusunda ısrar ediyor."

Sert tavrının bir kısmı yumuşadı. "Muhafızlara ulaşana kadar bu gemide kalma ihtimali nedir?"

Bu beni gülümsetti. "Len ve benim bir iddiamız var. Benim gücüm onun Delfora'ya ulaşmasına bağlı. Birkaç ay içinde gideceğini düşünüyor."

"Len sana karşı bahse girilmeyeceğini bilmeli," dedi ve bana doğru bir adım atarken sesi alçaldı. Dümen aparatını bırakma konusunda endişeli görünmüyordu, bu da kumlarının görünür hale gelip dümeni sarmak için ondan dışarı akmasıyla açıklanıyordu. Tabii bir adım daha attığında, *lanet tekne* neredeyse kırk beş derecelik bir açıyla yalpaladı -*kumlarının bir tekneyi yönettiği ilk gün müydü?*

Tek bir nefeste bana ulaştı, iri bedenini benimkinin içine soktu.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım, gözlerini ve barındırdıkları duyguları görmek için başımı arkaya eğdim.

Reece eğilip dudaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Arkadaşlarımdan uzak dur," diye mırıldandı gücü benimkine geçerken.

Öfke ve tahrik içime hücum ederken sertçe yutkundum. "Çocuk olmalısın-"

"Lanet kuralları biliyorsun." Sözümlü kesti. "Bu" -elleri omuzlarımdan aşağı indi ve zırhımı daha önce çıkardığım için göğüslerimi avuçlamak için serbest erişimi vardı, başparmakları tuniğin altında hazır ve nazır duran meme uçlarının üzerinde geziniyordu- "benim."

Tekrar yutkunmak zorunda kaldım çünkü bu kuru hava beni etkiliyordu... Evet, kesinlikle havaydı.

Sesim boğuk çıkıyordu. "Sadece bir bahisti."

Elleri karnımdan aşağı kayarak yavaşça uyluklarımdan birleştiği yere doğru ilerledi. Klitorisime bastırarak, parmaklarını zonklayan sinir demetinin üzerinde kaydırarak. "İkinizin de ortalıkta dolaşmasının tek nedeni bu. Cezasız."

Sıradan bir küçümseme karşısında çaresizce bir kahkaha atmaya başladım. "Oh, öyle mi? Peki bizi nasıl cezalandıracaksın?" Eğer beni kontrol edebileceğini düşünüyorsa, şu anki hareketleri beni titreyen bir ihtiyaç topuna dönüştürse bile, bu piçin elinde başka bir kavga vardı.

"Len emirlerime karşı gelmemeyi zor yoldan öğrenecek," dedi Reece sakince, "ve bu anlaşmanın kurallarını hatırlayana kadar yatağıma bağlanacaksın."

Onu patlatmak için ağzımı açtım ama vücudum onun kontrolü altında olma düşüncesiyle çoktan yanmaya başlamıştı. Her ne kadar güçlü ve savaşmak için yaratılmış olsam da, bir yanımda bu kontrolü serbest bırakmak için can atıyordu. Reece'in hayatıma getireceğini bildiğim zevke kendimi vermek için.

Başımı sallayarak elini geri çektim, içimde *ne isterse yapmasına* izin vermem için *çılgılık* atan parçalara aldırmadım. "Deneyebilirsin, pislik herif," demeyi başardım nefes nefese kalmış bir aptal gibi konuşmadan. "Dene ve ne olacağını gör."

"Arkadaşlarımla flört et ve ne olacağını gör," diye karşılık verdi Reece. "Paylaşmayı sevmediğimi biliyorsun Lale. Beni neredeyse dünyadaki herkesten daha uzun süredir tanıyorsun. Belki de

Bir süreliğine görmezden gelmiş olabilirler, başkaları da unutmuş olabilir ama sen herkesten önce benimdin. Ve şimdilik, eski kuralları yeniden yürürlüğe koydum."

Direksiyona döndü ve beni orada, olmamaya çalıştığım bir aptal gibi donmuş halde bıraktı. *Diğerleri unutmuş olabilir.* Sadece başkaları değil... Kısa süre öncesine kadar benim de unuttuğum bir bağdan bahsediyordu. Yüksek enerjilerinin önünde kutsadığı bir bağdan ve bunun bir anlamı vardı. Çöl Toprakları iddiaları, güçlü eşleri, aileleri ve hatta arkadaşları birbirine bağlayan ruh derinliğindeki bağlardı.

Eski kuralları geri getirdim.

Vay anasını. Eski kurallar neydi? Her şey olduğunda çok genç olduğum için bu bağların kurallarını hatırlamıyordum. Bir yerlerde yazılı olduklarına şüphe yoktu... muhtemelen Desertlandlıların ilk zamanlarında. Eskilerin zamanında.

"Eski kurallar nedir?" Arkasından sordum.

Reece başını daha yukarı kaldırdı, geniş omuzları önümü görmemi engelliyordu. "Yakında öğreneceksin. Bunlar Delfora'da atalarımın taşlarında yazılı."

Devam etmesini bekledim ama başka bir şey söylemedi.

Altı ay. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için altı ay beklemem gerekecekti ve bir yanımda hayatımın bir daha eskisi gibi olup olmayacağını merak ediyordu.

Wonraki birkaç ayı çalkantılı kumlarda geçirdik, ancak Doğu Nehri'nin daha dar olan bölümünü terk ettiğimizde her şey yoluna girdi. Mera Sonunda ana güverteye çıktı, şimdiye kadarki zorlu yolculuğuna rağmen rahatlamış ve dinlenmiş görünüyordu. Streç siyah tayt, uzun beyaz bir gömlek ve düz topuklu botlar giymişti. Aurası hafifçe etrafında dönüyordu, her zamankinden daha güçlü ve yoğun hissediyordu ve bu bebeğin yakında dünyaya gelmeye hazır olacağını hissediyordum.

"Hey," dedim, onun yanına geçerek. "Nasıl hissediyorsun?" Periyodik olarak onu kontrol ediyordum ama Shadow onu meşgul ettiğinden, ikisini de meşgul bulmamak için kabinlerinin kapısını çalmadan önce bağı araştırmıştım.

"Şimdi harika hissediyorum," dedi coşkuyla. Beni geminin yan tarafına doğru itti ve karanlık ayın mavisinin kırmızılar ve altınlarla yer değiştirdiği kararan gökyüzüne baktık. "Bu kesinlikle muhteşem, değil mi?"

Büyük bir yetersizlik. Çöllerin güzelliği ile kıyaslanamazdı. Henüz derin kumların içinde değildik, bu yüzden doğuda Rohami'nin kırmızılarının dev bir gün batımı gibi yayıldığını görebiliyorduk. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Çünkü o devasa arazinin nüfusu yüzde otuzdan fazla değildi ve tek ses aşağıdaki enerji motorlarının vızıltısıydı.

Mera ayakta durmaktan sıkıldığında, gövdenin bir kenarına sıkışmış küçük bir banka doğru ilerledik ve hasret gidermek için oturduk. "Bebeğimiz nasıl?" diye sordum.

"Bebek her zamanki gibi aktif." Aynı anda hem güldü hem de bir şekilde inledi. "Bazı kaburgalarımı zedeleyecek kadar güçlü tekmeliyor beni."

"Kulağa doğru geliyor," dedim kıkırdayarak. "Ne de olsa bu bir Tanrı bebeği."

Mera yine inledi. "Hatırlatma bana. Shadow bütün gün gitmem için uğraştı, suçluluk duygusu yaratmaya çalıştı." Sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "*Bebeğin gücü için sana zarar verecekler* ve onun lanet dilini zihnimi bulandırmak için bir silah olarak kullanması arasında *düşünmen gereken başka bir hayatın var.*"

"Bu da kulağa doğru geliyor," dedim bir kahkaha daha atarak. "Burada benimle oturmak için seni kollarının arasından çıkarmasına şaşırdım."

Yine de onun görüş alanından çıkmamıştı; Shadow ve Reece üst güvertede, kararan ufukta heybetli figürler çiziyorlardı. Arkadaşlar sohbet ediyordu ama ikisinin de odaklandığı yer belliydi: tam bu bank.

"Göz açıp kapayıncaya kadar burada olabilir ve ikimiz de bunun farkındayız, bu yüzden hiçbir zaman onun ulaşamayacağı bir yerde değilim."

Mera'ya döndüm. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkti. "Biliyor musun, öyle olacağını düşünmüştüm ama aslında her zaman onunla birlikte olmak istiyorum. Beni anlıyor ve o yanımdayken kendimi tamamlanmış hissediyorum. Sonuçta Shadow kükreyebilir, ateş fırlatabilir ve sahiplenici bir Neandertal gibi davranabilir ama hepimiz gerçek gücün bende olduğunu biliyoruz. O beni seviyor ve bana hayal ettiğim ya da arzuladığım her şeyi vermek için bu kadar çok çalışan başka birini tanımadım. Hangi kadın

tehlikeli derecede muhteşem bir erkek tarafından tapılmak istemez miydi?"

Sözleri zihnimde dönüp duruyor, anlamaya çalıştıkça her düşüncemi dolduruyordu. Birkaç ay önce bunu hiç yapamazdım ama şimdi... belki de anlamıştım. "Bu şekilde var olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedim ona usulca, bakışlarım bir an için Reece'i buldu, "ama yeniden doğuşumdan beri bir yanımda boş hissediyor. Sen ve Shadow arasında gördüğüm bağlılığı arzulayan bir yanımda..."

"Ama yüzyıllardır bağlı olduğun bağımsızlık fikri seni reddediyor ve bunun hayatına girmesine izin verirsen zayıf düşeceğini mi düşünüyorsun?" Mera ifade etmediğim düşüncelerime oldukça zekice bir yaklaşım sergiledi. Bir elini göğsüne bastırdı. "Savaşını burada hissediyorum. Enerjini. Reece ile bir şeylerin etrafında dans ettiğini biliyorum ve sana kendini bir başkasına vermenin bir zayıflık olmadığını söylemek için buradayım. Onlara bu şekilde güvenmek bir güçtür. Vücudunuzun içgüdülerini takip etmek ve ihtiyaç duyduğu şeyi reddetmemek bir güçtür." Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Ve geçen gece yaptığın gibi defalarca orgazm olup kalp krizi geçirmemek de kesinlikle bir güçtür."

Kocaman gözlerim onunkilerle buluştuğunda sarsıldım ve o da gülmekten kendini kaybetti. "Aman Tanrım!" Daha fazla kahkaha. "Hadi ama Angel. Bağlandığımızı tamamen unuttun, değil mi?"

Kahretsin. Unuttuğumdan değil ama onun da benim gibi kalkan olmasını bekliyordum. "Bilmemen gerekiyordu. Anlaşmamız çok açıktı."

Bu noktada nefes almak için oksijene ihtiyaç duymayan bir tanrıça olduğu için şanslıydı çünkü nefes alamayacak kadar çok gülüyordu. "Kızım!" diye soludu ve sonunda sakinleşene kadar başını salladı. "Sen bu kadar yoğun bir şeyin ortasındayken bunu hissetmeyeceğimi mi sandın gerçekten? Shadow ve beni hissetmiyor musun?"

Artık onu engellemeye çok alışmıştım ve onun da aynı şeyi yaptığını düşünmek benim hatamdı. "Artık değil,"

Başımı sallayarak söyledim. "Şehvetinin yükseldiğini hissettiğim anda seni engellemek için enerjimi eğittim. Artık düşünmeden oluyor, bu yüzden seksi zamanları yakalayamıyorum."

Mera dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "O zaman beni çok engelliyor olmalısın."

"Oldukça sabit." Sonunda kahkahalarım dökülürken tahta sıraya yaslandım, Mera bildiği için garip bir şekilde daha huzurlu hissediyordum. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum," diye mırıldandım.

Kadın homurdandı. "Eh, savaşçı bir melek ve kara kara düşünen bir çöl tanrısı çok ateşli olduklarında, bazen sonunda büyük bir kaka-"

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "O kısmın *nasıl* olduğunu biliyorum. Demek istediğim, aramızda yüzyıllardır süren öfke ve nefretten sonra, aramızdaki ateşi söndürebileceğimiz umuduyla şimdi beni sahiplenmeyi seçmesi garip. Şehvet kadar nefret ateşini de."

Mera ayıldı, gözleri her zamankinden daha karanlıktı. "İkinizi artık görmezden gelemeyeceğiniz bir şekilde bir araya getiren katalizör bendim. Ve kapıları bir kez açtığınızda, sadece bir dokunuşla bile olsa, enerji bir sele dönüşene kadar damlar. Artık ikinizin de kapıları kapatamayacağı bir noktaya ulaştınız."

"Bu kadar genç birine göre sezgilerin çok kuvvetli," dedim ve elini tutmak için uzandım. "Sanırım yaşlı bir ruha sahipsin."

Avucumu sıkıca kavradı. "Dışarıdan bakmak kolay. Ben bu olaya sen ve Reece kadar yakın değilim. Sadece ikinizin birbirinize çok kızginken gerçeği görmezden gelmekte ısrar ettiğinizi düşünüyorum. Gerçek şu ki, başlangıçta aşk vardı. Reece seni sisteminden atabileceğini düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir. İkiniz de kendinizi kandırıyorsunuz."

Bir yanım onun haklı olduğunu umuyordu ama Reece ve umut konusunda zor yoldan öğrenmiştim. "Sanırım bunu sadece zaman gösterecek," dedim.

kabul etti. "Buna bir şans veriyoruz ve bu savaşın tozu dumanı dağıldığında gerçeği öğreneceğiz. Yolumuza devam edeceğiz."

Mera, "Tabii, t a b i i," diye takıldı. "Bunun *olmayacağına* dair bahse girerim durum böyle."

Bu ilişki üzerine çok önemli bir bahse girmemesini umarak şakacı bir şekilde ters ters baktım. Günlerdir Reece'le neredeyse hiç görüşmüyorduk ve onun kendini kaçınılmaz ayrılığımıza hazırladığını hissediyordum. Ben de aynısını yapmalıydım ama geçmişte yaptığım gibi araya mesafe koymayı başaramıyordum. Mera'nın da dediği gibi, kapılar açıktı.

"Yemek vakti!" Len güvertede bağırdı ve bunun üzerine Mera ayağa fırladı.

"Açlıktan ölüyorum," diye inledi karnını tutarak. Karnının şiş kısmı sanki birkaç gün öncesine göre daha büyük ve daha aşağı sarkmış gibi görünüyordu ve o aceleyle giderken, bebeği doğduğunda orada olabileceğimi umdum. Daha önce bir bebeğin doğumunu hiç görmemiştim ve bu, kaçırdığıma pişman olacağım türden hayatımı değiştirecek bir olay gibi geliyordu.

Özellikle de kendim için asla alamayacağım için.

Mera'yı merdivenlerden ana kamaraya kadar takip ettim, çocuklar da yerlerinden ayrılıp beni izlediler. Reece'in dümen tutması, Alistair'in arka güvertede tüneyip bir yandan kum yaratıklarıyla iletişim kurarken bir yandan da kendini sıvıya batırması, Galleli'nin fırsat buldukça keşif yapmak için yukarıdan uçması ve Len ile Lucien'in ana güvertede bir ileri bir geri hareket etmeleri gibi hepimiz burada bir rutine girmiştik.

Yine de her karanlık ayda hep birlikte, aile usulü yemek yedik.

Çoğumuz uzun süre yalnız kalmaya alışmıştık ama bu yeni gelenek, uzun pamolsa-ve-kum masasında yemek yeme geleneği hepimizi etkilemeye başlamıştı.

Yemek bölümü alt kamaranın kış tarafındaydı ve baş tarafta küçük kamaralar, bir banyo alanı ve bir

Ateş ocakları ve liforina depoları olan bir mutfak. Mutfakta ve kamaraların her birinde yuvarlak birer pencere vardı ve bu pencerelerden ötelerdeki çöller ve kumlar görülebiliyordu ama bunun dışında en alt kattaki tek aydınlatma, ıssız ateşleri yüksekte yanan çöl fenerlerinden geliyordu.

Şimdiye kadar gayri resmi aşçımız olan Len, geri kalanımız geldiğinde çoktan masaya oturmuştu. Her biri hanedan toplantısının açılış törenindekine benzer yiyeceklerle donatılmış tabaklar masanın üzerine dizilmişti. İlk oturan Mera oldu ve beklentiyle etrafına bakındı. Daralmış gözleri geri kalanımızı da yemeğini yiyebilmesi için toparlanıp oturmaya çağırıyordu. Sol tarafı Shadow'a bırakarak onun sağına geçtim. Lucien baş taraftaydı, Len Mera'nın karşısında, Galleli Gölge'nin karşısında ve Alistair de benim karşı tarafımdaydı.

Reece masanın diğer başına, yani benim sağıma oturdu ve onun gücünün patlaması benim nispeten daha soğuk olan enerjime karışırken ben de yemeğe odaklandım. Bir açlığın giderilmesi hiç olmamasından daha iyiydi. "Kumlarınız bir gemiyi idare etme konusunda daha iyi görünüyor," dedim, normalleşmeyi umarak.

"Onları tam lisansa yükselttim," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi kırdım. "Benimle şakalaştığında gerçekten kafamı karıştırıyorsun."

"Bizimki de," diye koro halinde masanın yarısı söylendi ve Mera'nın sırtışını yakaladım, bu da bana yeni anlaşılmamızı herkese duyurmamamız gerektiğini hatırlattı.

Yemeğe odaklanmak için Reece'e sırtımı döndüğümde, gerçekten de tadına baktığım kızarmış meyvelerden seçtim. Mera'ya olgun bir parça verdikten sonra tabağıma iki tane daha koydum. Shadow, eşiyile ilgilenerek Mera'nın tabağına biraz daha yiyecek ekledi ve çok geçmeden önünde iki tanrıçanın yiyebileceğinden daha fazla besin vardı.

Shadow'un koruyucu içgüdüleri her zamankinden daha güçlüydü ve bu bebek doğduğunda babasının

Canavar tam bir baş belası olacaktı.

"Al," dedi Reece, dikkatimi dağıtarak. Yere baktığımda bana bir *yert* hazırladığını gördüm, Çöl Ülkesi'nin ağaçlarının altında yetişen kızarmış sebzelerle doldurulmuş sandviç eşdeğeri. "Yeterince yemiyorsun."

Bu jesten nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim olmadan yemeğe göz kırptım. Gölge gibi davranıyordu ve ilk içgüdüm bir art niyet bekleyerek bunu reddetmek olsa da, anlatıyı değiştirmemizin zamanının geldiğine karar verdim. "Teşekkür ederim."

Gözleri irileşti, içlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi ama itaatimi sorgulamadı. Bunun yerine, masanın etrafında sadece ara sıra küçük konuşmalar yaparak rahat bir sessizlik içinde birlikte yemek yedik. Lucien'in enerjisini yenilemek için ihtiyaç duyduğu plazma içeceği ve Alistair'in tükettiği yosun türü yeşillikler de dahil olmak üzere erzaklarda hepimiz için uygun besin vardı. Shadow bir şey yemedi ama yine de en sevdiği içkisini yudumladı: Dünya'nın en iyi viskilerinin karışımına biraz peri baharatı eklenmişti.

Mükemmel bir aile manzarasıydı ve bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordum. Hislerim seğiriyor, bana bir felakete doğru ilerlediğimizi söylüyordu ve ne kadar hazırlıklı olursam olayım, bu geminin kayalara çarpmasını ve hepimizi derin kumlara savurmasını engelleyemezdim.

Sonsuza dek kayboldu.

BAkşam yemeği bittiğinde Mera bir kez daha Shadow'u kütüphaneye dönmek için çok geç olduğuna ve bunu tartışmaları gerektiğine ikna etmişti

yeni ayda tekrar. Len ve ben, bu bahsi kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakın olmasına rağmen, birbirimize eğlenerek baktık.

Reece ayağa kalkarken bir of çekti ve kalan yiyecek ve tabakları temizlemek için elini uzatarak her şeyi mutfağa gönderdi. Bana doğru bakmadan çıktı, geniş omuzları kamaradan kayboldu.

Tam ben masadan kalkarken Len bana yaklaştı ve "Bu gece için onu rahat bırakalım mı?" diye sordu.

Dizim alışılmadık bir beceriksizlik gösterisiyle masaya çarptı. "Ne?" Söylemeyi başardım.

"Onu dümen görevinden alın," dedi yavaşça. "Birkaç ay oldu ve bir kez bile kamara kullandığını görmedim."

Doğru ya. "Bildiğim kadarıyla, dinlenmesi gerektiğinde kumların sorumluluğunu ona bırakıyor, ama ben onu kontrol edeceğim." Telaşlı halimle kelimelerim aceleye geldi. "Hepiniz biraz uyuyun. Bir sorun çıkarsa sizi uyandırırız."

Kimse itiraz etmedi çünkü bu gemide geçirdiğimiz birkaç ayın ardından enerjimize bir hayal kırıklığı ve hafif yorgunluk hissi sinmeye başlamıştı. Teker teker masayı terk ettiler,

Sadece Mera ve Shadow kalana kadar yatak odalarına yöneldiler. "Sabah görüşürüz," dedi Mera sırtarak, "Reece'i *rahatlatmayı* kontrol ettikten sonra tabii ki."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım ve o da bir manyak gibi kıkırdadı.

Gölge bile eğlenmiş görünüyordu ve onun da en az eşi kadar bildiği açıktı. Aralarında hiçbir sır yoktu, tam da olması gerektiği gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlara iyi geceler dileyip güverteye doğru ilerlerken, bu gecenin biraz rahatlama getirmesini umuyordum. Çöllerde geçirdiğimiz zaman yakında sona erecekti ve şu ana kadar pazarlığımız ne yazık ki yerine getirilmemişti.

Üst güverteye çıktığımda Reece'in gücünün fırçasını hissettim ama diğer her şey sakindi. Önceki aylara göre çok büyük bir fark vardı. Esintiler saç örgümün tellerini zar zor karıştırıyordu ve kargo pantolonumun içine giydiğim açık siyah gömlek beni kumlardan korumak için fazlasıyla yeterliydi.

Karanlık ayın mavi ışınlarıyla yıkanan güverteyi geçerek Reece'in bulunduğu parlak noktaya yaklaştım. Başka bir dünyaya ait gibi görünüyordu, enerjisi ona o kadar belirgin bir parlaklık veriyordu ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Burada, kendi egemenliğinde bile, fark edilir bir şekilde... daha fazlasıydı.

Yaklaşırken adımlarım hafifti, nasıl karşılanacağımı merak ediyordum. Dönüp beni kucağına almadan önce tek söyleyebildiğim, "Peşine takılıp nöbet tutmamızı ister misin-" oldu.

İçgüdüsel olarak, beni kendine doğru çekerken bacaklarım beline dolandı ve dudaklarının dudaklarıma çarpmasına hazır olmak için başımı kaldırmaya başladım bile. Reece hayal kırıklığına uğratmadı, dili dudaklarımda gezindi ve içeri girmemi istedi. Ona uydum çünkü eğer onu tatmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum... eğer onun gücünün benimkiyle çarpıştığını hissetmezsem.

Kum bizi süpürdü ve bir kez daha yüksekte olup dünyadan saklanıp saklanmayacağımızı merak ettim.

"Diğer gemi çok yakın," diye homurdandı Reece ağzıma karşı ve sol eliyle kışımı neredeyse acı verecek kadar sıkarak uzun, lezzetli bir öpücük daha verdi. "Başka bir yerde mahremiyet arayacağız."

Darin'in gemisini günlerdir görmemiştim ama şimdi daha yavaş akıntılara girdiğimize göre o da bize yetişmiş gibiydi. Yine de yolculuğu düşünecek zaman yoktu, çünkü bu gece Reece ve ben ve aramızda tutuşan ateş kıvılcımlarıyla ilgiliydi.

Kumları bizi daha yükseğe kaldırdı ve nehir boyunca uzakta görünen kırmızı topraklara doğru yakınlaştırdı. "Gemide iyi olacaklar mı?" Öpücükler arasında soluk soluğa kaldım, diğerlerini hatırlamaya çalışırken beynim dönüyordu. "Dümene geçmeleri için hiçbirini uyandırmadım."

"Gemi güvende," dedi başını kaldırıp gözlerini özümeye dikerek. "Onları asla riske atmam. Şimdi diğer her şeyi unut ve bize odaklan. Doldurulması gereken tek ihtiyacın bu."

İhtiyaç. Daha doğru bir kelime seçemezdi ve ben de anında birkaç saat önce Mera ile yaptığım konuşmayı hatırladım. Bedenimin taleplerine boyun eğmek zayıflık değildi. Bunu yapabilir ve bir savaşçı olabilirdim. Kendimi klişeleştirmeyi bırakıp sadece yolculuğun tadını çıkarmamın zamanı gelmişti. Her şekilde.

Reece'le birlikte Çöl Toprakları'nda yaşamak benim çocukluk umudum ve hayalimdi ve bu şekilde dağılmamıza asla izin vermemeliydik. Yeni bir geleceğin zamanı gelmişti.

Belki... hatta biraz umut.

"Mutlu olurlardı, biliyorsun." Geçmişin anıları zihnimi doldururken kelimeler ağzımdan kaçtı. Belki de kızıl kumlar ya da Reece'le aramızda nihayet kesilmeyi ya da tamamen kopmayı bekleyen yırtık pırtık bir bağ olduğuna dair yeni bilgiydi.

ama her iki durumda da bir anlığına geçmişte takılı kaldım.

"Kim ister ki?" diye sordu görüş alanımı takip ederek yaklaştığımız uçsuz bucaksız Rohami kumlarına doğru ilerlerken.

"Ailelerimiz."

Bakışlarımı tekrar ona çekerek beni kumlarına indirdi ve keşke tek kelime etmeseydim dedim. Bunu sıradan, duygusallıktan uzak tutmamız gerekiyordu. İkimize de geçmişimizi ve paylaştığımız aşkı hatırlatmak, ihaneti ve acıyı da hatırlamanın en kesin yoluydu.

Daha önce umduğum gibi ilerlemek ya da anlatımızı değiştirmek için sağlıklı bir yol değil.

Reece cevap vermedi ve ben daha önce yaşadığımız seksi havaya geri dönmek için konu değişikliği ararken, uzanıp elini yanağımda gezdirdi. "Seni sevdiler," diye mırıldandı. Ses tonundaki duygusallık karşısında boğazım düğümlendi. "Annem bana her zaman senin onur ve güç timsali olduğunu söylerdi. Sana sahip olduğum için şanslı olduğumu söylerdi ve sanırım bu yüzden ihaneti bu kadar zor karşıladım."

İhanetin ne olduğu konusunda açıklama istememe gerek kalmadı. "Sanırım sonunda bir hayal kırıklığı oldum," diye kabul ettim.

"Ama ne olursa olsun, ben de onları sevdim. Tüm aileni sevdim ve onları benim de ailem olarak gördüm." Kusurlarına ve güce olan düşkünlüklerine rağmen, onun ailesi -ve benimkiler- sevgimize layıktı.

Garip bir şekilde boş bir ifade takınan Reece başını salladı. "Onları hayal kırıklığına uğratmazdın, Lale. O günkü seçimlerini anlayacaklardı. Senin bile olmayan bir kavgada hepimizi taşımanı beklerdim. Leka'yı kaybettiğin bir kavgada. Anlamak için daha çok çabalamalıyım ve bunca yılı ayrı geçirmemizin sebebi benim. Eğer geri dönebilseydim..."

Her parçam hem üzüntü hem de sevinç içinde çılgılık atıyordu, duygularım birbirine karışmış ve karmakarışık bir hale gelmişti. Reece sonunda bana uzun zamandır

Yıllar boyunca kendimi cezalandırdığım ve telafi etmek için başarısız girişimlerde bulunduğum umutsuzca bir özlem.

Nihayetinde dünyamız hiçbir zaman siyah ve beyaz ahlaktan, iyi ve kötü eylemlerden ya da ihanet ve nefretten ibaret olmamıştı. Madalyonun birden fazla yüzü vardı ve bunu kabul etmek bize nihayet ilerleme şansı verebilirdi.

"Geri dönemeyiz," diye hatırlattım ona. "Bu yüzden, ilerlemek için bu şans boşa harcamayalım."

Bakışlarımız kilitlendi ve gücünün galaksisinin derinliklerinde yanan alevler beni iliklerime kadar ısıttı. "Benim duygularım da aynen böyle," diye gürledi.

Başımı kaldırdım ve öpüşmemizi başlattım ve bir kez daha kendimi yerden kalkmış, bacaklarım beline dolanmış halde buldum. Sol eli omurgamdan yukarı kayarak örgümün arkasındaki tellere dolandı ve yüzümü onunkine doğru çekti. Reece dünyaları yok edebilecek bir yoğunlukla öptü. Beni neredeyse yok ediyordu, bu yüzden bu gerçekten çok emindim. Ağzımı açarak dilinin benimkinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Onu tattıkça daha fazlasını istiyordum ve bir iniltiyle ellerimi boynuna dolayarak bedenlerimizi olabildiğince yakınlaştırdım.

Reece'in kumları inmeye başladığında, ağır nefes alıyordum ve vücudumun alt kısmı ağrıyordu. Bu, onun giysilerini pençeleyerek çıkarmaya hazır olduğum noktaydı. "Çıplak olmamız gerekiyor," diye mırıldandım, şimdiden orgazm olmadığım için kendimi kötü hissediyordum.

Reece'in boğuk kahkahası duruma yardımcı olmadı. "Mera'yla çok fazla zaman geçiriyorsun. Sabır... Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Oh, bu doğru muydu? Sırtımı ona yasladım ve sert uzunluğunun giysilerimiz üzerindeki gerginliğini hissederek ona doğru eğildim. Reece'in gözleri gece yarısına kadar karardı, yıldızların ve galaksilerin parıltısı her zamankinden daha parlaktı ve gülümserken yüz ifademini kendini beğenmiş olduğunu biliyordum.

Hırıltısı etkileyiciydi. "Evet, haklısın. Sabrı sikeyim." Sıcak kumlar üzerimize yıkandı ve bir çırpıda tamamen çıplak kaldım. Göğüslerim serbest kalınca Reece eğildi ve ağzını sağ meme ucumun üzerine kapattı, dilini tepede gezdirmeden önce baskı uygularken dişleri sıyrılıyordu. Sol meme ucuma geçtiğinde inliyordum, iki elimle başının arkasını kavırıyordum.

Sık tıraş edilmiş siyah saçlarıyla savaşçı görünümünü sevsem de, şu anda elimde tutabileceğim bir şey olmasını diliyordum. Başını kaldırdığında bakışlarıyla karşılaştım, nefes alış verişlerim yüksek ve sığdı.

"Artık sabır yok," diye tekrarlayarak beni ayağa kaldırdı. Bacaklarımın beni tutması bir saniye sürdü ama dengemi bulduğumda ayağa kalkıp bizi götürdüğü yere bakabildim.

"Burası Rohami'nin dış bölgesi," dedi ve ellerimi kavrayıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni düz düzlemin yaklaşık otuz metre üzerinde yükselen kum tepesine benzeyen bir yere doğru götürdü.

"Neden bu bölgeyi seçtiniz?" Cevap almak için etrafıma bakınarak sordum.

Beni öne doğru çekerken tutuşu sıkılaştı. "Bir mağara buldum."

Ayaklarım durdu ve bir an için onu yanlış duyup duymadığımı merak ettim. "Pardon, ne dediniz?"

Benimle birlikte durdu ve yüzünü tamamen bana döndü. "Neredeyse yüz bin ayımı aldı ama sonunda bir tane buldum."

Gözlerimi kocaman açarak ağzımı açıp kapadım. "Bu bir efsane."

Çöl Toprakları'nda mağaralar onların vaha versiyonuydu, ıssız kumların ortasında cenneti bulma masalıydı. Bu dünyada, ovaların altında var oldukları söylenirdi, ancak hiç kimse bu masalı kanıtlayacak bir tane bulamamıştı. Biz gençken, Reece bana eskilerin bu armağanlarından birini bulma planlarından bahsetmişti.

hiçbiri bu görevi başaramamış olsa da, sözüm ona ayrıldı.

Bir mağarayı keşfedebilecek biri varsa onun Reece olacağını bilmeliydim.

"Gerçekten bir tane bulduğunuza inanamıyorum," dedim, heyecanım şaşkınlığımı bastırırken başımı sallayarak. "Tüm hazinelerle ne yapacağımıza dair planlar yapmak için aylar harcadık."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, tamamen doğaçlama bir öpücüktü ve beni beklenmedik bir şekilde sarstı. Nefes nefese geri çekilirken, "Nasıl buldun?" diye sordum.

Reece omuz silkti, gözleri hâlâ ağzıma odaklanmıştı. "Elimde çok fazla zaman vardı, zor günleri atlatmamı sağlayan kararlılıktan bahsetmiyorum bile."

Bu beni biraz ayılttı. Zor günlerde onun yanında değildim - şüphesiz birkaç tanesinden fazlasına ben sebep olmuşum. "Onu bulduğunda burada olmalıydım," diye fısıldadım, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı çektim. "O anı kaçırdım."

Dudaklarının eğimi zorlukla görülebiliyordu ama mutsuz görünmüyordu. "Bu ay buradasın ve sonunda planlarımızı gerçekleştirebiliriz."

Planlar... "Bu planların bir gün çıplak vücut parçalarını ve çoklu orgazmları içereceğini kim bilebilirdi ki?" diye şaka yaptım, ağır duygulardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Biliyordum," dedi, göğsümün derinliklerinde güç uyandıran alçak bir kahkaha atarak. "Bu uzun zamandır kaderimde vardı ve çalınmasından ya da bozulmasından korktuğum için buraya kimseyi getirmediğimden, görünüşe göre tüm çocukluk hayallerim gerçekleşmek üzere."

Onunla birlikte mağaraya başka kimsenin gelmediğini öğrenince içimde bir rahatlama hissi oluştu. Bu yine de her şeyi onunla birlikte deneyimlemek için bir şanstı. İkimiz için de bir ilk.

Ben başka bir şey söyleyemedim elimi bıraktı ve kum tepesine yaklaştı. Birkaç dakika boyunca zemini yakından inceledi. "Her ay değişiyor," diye açıkladı kumları fırçalayarak. "Ve uzun zamandır buraya gelmedim ama genellikle..."

Daha da eğilip başka bir katmanın tozunu alırken sözünü kesti. Karanlık ay ışığında bile kırmızı kumlara gömülmüş kristallere benzeyen şeyleri görebiliyordum. "Aşağıdaki kumun rengine inanamayacaksınız," dedi yukarı bakarken, bakışlarımız buluştu. "Yüzeydeki hiçbir yerde eşi benzeri yok."

Kendimi daha yakına çömelmiş buldum ve bunu yaparken onun gücünün toprağın derinliklerine doğru ilerlediğini hissettim. "Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Aşağıdaki kumdan girmek için izin istiyorum."

Elimi onunkinin yanında yere bastırdım ve güç akımı karşısında neredeyse nefesim kesilecekti. Çöl Toprakları her zaman yararlanılabilecek bir enerji kaynağına sahipti ama bu... daha büyük bir şeydi. Ellerimi birkaç metre sağa doğru hareket ettirdiğimde hissettiğim tek şey normal Rohami gücüydü.

Reece, "Geçit çok küçük bir kum parçasının içinde yer alıyor," diye açıkladı.

"Bu yüzden onları bulmak neredeyse imkansız."

Başını tekrar eğip izin istemeye devam etmeden önce başını salladı. Birkaç dakika içinde kumlar ayaklarımızın altında kaymaya ve hareket etmeye başladı, ardından belirgin bir gümbürtü duyuldu. Reece ayağa fırladı ve beni birkaç düzine metre geriye sürükledi. "Sadece bunu buldum," dedi ikimiz de kumların topraktan uzaklaşmasını izlerken, toprağa açılan bir kapıya benzeyen bir şey oluşana kadar, "ama daha fazlası olduğuna inanıyorum."

Buradaki tüm topraklar eşit derecede güçlüydü ve bir mağaradan faydalanacak tek kişinin Rohami olmaması mantıklıydı. Kumlar Reece'in elinin bastığı yerdeki toprağı tamamen yararken gümbürtü hafifledi.

saniyeler önce. Boşluk genişlemeye devam etti ve sonunda kumların altındaki bir yolu aydınlatan parıldayan ışıkların olduğu bu yeni açıklık dışında çöller bir kez daha sakinleşti.

Reece ile bir mağarayı görmek üzereydim ve bir an için bunun nasıl benim hayatım olduğunu merak ettim.

IReece kendinden emin bir şekilde *arazideki* dev bir *deliğe* doğru ilerlemeseydi, yaklaşımında daha temkinli olurum, ancak bu konudaki deneyimine güvenerek mağarayı takip ettim, çıplak ve sessizce bu efsane ve mit dolu yerde neler görebileceğimi tahmin ediyordum.

Beklediğimden daha da derine inen birçok basamaktan inerken, ışıklar kırmızı kumları vurguluyordu. Bu açıdan aşağıda ne olduğunu göremiyordum ama mağaranın içine doğru ilerledikçe kırmızılardan ton değiştirdiğini, giderek açıldığını fark ettim...

"Gümüş," diye nefes aldım. "Kumlar saf gümüş."

"Evet," Reece'in derin sesi birkaç adım aşağıda olduğu yerden yükseldi. Bana döndü ve gümüşün altında teninin daha koyu görüldüğünü fark ettim. Gözleri de daha mavi ve yoğun. "Bu kumlar şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen özelliklere sahip. Sadece bu dünyada değil, hepsinde. Bu gerçek bir güç, orijinal bir güç ama mağaradan asla çıkarılamaz."

"Çıkarmaya mı çalıştın?" Tabii ki çıkarmaya çalıştı. o.

Başını salladı, o ukala gülümsemesi yeniden belirdi.

"Evet, sen

Karşıma çıkan zorlukların üstesinden nasıl geleceğimi bilirim. Bu gücü o kadar çok yoldan çıkarmaya çalıştım ki

saydım. Yine de fark etmedi, çünkü yüzeye ulaştığımda yanımda tek bir gümüş zerresi bile kalmamıştı."

"Mağara sana giriş izni vermeye devam ettiği için şanslısın," dedim başımı sallayarak.

Kahkahası merdiven boşluğunda yankılandı. "Sanırım denemelerim hoşuna gitti. Tanıdık bir oyun oynuyoruz."

İnişine geri döndü ve Rohami'nin çekirdeğinde bir mil kadar ilerledikten sonra gümüş kumlardan oluşan bir alana adım attık ve sonunda kendimi bir mağarada buldum. Bu gizli sırrın bir parçasını görsel olarak algılamadan önce bir süre gözlerimi kapattım ve enerjinin beni doldurmasına izin verdim. İşte o zaman Reece'in bu mağaranın daha önce hiç hissetmediği bir güce sahip olduğunu söylerken ne demek istediğini gerçekten anladım.

İlk başta özümle kolayca akmadı, gümüş kumların kadim dalları soğuk ve yabancıydı, ama saniyeler içinde daha rahatlatıcı hale geldi. Rahatlatıcı ve inanılmaz derecede yoğun. İçimden yumuşak bir kıkırdama çıktı. "Şu anda çıplak olmam garip geliyor," diye nefes aldım ve parmaklarımı gücün içinde döndürmek için ellerimi uzattım.

"Seni çıplak seviyorum," dedi Reece, öncekinden daha yakın bir sesle. "Ve seni mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde tutmayı planlıyorum."

Bu tür sahiplenici ifadeler daha önce beni rahatsız etmesine rağmen, burada, gümüş kumlarla çevrili bir yerde, sözleri içimdeki bir parçaya çarptı. Yüzyıllardır bu lanet erkek tarafından sahiplenilen bir parçamı. Gözlerim açıldığında Reece'i karşımda buldum, eski tanrıların topraklarında evinde gibi görünüyordu. "Çıplak değilsin," dedim, sesim nefes nefese çıkmıştı. "Bana sorarsan, bu biraz haksızlık-"

Yumuşak bir hareketle tişörtünü çıkardı ve bir sonraki söylemeyi planladığım şey gümüş kumların içinde kayboldu. Sıkı kasların üzerine dökülen zengin bronz ten görüşümü doldurdu.

Reece kısık bir kahkaha attı. "Her ne kadar bu anın tadını çıkarıyor olsam da, siz ön girişten fazlasını görene kadar pantolonumu çıkarmasam daha iyi olur."

Kahretsin... haklıydı. Eğer o çıplak olsaydı, büyülü bir mağara bile yanında sönük kalırdı. "Yine de çıplağım," dedim, gözlerimi karnının alt kısmındaki okuyamadığım yazıdan kaldırmaya zorlayarak. "Dikkat dağıtıcı değil miyim?"

Cevabı beni kollarına almak oldu ve bir hırıltıyla yüzünü boynuma gömdü ve oradaki eti ısırarak doğrudan merkezime zevk trilleri gönderdi. "Şu anda içine gömülmememin tek nedeni," diye mırıldandı, dili ısırık izini okşarken, "çünkü bu senin bir mağara görmek için ilk şansın ve bunu senden almayacağım. Gerisi için daha çok zaman var..."

Bu noktada ölmüştüm. Sözleri ve aurası sahip olduğum her duyguyu okşarken ölmüştüm. Ruhum beni mezara kadar takip etmeden önce Reece beni sallantılı bacaklarımın üzerine oturttu ve mağaraya doğru yola çıktı. Yumuşak kumların üzerinde onu takip ederken, yürüdükçe çıplak ayaklarımın etrafına yayılan gümüşe dokunmak için eğildim. İpeksiydi, Dünya'nın kumlarından çok daha inceydi ve içinden akan enerji yoğundu.

"Bu bulgunun reklamını neden hiç yapmadığınızı anlıyorum," dedim doğrulurken, elimdeki kum düşüyordu. "Bağımlılık yapıyor, orijinal bir kaynaktan geliyormuş gibi hissettiren gerçek bir güç. İnsan buna sahip olmaya alışabilir."

Başını salladı ve bu mağaraya girdiğinden beri ilk kez yüz ifadesi ciddileşti. "Karanlık anlarımda, kendimi buradan ayırlamadan oyalanırken buldum. Eğer kendi güç kaynağım ve dostluklarımın gücü olmasaydı, kendimi esarete kaptırabilirdim."

"Gölge ve diğerlerini getirmediğin halde beni neden buraya getirdin?"

Çatık kaşları öylece kaldı. "Birçok nedeni var."

Bu konuyu burada bırakacağını düşünmüştüm ama hayal kırıklığım daha fazla büyümeden devam etti. "Birincisi, bu bizim birlikte maceramızdı. Her şeye rağmen

buraya bir başkasını getirmek yanlış olur. İki, arkadaşlarımızın hiçbirisi çöllerle senin ve benim sahip olduğumuz bağa sahip değil." Derin bir nefes verdi. "Ve üç, gücün seni bağımlı yapmadığını defalarca gösterdin. Muhtemelen dünyadaki en güçlü güç kaynaklarından birine sahipsin ve bu yeteneğini asla kötüye kullanmıyorsun."

Bu Reece'in kaybettiğim şefkatli tarafıydı ve bu olduğunda beni neredeyse öldürüyordu. "Gölge Diyarı'nda, yüzyıllardır normal gücümün ötesine geçebildiğim tek zamandı," dedim usulca.

Sert bakışlarını bir gülümseme kırdı. "Lanet bir tanrıça gibi parlıyordun. Eski sistemimi biraz sarstı."

"Anlayabiliyorum," diye cevap verdim sertçe. "Bana boktan, zayıf bir savaşçı olduğumu hatırlatmak için yüzyıllardır süren bir anlaşmazlığı bozdun."

Nefes verirken başı düştü ve gözümü kırıştırdı. Tabii ki I oldu görmeko dakika ekran . doğru utanç. "Özür dileme sırası bende," dedi. "Bir pislik gibi davrandım ve dürüst olmak gerekirse bunu hak etmedin.

Sadece seni orada öyle güçlü ve mükemmel -sevdiğin birini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır ve kararlı- görmek beni çılgına çevirdi ve bunun peşini bırakamadım." Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi koluna koydum. "İlerliyoruz," diye hatırlattım ona, "iyileşiyoruz.

farklı bir geleceğe sahip olabilmemiz için geçmişin yaralarını sarıyoruz."

Sesi hırçın bir fısıltıya dönüştü. "Ya farklı bir gelecek istemiyorsam?"

Şimdi tetiklenen bendim. "Anlamıyorum. Düşman olarak kalmamızı mı istiyorsun?"

Başını sertçe sallayarak homurdandı. "Hayır, hiç de öyle değil. Önümüzdeki birkaç ay hayatta kalalım, sonra konuşabiliriz."

İleri geri konuşmalarıyla beni deli ediyordu ama söylediklerine itiraz edemezdim. Muhtemelen birkaç ay içinde eskilerle karşı karşıya gelecektik, bu yüzden bir geleceğimiz olduğundan emin olana kadar gelecek hakkında endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Kendimi tekrar çevremize odaklanmaya zorlayarak onu yanından dürttüm. "Tamam o zaman. Bana etrafı göster."

Tüm bu dikkat dağıtıcı şeylerle -yani Reece'in sadece yarı çıplak olması değil, aynı zamanda bana duygusal olarak açılmasıyla- merdivenlerin dibinden öteye gidememiş olmamız hiç de şaşırtıcı değildi. Biz ilerledikçe, o gevşek gümüş patika genişleyerek kocaman, yuvarlak bir alana dönüştü. Yüksek duvarlar ve tavan, aşağıdaki kumlar kadar gümüştü. Bu kadim mağara kelimenin tam anlamıyla güçle kaplanmıştı.

İlk başta kumun parlak pırlıtsı beni kör etti ama gözlerim alıştığında uzakta inanılmaz bir görüntü belirdi. "Liforina," diye bağırdım, heyecandan neredeyse Reece'i devirecektim. "Burada su var."

Kıyıya vuran sığ bir göle benzeyen yere ulaşmak için gevşek kumda hızla ilerlerken kahkahaları peşimi bırakmadı. Reece arkamdan gelirken, "Bunlar güç aşılannmış kaplıcalar," dedi. "Ciddi şekilde yaralanırsam, tam gücüm kavuşmam burada sadece birkaç saat sürer."

Zaten çıplaktım, bu yüzden ılık kaynağa girmemem için hiçbir neden yoktu. Su her yönde onlarca metre boyunca uzanmasına rağmen çok derin görünmüyordu. Isıtılmış sıvı kaslarımı çevrelediğinde, enerjimin içine sızdığını ve hissettiğim kusurları onarmak için onunla birleştini hissedebiliyordum.

Devam ettim ve suyun hiçbir zaman uyluklarımdan daha derin olmadığını gördüm. En kuzey ucuna doğru ilerledikten sonra sırtımı sert gümüş bir duvara dayadım ve su çenemin hemen altında düzleşti. Küçük kabarcıklar bacaklarımmın etrafında akıyor, akıntı beni iyileştirmeye ve rahatlatmaya yardımcı oluyordu.

Bu pozisyondan mağaranın basit bir yer olduğunu görebiliyordum: kumlar, bu su ve kıyıya serpiştirilmiş birkaç bitki. Arkamdan gelen Reece'e odaklandığım için başka bir şey göremiyordum. Artık çıplaktı. Su kalçalarını sevgiyle okşuyordu, bu da her yerini en keyifli şekilde görebildiğim anlamına geliyordu.

Çöl tanrısının bir parçası. Özellikle de bakışlarımı üzerine çeken sert uzunluğu.

Karşımda durduğunda normal nefes almaya çalıştım. "Dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmaz," dedi.

"Biliyorum," diye hızlıca cevap verdim, aletin kesinlikle türünün tek örneği olduğundan emindim.

Güldü ve ben de Mera'nın deyi miyle, biraz aptallaşmış olduğumu fark ederek başımı kaldırdım. "Burada yetişen ağaçlar," dedi yanıma oturmak için eğilirken. "Ve diğer bitki örtüsü. Bunların hiçbir i başka bir yerde bulunmaz ve mağaradan da çıkarılamazlar."

Doğru. Bitkiler ve ağaçlar onun bahsettiği eşsiz odunlardı.

Tenimiz sağ tarafımdan aşağıya doğru birbirine bastırırken, hedeften sapmamak için mücadele ettim. "Bitkilerin özel bir büyü su var mı?"

Elini suyun altında bacağımın üzerinde kaydırırken sıçradım, beklemediğim yumuşak bir hareketti. "Sanırım tüm bu ekosistem," dedi yavaşça, parmağı iç uyluğumda gezinirken, "bu vahayı bu kadar eşsiz ve özel yapan şey bu." Merkezime geldiğinde kıvrımları ayırdı ve oradaki şişmiş etin üzerinden geçti. "Şimdiden faydalarını görmeye başladık, gittiğinizde bunu gerçekten anlayacaksınız."

Parmağını içime soktu ve suya rağmen hiç direnç göstermedi. O kadar uzun zamandır tahrik olmuştum ki, onun için fazlasıyla hazırdım. Kalçalarımı eğerek dokunuşuna karşı hareket ettim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. İkinci bir parmak ilkin e katıldı ve ikimiz de inledik. "Ne zamandır benim için ıslanıyorsun?" diye gürledi, dudakları yanağımın derisini ve dudaklarımı okşayabilsin diye başını çevirdi.

"Toplantıdaki son seferden beri ağrımın durduğundan emin değilim," diye itiraf ettim, elini daha hızlı hareket ettirirken ağladım, parmakları içime girip çıkarken başparmağı

klitorisimi daire içine aldı. Saniyeler içinde, hassas sinirlerimden gelen zevk beni orgazma doğru savurdu.

"Söyle bana Lale, bensiz rahatladın mı? Bunca yıl boyunca?"

Beynimin bulanıklığı içinde bile, vücudumu bir kukla ustası gibi kontrol ederken bana böyle sorular soran bu herife homurdandım. Yoğun bakışları üzerimdeyken ona yalan söylemek ve uzun yıllar boyunca birçok kez hayatıma devam ettiğimi söylemek istedim ama gerçek şu ki, robotik halimle vücudumun her parçasını kapatmıştım.

Kendimi her şekilde cezalandırdım.

"Başka kimse olmadı," diye nefes nefese kaldım, kalçalarımı daha yukarı kaldırıp dokunuşuna aç bir şekilde parmaklarını sürerken nefes alışım her zamankinden daha hızlıydı.

Dünyama geri getirdiği duygular için açgözlüydü.

Mera benim metamorfozumu ateşlerle başlatmıştı, ama Reece... o lanet bir gökkuşağıydı, her tarafımda renkler patlatıyordu. Önümüzdeki birkaç gün ne getirirse getirsin, kesin olan bir şey vardı: Asla siyah-beyaz varlığıma geri dönemezdim.

I Reece'in sorusunun cevabı karşısında donup kaldığını anlamam birkaç saniye sürdü. Parmakları hala içimde gömülü, çıplak göğsü hala

Diğer eli beni kendine doğru çekerken geri kalanı hareketsizdi. O geniş gözlerindeki göz bebeklerinin tamamen genişlemesinden bahsetmiyorum bile. "Asla mı?" diye sertçe nefes aldı.

"Ben bir robottum Reece," dedim, yaklaşan orgazm sayesinde nefesim kesilmişti. "Bir savaşçı olarak görevim dışında hiçbir şey hissetmeyi ya da istemeyi reddettim. Kontrol ettiğim güçle, tüm acıyı hissetmeme izin vermek felaket olurdu."

İfadesinde bir memnuniyet kıvılcımı yanarken şaşkınlığı azalıyordu. Parmaklarını içimden çekmeden, diğer elini kullanarak beni suyun içinde kaldırdı ve kucağına oturttu. Parmaklarını içime sokmaya devam edebilmesi için yeterince geriye yaslanarak kalçalarına sarıldım. "Sen her zaman bana aittin Lale," diye mırıldandı başını sallayarak.

İnledim. "Kendini fazla beğenme. Artık uyandım ve bir daha asla robot olmayacağım."

Göğsünün derinliklerinden gelen hırıltı dikkatimi çekti ve bir anda şoktan sahiplenmeye ve kızgınlığa geçti.

İkincisi. "Ben söyleyene kadar benimsin," dedi hırıltısı derinleşirken, "Bir anlaşma yaptık ve bundan cayamazsın."

"Ta ki-" Nefesimi tutmaya çalıştım. "Çöl Toprakları'ndan ayrılana kadar."

Karnımdaki girdaplar daha hızlı hareket etti, yaklaştıkça arzu içime çarptı. Parmaklarım kaldıraç olarak omzunu kazıyordu, ama ne olduğumu hissetmesini isteyerek onları aşağı kaydırdım ve aramızdaki sıcak şaftın etrafına sardım.

Reece sonunda, "Çöllerin çok ötesinde olacak," diye mırıldandı ama o lanet parmaklar beni mahvederken, kaslarım onun etrafında kasılırken derinlere doğru süzülürken onun sözlerine odaklanamıyordum. Öne doğru eğildiğimde içgüdülerim beni ele geçirdi ve sikini sıkıca kavradım, parmaklarım kalın şaftının yarısına kadar gelmeyi başardı.

Reece bir iniltiyle bana doğru sarsıldı. "Lale, lanet olsun. Sıkı tutuyorsun."

Güçlüydüm ve ona zarar verebileceğimden endişeliydim, tekrar inlediğinde tutuşumu gevşetmek üzereydim. "Durma... Hoşuma gidiyor."

Peki, tamam o zaman. Onu okşamak, Reece'e zevk vermek ve kendimi boşaltmamak arasında bir dengeydi. Kalçalarımındaki titremeyi hissettikçe bozulan bir dengeydi bu. Orgazmımı inkar etmek, ikimizi de öldürebilecek türden yoğun bir boşalmaya yol açmıştı.

Reece öne doğru eğildi. "Seni tatmam gerek," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve bir öpücükten daha fazlasını kastettiğini anlayabiliyordum.

"Ancak karşılık verebilirim," diye cevap verdim, tadının nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Parmakları üzerimden çekildi ve o ayağa kalkıp aynı anda beni kaldırırken inlememeye çalıştım. Ilık sular tenimizde nemden eser bırakmadan çekilirken, burada, güçlü ve yatıştırıcı kucaklarında kalabilmeyi diledim.

Reece hayal kırıklığını fark etti. "Bu kumları kontrol edemem," dedi bana. "Nefes almak istiyorsak bunu karada yapmalıyız."

Tanrılara şükürler olsun ki çoktan sığ sularda ilerlemeye başlamıştı, güçlü kalçaları aramızdaki mesafeyi kısa sürede gümüş rengi gevşek kumların üzerine gelene kadar kapattı. Burada yavaşladı ve beni sırtüstü yatırdı; gümüş rengi etrafımı en az su kadar sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde sarmıştı.

Daha da iyisi, tenimizin her yerine ve aramıza girmedir. Sadece mevcut pozisyonunda kaldı, vücudumu yastıkladı ve sergilenen tüm çıplak tenin tadını çıkarmamıza izin verdi. Reece üstüme doğru eğildi, ağzı sağ meme ucunun etrafını sarıyordu. Parmaklarımı başının arkasına geçirerek işi bitene kadar tuttum.

Başını kaldırdığında kapüşonlu gözleri benimkilerle buluştu. "Seni azdıran her şeyi bilmek istiyorum," diye homurdandı. "Bunu birlikte çözmemizi istiyorum."

Evet. Evet. Evet. Kesinlikle. Bunu kabul edebilirim.

"Acele etsek iyi olur," diyebildim. "Yakında Delfora'da olacağız."

Kukuletalı bakışları hiç azalmadı. "Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldandı sonunda.

Ben bir nefes daha alamadan pozisyonlarımızı değiştirdi, beni yuvarlayarak üstte kalmamı sağladı ve şimdi gümüşün üzerine yayılmıştı. "Şimdi ne yapmak istiyorsun, Lale?" diye sordu boğuk sesiyle. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Sertçe yutkundum. "Sana zevk vermek istiyorum."

Kahkahası karanlık ve baştan çıkarıcıydı, sesi etrafımda kıvrılıyordu. "Benden ne istediğini söylemeni istiyorum. Ayrıntılı olarak. Dilimi amına sokmamı ister misin? Ağzımı becermek ister misin? Kaç orgazm?"

Şaşkın bir deli gibi ona bakma sırası bendeydi çünkü neredeyse Reece kontrolü bana bırakıyor gibiydi... bana mı?

"Sınırlı süreli teklif," diye ekledi şaşkınlığımı hissederek.

Ona sarıldığımda elleri kalçalarımıdaydı, sıkı tutuşu tenimi ısıırıyordu. "Sen beni tadarken ben de seni tatmak istiyorum," dedim ona, bir an önce boşalmaya ihtiyacım vardı.

Beni daha yükseğe kaldırarak etrafında döndürdü, böylece şimdi onun ereksiyonuna bakıyordum. "Geri çekil, Lale," dedi, sesi gerilmişti.

Karnının yarısına kadar uzanan ağır sikine uzandım, kığım yüzüne gelene kadar kendimi geriye doğru oynatırken onu tuttum. Bunu yaptığımda, sert uzunluğu tutuşuma karşı sarsıldı, ucunda prekum boncuklandı. Kendime daha fazla güvenerek hareket etmeye devam ettim ve dizlerimi başının iki yanındaki kumlara yerleştirdiğimde, dili ağrıyan amımın üzerinde kayarak oradaki nemi yaladı. Ona doğru sallandım ve "Daha fazla" diye inledim.

Reece buna kendi iniltisiyle karşılık verdi ve kollarını kalçalarımaya dolayıp beni doğrudan ağzına çekti. "Bana ne istediğini söyle," dedi, nefesi titreyen bedenimde sıcaktı. "Ayrıntılı olarak."

Bu noktada çaresizdim. Birçok kez orgazma çok yaklaşmışım ve son bir boşalmaya ihtiyacım vardı. "Yüzüne binmek istiyorum," diye çıktım. "Beni ağzınla ve dilinle becermeni istiyorum."

Ağzı o kadar hızlı üzerimdeydi ki neredeyse sıçrayacaktım. Açımı değiştirmek için beni kaldırdığında, dilini kığımından geçirip amıma soktu ve tüm zevkimi ağzına aldı. Aleti elimde tekrar sarsıldı ve ben vücuduna doğru eğilip tadının nasıl olduğunu öğrenmek istediğimde her zamankinden daha sertti.

Vücudum titrerken başım dönüyordu. Parmakları girişime doğru kayarken dili beni mahvederken sikine odaklanmak zordu. Dudaklarımı sikinin başının etrafına sardığımda haykırdım ve ağzımda sıcak, tuzlu bir güç patladı. Reece'in tadı hayat ve enerji gibiydi ve onu emip okşadığımda çıkardığı alçak iniltiye hayret ettim.

Beni kavrayışı sıkılaştı ve iki parmağını içime pompalamaya devam ederken ona karşı sallandım, bu da

uzunluğunu ağızıma doğru salladı. Benim için birkaç santimden fazlasını alamayacak kadar büyüktü, bu yüzden elimi de kullandım, aynı anda bana çarpan düzinelerce his sayesinde hareketler tırtıklı oldu.

Zevkin sıkı kıvrımı kontrol altına alınamayana kadar şişti ve boşalırken düşük bir çığlık attım, vücudum sert ve hızlı bir şekilde sarsıldı. Reece rahatlamadı, klitorisimi ağızına aldı ve dilini klitorisimin üzerinde öyle bir döndürdü ki, anında ve neredeyse ilk seferki kadar şiddetli bir şekilde tekrar boşaldım.

Ben sarsıldıkça siki ağızımdan fırladı ama orgazmın doruklarına çıkarken onu tekrar bulamayacak kadar uzaklaşmıştım. Vücudum onunkinin üzerine yığılırken nefes almam ve tekrar düşünmem uzun zaman aldı. Bir an için onun sıcaklığıyla rahatlardım, ta ki klitorisimle tekrar alay edene kadar ve zevk almak kadar zevk vermekte de geride kaldığımı fark ettim.

Biraz daha odaklanabildim, öne doğru eğildim ve elimi ve ağızımı tekrar onun etrafına sardım, bu sefer çenemi gevşetmek ve uzunluğunu daha da fazla almak için çalıştım. Kafa verme konusunda hiç deneyimim yoktu ama çabuk öğreniyordum, onu en çok inleyen hareketlere odaklanıyordum - bir kez daha alt yarımı çılgınca çalıştırana kadar harika bir plandı, dilini defalarca tam boy kaydırmak için kıvrımlarımı ayırırken iki eli de kalçalarımın sarılmıştı.

Aletine odaklandığımda inledi, dilimi ucundaki yarıktan gezdirdim, tadı ağızımı doldurdu. "Lale, lanet olsun," dedi ve hışırtılı sesi beni teşvik etmeye yetti, ona zevk verme kararlılığıyla doldurdu. Çenemi gevşeterek bir santim daha almayı başardım ve tam iyi bir ritim tutturmuşken, onu içime alırken vücudum ağızına karşı sallanırken, Reece iç uyluklarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve parmağını içeri iterek zevkimle kapladı. Neredeyse hemen

çıkardı ve tam nedenini merak ederken, dokunuşunun öncekinden biraz daha yukarı kaydığını hissettim.

Mera'ya da söylediğim gibi, Solaris Sistemi'ndeki varlıkların çoğu, hepimiz tek bir kaynaktan yaratıldığımız için, şekil değiştirenlere ve insanlara benzer bir anatomiye sahipti. Bu varlıkların çoğu vücutlarının birden fazla bölümünden zevk alıyordu ama benim alacağım hiç aklıma gelmemişti.

Reece'in uyarılmamla kayganlaşan parmakları kıcımın üzerinde kayarak girişe doğru bastırıldığında durakladım. "Ne yapıyorsun?" Çığlık çığlığa orgazmlardan sonra sesim boğuk bir karmaşaya dönüşmüştü.

"Nelerden hoşlandığını bulmaya çalışıyorum," diye mırıldandı, ağzı hâlâ vajinamda çalışırken parmakları da *istedikleri her yeri* keşfediyordu.

"Ah, emin değilim-" Bir parmağını yavaşça içime soktu ve *ayların kutsal anası*.

Ben daha farkına bile varmadan sallanıyordum. Dili klitorisimi çalıştırdı ve yaklaşan bir başka boşalmanın hızı beni şok etti. Parmağı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettikçe, oradaki kaslar gevşedi, daha fazla içeri kaymasına izin verdi ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde bir ton sinir ucunu uyardı. Bu, daha önce hiç keşfetmediğim bir parçamdan kaynaklanan farklı bir zevkti ve onun dokunuşuna daha fazla eğildiğimde, bu kibirli piçin tam olarak neyi sevdiğimi bilebileceğini fark ettim.

"Reece," diye boğuldum, ona karşı hareket ettim, ortaya çıkan zevkleri kovalarken daha fazlasına ihtiyaç duydum. Bu tam bir serbest bırakma olacaktı ve sonunda insanın kık oyununa olan hayranlığını anlayabilirdim.

Dayanmaktan ve sürüşün tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordum, karnının yan tarafını kavradım, parmağı klitorisimdeki dil darbeleriyle daha hızlı hareket ederken tırnaklarımla kazdım. Bu seferki orgazm daha önce hiç hissetmediğim kadar derinden patladı ve birkaç saniyeliğine kendimden geçmiş olabilirdim çünkü bir sonraki bildiğim şey, Reece'in

pozisyonu, sadece birkaç dakika önce tadına baktığım o sert uzunluk tek bir hamlede içime çarptı.

Dudakları dolgun ve parlak bir şekilde bana bakarken inledi. "Sen dünyadaki en tehlikeli yaratıksın," dedi vücudunu kaldırıp sikini tekrar içime sokarken, bizi kumlara fırlatması gereken ağır bir hamleyle. Ancak bu sıradan bir kum değildi; bizi yerimizde tutuyor, vuruşlarına güç katıyordu.

Zaten arka arkaya üç kez boşalmıştım ve teorik olarak bir kez daha boşalmam daha uzun sürmeliydi. Ama Reece eğilip beni öperken -dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum- birikimin çoktan arttığını fark ettim. "Tekrar boşalacağım," diye bağırdım, biraz daha uzatamadığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Her şeyde harika olmak zorunda mısın?"

"Evet," diye karşılık verdi, vücudu güçlü vuruşlarla benimkini mahvederken bile dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Yıllarını tutkularını inkâr ederek geçirdin ve şimdi bedenin bundan faydalaniyor. Onu dinlemelisin."

"Oh- Ben- Ben dinliyorum."

İtişlerinin hızı arttı ve boyu her seferinde daha derine gömüldükçe tırnaklarımı derisine geçirdim. Ağzını meme uçlarıma indirdiğinde ellerim yana düştü ve ihtiyacım olan çekişi bulmak için kumu tırmalamaya başladı. Gümüş enerji, Reece'in ve benim gücümüze katılmak için yükseldi ve bizi kadimlerin gücüyle doldurdu.

Bu düşünce aklımdan geçerken, vücudum her hamleyi karşılamak için kalktı ve Reece uzanıp bir parmağını klitorisimin üzerinde kaydırды. Karanlık görüşümde dans ederken enerjim genişledi, içimden keskin, sarsıcı hareketlerle akan serbest bırakma beni ağılattı ve hayatım buna bağlıymış gibi kuma tutundu.

Reece'in kükremesi benim çılgınlıklarına karıştı ve ben onun sikinin ve gücünün kabardığını hissettim, o orgazmının sonunu getirirken itişlerinin tırtıklı olduğunu hissettim. "Kahretsin," diye fısıldadı boynuma karşı. "Mağaranın gücü hafife alınmamalı."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir,
ancak bu asla hafife alınmaması gereken bir mağara
değildi.

Reece'di.

Başımın dönmesi durduğunda ve son sarsıntı vücudumu terk ettiğinde, Reece bizi kaplıcaya geri götürmüştü. Girdabın içinde rahatladığımda derinliklerinde, suyun hassas cildime ne kadar iyi geldiğini hissederek iç çektim.

Reece yanımda sessiz kaldı ve şimdiden uzaklaştığına yemin edebilirdim. "Yıllar boyunca neden bana cinsel partnerlerimi sormadın?" diye sordu, uzun süre sessizce oturduktan sonra. "Seninkileri sordum çünkü sana dokunan herkesi öldürmek istiyordum, ne kadar mantıksız olsa da... Ama beni hiç sormadın. Umurunda değil mi?"

Göğsüm düelloya dönüşen duygularla ağrıyordu. "Çöllerde sadece birkaç günümüz daha var. Birlikte olduğun birçok kadını tartışmak için gerçekten yeterli zaman var mı?"

Reece sessizdi ve mizah girişimimin boşa gittiği açıktı. Gerçeği söyleme zamanı gelmişti. "Gerçekten bilmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

Bu onun tüm dikkatini çekti. "Kıskanıyor musun?" diye sordu, bakışları beni iliklerime kadar soyarak. "Kılıç kullanabildiği andan itibaren tüm dünyalardan erkeklerin peşinden koştuğu Melalekin, benim gördüğüm ilgiyi mi kıskanıyor?"

"Kıskanmıyorum, seni kibirli pislik" diye karşılık verdim, yüzümü kurtarmak için yalan söyledim. "Sadece tartışmaya değmez."

Reece alaycı bir kahkaha attı. "Kıskanmanı istiyorum, Lale."

Ne dediğinden emin olamadan ona göz kırptım. "Açıklayın lütfen."

"Kıskançlık önemsedğin anlamına gelir," dedi usulca, kolunu bana doladı ve seks sırasında yaşadığımız yakınlığı geri getirdi.

Uzun bir nefes alarak gururumu bir kenara ittim ve "Bir robot olarak bile sizi başka dişilerle düşünmek işkenceydi. Bunu görüp ikinizi de öldürmeyebilir miydim emin değilim."

Reece onu öldürme tehdidim karşısında zerre kadar endişe göstermedi. "Başka kimse olmadı Lale," dedi sonunda. "Yıllarca kızgındım ama konu kadınlara gelince hiçbirisi seninle kıyaslanamazdı. Aramızdaki bağı yok etmek için ne kadar çabalasam da, bu asla gerçekleşmedi."

Çöl Toprakları'nda aramızda geçen pek çok şey beni şoke etmişti ama bu, kalbimin nihayet göğsümde sıkıştığı andı. "Sen-Sen-Ne?" Öksürdüm. "Yüzyıllardır seks yapmadın mı?"

Reece başını salladı. "Kimse beni tatmin edemedi, ben de zahmet etmedim. Elim daha iyi bir arkadaştı."

Hala sudan çıkmış balık gibi nefes nefese, hıçkırarak ağlamayı başardım. "Bana karşı öyle değilsin. Belli ki seksi ve ön sevişmeyi seviyorsun..." İnledim. "Ön sevişme... kahretsin."

Gülüştü boğuktu. "Bu seninle ilgili, Lale. Seninle hep böyle oldu. Seni hayatımdan çıkarabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim."

Kendimi toparlamak için bir elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. "Sağlam bir atış yaptın," dedim sonunda ve bu konuşmadan kurtulma ihtiyacıyla ayağa kalktım. "Gitmeliyiz."

Reece itiraz etmedi, benimle birlikte yükseldi. Kumda yürürken sessizdik, vücudum ve saçlarım kurumadan

kaynakların dışında. Bu mağaradan bizimle birlikte hiçbir şey çıkmayacaktı, bir damla nem bile... Gümüş kumlardan çıkıp Rohami'nin kızılına geri döndüğümüzde ve çıplak bedenime baktığımda ayaklarımda bile bir gümüş zerresi kalmadığını gördüğümde bu kehanet kanıtlanmıştı. Enerji kaybının bana bir ton tuğla gibi çarpması konusunda da haklıydı.

"Siktir," diye inledim, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak yarı eğildim.

"Birkaç dakika sürer," dedi Reece yakınlardan, ben kendimi toparlamak için gözlerimi kapatırken.

Uzun saniyeler boyunca güçsüz hissettim, ama sonra enerji tabanımın doğal gelgitleri geri döndü ve bir kez daha derin nefes alıp odaklanabildim.

Konuşabildiğimde, "Vay canına, çok yoğundu," dedim. "Buraya başkalarını getirmemekte haklıymışsın. İnsan kendini o yenilmezlik hissine kolayca kaptırabilirdi."

Sadece dışarı çıktığımda güç kaybını gerçekten hissettim ve ardından mağaraya dönme ihtiyacı duydum.

"Tam da beklediğim gibi üstesinden geldin," dedi Reece. "Güçlü ve dirençli bir şekilde."

Bir an için aramıza bir rahatlık duygusu yerleşti ve bu sefer bunun daha uzun sürmesini umdum. Doğrusu, büyük bir parçam mağaradaki itirafı karşısında hâlâ sersemlemiş durumdaydı ve bir kez olsun satır aralarını okumak beni henüz gitmeye hazır olmadığım bir yere götürmüştü. Çok fazla umut dolu bir yere. "Hadi arkadaşlarımızın yanına dönelim," dedim sonunda. "Şansımız varsa rotadan sapmamışlardır."

Gülümsemesi sıcacıktı ve zamanın kumlarının üzerimizden kayıp gittiğini hissederek ona doğru itildim. Delfora'ya zaten çok daha yakındık ve bununla birlikte geleceğimizin belirsizliği her zamankinden daha güçlü hissettiriyordu.

"Odessa rotasında," dedi, "Muhafızlara doğru ilerliyor." Başını geriye doğru eğdiğinde, güçlü çene çizgisi bu açıdan görünen tek kısmıydı. "Hissediyorum

Kutsal toprakların çağrısı." Mırıltısı güç doluydu. "Her zamankinden daha yüksek. Sakin nehirlerin yeniden vahşileşmesi ve hayatlarımız için savaşmamız uzun sürmeyecek."

Kanatlarımı açmadan bedenimi olabildiğince yükseğe iterek dünyaya enerji gönderdim, ta ki ben de kuzeyin derinliklerindeki karanlığın çekiştiren dalını hissedene kadar. "Hissediyorum," dedim ona, "toprakların yükselen güç ve öfke dalgasını."

Delfora'yla ya da genel olarak Çöl Toprakları'yla bir bağlantım olması için hiçbir neden yoktu - Reece gibi bu dünyadan doğmamıştım. Ama çağrıyı benim de hissettiğimi inkâr etmek mümkün değildi.

İkimiz de bunu sorgulamadık. Doğru zaman geldiğinde sebep kendini gösterecekti. İster gençliğimizde kurduğumuz bağ, ister daha kötü bir şey olsun, buradaki zayıflığımdan beri her şeyle yüzleşmeye yemin ettiğim gibi yüzleşecektim: kafa kafaya.

Rohami'de öğrenilecek başka bir şey kalmadığından, Reece beni göğsüne çekti ve kumları etrafımızı sararken, bu dünyanın baskın gücü üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğuna hayret ettim. Mağara dışındaki tüm kumlar.

Gümüş kumları kontrol edebilen bir varlığın neler yapabileceğini merak ettim. Kendi çıkarları için hangi gücü manipüle edebilirlerdi? "Sence mağaraları yaratanlar kadim tanrılar, hatta belki de Ölüm'ün kendisi miydi?" Bizi havaya kaldırırken sordum. "Gümüş kumları kontrol edebilirler mi?"

Enerjisindeki sarsıntıdan anlaşıldığı kadarıyla bu soru pek hoşuna gitmemişti. "Umalım da öyle olmasın," diye ısırdı. "Eğer onların yükselişini durdurma görevimizde başarısız olursak ve gümüş kumları kullanabilirlerse, hepimiz mahvoluruz. O güce karşı koyabilecek hiçbir şeyim yok. Hiçbirimizin yok."

Reece ondan nadiren duyduğum bir ses tonu kullandı. Gelecekte emin olmadığını söyleyen bir ton... bu görevi kazanmak için yeterli güce sahip olduğumuzdan emin değildi.

Kısa bir an için aynı şeyi düşündüğümüzü hissettim:
Bu, kumlardaki kardeşlerimize katılacağımız savaş mıydı?
Kemiklerimiz ölümler vadisine eklenecek, bir daha asla
dünyalara ayak basamayacaktık.

Reece ve ben gemiye geri döndük, erzaklardaki yedeklerden kendimizi yeniden giydirdik ve sonunda biraz dinlendik, ama o aydan sonra artık çölde cilveleşme şansı kalmamıştı. Sonraki birkaç ay, Tsuma'nın yükselen gücü hain derinliklerle karışıp hepimizi aklımızı kaçırmamanın eşiğine getirirken, kum akıntılarıyla yeniden bir savaşa dönüştü.

"Artık gitme vaktin geldi," dedi Shadow yemek alanında Mera'ya, Muhafız'ın topraklarına ulaşmamızın arifesinde. "Rohami kumlarını görmen, bir ekinat *atlayışını tüm iskelet güzelliğiyle gözlemlemen, dünyalarda açlıktan ölen çocuklar olduğu için yiyecek malzemelerini yemen ve şimdi de Muhafız hanedanının kara kumlarını görmen için geciktik. İşte bu kadar. Şimdi o muhteşem kışının kütüphaneye dönme vakti geldi, böylece bu savaş için buraya dönmeye yetecek kadar zamanım ve enerjim olacak."*

Mera suratını astı, ancak gemimizin yalpalaması hepimizi sola doğru savurduğunda suratındaki ifade kayboldu. "Reece daha fazla erzak için Muhafızlar'a inmemiz gerektiğini söyledi," dedi aceleyle. "Bana sadece sen döndüğün sürece oradan geçebileceğini söylemiştin. Bu gemiden inip etrafa iyice baktıktan sonra gidebilirim."

Gölge'nin gözleri alev alev yanan yarıklara dönüşene kadar kısıldı. "Ne yaptığını biliyorum dostum ve sana söz veriyorum bu son ay. Tamam mı?"

Mera bankın üzerinde kayarken gülümsemesi adeta bir ışın gibiydi. "Sen en iyisisin. Tüm yeni deneyimlerim hakkında gerçekten iyi hissediyorum. Sanırım bu beni ebedi bir varlık olarak tamamlıyor."

Gülümsemesini gizleyen tek kişi ben değildim; Gölge'nin yeni şartlarını kabul etmediği gözümünden kaçmamıştı. Len'in kaybetmesi durumunda bahsi zaten kazanmıştım -her ne kadar mücevherleri bu savaştan sonraya kadar alamayacak olsam da çünkü onu eksik bırakmak istemiyordum- ama tahminimin doğru olduğunu bilmek harikaydı. En iyi arkadaşımı tanıyordum.

"Darin'in Muhafız hanedanına güvenli geçişe izin verdiğinden emin misin?" Len elinde koyu mor bir taş yuvarlarken sordu. *Enjette* taşı bir ruhu sakinleştirmek ve güçlendirmek için kullanılırdı. Son zamanlarda bu taşla çok oynadığını fark etmiştim ve hepimizin gergin olduğu açıktı.

Sadece altımızdaki enerji değil, Delfora'daki huzursuzluk da giderek güçleniyordu. Meditasyon yaparken en canlı rüyaları görmeye devam ettim - beni kemik ve gümüş kum denizinde parçalayan rüyalar. Tanrılar beni aşağı sürüklüyordu ki özüm kız kardeşimin özüyle birlikte dinlenebilsin.

Reece kısaca, "Darin'in son mesajı hoş karşılanacağımız konusunda beni temin etti," dedi. "Tsuma ve diğerleriyle karşılaşmadan önce kendimizi yenilememizi tavsiye etti. Başka bir seçenek olsaydı onu seçerdim ama bu bizim en iyi şansımız."

"O halde biraz dinlenmeliyiz," dedi Lucien usulca ayağa kalkarken. "Plazmam bitmek üzere, umarım Muhafızlarda fazladan malzeme vardır. Aksi takdirde Gölge'yle birlikte kütüphaneye geri döneceğim."

"Bana en başta neden bir geçit kullanmadığımızı tekrar hatırlatır mısın?" Alistair dökerken sesi titreyerek sordu

üzerine bir bardak daha su döktü. "Sanırım daha önceki konuşmalarda açıklamayı kaçırmışım."

Reece sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak şöyle dedi: "Sadece Gölge kadar güçlü biri Delfora'ya bu kadar yakın bir yerde onaylanmamış bir geçit açabilirdi ve hepimizin geçmesi için geçidi açık tutacak gücü de olmazdı. Hepimizi kumlarımla o kadar uzağa taşımaya çalışsaydım da aynı şey olurdu. Oraya giderken tüm gücümüzü tüketip savaş için hiç gücümüz kalmamasını sağlamanın en güvenli yolu bu."

Gölge başını salladı. "Evet, benim için bile zor olacak. Neyse ki sadece kendimle dönmek zorundayım çünkü ne kadar çok alırsam o kadar zor olacak."

Mera'nın yüzü düştü. "Kahretsin, bencil bir orospu oldum," dedi aceleyle, karnıyla olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkarak. "Seninle kalma ihtiyacım, başından beri bana söylediğin gerçeklerden daha ağır bastı. Şimdi gitmeliyiz, seni bu tür bir savaş için zayıflatmayacağım."

Gölge uzanıp onun elini tuttu ve onu durdurdu. "Günüşığı, bir ay daha beni daha fazla zayıflatamaz. Senin Muhafızları görmem için kalabiliriz."

Gerçeği bulmak için onun yüzünü yakından inceledi. "Lütfen bana yalan söylemeyin. Hiçbirinizi tehlikeye atmayacağım."

Arkadaşı da ayağa kalktı, kabine sığmak için çömelmek zorunda kalırken hepimizin üzerinde yükseliyordu. "Başka bir tehlike yok. Muhafızları göreceksiniz ve sonra kütüphaneye gideceksiniz." Etrafına bakmak için gözlerini bir an için ondan ayırdı. "Ve bunu akılda tutarak, Mera'nın dinlenmesi gerekiyor."

Tartışmadı, belli ki bitkin düşmüştü. Hamileliğinin sonuna bu kadar yaklaşmışken, bu kadar uzun süre kaldığı için çok iyi bir asker olmuştu. Ayrıca Mera eşini kalmaya ikna ettiğini düşünürken, eşinin mümkün olduğunca uzun süre ona göz kulak olmaktan gizliden gizliye mutlu olduğundan da oldukça emindim.

Ne yazık ki Muhafızlar onun son durağı olacak gibi görünüyordu ve ben en iyi arkadaşımı özleyecektim. Onun

için endişelenmek artık ikinci doğamdı, ama bu

bu dünyadan uzakta daha güvende olacaktı. Bu savaşı kazansak bile, bazılarımızın Delfora'da ağır yaralanma ya da ölme ihtimali vardı ama bu Mera'nın kaderi olmayacaktı. Endişelenmesi gereken tek olay, biz yokken bebeğin dünyaya gelmesiydi ve bu durumda Gaster güçlü ve iyileştirici enerji konusunda ustaydı.

Mera ve bebeğimiz iyi olacaktı, bu da hepimizin bu son görevde açık fikirli olmamızı sağladı.

Shadow ve Mera gittikten sonra diğerleri kısa sürede dağıldı, herkes Reece'in kumlarının gemiyi kontrol etmediğinin farkındaydı, bu yüzden dinlenmekte özgürdüler. Masayı temizlemek için harekete geçtiğimde, Reece önce davranıp kumlarıyla bulaşıkları süpürdü.

"Ellerini kullansan ölmezsin," diye hırladım, birçok nedenden dolayı kendimi daha gergin hissediyordum. "Elbette birkaç dakika daha uzun sürecektir ama bu ay acelemiz yok. Neden enerjini boşa harcıyorsun? Bir kere gitti mi, geri almak zordur."

Ben daha tek kelime edemedim elleri belime dolandı ve beni tekrar bedenine doğru çekti. "Ya o birkaç dakikayı başka bir şey için kullanmak istersem?" diye mırıldandı kulağımın dibinde. "Ya enerjim yenilenebilir ya da en azından yeniden doldurulabilirse ve hepsini seni tatmak için feda edersem."

Ve böylece ruh halim dramatik bir şekilde düzeldi.

Başım geriye düştü ve dudakları yanağımı sıyırırken iniltimi yuttum.

"Sessiz olabilir misin, Angel?" diye sordu ve ilk kez bu ismi dilinde bir hastalık gibi dolaştırmadı. "Çıglıklarını yutup sırrımızı saklayabilir misin?"

Sırrımızı. Ona Mera ve Shadow'un bildiğini söylemeyi unutmuştum ama beni çevirip siyah atletimin askısını bir tarafa kaydırduğunda ve dudaklarını aşağı doğru bastırıp köprücük kemiğimi ve göğüslerimin üst kısımlarını okşadığında bunun pek de önemi kalmamıştı.

"Kulakları çok iyi duyuyor ve sadece birkaç metre ötedeler," diye mırıldandım, ellerim onu yerinde tutmak için başının arkasını kavradı. Kıkırdaması alçak ve lezzetliydi ve gömleğimin üzerinden meme ucumu emerken bacaklarımı sıkıca birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Bir kez daha, seks yapmamızın üzerinden çok fazla gün geçmişti ve şimdiden merkezimdaki zonklayan gerginlik spiral çizmeye başlamıştı.

Reece yumuşak bir hareketle gömleğimi çıkardı ve beni belden yukarısı çıplak bıraktı. "Çok güzel," diye mırıldandığımı duyduğumu sandım.

Bir nefes daha alamadan beni kaldırıp yeni temizlenmiş masaya geri koydu, dudakları sol meme ucumun üzerine kapanıp sert ve hassas bir tepe haline getirirken elleri çıplak tenimde geziniyordu. Bu noktada çığlık atmamak için parmaklarımı iki yanımdaki pamolsa malzemesine geçiriyordum. Dokunuşumun altında ahşabın parçalandığını hissettim ama yapabileceğim çok az şey vardı. Masadaki birkaç parmak izi onun kullanışlılığını yok edemezdi ve bu odaklanma olmadan sessiz kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Reece'in öpücükleri tenimde daha da sıcaklaştı, parmakları yolu takip ederken dokunuşu sertleşti, her çıplak vadiyi ve zirveyi izledi, umarım bu kulübeyi gözle görülür bir şekilde aydınlatmayacak bir şekilde gücümü yüzeye çıkardı. Öpücükleri pantolonuma ulaştığında, gömleğim gibi pantolonumu da çıkardı ve ayaklarım çıplak olduğu için beni saniyeler içinde çıplak bırakmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Eğildiğinde, dili kalçalarımın birleştiği yeri sıyırmadan önce dudaklarını karnımın alt kısmına bastırdı. Tam siktir et diyecek ve hayal kırıklığı içinde çığlık atacakken, ağrıyan amımın dikişine ulaştı ve oradaki nemi kaydırды. İniltisi zar zor duyuluyordu ve sessiz kalmak ikimiz için de zor olacak gibi görünüyordu.

Muhtemelen kaybedeceğim bir meydan okuma.

Çok uzun günler olmuştu ve bir sonraki yeni ayda Muhafızlara ulaşacağımız için, bu durumumuzdan gerçekten faydalanmak için son şansımızdı.

Savaş arifesinde, hiçbir fırsatın kaçmasına izin vermezsiniz.

Son günün olabileceğini bildiğin halde değil.

Reece'nin dili eşi benzeri olmayan bir yetenektir. Onunla geçirdiğim zamandan önce, birisinin ağzının beni bu dünyaya getirebileceği fikriyle alay ederdim.

Saniyeler içinde delirmenin eşiğine gelmiştim ama yine de buradaydık. Nefeslerim sertleşip derinleşirken dudaklarımı birbirine öyle sıkıca bastırdım ki daha kırılabilir olsaydım derim paramparça olurdu.

Zaman geçtikçe ağlamamak daha da imkânsız hale geldi ve tek yapabildiğim, can havliyle masaya tutunmak ve yaratılış tanrılarına gerginlik altında tamamen parçalanmaması için dua etmektir - özellikle de gemi tekrar sallanmaya başladığında ve küçük odanın diğer tarafına savrulmamak için savaşmak zorunda kaldığımızda.

Reece'in dili hızlandı, zevkin kabarmasıyla dramatik bir şekilde yükselirken kıcıımı kaldıran bir ritimle fiske vurdu ve emdi. Ellerini kalçalarımın altından geçirerek beni daha da ayırdı, böylece dilini bastırılmış dudaklarımın arasından duyulabilir iniltiler dökülene kadar tekrar tekrar içime sokabildi.

Böyle devam ederse çığlık atacaktım ve umurumda bile değildi. Beni yemek masasının üzerinde sanki yiyeceği son yemekmişim gibi yiyordu. Uzun parmaklarından biri diliyle aynı anda klitorisimi okşadıkça

Zevk, kontrol altına alınamayacak kadar güçlendi ve vücudum orgazmımın gücüyle masaya çarparken, sessiz çığlıklar boğazımı yırttı.

Ben sarsılıp pamolsa'nın küçük bir parçasını koparıırken bile Reece gevşemedi. Zevkimin her zerresini yutmayı bitirdiğinde, masanın üzerinde gevşek bir paçavraya dönmüştüm. Uzanıp beni kaldırdığında hiçbir direnç göstermedim, sonra yüzüm ona dönük olacak şekilde ters çevrildim. Kıçımı tekrar sikine doğru çekti ve inlememek için dudagımı ısırmak zorunda kalana kadar vücudunun sıcaklığı tenimi yaktı.

Masanın kenarına yerleşmiştim, Reece'in elleri ayrılmış kalçalarımın arasındaydı. Sikinın kalın başı yavaşça içeri iterken çok az dirençle karşılaştı; zaten ıslanmıştım, kaslarım onun uzunluğunu kucaklıyordu, tamamen oturana kadar yavaşça, inç inç içime girmeye devam etti.

Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmamıştım ama Reece kalçalarımı tutarken ve hızımızı kontrol ederken gerçekten hareket edemediğim hemen anlaşılıyordu. Bu beni yüzünü göremediğim gerçeği kadar rahatsız etmedi, ama önce yavaşça sonra daha hızlı itmeye başladığında, umursamayı bıraktım çünkü bir kez daha yolculuk için tutunuyordum.

Sikini derinlere kaydırды, yasadışı olması gereken noktalara çarptı. Sinir uçları ateşlendi ve Mera'nın her zaman G noktasıyla ilgili bahsettiği şeyin bu olduğunu fark ettim. Çok yoğundu. Vücudum rahatlamak için eğilip sallanmaya çalıştı ama Reece'in kalçalarımı sıkıca kavraması çok fazla hareket etmemi engelledi.

Hızını artırdı ve ben yine çığlıklara boğuluyordum, onları serbest bırakamıyordum ama buna ihtiyacım vardı çünkü patlayacakmışım gibi hissediyordum. Yani... kelimenin tam anlamıyla patlayacaktım.

Bu zevkle nasıl başa çıkmam gerekiyordu? Gücümün dalgalanmasını? Karnımdaki ateşle?

Parmaklarım masanın yeni bir parçasına girerken ayak parmaklarım kıvrıldı ve yaklaştığımı anladım. Tekrar.

Tanrı aşkına, konu seks olduğunda gerçekten de bir savaşçı değildim, orgazmlarımda hiç disiplinli değildim. Beklediğim patlama içime çarptığında görüşüm karardı. Ben durduramadan uzun miyavlama sesleri yükseldi ve sessiz olmalarına rağmen bu gemideki herkes harika işitiyordu.

Neyse ki, sikimde değildi.

Reece beni daha yükseğe kaldırdı, ben orgazmımın sonunu yaşarken içime tam boy soktu ve aramızdaki bu anlaşmanın Delfora'dan sonra bitmemesi için dua etmeye başladım. Çöl Toprakları'ndan ayrıldıktan sonra bundan vazgeçebilmemin imkânı yoktu. Reece birlikte olduğum tek erkekti ve kendimi aynı şekilde bir başkasına vermeyi düşünmek bile sahip olduğum tüm içgüdülere aykırıydı. Hayatıma devam etmeye hazır olmak için yine yüzyıllarca beklemem mi gerekecekti? Hiç devam edebilir miydim?

Öfke anında bile başka biriyle birlikte olmadığına göre, o da aynı şekilde hissediyordu.

Puslu endişeler içinde kaybolmadan önce Reece yavaşladı, vücudu artık itmek yerine yuvarlanıyordu ve bana nefesimi tutmam için bir an verdi. Çok iyi hissettirdi... inanılmaz... yıkıcı... kalp kırıcı.

Boşalırken inledi, yavaş ve derin itişler omurgamdan aşağı gerçek karıncalanmalar gönderdi. Sonra beni çevirdi, bacaklarım beline dolanana kadar beni yukarı kaldırırken gözlerimiz buluştu. Ellerini kıçıma koyarak bizi duvara doğru götürdü.

İlk seks turumuz sırasında gemi nispeten dengeliydi, ancak kumdaki büyük bir dalgalanma neredeyse devrilmemize neden olduğu için şansımız tükendi. Reece tamamen kendi gücü ve kuvveti sayesinde ayakta kaldı ve orgazm olmasına rağmen sikini her zamanki gibi sertleştirerek bir kez daha içime soktu.

"Artık ağır düşünceler yok," diye mırıldandı kulağımın dibinde, etrafımda dolaşan karanlığı hissederek.

Ben cevap veremeden dudakları dudaklarıma kondu ve o öpücükte onun gücünü ve kuvvetini tadarak ağzına doğru inlemeye başladım. Dudaklarımız bir daha hiç ayrılmadı, içime girip çıktığı süre boyunca, ben zaman ve mekân duygusunu tamamen yitirene kadar.

Tekrar boşaldığımda, gözlerim kapalıydı, Reece çığlıklarımı ağzıyla emdi, ikimiz için de salıvermeleri sürüklerken inlemeleri benimkilere katıldı. Ona doğru yığıldığımda, beni uyuduğu üst güverteye taşımadan önce enerjisini bizi temizlemek için kullandı. Bu gece, tüm hayaletleriyle birlikte bu lanet dünyaya geldiğimden beri belki de ilk kez gerçekten dinlenecek ve yalnız kalmayacaktım. Bunun sadece Reece'in yanında hissettiğim türden bir huzuru deneyimlemek için sahip olduğum son şans olmaması için dua ettim.

Başka ne olursa olsun, bu Delfora'da ölemezdi.

I Muhafızların topraklarına hiç ayak basmamıştım. Delfora ve Rohami'ye yakındı, bu yüzden yanından geçip gitmiştim ama ilk kez onların topraklarına giriyordum.

zengin, gece yarısı kumları.

Gemimiz rıhtıma girdiğinde, kalaslardan inip karaya ayak basan ilk kişilerden biri bendim. Zaman tükeniyordu ve kutsal toprakların çağrısını görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Göğsümün içinde uğulduyor, kuyumu dolduran bağlar ve güçle yarışıyordu. Darin ve diğerleriyle buluşacağımız köye yaklaştığımda, bir enerji dalgası beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyordu. Reece beni yere düşmeden bir an önce yakaladı.

"Ben de hissediyorum," diye mırıldandı beni yukarı çekerken. "Ama ben Delfora'nın çağrısına alışkınım. Gücünü ayarlamam gerekiyor."

Çölün gücünün altını sarsan huzursuzluk girdaplarıyla başa çıkabileceğimden emin olmak için birkaç blok atmam sadece birkaç saniye sürdü.

"Mesele sadece Delfora değil," dedi Shadow, Mera yanında olduğu halde arkamızdan yaklaşarak. "Tsuma'nın gönderdiği büyü yaklaşmakta olan güç ayıyla çarpışıyor. Güç kabarması bir yıkım yoluna giriyor."

Delfora'daki koğuşları yok edene ve yaratıcısına tanrıları yükseltmek için pompalanmış bir güç verene kadar durmayacaktı. Her şey tek bir gerçeğe dayanıyordu: Zamanımız tükeniyordu.

"Nöbetçilerle konuşacağım," dedi Reece hızla, parmakları tenimde gezinirken -tabii ki kasıtlı olarak- beni serbest bıraktı. "Prensleri için daha kesin bir varış zamanı biliyor olabilirler."

Hiç kimse benimkini tutarken bakışlarının yoğunluğunu ya da başparmağının yanağımdaki fırçasını kaçıramazdı. Ama hiçbirisi gözünü kırpmadı ya da herhangi bir şaşkınlık göstermedi. Muhtemelen dün gece teknede onlara sunduğumuz seks şovu sayesinde - ne kadar sessiz olmaya çalışsak da, duymaları olağanüstü ötesiydi.

Harika ve sadık arkadaşlarınız olduğunu böyle anlıyorsunuz. Reece ve benim, en azından bu aşamada, dalga geçmek için fazla değişken olduğumuzu anlıyorlardı, bu yüzden bizi takip ediyorlardı. İlişkiyi tartışmaya hazır olduğumuzda onlar da söze giriyorlardı.

Reece oradan ayrıldı ve bir saldırıya dayanabilecek kadar güçlü bir kombinasyonla kum ve camdan yapılmış siyah-bronz kapılara doğru yürüdü. Bunun ötesinde, toprakla aynı koyu tonlarda ama uğursuzluk hissi vermeyen bir şehir vardı. Belki gücün ışıltısından ya da evlerinin hafifçe kıvrılan tasarımından kaynaklanıyordu ama Muhafızların toprakları oldukça ev gibiydi.

Reece bir eliyle devasa çift kapıya bastırınca kapılar hafifçe açıldı ve siyah tunikler giymiş dört erkek dışarı çıktı. Dost oldukları anlaşılana kadar dikkatim dağılmadı, sonra gruba geri dönebildim. Tam bunu yaparken, başka bir enerji dalgası toprağa çarptı. Bu sefer engelliyordum, bu yüzden beni sadece bir inç salladı, ama Mera neredeyse dengesini tamamen kaybediyordu. Gölge onu zamanında yakaladı elbette, bu yüzden sadece biraz şok olmuş ve nefessiz kalmıştı.

"Umarım Darin sözünün eri bir Desertlandian'dır," diye soludu ve başını salladı. "Bu dünya ekseninden kaymadan önce hepinizin yakıt ikmali yapması ve Delfora'ya gitmesi gerekiyor."

"Gitme vakti geldi Günışığı," dedi Shadow, onu daha sıkı bir şekilde kendine çekerek. "Tehlikeler görmezden gelinemeyecek kadar güçleniyor."

Hiç şüphesiz tartışmak için ağzını açtı ama bu sefer ben hırçın canavarı destekliyordum. "O haklı, Meers."

Başını bana doğru çevirdi ve eşinin kucağında güvende olmasına rağmen yıkılmış görünüyordu. "Geçen aydan bu yana tehlikeler arttı, değil mi?"

Buna sadece dürüstçe cevap verebilirdim. "Bunu enerjimin derinliklerinde hissediyorum ve bu uyarı atışları sadece başlangıç."

"Neden bunu enerjinizde hissediyorsunuz?" Len, Galleli ve Alistair çemberimize yaklaşırken Mera sordu. Lucien kapıda Reece'e katılmaya gidiyordu. "Yani, fiziksel sarsıntıdan öte, enerjinle Delfora arasında gerçekten bağlantılı bir ritim hissediyorsun... Ama sen Desertlandlı değilsin."

"Bu dünyayla çok fazla geçmişim var," diye hatırlattım ona. "Atalarımın kemikleri burada gömülü. Kanım buraya döküldü. Ruhumu bu kumlara akıttım ve belki de tüm bunlar sayesinde Çöl Toprakları ile aramda asla kopmayacak bir bağ olduğunu düşünüyorum..."

Kumlarda botların çıkardığı ağır gıcırtilarla daldım. Reece ve Lucien'in nöbetçilerle işi bitmişti. İlk başta konuşmayı duymadığını düşündüm ama sonra, "Angel'ın bir bağ hissetmesinin nedeni aramızda bir bağ olması," dedi.

Sanki ebedi bir bağdan değil de lanet olası hava durumundan bahsediyormuş gibi, bu oldukça sıradan ifade karşısında herkes sustu. Sözlerine şöyle devam etti: "Gençliğimizde onu sahiplendim. Özümüzü ve enerjimizi birleştirdik ve yakın bağlarımla

Delfora'ya kadar uzanıyorsa, bunun eşime kadar uzanması şaşırtıcı değil."

Az önce... *Derinlerin gerçek şeytanlarında ne var?*

Ağzımı açtım, içimdeki duygular o kadar hızlı dökülüyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Sadece "Dostum?" diyebildim.

Harika, Melalekin. Sen lanet bir kelime ustasıydın.

Reece'in gülümsemesi ukalacaydı. "Başımdan beri biliyordun, Lale. Birkaç yüzyıl boyunca yolumuzu kaybetmiş olabiliriz ama bizim için tek bir gelecek vardı."

İşini bitirdiğinde, kumlara yapışmış, adeta nutku tutulmuş tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Diğerleri bize sarılmak için öne doğru koşarken bir tezahürat kopardılar. Burada kimsenin söylediklerine şaşırmadığı açıktı ama ben sanki göğsüme vurmuş ve havamı söndürmüş gibi hissediyordum.

Reece yakınımdaydı, iri vücudu kokularımız birbirine karışana kadar benimkinin etrafını sarıyordu. Ve garip bir şekilde... bu beni sakinleştirdi. "İstediğin kadar savaş Lale," diye mırıldandı. "Gerçeği biliyoruz."

Bir an için pelteye döndüm, kafam o kadar bulanıktı ki dört yüz farklı hareket kullanarak bir saniyede öldürebileceğimi unutmuştum. Görünüşe göre, savaşçı ruhumu orgazm ve biraz çöl cazibesi için satmıştım. Yani, inanılmaz orgazmlar, ama yine de...

Nefeslerimi dengelemeye zorlayarak başımı salladım - Reece ve benim bu "eş" iddiası için çok fazla geçmişimiz vardı. Zamana ve iyileşmeye ihtiyacımız vardı ve buradaki görevimiz tamamlanana kadar bunu elde edemezdik. "Şimdi yapılması gerekenlere odaklanalım," dedim nefes nefese kalmadığım için şükrederek. "Delfora'da hepimiz öleceksek eşler hakkında endişelenmenin bir anlamı yok."

Lakabımın *Günüşiği olmamasının* çok iyi bir nedeni vardı. "Nöbetçiler ne dedi?" Reece'e doğrudan sordum. "Malzemelerimiz hazır mı; artık gidebilir miyiz?"

Reece'in sırtışı yerini karanlık bir kaş çatmaya bıraktı. "Darin, bu işe birlikte yaklaşabilmemiz için onları beklememiz yönündeki talebinde ısrarlı. Bize dinlenmemiz ve temizlenmemiz için odalar teklif ettiler ve bir ziyafet hazırlıyorlar."

"Bunun için zamanımız yok!" İncelemek istemediğim bir şekilde tedirgin olarak tersledim.

Enerji Delfora'ya ulaşmadı, dedi Galleli, rıhtımın ve derinlikleri oluşturan girdaplı kumların kenarında dururken. Tsuma ya da yoldaşları da öyle. Son ana kadar saklı kalacaklar. Kanatlarını açarak ufka doğru baktı. Zamanımız var ve yakıt ikmali yapmalıyız. Bunun hazırlıksız olduğumuz bir savaş olduğunu hissediyorum ve eğer kaybedersek, dünyalar için her şey bitmiş olacak.

Grubumuza bir tedirginlik dalgası yayıldı, Reece ve benimle eğlenen yüzlerin yerini asık suratlar aldı. Hepimiz onun uyarılarını ciddiye almayı öğrenmiştik ve bunu göz önünde bulundurarak, kendimizi dünyalar için bir savaşın içinde bulmadan önce enerjilerimizi yeniden doldurmak için yeterli zamanımız olduğuna güvenebilirdim. İşin iyi tarafı, ekibimizden bazılarının güç depolarını yenilemek için bu birkaç saate ihtiyacı vardı; gemiyi kontrol eden ve aylardır hareket etmemizi sağlayan Reece, plazması azalan Lucien, liforina dolu bir küvete girmesi gereken Alistair ve bu bölgeden kütüphaneye zorlu bir yolculuk yapıp geri dönmek üzere olan Shadow gibi.

Mera da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. "Beni şimdi al Shadow," dedi aceleyle, kollarında dönerek ona baktı. "Böylece savaşa girmeden önce yenilenmek için vaktin olur."

Endişesini hafifletmek istedim, çünkü stres bebek için iyi değildi, hemen "Birlikte güçlüyüz. Ne olursa olsun, kimseyi geride bırakmayacağız." Ben devam ederken ağlamaklı gözleri benimkilerle buluştu. "Bu zor bir savaş olabilir ama inanıyorum ki bizden daha güçlü savaşçılar yoktur.

burada duranlardan daha fazla. Sen eve dönene kadar kaleyi koru ve biz dönene kadar o bebeğe göz kulak ol."

Sol eli Shadows'un göğsünden düştü ve karnına bastırdı, ikimiz de bir acı hissettik. Bu hataya lanet ettim; güç sahibi çocuklar söz konusuysa, kaderi kıskırtmak diye bir şey yoktu. Mera bir anda toparlandı ama gözlerinin derinliklerinde o rahatsızlık parıltısı kaldı. "İyi olacağım," dedi, yüzümün her yerinde yazılı olduğuna şüphe olmayan endişeyi elinin tersiyle iterek. Shadow'unkini de, çünkü o da o bıçaklanma hissini hissetmiş olmalı. "Hepiniz kendinize iyi bakın ve bunu atlatın çünkü herhangi biriniz ölürse, sizi geri getireceğim ve bana kendinizi sevdiren sonra beni terk ettiğiniz için sizi tekrar öldüreceğim."

Sessizlik, Len'den bir kahkaha yükselene kadar sürdü ve bu bir şekilde bizi sıkı sıkıya tutan gerginliği kırdı. Diğerleri öne çıkıp Mera'ya sarıldılar... Gölge isteksizce onun vücudundan bir adım uzakta durmasına izin verdikten sonra. Adamlar çok uzun süre dayanırlarsa hırılıyordu ve sadece Reece onu kumlardan kaldırıp etrafında döndürerek öfkesini riske attı.

Güldü ve sonra öksürdü. "Yeter! Bu kadar yeter. Bu bebek dönme oyununu sevmiyor."

Sinirli olduğu her halinden belli olan Shadow, her zamankinden daha yüksek sesle gürledi, alevleri çöl tanrısına çarptı, o da sadece güldü ve onları ölümcül silahlar değil de sinir bozucu sineklermiş gibi sildi.

"Arkadaşını eve götür," dedi Reece. "Üssün güvenliğini sağladıktan ve Gaster, Inky ve Midnight'ı sorumlu bıraktıktan sonra tekrar burada görüşürüz."

Gölge'nin ateşi bir anda yatıştı ve ikili el ele tutuştu.

"Awww, Gölge ve İkinci Gölge." Mera iç çekti. "Bu gerçek bir kankalık."

Gölge'nin bakışları buzdan toprakları bile eritebilirdi. "Bu kelimeyi kelime dağarcığından çıkarmaktan zevk alacağım dostum," diye gürledi.

Bir varlığın olabileceği kadar endişeden uzak görünüyordu. "Sözler, sözler."

Shadow bir adım öne çıktı, belli ki onu kucağına almak niyetindeydi ama henüz vedalaşma şansım olmamıştı, bu yüzden ondan önce aralarına daldım. Önce kollarımı ona doladım, elimden geldiğince sıkı tuttum, Mera'nın güç, şımarıklık ve ateş gibi kokusunu içime çektim.

"Seni seviyorum," diyerek omzuma sarıldı. "Sonsuza dek en iyi arkadaş ve kardeş gibi. İkiz ruhlar, unutma. Yap. Ölmeyin. Ölme."

Onu bir daha göremeyeceğime dair endişemin derinliğini örtmek için güldüm. "Nexus beni tekrar geri getirecektir."

Bana ters ters bakmak için geri çekildi. "Bunun olacağından emin değiliz. Belki bir dahaki sefere ruhun o kadar yorgun olacak ki dinlenmeyi seçeceksin. Bu yüzden, bunu aklından çıkarma, önceki uyarımı unutma. Hayatta kalman ve şen şakrak grubumun geri kalanını da hayatta tutman gerekiyor."

Ben cevap veremeden döndü ve Mera bakışlarını hepimizin üzerine dikti. "Birlikte çalışın. Aklınızı kullanın. Bu düşmanı hafife almayın ve aptalca risklere girmeyin. Dünyaları tekrar kurtarıyor olabilirsiniz ama yarın kazanamayacağmışsınız gibi görünüyorsa, o zaman oradan çıkın. Yeniden toparlanabilir ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönebiliriz. Ama hepiniz ölürseniz, yeniden toparlanamayız."

"Söz veriyoruz," dedi Lucien, plazma ihtiyacı daha da artarken dişlerini göstererek. "Kendine iyi bak, *ma petite*."

Mera sertçe yutkundu ama ilk kez ona bağırmadı. flörtöz tavırları için. Bunun yerine hepimize bakıyor, yüzlerimizi ezberliyor gibiydi. Ben de aynısını ona yaptım, kızıl buklelerden oluşan vahşi kütlesini, günlerdir yıpranmamış saçlarını ve siyah bir elbise giymiş ve ayakkabısız halini inceledim. Vahşi ve güçlü görünüyordu, ailesini korumaya hazırdı ve ben her tanrıya her duayı gönderdim - Tanrı hariç

Bunun birlikte geçireceğimiz son an olmadığını.

Beklemekten yorulan Shadow sonunda kollarını ona doladı ve göğsüne yaslanması için onu kucakladı. Hiçbirimiz bağka bir Şey söyleyemeden döndü ve rıhtıma ve gemiye doğru geri yürüdü. Kara kumlardan ne kadar uzakta olursa, bir kapı açmak için o kadar az enerji gerekecekti.

Tam geniğ omuzları gemide kaybolmak üzereyken Mera bağını omzunun yanından çıkarıp veda etti, ikisi de gözden kaybolurken sesi soluğu kesildi. Ardından göğsümde acıyla dolu bir sarsıntı daha oldu. Ama bu sefer dünyaya gelmeye hazırlanan bir bebeğin acısı değildi. Bu kalp ağrısıydı.

Len kolunu omuzlarıma dolayarak, "Onu tekrar göreceğiz," dedi. "Odağının bölünmesine izin verme."

Haklıydı ve bunu aklımda tutarak kendimi toparladım, savağ öncesi normal hazırlık zihniyetime girdim. Tam kendi bağıma ayakta durmam gerektiği için Len'in elinden kurtulmak üzereydim ki Reece'in sert bir drtmesiyle sarsıldım.

"ok yaklağtın, Fae," diye homurdandı.

İkili birbirlerine hararetli bir Şekilde baktı ama Len zorlamadı. Çöl tanrısının benim onun eği olduğumu açıklamasından sonra bunu yapmazdı. Aralarına bakarak, kısa bir süre kafalarını birbirine çarpmayı dğndm, ama bunun yerine onları sert bir bakığla hizaladım ve n kapılara doğru devam ettim.

Reece Şu anda bazı iddialarda bulunuyordu ama bunun nedenini ya da ne anlama geldiğini anlamaya zaman yoktu. Odağımı bozan her Şeyi bir kenara itmek zorundaydım.

Şimdilik amacım gemideki uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak, biriktirdiğimiz tohumlarla yakıt ikmali yapmak ve hayatım için savağmaya hazırlanmaktı. Hepimizin hayatı için.

Ne de olsa tutmam gereken bir Mera sözüm vardı.

Guardianlar "sessizlik en iyisidir" duruşlarıyla tanınırlardı. Tek bir kelime bile konuşmadan bizi sürüye katmaları hiç de şaşırtıcı değildi.

kısa süreli kalışımız için hazırlanmış odalar. Bu beni birkaç acil soru sormaktan alıkoymadı. "Ne zamandan beri bu güç dalgalanmalarından etkileniyorsunuz?" Siyah cüppeli, kel bir erkeğe sordum.

"Bir süredir karışıklıklar var, ama sadece küçük çaplı," dedi. "Delfora'ya yaklaşan dalgayı şimdi hissediyoruz. Koğuşları ve güvenlikleri kırmak için yeterli güce sahip."

"Tsuma ya da diğerlerinin Delfora'ya gittiğine dair herhangi bir işaret gördünüz mü?"

Başını salladı ve görünüşe göre alacağım tek cevap buydu, aceleyle uzaklaşırken.

"Başka güvenlik katmanları da olmalı," dedi Alistair, sesi kısıktı. Derisi hiç görmediğim kadar kuruydu, bir kısmı soluk, mavi-yeşil tabakalar halinde dökülüyordu. "Ölüler vadisinin ötesinde."

Reece başını salladı. "Var ama güç ayıyla ve tüm hanedanlardan toplanan bu enerjiyle onları atlabilecekler. Bu güç ayı o kadar nadir ki, sonuncusunu ailemden duymamış olsaydım, bunun mümkün olduğuna inanmazdım."

Bu bana, varlığının sebebinin o ay olup olmadığını ona sormam gerektiğini hatırlattı. Yine de başka bir zaman.

"Yarın yeni ayla birlikte yükselecek mi?" Len sordu. "Altıncı gün, değil mi?"

"Yeni ay değil," dedi Reece kısaca. "Eğer geçmiş hikâyeler doğruysa, ikizin oluşması biraz zaman alacak. Benim tahminim, orta ve yarım ay arasında bir yarı oluşacağı ve ardından binlerce yıldır görülmemiş bir gücün topraklarımızın üzerinden akıp gideceği yönünde."

Yarın zamanlamamızın çok hassas olması gerekecekti. Ve tek bir şansımız olacaktı.

"Tsuma'yı ancak Delfora'ya ulaştığında yenebileceğimiz akla yatkın," dedim, gerçekleri aklımdan geçirme ihtiyacı duyarak. "O noktaya kadar saklanacaktır. Kutsal topraklara ulaşmak ile eylemlerini durdurmak arasında ince bir çizgi olacak. Çok geç kalırsak ve tanrılar ayaklanırsa ne olur?"

Genel olarak *dünyanın sonunun geleceğini* biliyordum ama bu sefer daha küçük detaylar istiyordum.

Reece'in ifadesi daha da karardı. "Eğer elimizdeki diğer bilgiler doğruysa, Ölüm'ün yükselmesini engelleyen güç tanrıların ta kendisidir, yani eğer kadimler yeniden bilinçlenmenin yolunu bulurlarsa, o zaman onları son bariyeri aşmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmayacaktır."

"Neden yapsınlar ki?" Alistair ortaya konmuş küçük bir sürahi suyu kapıp başından aşağı dökerek sordu. Yüzünde beliren rahatlama, onun sağlığı konusundaki gizli stresimi daha da artırdı.

"Çünkü Ölüm yaşam özünün nihai boşluğudur," dedi Reece kısaca, "ve tanrılar tüm güçlerini çok hızlı bir şekilde geri kazanmak için onun enerjisini kullanabileceklerdir."

"O kadar ileri gitmelerine izin veremeyiz," diye ısırdım. "Ne pahasına olursa olsun Ölüm'ün yükselmesini engellemeliyiz."

Bedeli ne olursa olsun. Hiçbir eskinin kolaylıkla ağzından düşürmediği sözler, ancak kritik bir durumdaydık. Bu

yok olma seviyesindeki bir olayın eşiğindeydik ve elimizden geleni yapmalıydık. Geri çekilmenin zamanı değildi.

"Angel haklı," dedi Reece, hâlâ alışık olmadığım bir şekilde beni destekleyerek. "Ama şimdilik Muhafızların misafirperverliğinin tadını çıkaralım. Yeni ayda şarj olup tüm güçlerimizle içeri girmeye karar verdik, bu yüzden bundan yararlanın. Banyo odalarını kullanmanız gerektiğini söylediğimde bana güvenin."

Kimse bu konuda yorum yapamadan elini omuzlarıma doladı ve beni sağ tarafındaki sert kaslara doğru çekti. "Yakında akşam yemeği için burada buluşacağız."

Tek bir ifade bile değişmedi, arkadaşlarımız hala ilişki durumumuzdaki bu büyük değişikliğe verdiğimiz tepkileri takip ediyorlardı. Reece ve ben en uzaktaki odalardan birine geri döndük, küçük bir odaydı, sadece bir yatak ve bir banyo odasına giriş olduğunu umduğum bir şey içeriyordu. Ağır kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Reece hiç vakit kaybetmeden giysilerimi yırttı -bu sefer onları gerçekten parçalamadan. Bu savaşa gerçekten çıplak girmek istemediğim için faydalıydı.

Onu hissetmeye ve tadına bakmaya ihtiyaç duyarak ben de aynısını yaptım, o da benim kadar çıplak olana kadar vücudundaki her şeyi çıkardım. Bizi geriye doğru götürürken, sıcak taş zemin ayaklarımı okşarken çaresizlik öpüşmelerimizi renklendirdi. Gözlerimi, bu banyo odasının bir yağmur tasarımına sahip olduğunu görecektik kadar uzun süre açmayı başardım; ılık su tavandan yere doğru akıyor ve ısıtılmış taşların içinde kayboluyordu. Tasarımdan anlaşıldığı kadarıyla can suyu sürekli dönerek taş ve kumlardan süzöldükten sonra tavana geri dönüyordu. Bunun için hangi büyüü kullandıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çayırda bir büyüye ihtiyacım vardı.

Reece dilini dudaklarımda gezdirdi ve özellikle öpüşmelerimiz yeniden hızlanıp yoğunlaştığında duşa olan tüm odağımı kaybettim. Ben farkına bile varmadan

Su, öl yaşamı bedenlerimizi ıslatıyor, bizi temizliyor ve iyileştiriyordu. Reece'in alçak sesle inlemesi bana onun da en az benim kadar sudan zevk aldığını hatırlattı. Benim gibi onun ırkından olanların da böyle hissetmesi tuhaftı ama yine de buradaydık. İkimiz de "kurallara" göre yaşamıyorduk, bu yüzden iki ırkımızı uzun zaman önce birbirimize bağlamıştık.

Reece'in elleri yanlarımda gezindi ve ben de ellerimi karnına kazınmış kelimelere bastırdım. Kadim dil kaybolmuştu ama o bunu çözmüştü. "Bu ne anlama geliyor?" Gerçekleri paylaşmak için aramızda yeterince barış olup olmadığını merak ederek fısıldadım.

Gözleri gözlerimi o kadar uzun süre tuttu ki, uzanıp başparmağını alt dudağıma götürdüğünde yanıyordum. "Eğer hayatta kalırsak sana söylerim," diye mırıldandı. "Buna bu savaşı atlatmak için teşvik diyebilirsiniz."

Normalde böyle bir şey beni öfkelenendirirdi ama nedense bunu dört gözle beklemek istedim. Hepimiz için bir gelecek olduğundan emin olana kadar gelecek düşünceleri radarımda olmayabilirdi ama bu küçük teşvik... Bununla yaşayabilirdim. Ve o zamana kadar, şu anda yapmamız gereken bazı şeyler vardı.

Bacaklarımı bükerek kendimi Reece'e doğru fırlattım ve beni kolaylıkla yakaladı, bacaklarım belini sararken ellerim kıcıımın altından kayıyordu. Ön sevişme için çok ileri gitmiştim, bu yüzden vücudumu kaldırdım ve sert uzunluğuna doğru kaymak için kendimi açtım. Kalın kafası içime girip beni sonuna kadar gerdike siki yanıyordu ve bu zevk-acı vuruşunu arzulamaya başlamıştım. Tüm sinir uçlarıımın bu şekilde uyarılmasını.

Vücudum gevşedikçe nefesim hızlandı, her adımda daha derine kayarak daha da ıslandı. Reece sabrı tükendiğinde inledi ve kıcıımdaki tutuşunu sıkılaştırdığında, o etkileyici siki son santimlerini içeri sokmak için beni yeterince kaldırdı. Haykırdım, başım geriye düştü, böylece şelale damlacıkları yüzümü okşadı.

"Üzgünüm Lale," diye gürledi, "bu gece senin için yavaş olamayacağım."

Gülmek isterdim ama beni tekrar kaldırıp bir kez daha içime sokmasına vakit kalmamıştı. "Hiç yavaşladın mı?" Boğuldum.

Reece'in kıkırdaması gırtlaktan geliyordu, ardından hızı arttıkça bir inleme daha geldi. Daha yeni başlamıştık ve şimdiden acımasız itişler beni mahvediyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, bedenlerimizin her sert vuruşunu arzuluyordum. Gözlerimi açtığımda, orgazmın kıyısında sallanırken, Reece'in beni izlediğini, zevkimin işaretlerini emdiğini bulmaktı. Onun tamamen benim varlığıma odaklanması hayal ettiğimden çok daha fazla tahrik ediciydi.

Tam orgazmım patlamak üzereyken hızını yavaşlattı. "Sınırlarını zorlamaya hazır mısınız?" diye mırıldandı, ağzı aynı nefeste benimkinin üzerindeydi.

Aklım hemen hayranı olduğu belli olan göt oyununa gitti ve tam da bu düşünceyle orgazmım patladı, haykırırken zevk omurgamı yaylandırdı. Sonunda bu lanet varoluş düzlemine geri döndüğümde, Reece'i eğlenmiş, inleyen kahkahalar atarken buldum. "Sanırım cevabımı aldım," dedi en mükemmel gülümsemesiyle.

Boyu bedenimi tamamen terk edene kadar beni yavaşça üzerinden kaldırdı. "Ne istiyorsun Lale?" diye sordu, mavi bakışları görüş alanımı dolduruyordu.

Bu sefer hiç tereddüt etmedim, ihtiyacım tüm sinirlerimi altüst etti. Az önce yaşadığım orgazma rağmen, daha işim bitmemişti. "Becer beni, Reece. Mağarada başladığın işi bitir."

Gözleri karardı. "Seni nerede becermemi istiyorsun?"

Bu piç bu oyunu seviyordu. "Kukumun içinde," diye mırıldandım, sırtışıma zorlayarak.

İkimiz de başka bir cevap peşinde olduğunu biliyorduk ama hey, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Bütün gün amını sikebilirim Angel," diye geveledi, ağzını suyun yüzeyinde gezdirirken dudakları boğazımın kenarına bastırıyordu. "Ama hepsi bu mu?"

İçimden yine bir inilti çıktı. "Hayır," dedim düşünmeye fırsat bulamadan. "Daha fazlasını istiyorum."

"Neyin daha fazlası?" Bir öpücük daha, bu sefer ağzımın köşesine yakın bir yerden ve vücudum istemsizce ona doğru sarsıldı, içimdeki yoğun ihtiyaçtan kurtulmaya ihtiyacım vardı. Beni çıldırtıyordu. Bir noktada ilk kimin kırılacağını görmek için beklerdim, ama şimdi, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini daha boşa harcamayacaktım.

"Beni götünden sık Reece." Bunu fısıldamadım, isteklerimden utanmadım. "Ama yaratıcımızın aşkına, beni rahatlat." Küçük değildi ve vücudum ne olursa olsun iyileşecek olsa da, bunun mağarada olduğu kadar iyi hissettirmesini gerçekten istiyordum.

Göğsü gümbürdedi ve enerjisinin yükseldiğini hissettim. Daha tek kelime etmeden beni ters çevirdi, kumları sürüklenerek beni taşların birkaç metre üzerinde dört ayak üzerinde kucakladı. Kamburlaşarak kendimi yukarı çektim ve onun sıcaklığıyla temas ettiğimde nefes nefese bir iç geçirdim.

Reece hiç vakit kaybetmeden sikinin kalın başını amıma soktu ve bu harika bir his olsa da, bu yeni deneyime hazırdım. "Reece," diye inledim. "Anatomi dersine ihtiyacın var mı?"

Ağır bir el kıcıma indi, sesi bu banyo odasında yüksekti ve kesinlikle acıdan olmayan küçük bir inilti çıkardım. "Sabırlı ol Melalekin," diye mırıldandı. "Seni rahatlatmamı istedin."

Kahretsin, bunu ben istemiştim. Nefes almakta zorlandığımı ve beni kıvranan bir karmaşaya dönüştüren itişlerine zamanında inleyebildiğim için benden daha fazla kelime yoktu. Ben haykırdıkça, parmağıyla aramızda biriken sıvıyı kaydırды ve sonra parmağını kıcıma doğru kaydırarak sıkı kasların içine soktu. Birkaç dakika boyunca

Aynı anda hem kıcıma hem de amıma giriyordu ve binlerce yıl sonra beni dışarı çıkaracak asıl olayın bu olup olmadığını merak ediyordum.

Çifte penetrasyonla ölüm. Mera'nın gitmek istediği yol buydu ve şimdi nihayet anlamıştım.

Ellerim kumlara gömülürken yıldızlar gözlerimin önünde dönüyor, çaresizce tutunacak bir şey arıyordum. Tam tekrar patlamak üzereyken, Reece parmaklarını ve sikini vücudumdan çekti ve vajinam şikayet etse bile, geri kalanım sonunda kıcıma odaklanmasının hissiyle paramparça olmak üzereydi.

İçime yavaşça girdi ve aslında bir sonraki nefesimde boğuldum. Kaslarım gergindi, daha önce hiç böyle gerilmemiştim ve yanarken, bir zevk sızısı çok rahatsız edici olmasını engelledi.

"Lanet olsun, Lale," diye inledi Reece, sesi gergin çıkıyordu. "Hiç hayal etmemiştim..."

Evet, aynı. Hemen hemen aynı.

Yarısına kadar içimde olduğunu hissettiğimde, dudaklarını omurgama bastırmak için eğildi ve eli yavaş itişleriyle aynı anda klitorisimi okşadı. Başlangıçtaki hafif rahatsız edici his, içimde yeni zevk girdapları başladığında kayboldu ve şimdiden bunun daha derin ve daha yoğun bir birikim olduğunu söyleyebilirim.

"Benim," diye tekrar gürledi Reece, sesi normal halinden çok daha az benziyordu. Çöl tanrısı kontrolünü kaybetmişti ve bu kelimeyi daha önce bir erkekten duymak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Çok sahiplenici, otoriter ve hak iddia ediciydi ve Reece bunu normal bir konuşma sırasında söyleseydi, büyük olasılıkla onu bıçaklardım. Ama ikimiz için de bir ilk olan bu anda, doğru hissettirdi.

Özüm Nexus'ta yeniden doğmuştu ama enerjimin ikili doğası şu anda beni tanımlayan kısım değildi. Beni tanımlayan, duvarlarımı yıkan ve beni tamamen yeni bir varlık olarak yeniden inşa eden Tanrı Reece'di.

Bu noktada Reece'in hızı arttı ve ben de onun girebildiği kadar derine girmesini istedim. Onun tüm uzunluğunu sığdırmamın bir yolu yoktu, ama kışım bunu beklediğimden çok daha iyi idare ediyordu. Lanet olası altın yıldız.

Yine de çabuk iyileştiğim için şanslıydım, yoksa yarın savaşa giremezdim.

Topallıyor olurdum.

Nefeslerim hızlı ve sık bir şekilde dışarı fırladı ve beni nefesimi tutamayacağım kadar zorladı. Merkezimdeki enerji topu şiştikçe bacaklarım titremeye başladı... "Boşalacağım," dedim aceleyle, tam da tüm vücudum alev almışken ve Reece'in ismini çığlık çığlığa haykırırken, onun sert uzunluğuna karşı eğilip kıvrılırken.

Reece arkamdan alçak bir gümbürtü çıkardı ve kumların onun zevkine tepki verdiğini duyabildiğime yemin edebilirim, birkaç kez daha iterken bizi kaplamak için kalktı, serbest bırakılmasının sıcaklığı benimkiyle yanıyordu. Vücudum hâlâ yoğunluğun etkisiyle sarsılıyordu ve Reece'in sınırlarımı zorlamaya karar verdiğini bildiğim her lanet varlığa şükreliyordum.

Bu sonsuza dek sürse de, bir sonraki ay sona erse de, hiçbir parçam onunla geçirdiğim bu zamandan pişmanlık duyamazdı.

BDarin ve diğerkleriyle buluşmak için ayrılmamız gerektiğinde, doymanın ötesindeydim. Ayrıca mutluydum da. En azından bir an için, ta ki gerçeklik beni çağırıp

savaşçı moduna geri dönüyoruz.

Banyo alanında dururken, sihirle temizlenmiş kıyafetlerimi giymiş, gemiden çağırdığım bronz zırhı ve silahları kuşanmıştım. Reece saçlarımı örüşümü ve omurgamda bir kabzaya yerleştirdiğim uzun kılıçlara uyacak şekilde ayarlayışımı izledi.

Bu ay birden fazla silah taşımaya karar vermiştim çünkü köşede hangi saldırının beklediğini asla bilemezsiniz. Bu kılıç, vücudumun her iki yanında kılıflı kavisli bıçaklarımla birlikte bana rahatlık hissi veriyordu.

Uzun kollu siyah gömleği, siyah kargo pantolonu ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç zırh plakası içinde iri ve güçlü görünerek ayağa kalktı ve yumuşak bir sesle "Şimdi gitmemiz gerekiyor," dedi. Silah kullanmıyordu, çünkü kumları bu rolü üstlenmek için her zaman hazırды. Benim enerjim de aynısını yapabilirdi ama çoğunlukla eski kafalıydım ve gerçek çeliğin çarpışmasını tercih ederdim.

"Hadi yapalım," diye mırıldandım.

Odadan çıktığımızda diğerleri bizi bekliyordu, her biri kendi savaş kıyafetlerini giymişti. Çoğu Reece gibi siyah giymişti, tabii ki Len hariç, o da paltosunu her ayırdığında görülebilen bir sürü mücevher noktalı gümüş parlatıyordu.

Daha önce karşılaşmadığımız bir Muhafız bizi bulduğumuz bölgeden ana caddelere ve tahminimce bu köyün merkezi olan büyük kubbeli bir binaya götürdü. Dışarıdaki karanlık ay bize pek bir şey göstermiyordu ama içeri girdiğimizde, birkaç çöl ışığından daha fazlası, mekanın merkezine hakim olan bir ziyafet masasını vurguluyordu.

Rehberimiz yere yakın ve etrafı minderlerle çevrili masaya doğru ilerlememizi işaret etti. Oturur oturmaz yanımızdan ayrıldı; Reece bir yanımıza, Lucien diğer yanımıza oturdu. Len, Alistair ve Galleli karşımızda oturuyordu. Bir dakika içinde bir düzine kadar Muhafız aceleyle içeri girerek etrafımızdaki koltuklara oturdu.

En son Darin gelmişti, teni ay gibi parlıyordu ve onu son gördüğümünden çok daha esmerdi. "Hoş geldiniz," dedi kollarını iki yana açarak ve o mükemmel dişlerini göstererek. "Bizi beklediğiniz için teşekkür ederim. Yeni ayda tekrar yola çıkmadan önce herkesi tazelemek için enerji yiyecekleri ayarladım." O masanın başına oturduğunda, Darin bize odaklanmaya devam ederken, gemilerinde bulunan diğer Muhafızlar arasında sohbet başladı. "Hatta aylardır demlenmekte olan çöl çiçeği iksirim bile var."

Reece'in gücü aramızdaki bağla birlikte arttı ve bahse girerim *pek de hoş olmayan bir şey* söylemek için ağzını açtığı anda uzanıp masanın altından elini kavradım. Gözleri benimkilerle çakıştı ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. Enerjimizi Darin'le savaşıarak harcamamıza da gerek yoktu.

Uzun bir iç çekişle prence geri döndü. "Teşekkür ederim. Misafirperverliğiniz için minnettarız."

Bu sefer neredeyse ciddi gibiydi.

"Çöl çiçeği iksiri nedir?" Lucien, Darin'i görmek için öne doğru eğilerek sordu.

Prens gülümsedi. "Dünyamızın sadece iki bölgesinde yetişen nadir bir çiçekten elde ediliyor."

"Dur tahmin edeyim," dedim yumuşak bir kahkahayla, "bir kısmı Muhafızların ülkesi."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Mükemmel tahmin. Ama evet, burada ve Delfora'da yetişiyor. Enerjiyi üç kat artırabilir ve yarın savaşa girmeden önce hepimize avantaj sağlayabilir."

Reece, "İnsanlar üzerinde alkolle aynı etkiye sahip olabilir," diye uyardı. "Neyse ki, daha olumsuz etkiler yeni aya kadar sistemimizden çıkacak ve geriye sadece ekstra enerji kalacak. O yüzden şimdilik dikkatli olun."

Darin onu omzundan alkışladı ama çöl tanrısının kendisine doğru attığı bakış karşısında elini hızla geri çekti. "Reece haklı. Eğer etkilerini uyuyarak atlatırsan, yeni ayda kesinlikle buna değecek."

Elimi aşağı uzatıp bıçaklarımın üzerinde gezdirdim ve metalin dokunuşuyla sakinleştim. Yaklaşan savaş hepimizi germiştii ama strateji tartışmak varken zaman kaybetmemeliydik. "Yeni ayın ilk saatlerinde yola çıkmalıyız," dedim, "eğer Delfora'ya aynı anda ya da umarım Tsuma ve diğerlerinden biraz önce ulaşma şansımız olsun istiyorsak."

"Biz güçlü ayı yendiğimiz sürece," dedi Reece, "onların hiçbir avantajı olmayacak."

Sadece varış zamanını tahmin edebildiğimiz bir ay

Planlayabileceğimiz çok şey var, dedi Galleli. Darin ve diğerleri sıçradı ama onun iletişim biçimine karşı tek kelime etmediler. *Bu noktada elimizden gelenin en iyisini yapmalı ve kumların kaderlerinde ne varsa oraya düşmesine izin vermeliyiz.*

"Her zamanki gibi şifreli ve biraz da ürkütücü," Lucien bir homurtu ile söyledi.

Yemekler gelmeye başladı ve herkes yakıt ikmaline odaklandığı için masadaki sohbetler daha neşeli konulara kaydı. Kum nehirlerindeki yolculuğumuzun sonuna kadar hepimiz karneyle beslenmiştik, bu yüzden enerji depolayan bu taze yiyecek dizisi çok hoş karşılandı.

"Senin için yüksek kaliteli plazma bile getirttik," dedi Darin Lucien'e. "Takas etmek birkaç gün sürdü ve Valdor'da elde ettikleriniz kadar iyi olmayacak ama bu savaşta size yetecektir."

Lucien birkaç dakika önce önüne konmuş olan cam bardağı kaldırdı ve bir yudum aldığı anda yüzü rahatladı. "Bu mükemmel. Gemide içtiklerimizle aynı." Rengi daha şimdiden altın rengine dönmüştü, hücreleri yenilenmeye devam etmek için ihtiyaç duyduğu yeni toplanmış enerjiyi emerken cildi parlıyordu. Alistair de aynıydı, görünüşe göre su Burada, onun Bukleler Hayır daha uzun donuk ve Topal, tek bir pul bile olmadan. Durmak bize biraz zaman kaybettirebilirdi, ama sonuçta bu savaşa En güçlüsü.

Deneyimlerimden bildiğim bir avantaj, ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Önümdeki meyvelere odaklanarak, artık fiziksel beslenmeye ihtiyaç duyan midemdeki ağrıyı dindirmek için tabağımı doldurdum. Galleli'nin tekneden getirdiği fae tohumlarını da açtık ve içindekileri denemek isteyenlerle paylaştık. Kabuğu kırdım ve küçük, kahverengi bir tohum çıkardım. Kokladığımda hafif bir çikolata kokusu olduğunu fark ettim. Mera en sevdiği yiyeceğin bir ağaçtan geldiğini söylemişti ve görünüşe göre bu tohum da ona çok benziyordu.

Yalnızca bu ağacın kökeni Faerie'deydi ve neredeyse çöl çiçeği kadar nadirdi. Prensler, Darin'in iksiri bizimle paylaşması kadar, neredeyse paha biçilmez olan bu tohumları depomuza dahil ederek görevimize desteklerini göstermişlerdi. Herkes bu savaşı kazanmak için varını yoğunu ortaya koyuyordu.

"Tohumlar ve iksirin birlikte tuhaf bir etkisi olacak mı?" Neredeyse hiç tadı olmayan ama merkezime yerleşene kadar göğsümden aşağı yanan bir yol bırakan tohumu yutarken sordum. Derimin altında karıncalanmalar başladı, güç ve özgürlük hissiyle doluğumda kanım kısa sürede vızıldadı.

"Birlikte birbirlerini yükseltecekler ve güç artışlarının hem negatif hem de pozitif semptomlarını şişirecekler," dedi Reece, dudakları seğirerek. "Bu gece buralarda işler çığırından çıkabilir."

Zaten bunu hissederek normalden daha yüksek sesle güldüm, yarın başarılı olacağımız anlamına geliyorsa bu vızıltıyı hissetmekten mutluydum.

Gerçek bir şansımız vardı ve hayatta hiçbir şeyin garantisi olmasa bile, bu sefer bu topraklarda hiçbir kemiğin kalmayacağına kararlıydım.

DReece ve Darin arasında var olmaya devam eden gerginliğe rağmen, yemeğin geri kalanı nispeten sakın geçti, yedik, içtik, ve yeni ay için stratejilere odaklandık. Karnımız doyduğunda ve yarının getireceklerine hazır olduğumuzda, hissettiğim gerçek sükûnete hayret ettim. Bu alışılmadık bir durum değildi; savaş yaklaştığında ve daha fazla planlama ya da eğitim yapılamadığında sık sık huzur hissederdim. Öyle ya da böyle, her şey yakında bitecekti.

Herkes yemeğini bitirdiğinde iksir geldi, küçük bardaklar sütlü maddeyle doluydu. Reece kendi bardağını kaldırırken "Yavaş için," diye uyardı bizi. "Güçlü varlıkları kış üstü düşürdüğü biliniyor." Sırtarak bir yudumda geri fırlattı. Kibirli piç.

Burnuma götürmeden önce bulanık, pembe sıvıya baktım ve muhtemelen bu çok daha nadir bitkinin melez bir versiyonu olan mor çöl çiçeklerinin daha güçlü bir versiyonu gibi koktuğunu gördüm.

Derin bir nefes alarak sıvıyı bir dikişte geri attım ve boğazımdan aşağıya, merkezime doğru yanan tatlı ateşin tohumla birleşmesi karşısında nefesim kesildi.

Reece yanımda kısık bir kahkaha attı. "Bir şeyi kanıtlamak için söylediklerimin tersini yapmak zorunda değilsin. Söz veriyorum,

Benim sözüme güvenirseniz kötü bir şey olmaz."

İlk başta cevap veremedim, vücudumda genişleyen ve nefesimi kesen ısıyla uğraşmakla meşguldüm. Sonunda tüm bu enerji yerleşti ve Honor Meadows'tan beri tuttuğum güç kuyusuna katıldı.

Tekrar konuşabildiğimde ona "Tek seferde vurdun," diye hatırlattım. "Asla körü körüne bir başkasının emirlerini yerine getirmediğimden bahsetmiyorum bile. Beni bundan daha iyi tanırsın." Başım dönerken kollarımı kavuşturdum. "Emir almak benim doğamda yok, tıpkı gerçek bir eşe sahip olmanın seninkinde olmadığı gibi."

Lanet olsun. Görünüşe göre güç öğeleri dilimi gevşetmeye başlamıştı bile. Reece kollarını iki yana açarak minderine yaslanırken eğleniyor gibi görünüyordu, bu da onu daha da iri gösteriyordu. İksirin onu etkilediğine dair dışa vuran tek işaret yanaklarındaki hafif pembelikti, bu da onu daha yakışıklı yapıyordu. "Görünüşe göre benim küçük Lale'min bana söyleyecek bir şeyi var." Güldü. "Bariyerlerini indirdiğin şu andan daha iyi bir zaman olamazdı."

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Ben de karşılık verdim.

Evet, bu güç öğelerinin enerjiyi artırdığı açık olsa da, kesinlikle hızlı geri dönüşlere yardımcı olmadılar.

"Bu kısa konuşmada aktarabileceğimden çok daha fazlası," dedi ayılarak. "Ama şimdi ne yeri ne de zamanı. Önce savaşımızdan sağ çıkmalıyız."

Bir anda ayağa kalktım, içimdeki yanma hem hızıma hem de çevikliğime yardımcı oluyordu. "Burada işimiz biter bitmez eski Reece'e dönmeyeceğine nasıl güvenebilirim ki? Lanet olası yüzyıllar boyunca beni görmezden gelen ve benden nefret eden."

Sikeyim. Ağzım kontrolden çıkmıştı ve mantıksız davrandığımı bilsem bile kendimi durduramıyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. O cevap vermeden önce döndüm ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Tabii ki, kaçma arayışım sırasında, aptalca bir şekilde salondaki diğer tüm aptalları hesaba katmadım.

masa tohumlardan ve iksirden içmişti ve bazılarının toleransı benden bile azdı.

Len, kollarını bana dolamadan ve beni çıkıştan uzağa sürüklemekten hemen önce enerjisini hissettiğim için şanslıyım. "Gitmeme izin vermezsen seni bıçaklarım," diye bağırdım ve kınındaki kılıcıma uzandım.

"Gel ve benimle dans et," dedi, ağır silahlı olduğum ve aklımın başımda olmadığı konusunda bir an bile endişelenmeden.

Beni bir kez daha birkaç Muhafızın dans etmekte olduğu açık bir alana doğru sürüklemeye başladığında kafam daha da bulanıklaştı. "Lanet olası aklını mı kaçırdın sen?" Yüksek sesle söyledim. "Lanet olası müzik falan yok."

Birisi bu gözlemimi duymuş olmalı çünkü bir sonraki nefesimde alçak, sabit bir davul sesi havayı doldurdu. Len ve benim etrafımız kısa süre içinde gülen, şakalaşan, zil zurna sarhoş Muhafızlarla çevrildi. Galleli bile çok güzel esmer bir Muhafızla yan yana sallanmaya başladı. Neredeyse onun kadar uzun boyluydu, açık kahverengi teni ve belirgin altın rengi gözleri vardı.

"Buradaki herkes Galleli'nin iksir sayesinde konuşmaya karar vermemesini umsa iyi olur," dedim karmakarışık bir sesle.

"Rahatla, Melek yüzlü tatlım," diye mırıldandı Len. "Çok gerginsin ve savaştan önceki gece bu endişelerinden kurtulmak en iyisi."

Beni daha yakına çekip bir kolunu etrafıma sararken elimi tutuşu sıkılaştı. Aynı anda arkamızdan derin, alçak bir gümbürtü duyuldu. Bu sese eşlik eden sesi, kokuyu ve enerjiyi tanıdığımdan, dönüp Reece'i orada, gözleri gece yarısıyla dolu bir şekilde dururken gördüğümde şaşırmadım.

Len umursamaz görünerek elini gevşetmedi ve Reece'in bir sonraki hırlaması daha da derindi... daha hayvani. Yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşabildiğinden bile emin değildim. Ben bir hamle yapamadan Reece bir kum telaşının içinde kayboldu ve sonra hem Len hem de çöl tanrısı gittiler. Başka kimse onları takip etmedi.

İkisi de aralarındaki sorunları sonsuza dek çözecekti. Len kara kara düşünen arkadaşıyla ortalığı karıştırmakla ünlüydü ama Reece'in de bir yere kadar zorlanabileceği belliydi.

Gece boyunca dans ve dramayla işimin bittiğine karar vererek bir kez daha çadırdan çıkmak üzereydim ki güçlü bir enerji kalkanlarıma çarptı. Gölge kapıda belirdi, kızgın ve dövüşe hazır görünüyordu. Derisini alevler kaplamıştı ve onu, hamile eşini başka bir dünyada bırakıp dans partisine benzeyen bir yere girdikten sonra, yarınki savaşın tehlikelerini ciddiye almadığımız için kızgın olduğunu hissedecek kadar iyi tanıyordum.

Gölge kızdığında, varlıklar ölürdü.

Reece olmadan, daha fazla yaklaşıp onun gazabını riske atacak çok az kişi vardı, bu yüzden takım için bir tane aldım ve yarı tökezleyerek durduğu yere doğru ilerledim. "Gölge," dedim onu öfkesinden kurtarmak umuduyla. "Yarınki savaşa hazırlanırken hepimizin aldığı fae tohumlarının ve çöl iksirinin etkisi altındalar. Bu maddeler enerjimizi artırmaya yardımcı olacak ama kısa süreli sarhoş edici etkileri de var."

Bakışlarını yavaşça indirerek gözlerimle buluştu ve kırmızı ve altın rengi derinliklerinde alevlerin yandığını görmek beni hiç şaşırtmadı.

"Sen de biraz almalısın," dedim ona itiraz etme fırsatı vermeden. "Mera'yı Delfora'ya bu kadar yaklaştırmak kaybettiklerini geri kazan."

Karşılığında Reece'inkine ürkütücü derecede benzeyen alçak bir gümbürtü duydum. Gölge normalde az konuşan bir varlıktı ve eşi olmadan yürüyen bir ölümdü - yarın yükselmesini engellemeye çalıştığımız Ölüm'e çok benziyordu, sadece biraz daha insancıldı.

"Haydi," dedim, başımı sallayarak onu takip etmesini işaret ettim. "Burada seni bekleyen bir tane var."

Şaşırtıcı bir şekilde beni masaya kadar takip etti ve bir minder üzerine oturabilmek için boynunu kısalttı. Ona bir tohum uzattım.

ve sahiplenilmemiş bir içkiydi ve ikisini de sorgusuz sualsiz geri fırlattı. Shadow uzun zamandır buralardaydı ve bu eşyaların hiçbiri onun için yeni bir deneyim olmayacaktı. Aurasına yerleştiklerinde bile enerji seviyelerinde neredeyse hiç değişiklik olmadı.

"Mera nasıl?" diye sordum, hem bilmek hem de dikkatimi dağıtmak istiyordum. "Enerjisi sabit gibi ama ayrılırken biraz acı hissetti."

Gölge döndü ve bir iksir daha alıp aynı hızla geri fırlattı. "O iyi." Sesi boğuk bir törpüydü ama konuşması bile canavardan kurtulduğuna dair iyi bir işaretti. "Bebek yakın, ama zamanımız var. Günişığı daha çok dışlandığı için sinirli."

Bundan sonra sustu ve ben de konuşmadım, sadece oturmaktan ve etki altında aptalca bir şey yapmadan önce iksirin etkilerinin geçmesine izin vermekten memnun oldum. Mesela...

"Dans et benimle."

Darin önümde durmuş, elini uzatırken biraz gergin görünüyordu. Gölge yanımda bir gümbürtü kopardı ve en iyi arkadaşının bölgesi olarak gördüğü yere adım attığı için bu Desertlandian'a kızdığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Bu erkekleri çok uzun zamandır tanıyordum ve tahmin edilebilir değillerse hiçbir şey değillerdi.

"Onun bir eşi var," dedi, sesi biraz sıradan geliyordu ama onu daha iyi tanıyordum. "İlerleyin."

Darin, Gölge'nin gazabıyla karşılaşan her erkek gibi geri adım attı ama kuyruğunu kısıtırıp kaçmadığı için onu takdir ettim. "Sadece bir dans. Hiçbir şekilde romantik olmadığından emin olacağım," diye ağzından kaçırıldı. "Savaşımızdan önce eğleniyoruz ve Angel harika bir dansçı."

Dans etmeyi çok severdim. Bunu özlemiştim ve Reece aptallık yapmaya gittiğine göre neden ben de dans etmeyeyim ki? Darin artık skoru biliyordu, yani sorun yoktu. "Elbette," dedim, kötü bir karar vermenin tam ortasıydım.

"Neden olmasın. Şansımız varken yaşamalıyız."

Shadow iri ellerinden birini koluma indirdi, ben de onu hemen silkeledim. "Haddini aşma," diye tıslayarak onu uyardım. "Savaşa girmek istemiyoruz, Gölge."

Yüz ifadesi yumuşadı ve bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki beni durdurdu. "Mera seni bir kız kardeş gibi seviyor, bu da seni benim kız kardeşim yapıyor. Sana göz kulak oluyorum. Boğanın önünde kırmızı bayrak sallama; saldıracaktır."

Az önce söylediği her şeyin satır aralarını okudum, ama bu lanet bir danstı. Darin'le yatmayı planlamıyordum. Elbette iksirin etkisi altında olmayan bir yanımda kötü bir karar verdiğimi biliyordu ama kendimi durduramıyordum. Belki Reece'in benim üzerimdeki iddiasını test etmek istiyordum, belki de gerçekten dans etmek istiyordum. Her iki durumda da, seçimimi yapmıştım.

Darin elini sıkıca kavradı ve beni ayağa kaldırarak dans pistine götürdü. Neredeyse aynı anda daha hızlı bir ritim başladı ve bu şarkının herkesin geniş bir daire oluşturduğu, odanın etrafında yan adımlarla ve dönerek hareket ettiği bir şarkı olduğunu anladım. Romantik olmayan bir dans için Darin mükemmel bir numara seçmişti.

"Hadi yapalım şunu," dedim gülerek, pozisyonumuzu alırken bacaklarım neyse ki bulanık beynimden daha güçlüydü, birbirimize bakıyorduk ama dokunmuyorduk. Giriş başladı ve ben de kendimi kaptırdım, tıpkı Ostealon'daki dansta olduğu gibi adımlar aklıma geldi. Darin bana sadece birkaç kez dokunmak zorunda kaldı, biz dönüp dururken beni vücudunun etrafında hareket ettirdi. Zırhımın içinden tutuşunu bile hissetmiyordum ve bunu tercih ettiğimi fark ettim. Son bağımsızlık direnişime rağmen, vücudumda görmek istediğim tek eller Reece'in elleriydi.

Ritim yükseldikçe başımı arkaya attım, saç örgülerim uçtu. İçimden kahkahalar döküldü; iksir beni yeniden tamamen kontrolden çıkarmıştı. Bir bakıma, derimin altındaki vızıltı bana ilk kez kullandığım iksiri hatırlattı.

tek başına kanatlar, topraklar üzerinde süzölmek. Heyecan vericiydi. Bu duyguya yaklaşan diğerk tek olay Reece ile tanıştığım andı. O da benim enerjimi yükseltmişti ve öyle görünüyordu ki hep yükseltecekti.

Uçmanın aksine, onun üzerimdeki etkisine hiç alışamamıştım.

Ve başka bir erkekle dans ederek ne halt ediyordum?

Şimdiye kadar verdiğim tüm aptalca kararlar arasında bu en iyisiydi.

Üstte.

Tam kendimi kibarca affettirmek için başımı kaldırdığımda Darin beni kendisine doğru savurdu ve dudakları dudaklarıma çarpana kadar bu adım dışı hareket karşısında şaşkına döndüm. Öfkem geçmeden önce bir anlık bir şok yaşadım. Bir hırıltıyla ellerimi göğsüne vurdum, yana doğru adım attım ve ayağımı bileğinin arkasına dolayarak onu yere yuvarladım. "Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" Bağırışım, odaya sessizlik çöktüğünde kesildi, müzik yarıda kesildi.

Darin'e baktığımda ağır çekimde hareket ettiğini, kurtulmaya çalışırken kumun etrafını sardığını gördüm. İşte o zaman anladım... *Reece o öpücüğü yakalamıştı.*

Odanın içinde sinsice ilerlerken onu bir kalp atışında buldum ve işkence altında asla itiraf etmeyecek olsam da, kalbim ondan yayılan güç ve öfke karşısında hızla çarptı. Bu Desertlandlının yanında fiziksel güvenliğimden endişe etmedim ama kalbim... o başka bir meseleydi.

Reece'in kumları odadaki herkesi tutuyordu ama yaklaştıkça Darin'i serbest bıraktı. Prens ayağa fırladı ama Reece'in öfkesine karşı koyabilecek hiçbir şeyi yoktu. Üzerinde durduğumuz zemini sarsıyordu. Yalan yok, etkileyici bir gösteriydi ve bir an vajinamı içten içe yelpazeledim çünkü onun gücü karşısında duruma uygun olandan çok daha fazla heyecanlanmıştı.

"Reece, ben çoktan anlaştım-"

Sözlerimi duymazdan geldi, kum ve erkek Darin'e çarptı, o da bu saldırı altında ayakta kalabilmek için elinden geleni yaptı. Denedi ve başarısız oldu. Prens, çenesine aldığı büyük bir darbeye yere yığılmadan önce dizlerinin üzerine çöktü. Çöl tanrısı gücünü hiç kullanmadı, sadece kaba kuvvetini kullandı, çünkü diğerk ölistanlıyı çıplak elleriyle yok etmeye kararlı görünüyordu.

Darin neredeyse baygın haldeyken, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Aralarına atlayarak silahlarımı çekmedim ama bacağımı sert bir tekmeyle savurarak Reece'in tam yan tarafına vurdum. Belli ki onunla dövüşmemi beklemiyordu ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım, kendimi öne atarak vücudumu onun vücuduna doladım ve onu yere düşürdüm. Bu pozisyonda, Darin'i öldürmeyecek ve savaş için müttefiklerimizi elimizden almayacak kadar sakinleşene kadar onu tutabilirdim. Bu da muhtemelen iksirin ve tohumun etkisi geçene kadar olmayacaktı. Reece her zaman dengesizdi ama bu gece kesinlikle daha kötüydü.

Beni omzunun üzerinden atıp pozisyonlarımızı tersine çevirmek için hamle yaptı ama onun avantajlı uzun boyuna rağmen ben bu hamleyi çoktan tahmin etmiş ve yoldan ekilmiştim. İkimiz de bir kalp atışında ayağakalkmıştık ve başım dönerken lanet iksire lanet ettim. İksire ve Darin'e. Görünüşe göre Darin'in tek derdi eş bağlarına meydan okumaktı.

"Her şey kontrolüm altındaydı," dedim Reece'e. Dansın gerçekleşmesine izin verdiğim için bile suçluluk duyuyordum.

"Sana dokunmasına izin veriyorsun," diye gürledi Reece, bakışları hipnotize edici ve ateş doluydu. "Elleri... dudakları asla sana yakın olmamalı, Lale. Bunun için ölecek."

"Bu bir danstı," diye karşılık verdim çünkü elimde başka bir şey yoktu. "Sadece arkadaşlara özel bir numara demiştik. Neden kendini bu kadar kaptırdı hiçbir fikrim yok ama ben bunu çoktan halletmiştim."

Reece'in gözleri karardı ve bu, tahrik olduğu zamanlardaki gibi değildi. Bu kontrolden çıkmış, herkesin öleceği türden bir kararmaydı. Burada, kendi bölgesinde, Delfora'ya bu kadar yakinken, Reece hepimizden daha güçlüydü. Herkesin, hatta Gölge'nin bile onun kumlarına hapsolmuş halde kalması bu gerçeği açıkça ortaya koyuyordu.

"Bırak gitsinler," diye mırıldandım, yüzlerimiz birbirine yaklaşacak şekilde eğilerek. "Sana söz veriyorum Darin bir daha asla yanıma yaklaşmayacak. Bunun sadece bir dans olması gerekiyordu ama belli ki şansını zorlamak istemiş."

Kum etrafımıza yayıldı, diğer herkesin görüşünü engelledi, birlikte sıkışıp kalmamız için sıkıca bastırdı.

Reece bana doğru uzandı, ensemden tutarak beni kendine çekti, ağzı ağzımın üzerinde geziniyordu. "Bu asla gerçekleşemez," diye bağırdı, hiddetli ve öfkeliydi. "Hepsini yok edeceğim. Bu dudaklara dokunacak tek kişi benim." Beni sertçe öptü ve Darin'in aksine vücudum hemen karşılık verdi. Reece benim afrodisyagımdı. Aşıl topuğumdu.

Ona doğru eğildiğimde, kalçalarım onun sert ereksiyonuyla buluşmak için öne doğru esnedi, uyarılma kontrolü ele geçirdi. Reece öpüşmeyi kesmedi ama kumlarının önce silahlarımı sonra da zırhımı çıkardığını hissettim. Birkaç dakika içinde çırılçıplaktık ve Reece bizi yere yatırdığında -ben yine üstteydim- güreş tamamen zevkle ilgiliydi. Onun sert uzunluğunun üzerine çöktüm, tereddüt etmeden sıkı kaslarımı iterken ağladım. Hazır değildim ama ikimizin de umurunda değildi. Kabaca iterken tekrar haykırdım, vücudum her vuruşa karşı hareket ediyordu. "Sür beni, Lale," diye emretti, alçak, boğuk gümbürtü, zonklayan klitorisime yerleşmeden önce amıma sıcak bir ısı patlaması gönderdi.

"Bana emir veremezsin," diye nefes nefese yalan söyledim, o içime gömülmüş, bedenime sahip çıkarken bile.

Reece'in kahrkahası karanlık ve hırıltılıydı. "Sana eş dedim ve bunun ne anlama geldiğini pekiştirecek zamanımız olmasa da, işte temel bilgiler." Kokusu ve enerjisi etrafımı sarmış, sesi beni yoğun bakışlarına tutsak

ederken

sert bir fısıltıya indirdi. "Sen benimsin, Melalekin. Bugün ve tüm lanet günlerimiz için. Bu konuda bana karşı koyma çünkü Darin'i ve sana dokunan herkesi yok etmekte tereddüt etmeyeceğim. Zar zor dayanıyorum."

Yüzündeki gerçeği gördüm ve o zaman Darin'le dans etmemin nedeninin savaştan önceki son sarhoş gecemi yaşamak olmadığını kabul ettim. Gerçek şu ki, onun sözlerini tam olarak kabul edemeyecek kadar korkmuştum... onun benim üzerimdeki iddiasını. Her şeyin lafta kalmasından ve eninde sonunda tıpkı geçen sefer olduğu gibi beni yine terk edeceğinden korkuyordum.

"Bu sonsuza kadar mı?" Fısıldadım.

Reece uzanıp yanağıma kavradı ve yüzümü çok kıymetliymiş gibi tuttu. "Kumlar solana kadar."

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes alamıyordum ama o ebedi ifadeyle ruhum dinginleşti. Aramızdaki bağda ne kadar çatlak varsa sağlamlaştı - içimde hissedebildiğim fiziksel bir olay.

"Biz eşiz," diye fısıldadım ve sonra tekrar hareket ettim, kendimi onun üzerine derinlemesine batmaktan ve tekrar yükselmekten alıkoyamadım.

"Eşler, kaderdaşlar, sonsuza dek," diye cevap verdi, uzanıp başparmağını yanağıma sürttü, bir yandan da hareketlerimi o kadar güçlü itişlerle karşıladı ki zorlukla yerimde durabildim.

Bu ana ihtiyacımız vardı. Bu iddiaya. Buna bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı ve Reece'in kumlarında hala bir odayı rehin tuttuğunu düşünürsek, kaybedecek zaman yoktu.

Hızımı artırarak kalçalarımı daha sert ve daha hızlı yuvarladım ve klitorisim vücuduna sürtünürken, zevk patlamaları içime tekrar tekrar çarptı. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu ve başımı geriye atıp ona sürtünmeye başladım. Yoğunluk beni gerçekliğin kenarından döndürdüğünde haykırdım ve bu sefer, bir kez olsun, Reece arkamdaydı.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, beni yerimde tutarak güçlü bedeninin her zamankinden daha hızlı bir şekilde benimkine girmesini sağladı.

Adımı söylerken nefesi sertleşmişti, o da boşalırken siki içimde şişti, orgazmı atlatırken hareketleri yavaşladı. İksir ve fae tohumundan gelen enerjiye rağmen, sistemim sadece seksten değil, aynı zamanda gerçek bir bağın sağlamlaştırılmasından o kadar bunalmıştı ki kendimi göğsüne yığılmış buldum. Reece'in kolları beni sarıp sarmaladı ve bu tutuşta hafif bir çaresizlik hissettim. Anladığım bir çaresizlikti çünkü artık ona her zaman hayal ettiğim şekilde sahip olduğum için daha fazlası için açgözlüydüm.

Sonsuza kadar böyle kalamayacağımız gerçeği gerçek bir trajedi... Kumlarda mahsur kalanlar muhtemelen buna katılmazdı.

"Gitmemiz gerek," dedim sonunda. "Onları gücünle tutmanı hafife almayacaklardır."

Ağzından çıkan bir sonraki ses homurdanan bir şikâyet oldu ama vücudum isteksizce onun sert uzunluğunu bıraktıktan sonra bizi ayağa kaldırdı. Daha da büyük bir aletle taçlandırılmış büyük savaşçı vücuduna baktım.

Dünyaları kurtarmak dışında yaklaşan bir savaşta hayatta kalmak için bir teşvik varsa, o da en çılgın hayallerimin ötesinde bir zevkin beni beklediğini bilmektir.

Benim... gerçek dostumla. Lanet olsun.

Sistemime saldıran bunaltıcı duygular içinde kaybolmadan önce, Reece enerjisi bizi temizlerken ve kıyafetlerimizi toplarken dikkatimi dağıttı. İkimiz de tekrar giyindiğimizde, bir şansımı deneyip yanına gittim ve onu öpebilmek için kollarımı boynuna doladım. Teması başlatacak özgüvene hiç sahip olmamıştım çünkü yolumuzu hep o kontrol etmişti. Yüzyıllar önce yaptığım hata ona daha fazla güç vermişti ve bu hiç de dengeli olmamıştı.

Ama şimdi... şimdi dengeli hissediyorduk. İkimiz de acı çekmiştik ve ikimiz de kendimizi kanıtlamıştık.

Geleceğimiz nihayet parlaktı.

Tanrıları yükseltmeye çalışan şerefsizler dışında.

"İddiamı ilk ortaya attığımda kabul etmedin, değil mi?" Reece yüzümü görece kadar uzaklaşarak, "Ama şimdi kabul ediyorsun," dedi. "Ama şimdi kabul ediyorsun. Ne değişti?"

Kabaca yutkunarak bir elimi aramıza soktum ve göğsüne bastırdım. "Seni tekrar kaybetmekten o kadar korkuyordum ki," diye itiraf ettim, "bilinçaltımda bir parçam beni reddetmeden önce bağı reddetti. Sen olduğunu düşündüğümde bile bizi geride tutan bendim. Sıcak ve soğuk oynadığın için seni suçluyor, geçmişteki acılar için beni hâlâ yargıladığına inanıyordum. Şimdi anlıyorum ki, başından beri benmişim."

Gözlerinin derinliklerinde ağır duygular yanıyordu ve bir öpücük daha için daha yukarı bastırdığımda bu beni öldürdü. "Özür dilerim Reece," diye fısıldadım, "ama bil ki... Artık her şeyimle varım. Kumlar solana kadar."

Aramızda ateş yanıyordu ama bu bağı daha fazla mühürlenmesi için zaman yoktu. Odayı boşaltmalı ve işimize geri dönmeliydik. Bize mahremiyet sağlayan kırmızı bulut düştü, kumlar saçıldı ve onunla birlikte diğerleri de kafeslerinden kurtuldu. Onlar kapana kısılmışken seks yapmak için durduğumuz için bir yanımla suçluluk duydu ama bu kolayca görmezden gelebileceğim oldukça küçük bir parçaydı.

Bu kaynaşma anına ihtiyacımız vardı ve ne yazık ki diğer herkes bununla uğraşmak zorunda kaldı.

Aşağıya baktığımda Darin'in hâlâ baygın olduğunu ve yere yığıldığını fark ettim. Ama göğsü hareket ediyordu ve enerjisinin sabit tınısını hissedebiliyordum. O iyiydi. Çadır odasındaki diğer herkes gibi, birkaç bakış bize doğru yönelmiş olsa bile. Buna rağmen, odada sinsice dolaşan Shadow dışında kimse bize yaklaşmadı. Reece'in yanında durmak için geri çekildim, gerekirse savaşılmaya hazırdım. Gölge zaten gergindi ve başka birinin gücüne hapsolmaktan hiç hoşlanmazdı.

Solumdaki çöl tanrısından bir kıkırdama duydum ama kemerimdeki kavisli bıçaklarıma kolayca ulaşabilmek için kollarımı indirirken başka tarafa bakmadım.

Reece elimi tutmak için uzanırken, "Sakin ol, benim küçük savaşçım," diye mırıldandı.

Bond ya da değil, bu dövüşte beni yavaşlatırsa onu yumruklayacaktım.

Hâlâ beni tutan Reece en iyi arkadaşıyla yüzleşti. İkili göz göze gelmişti, devasa savaşçılar enerjileri ve aptalca geniş omuzlarıyla alanı dolduruyordu. İkisi de tek kelime etmedi, ancak bakışmaları bir gösterge ise, sessizce çok şey söyleniyordu.

Sonunda Gölge yüksek sesle konuştu. "Şimdi iyi miyiz?" diye sordu.

Bu nispeten saldırgan olmayan soru karşısında şaşırmışım ki Mera'nın bu canavarı biraz yumuşattığını hatırladım. Gerçek bir eş bağı iddiasının gücünü anlayan biri varsa o da Gölge'ydi.

"Biz iyiyiz," diye cevap verdi Reece, sesi aynı sakinlikteydi. "Darin," parmaklarını oynatmaya başlayan figüre karanlık bir bakış fırlattı, "Lale ile haddini aştı ve onu yüzyıllar önce sahiplendiğim için, hâlâ hayatta olduğu için kendini şanslı sayabilir."

Muhafızlardan birkaçı bu açıklamayı duydu ve Reece'e gönderdikleri bakışlar hızla kayboldu. Birinin iddia ettiği eşine dokunmak yasaktı ve genellikle ölümle sonuçlanan bir eylemdi. Şüphesiz bu odadaki herkes şu anda prenslerini savunmadıkları ve onunla aynı kaderi paylaşmadıkları için kendilerini şanslı sayıyorlardı.

Bu noktada Darin uyandı ve ayağa kalkmak için başını salladı. Reece'e odaklanmadan önce bir elini yüzünde gezdirdi. Yanaklarındaki kırmızı izler çoktan iyileşmeye başlamıştı ama bu kadar uzun sürmesi ne kadar sert darbe aldığını gösteriyordu.

Öne doğru bir adım attığında pişmanlık duyduğunu görmek beni şaşırttı. "Seni ve ailemi utandırdım," dedi yavaşça. "Arkadaşın bana Angel'ın iddia edildiğini söyledi ama ben bunun sadece beni tekrar alt etme çabası olduğunu düşündüm. I

Angel beni kış üstü gönderdiğinde niyetimin ne kadar yanlış olduğunu kısa sürede anladım."

Reece gürlediğinde diğer erkeğe zar zor baktı, "Seni parçalara ayırmadığım için şanslısın ama yaklaşan savaşta sana ihtiyaç var. Kendini kanıtlaman için bir şansın var ama bu sana son uyarım. Daha fazlasına müsamaha göstermeyeceğim."

"Ben de," diye ekledim sertçe, her ne kadar bu benim için yanlış parçalara sahip olduğum bir yarışma olsa da.

Darin dönüp odaya bakarken başını salladı. "Herkes biraz dinlensin," diye bağırdı. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

Başka bir şey söylemeden çadırdan çıktı ve tüm Muhafızları da onu takip etti.

Len, Lucien, Alistair ve Galleli durduğumuz yere doğru geldiler, hiçbiri Reece'in yaptıklarından bahsetme zahmetine bile girmediler. Bu altı arkadaşın bir özelliği varsa o da çok şey yaşamış olmaları ve birbirlerinin kusurlarını yargılamadan kabul etmeleriydi.

Herkesin imrenmesi gereken bir dostluktu bu. Ait olmak için can atacakları bir aile.

Kabul etmek istediğimden daha uzun yıllarımı almıştı ama artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu: Reece'i ve bunun gerektirdiği her şeyi istiyordum.

Eş. Aile.

Tüm güçlü varlıkların çektiği tehlike bile.

Reece arkadaşlarına "Biz de dinlenmeliyiz," dedi ve kimse itiraz etmedi. Çadırlara doğru ilerlerken, dostuma yakın durdum, yanına yerleştim, kolunu bana doladı. Aramızdaki bağın kabulü ve onarımı sırasında bu umutsuz dokunma ihtiyacı daha da artmıştı ve bundan şikâyet edecek değildim. Mera ve Shadow birleştiğinde her zaman görüldüğü kadar mükemmel hissettiriyordu.

Sıcaklık, güvenlik ve ev hissi.

Çadırlarımıza ulaştığımızda herkes dinlenmeye çekildi. Başlangıçtaki planım, Ostealon kumları ve pamolsa dallarından oluşan koyu sarı bir oluşum olan bir enerji yastığına doğru gitmekti

Kumların altında yatan güce daha yakın bir bağlantı sağlamak için tasarlanmıştı. Ben daha o yöne doğru iki adım atamadan Reece tutuşunu sıkılaştırdı ve beni ana odalardan geçirerek daha önce kullandığımız yatak odasına götürdü.

Bu karanlık ayda beni ikinci kez zırhımdan sıyırırken tek kelime etmedi ve ben de bu yeni yolu sorgulamadım ya da karşı koymadım. İkimiz de çıplak olduğumuzda beni yatağa sürükledi ve iri bedenini etrafıma sardı. Aramızdaki bağ yeniden, daha güçlü bir şekilde yerleşti; sessiz karanlıkta aramızda mırıldanan güçlerimizin somut bir bağıydı bu.

Eli yan tarafımda gezindi, çıplak tenimin üzerinde yavaşça kaydı ve bedenimin bu dokunuşa verdiği tepkiye rağmen, aynı zamanda rahatlatıcıydı. O gece beni bir kez daha sevdi ve sonrasında kendimi derin bir meditasyon durumuna dalarken buldum, bir yandan da bunun herhangi bir enerji yastığından çok daha güçlü olduğunu biliyordum.

Bir eş bağı, huzur ve iyileşmenin gerçek tanımıydı.

Nexus'a şükürler olsun ki bu anı kaçırmamıştım, çünkü hayallerimin doruk noktası nihayet gerçekleşmişti. Şimdi tek yapmamız gereken yarın hayatta kalmaktı.

A Ertesi gün gemiye bindiğimizde, yeni ay gökyüzüne yayılmaya başlamış, karanlığın içinden kızıl dallar saçıyordu. Elimi silahın tanıdık ağırlığıyla biraz rahatlamış hissederek onuncu kez kılıç salladı. Yanımızdaki rıhtımda, Darin ve muhafızları tamamen siyah zırhlar, botlar ve kalın ağızlı kavisli kılıçlar da dahil olmak üzere kendilerine ait birkaç silahla donatılmışlardı.

Reece ve diğerleri daha rahat giyinmişlerdi ve silahları sahip oldukları güçle sınırlıydı. Delfora'nın onların yeteneklerini etkileme ve kısıtlama becerisine rağmen, yine de hesaba katılması gereken bir güç olacaktı. Sonunda, dünyalar ile bu kadim tanrıların yükselişi arasında duran tek şey bizdik - biz ve kutsal topraklara taşıdığımız güç, çünkü o kumlara girdikten sonra dış dünyadan hiçbir şey bize doğru çekilemezdi. Sadece yeterli olduğumuzu ummak zorundaydık.

Reece, Shadow'un eşliğinde üst güverteye çıkar çıkmaz motorlar altımızda uğuldamaya başladı. Lucien ve Alistair bizi rıhtıma bağlayan güç kablolarını serbest bıraktı ve ardından kumların kabaran dalgalarına doğru yollandık.

"Dayanın," diye seslendi Reece, daha sığ olan Koruyucu akıntısından çıkarken sesi şiddetli rüzgârda neredeyse kayboluyordu. "Büyünün güçleri ve yaklaşan güç ayı üzerimizde."

Denge için kanatlarımı serbest bırakmayı düşünerek geminin küpeştesine doğru ilerledim. Yıllar içinde onları hem silah hem de ekstra uzuv olarak kullanmayı öğrenmiştim ama bu durumda rüzgâr muhtemelen onların uzunluğunu yakalayacaktı. Mücadele etmeye değmezdi.

Rıhtımdan ayrılıp derin kumlara girdiğimizde gemimiz hızlandı; Çöl Toprakları'nda burası okyanusun ortasında olmaya eşdeğerdi. Bu ay burası çok vahşiydi, öyle ki etrafımızda Darin'inki dışında ne başka bir gemi ne de bir yaratık görülebiliyordu.

Tsuma'dan hiçbir iz olmaması içime sinmemişti. Bir noktada neyle karşı karşıya olduğumuzu görebileceğimiz umudu, etrafta öfkeli siyah ve koyu sarı kumlardan başka bir şey olmasa bile manzaraya odaklanmamı sağladı.

Tedirginlik beklenmedik bir şekilde göğsümde sarsıldı... bağlarımda. Benden gelmemişti ve Mera'yı hızlıca kontrol ettiğimde ondan da kaynaklanmadığını gördüm. Yani geriye...

Bakışlarım üst güverteye fırladı ve yeni pekişmiş bağımızı araştırdığımda, huzursuzluğun Reece'den kaynaklandığını gördüm. Derinlerine indiğimde huzursuz gücün karanlık sivri ucu Delfora'ya çok benziyordu. Reece'in bu topraklarla olan bağlantısı burada olmamızın sebebiydi ve onu toprakların derinliklerine çağırıyordu.

Sanki enerjisini kurcaladığımı hissetmiş gibi Reece'in bakışları ufuktan ayrılıp benimkileri buldu. İlk başta hiçbir ifade takınmadı ama sonra yüzü yumuşadı. Elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım, aramızdaki bu yeni güçlenmiş bağlantıyı hissediyordum.

Bu bağ -bunu bastırdığım ve unuttuğum zamanlarda bile- ikimizin de başka bir sevgili ya da eş edinmeyi reddetmesinin sebebiydi.

Aramızda kalan tek şey öfke, utanç ve suçlamalarmış gibi hissettiğimizde bile geçmişimizi asla bırakamamamızın nedeni.

Ne kadar klişe olsa da, daha parlak bir gelecek için savaşmamızın nedeni buydu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve mutluluğum ruhumdaki her boş ve kırık yarığı doldurdukça büyümeye devam etti. Reece bir an için gözlerini kapattı, her yere yaydığım duyguları içine çekti ve gerçek bir ışığın tenimden patlamak üzere olduğunu hissettiğimde gücü serbest bıraktım. Sonunda, Honor Meadows'daki kutsamam sırasında aradığım huzuru bulmuştum.

Başından beri huzursuzluğumun, yeniden doğan özümün iki tarafının bağlantıya ihtiyaç duymasıyla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıktı. Reece ve aramızdaki yerine getirilmemiş bağla ilgiliydi.

Kendimi daha güçlü hissederek aşağıya baktığımda tenimin altın enerjisiyle parladığını gördüm, bu genellikle sadece toprağımın katmanlarıyla kendimi pompaladığımda olurdu. Ancak bu sefer, Reece'in gücü ve kendi gücümün birleşimiyle doluydum. Birlikte, Tsuma'nın karşısına çıktığına pişman olacağı güçteydik.

Muhafızlar ve Delfora arasındaki derinliğin ortasına ulaştığımızda, gemi her zamankinden daha fazla yükseliyordu. Arkamızda ve altımızda, önüne çıkan her şeyi yok etmek üzere olan bir çöl fırtınası şiddetleniyordu. Yine de şimdilik, bizi çok daha hızlı bir şekilde itmeye yardımcı oluyordu ve umarım, tam güç vurmadan önce karaya ulaşmak için yeterli zamanımız olur.

Parmaklıklardaki parmaklarımı esneterek, gerçek bir eş bağından, fae tohumundan ve tükettiğimiz iksirden gelen uğultulu enerjimi kontrol etmek için savaştım. Güç ayı yükseldiğinde, altın bir heykel gibi parlıyor olacaktım.

Delfora görüldüğünde Darin'in gemisi geriye düşmüştü ama hepimiz harika zaman geçirmiştik. Yeni ay üzerimizde parlıyordu, ısısı benim de enerjimi artırıyordu ama

Ayın gücü henüz gökyüzünü yarmamıştı. Tıpkı altımızdaki enerji gibi yükseliyordu. Bu noktada gücü göremiyordum ama yaklaşan patlamayı hissediyordum.

Gemi her zamankinden daha fazla yükseldiğinde, bakışlarım bu toprakların düzlüklerine indiğinde tutuşumu sıkılaştırdım, dalgayı atlattım. Kız kardeşimi kaybettiğim topraklara. Buraya ilk kez geri dönüyordum ve bu beni beklediğim kadar sert vurdu. Anılar... onların sinsî karanlık dalları beni sarmaya çalıştı... bana o kara kumlarda yatmanın ve onun cansız bedenine sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmak için. Ama bir kez olsun, beni ele geçiremeyecek kadar güçlüydüm.

Geçmiş, bu ay için orada kalmalıydı.

Kız kardeşimi hayata döndürmenin bir yolu yoktu ama daha fazla ölümü engelleyebilirdim.

Odaklanmak, o acının uçurumuna düşmemi engelleyen anahtardı. Aynı zamanda bu savaşı kazanmamın da anahtarıydı.

"Bu ön düzlüğün ötesine geçtin mi?" Len benden sadece birkaç adım ötede durarak sordu ama sözlerini zar zor duydum.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Uçakların ötesinde ölümler vadisi var. Etrafı kanyonlarla çevrili, dolayısıyla Delfora'nın içlerine doğru ilerlemenin tek yolu o vadi. Ama tabii ki ölümler topraklarını o kadar kolay teslim etmezler."

Tsuma'nın "hayaletleri" geçmek için bu büyüye ve ay gücüne ihtiyaç duymasının nedeni de buydu.

Bildiğim kadarıyla Reece'in ailesi dışında kimse vadiye adım atıp geri dönmemişti ve o zamanlar belirgin bir güç ayıyla bile, bana girişten birkaç metreden fazla uzaklaşmadıklarını söylemişti.

"Gerçek anlamda ölü, değil mi?" Len sesini yükselterek söyledi.

Başımı salladım. "Evet, yıllar boyunca kutsal topraklardaki savaşlarda ölen pek çok kişinin kemikleri. Yaşayanlar asla düzlükleri geçemese de, ölümler vadinin altına gömülüyor. Kumların derinliklerinde, Delfora'nın gücünü besliyorlar." Durakladım. "Burası kız kardeşimin yattığı yer."

Fae tekrar sessizliğe gömüldü ve gücümün patlamaları beni beslese bile, yaklaşan savaş gücümü bastırdı. Bunun bir an önce ve sonsuza dek bitmesini istiyordum.

W Sonunda Delfora'nın kenarına vardığımızda, yanaşmış iki gemi vardı, motorları çalışıyordu ve yolculuklarından dolayı hâlâ sıcaktı. Belki de

Tsuma ve diğerlerini geçerken gördük ama neyse ki onlardan çok geride değildik.

Rampadan aşağı, kara kumlara doğru inerken, altımızdaki dünyanın gürültüsünden konuşmamız neredeyse imkânsızdı. Botlarım Delfora'ya çarptığında, aşağıda bir elektrik akımı gibi hızla akan gücün vızıltısıyla bir adım sıçradım. Başka biri bana ulaşmaya fırsat bulamadan ben koşmaya başlamıştım bile. Büyü patlamak üzereydi ve eğer ölümler vadisine ulaşamazsak, tamamen yutulmadan önce oraya varamayacaktık.

Büyüyle savaşmak bizi zayıflatacak, Tsuma ve diğerlerine güç ayını kullanmaları için gereken zamanı verecekti ki... Hızla başımı kaldırdığımda nihayet kürede bir çatlağın görüldüğünü fark ettim. İşte bu, her şeyin aynı anda vurmaya hazırlandığı doruk noktasıydı.

Diğerleri de arkama takılmış, kara kumların üzerinde güçle ilerliyorlardı. Geriye dönüp baktığımda Darin ve yeni yanaşmış olan diğerlerinin kabaran enerjinin sadece birkaç adım önünde olduğunu gördüm. Her şey başa baş gidecekti.

Bu düşünceyle vadiye yöneldim ve gücümün yettiği kadar hızlı koştum.

Ayaklarımızın altında vızıltı ve uğultu artıyor, vadiye yaklaştıkça siyah kumlar havalanıp üzerimizi örtüyordu. Önümüzde iki sıkıştırılmış kum kayalığı yükseliyordu ve hedefimizi görmek beni daha da hızlandırdı. Sadece birkaç mil daha gidersek orada olacaktık.

İleride Tsuma ve en az iki düzine kadar diğerlerinin de girişe doğru koştuğunu gördüm. Güç fırtınası vurduğunda ve ay yarıldığında o vadide değilseniz, uçakları geçemeyeceğinizi hepimiz biliyorduk.

Arkama bir kez daha bakma riskini göze alarak neredeyse dengemi kaybediyor ve yüzüstü düşüyordum. Az önce geçtiğimiz kumlar derinliklerden Delfora'nın üzerine kalkmış ve devasa bir kum dalgası oluşturmuştu. Darin ve Muhafızları şiddetli fırtına hücresinin önünde güçlkle duruyorlardı ama henüz düşmemişlerdi.

"Yürü, Lale," diye bağırdı Reece, yanımdan geçerken bir kolunu bana doladı ve beni patika boyunca çekti. Diğer tarafımdaki Shadow da uzanıp beni kendine çekti, her ikisi de ayaklarım tekrar yere basana kadar beni tuttu ve yardım almadan hareket etti.

Delfora'ya tam zamanında varmıştık; o büyüklükte bir kum dalgası bizi ve gemilerimizi toz haline getirebilirdi. Eğer kığımızı kıpırdatmazsak bizi hâlâ ezebilirdi. Bazılarımız kendimizi toparlayabilirdi ama dünyaları kurtarmak için yeterli zamanımız olmayacaktı.

Reece tekrar "Güçlü ay," diye bağırdı ve bakışlarım kısa bir süreliğine havalandığında, kızıl ayın ortasından yarılıp eşit derecede güçlü iki küreye ayrıldığı anı yakaladım. Etrafımızdaki her şey titredi ve bu olay için yüzyıllardır bekleyen Tsuma nihayet önümüzdeki vadiye geçerek gözden kayboldu.

Vadiye yaklaştışımızda, iki devasa kayalık aydan gelen yoğun enerjinin bir kısmını engelledi. Vadiye girdişimizde, kadim gücün buz gibi bir şoku içime saplandı. Bu dokunuş bir uyardı ve normalde bu uyardı görmezden gelseydik, Delfora'ya geri atılırdık. Ama bu özel ayda, diğer güçler onu bastırdı ve geçmeyi başardık.

Gölge ve diğerleri vadide geri çekildiler, mücadele eden koğuşlardan daha fazla etkilenmişlerdi. Reece hiçbir şey hissetmedi, Delfora'yla olan bağlantısı ikimize de avantaj sağladı ve Tsuma'nın durdurulması gerektiğini bildişimiz için beklemeden ileri atıldık. Menkul kıymetler çoktan düşmeye başlamıştı ve o bir adım öndeydi. Zaman tükeniyordu.

Bu vadide ilerledikçe, yolumuz boyunca uzun yaylar halinde sadece kırmızı ışık şeritleri aydınlanana kadar üzerimizdeki karanlık arttı. Bu, aylardan gelen gücün daha az olduğu anlamına gelmiyordu ama etkinin bir kısmını engelliyordu.

Bir noktada arkamızdaki kumların uğultusu hafifledi ve Reece ile ben arkamıza dönüp baktışımızda dalganın ileri doğru kabarmasının durduğunu, kayalıklara takıldığını ve vadiye doğru bir damladan daha fazla ilerleyemediğini gördük. Neyse ki Darin ve Muhafızlar da dahil olmak üzere tüm müttefiklerimiz kurtulmuştu. Ve şimdi bir şansımız vardı.

Kanatlarımı açarak yüksekte uçmaya ve Tsuma ile diğerlerinin nereye gittiğini görmeye hazırlandım. Neyle karşı karşıya olduğumuza dair herhangi bir bilgi işimize yarayabilirdi ve kuşbakışı görmek bir avantajdı. Sertçe kanat çırdığımda ayaklarım kumlardan ayrıldı ama bir bariyere çarptığımda havada en fazla beş metre yükselebildim.

Vadinin güvenlik duvarları hâlâ benimle yukarıdan savaşacak kadar güçlüydü ve geriye geçmemiz gereken dar bir yol kalmıştı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yere indim ve burada kestirme bir yol olmayacağını anlayarak koşmaya devam ettim.

Daha hızlı hareket etmeye çalışırken, "Ona hiç yaklaşamıyoruz," diye küfrettim, ama çoktan sınırı aşmıştım.

"Büyünün gücüyle dolup taşıyor," diye ısırdı Reece, hızımıza rağmen sesi nefes nefese gibi çıkmıyordu. "Ona doğal olmayan yetenekler veriyor."

Buraya neden bu kadar çabuk gelebildiğini ve yolculuğu boyunca fark edilmeden kalabildiğini açıklıyordu. "Sorun değil, uzun süre kullanamayacak," dedim, bıçaklarımı avuçlayarak, karşımıza ne çıkarsa çıksın hazırdım.

Yol kıvrılmaya başladı, dolambaçlı ve gittikçe daralıyordu. Bu noktada tek sıra halinde ilerlemekten başka seçenek yoktu ve ben de Reece'i takip ettim, geniş omuzları bazı bölümlerde neredeyse kenarları sıyrırıyordu. Etrafından yakaladığım küçük bakışlarda vadinin sonuna yaklaştığımızdan emindim.

"İlerideki kumlarda bir şey var," diye seslendi Reece ve ne demek istediğini görmek için eğildim. Neredeyse patikada bir enkaz varmış g i b i görünüyordu...

Ancak çizmelerimin altındaki siyah kumlar çatırdadığında kumlardan yükselen şeyin ne olduğunu görebildim: kemikler. Bu toprakların derinliklerine gömülmesi, güvenliğini sağlaması ve buradaki gücü artırması gereken kemikler.

"Ayin devam ediyor," diye kızgın bir sesle konuştu Reece, "ve eğer acele etmezsek, başaracak ve kumlar hepimizi silip süpürecek."

Zaten süper hızlarda ilerliyorduk, ama daha hızlı gidecek gücü bulduk, daha fazla kemik yolu doldurdukça çıtırtilar daha yüksek sesle duyuluyordu. Ölülerin istirahat ettikleri yerden koparılıp saygısızlığa uğradıklarını bilmek beni kahrediyordu, özellikle de biri kız kardeşimse, ama şu anda bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer kışımızı kaldırmazsak, ebedi istirahatlerinde onlara katılmış olacaktık ve bu kabul edilemezdi.

Reece son bir köşeyi döndü ve patika dakikalar sonra ilk kez genişledi.

başka herhangi bir noktada olduğu gibi. Burası vadinin sonuydu, tanrıların dinlenme yerinden önceki kavşaktı. Soğuk, ısıricı enerjinin kaynağı.

Bu, kadimler ayaklanıp hepimizi yok etmeden önce Tsuma'yı durdurmak için son şansımızdı.

B Delfora'nın bu bölümünü ilk görenlerden biri olmak, tarih ve kitapları seven yanlarımı harekete geçirdi. Hayatım boyunca, her zaman bilgi edindim, kültürleri kucakladım ve savaşı inceledim. Savaş yerine, eski tanrıların dinlenme yerlerini çerçeveleyen, yayılan yazılarla dolu iki antik sütunu incelemek için burada olsaydım iyi olurdu. Belki hayatta kalırsak sonunda bu dünyayı, bu dili öğrenebilirdim. Ama o zamana kadar odak noktam, güç arzusunun sağduyularını yok etmesine izin verenler olmalıydı.

Tsuma ve davasına kattığı tüm Desertlandlılar.

Başlangıçta saydığımдан çok daha fazla sayıda kişi bize doğru dağıldı ve sadece Tsuma'yı yirmi metrelik iki sütunun arasında bıraktı. Artık yeterince yaklaştığımız, üzerlerindeki yazının tanıdık ama okunamaz olduğunu gördüm. Tanrıların dili ve Reece'in aylar önce bahsettiği kurallar.

Aynı yazı Reece'in karnında da vardı.

Burası aynı zamanda tanrıların yükselmesini engelleyen büyülerin oyulduğu yerdi ve Tsuma hepsini bozmak için mükemmel bir konumdaydı.

Tsuma'yı korumaya kararlı bir şekilde bize doğru koşan Desertlandianlarla savaşılmaya hazırlanırken yavaşladığımızda Reece, "Tüm hanedanlar," diye küfretti.

"Hainler," diye kükredi Darin yakınlarından, kumun her tonundaki tuniklerin yıkıldığını açıkça fark etmişti.

Konuşmak için bu kadar zamanımız vardı çünkü savaşmak üzereydik. Kanatlarım serbest kalırken kavisli bıçaklarımı kaldırdım. Güçlerini bana daha fazla ivme kazandırmak için kullandım. Yukarıdaki bariyer tarafından sıkıştırılmış olsam da ilk grubun üstünden uçarak ikinci grubun önünü kestim ve saflarını bozdum. Amacım, Tsuma dünyaları sikip atmadan önce bu grubun içinden geçip ona ulaşmaktı.

Bıçaklarımı sapladığım ilk Çöllandlı, Shale'den gelen soluk tenli bir kadındı, kahverengi tüniği düşük ışıktaki hafifçe parlıyordu. Kendimi onun gençlik enerjisini görmezden gelmeye zorlayarak - birkaç on yıldan fazla yaşamamıştı - saldırımı yumuşatmadım. Ardı ardına iki bıçak darbesi indirdiğimde, darbelerden sıyrılıp elini benimde gezdirmek için uzandığında şaşırdım. Koyu bir eflatuna bulanmış bir eldi bu, sanki boyaya ya da... kana batırılmış gibiydi. Bu, büyüü bozmak için kullandıkları ritüelin bir parçası mıydı? Ne tür bir silahtı ki bıçak yerine bunu seçmişlerdi?

Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeye ihtiyacım olduğundan, bir sonraki denemesinde kasıtlı olarak tenime dokunmasına izin verdim ve kaslarımın ve bağ dokumun derinliklerinde karanlık bir enerjinin yanması başladı. Bu şekilde hiç uygulanmamış olsa bile daha önce hissettiğim bir yanma.

Kan feda enerjisinin gücünü taşıyordu ve Tsuma'ya hızlı bir bakış atma riskini göze alarak, onun da kırmızı elleri olduğunu ve sütunlara yerleştirmek için kaldırdığını fark ettim. Sahip olduğum saniyelerle daha fazla araştırdığımda, önündeki kumlarda yatan, yarı örtülü ve hareketsiz bir bedene benzeyen bir şey gördüm. Kahretsin, şimdi başımız beladaydı.

Toplanan hanedan gücü ve aylar onları buraya getirmişti ama son adım her zaman olduğu gibi ölümdü. Bütün

İronik bir şekilde, Delfora'daki ölüm hayat getirdi.

Öfkem yükseldi ve derimin altındaki yanmayı görmezden gelerek bedenimi yana doğru savurdum ve elimden geldiğince büyük bir güç ve hızla kavisli bir bıçak saldı. Hiç tereddüt etmedi, sadık ve güçlüydü, birçok savaşta bana bağlanmıştı. Eğri bıçak ellerini keserken Shale dişisi çığlık attı, her iki uzvu da kumlara çarparak buruştu ve yandı.

"Ellerini çekin," diye bağırdım diğerlerine. "Eğer size dokunurlarsa, büyüleri sizi içten dışa yakar."

Enerjim hala yanığımı iyileştirmemişti ama yayılmasını ve muhtemelen diğer parçalarımı yok etmesini engelleyecek kadar güçlüydüm. Ailemden bazıları o kadar güçlü değildi ve bu tür bir karanlık enerji onları öldürebilirdi.

Özellikle de daha kuru havayla mücadele eden Alistair.

Aramızda onu kontrol edemeyeceğim kadar çok savaşçı vardı, bu yüzden ben diğerlerini ortadan kaldırmak için olabildiğince hızlı çalışırken onun güvende olmasını ummaktaydım.

Holinfra'dan bir erkekle karşılaştım; tuniğinin grisi bu ışıktaki yavandı ve yüzüyle mükemmel bir uyum içindeydi. Bana doğru atılırken hırladı, elleri öndeydi çünkü bu ay tercih ettikleri silah buydu. Ya da aylar mı demeliydim, çünkü ellerindeki güç muhtemelen yukarıdaki ikizler sayesindeydi.

Neredeyse benimle çarpışana kadar bekledim, yere düştüm ve avucunun altından kayarak arkasından çıktım. Orada başka bir Holinfra bekliyordu, yani iki tarafımdan da kuşatılmıştım ama endişelenmiyordum. Sırtı bana dönük olana tekme atarak kavisli bıçaklarımı kınlarına soktum ve kılıcımı kınından çıkardım. Kılıcın uzunluğu ellerinden uzak durmamı sağlayacak kadar uzanmamı sağladı ve ikinci Holinfra'nın sağ bileğini kestiğimde kaçmak için geri çekiliyordu.

Bir sırtışıla ivme kazanmak için döndüm ve kılıcı düz bir çizgide serbest bırakarak onun tabanının içine gönderdim.

Boğazını kesip kafasını kopardım. Bağırması daha dinmeden ilk Holinfra geri döndü ve ben de enerjimin bir kısmını kullanarak onu yere mıhladım, bir yandan da kılıcıma doğru elimi uzattım. Çağrım üzerine geri döndü ve kılıcı ilk Holinfra'nın göğsünün derinliklerine saplamak için mükemmel bir pozisyondaydım.

Bu Desertlandlı hainler güç doluydu, hızlı ve ölümcüldü ama savaş tecrübeleri yoktu, bu da onların çöküşü olacaktı.

Ayağa kalkıp bir sonraki dalgaya hazırlanırken, bir ısı ve kum dalgası bana çarptı ve Shadow ve Reece'in kalan hainleri parçaladığını görmek için baktım. Şimdiye kadar bir şekilde engellenmişlerdi, hepimiz bu kadar yakındayken güçlerinin tamamını kullanamıyorlardı ama şimdi ulaşmaya kararlıydılar... Gözlerim yollarını takip etti, Alistair'e doğru.

İçimdeki her şey durgunlaştı, dünya zaten geliştiğini görebildiğim olayların etrafında yavaşlıyor gibi görünüyordu. Alistair tüm bu görev başladığından beri en büyük endişemdi ve şu anda hayatı için savaşıyordu. Desertlandianlar onu vadinin kenarına yaslamıştı, o da su bıçaklarıyla onların ellerini kesiyordu. Kendini koruyordu ama kardeşlerini paniğe sürükleyen şeyin ne olduğunu görebiliyordum.

Teni beyaza yakındı ve pul puldu.

Sahip olduğu her şeyi vermişti ve kurban enerjisiyle dolup taşan düşmanlarına karşı zayıflıyordu. Sadece bir hata yeterdi.

Reece ve Shadow kaderin gelgitlerini hissettiler...

Koşuyor ve çılgılık atıyordum, bıçağım önüme çıkan her şeyi kesiyordu ama çok geç kalmış olacaktım. Alistair gemiye adımını attığı ilk andan itibaren bunu hissetmiştim. Ölümünün kaçınılmaz olduğunu ummuştum ama bir Rohami kolunun altına girip elini çıplak ve pul pul dökülen Karn derisine çarptığında, Alistair'in yolculuğunun burada sona erdiğini anladım.

Kılıcım Gölge'nin alevleri ve Reece'in kumları kadar hızlı salındı ama hepimiz çok geç kalmıştık. Ona doğru koşarken etrafımda kumlar uçuşuyordu, tek kurbanın arkadaşımız olmadığı açıktı, Darin'in Muhafızlarının çoğu da ölmüştü ama buna odaklanamazdım. Şimdi değil.

Alistair dizlerinin üzerine çöktü ve gözleri neredeyse kendisine doğru gelen Reece'le buluştuğunda, o lanet olası şaşkınlık ifadesiyle irileşti. Burada hayatta kalmak için gereken her şeye sahip olduğuna gerçekten inandığı açıktı.

Eğer kan ritüelleri doğrudan bu dünyanın ateşini çekmeseydi o da çekerdi.

Reece'in enerjisi Rohami'yi uçuruma savurarak vücudundaki her kemiği ezdi ama Alistair'i kurtarmak için artık çok geçti. Arkadaşım yere düşen kardeşini kucaklamak için aşağı indiğinde, etrafımı saran karanlığa karşı savaşırken göğsüm kabardı. Bu ölüm, daha önce engelleyebildiğim anıların öne çıkmasına ve sistemimi alt etmesine neden oldu. Leka'yı tekrar yaşadım, karanlık Delfora kumlarında sevdiğim birinin ölümünü.

Görevimizde başarısız olmuştuk. Mera'yı hayal kırıklığına uğrattık. Alistair'i hayal kırıklığına uğrattık.

Reece'in yanına çökerek uzandım ve ellerimi Alistair'in etrafına sardım. Bu yolculukta hissettiğim kehanet tarzına rağmen, bir parçam hâlâ onun yangınla mücadele edebilecek kadar güçlü olması için dua ediyordu. Onu kurtarmak için bir şans olması için dua ediyordum.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Özünün boşluğu bana çarptığı an, feryat figan bir savaş çılgılığı attım ve bunu yapan tek kişi ben değildim. Shadow'un canavar formu öfkeyle üzerimde durdu ve dünyayı temizlemek için alevler gönderdi. Tek umudum diğer arkadaşlarımızın yoldan çekilmiş olmasıydı çünkü o yangından kimse sağ çıkamazdı.

Başımı Alistair'in bedeninin üzerine eğerek, onu öbür dünyaya olduğu gibi kutsanmış bir savaşçı olarak göndermek için manik bir şekilde hızlı dualar fısıldadım. Tüm bu süre boyunca

Kalbim çatladı ve kanadı, geçmiş ve şimdiki zaman o kadar güçlü bir şekilde birbirine karıştı ki bir an için tek görebildiğim Leka oldu. Onun güzel yüzü. Onun boş özü.

Gücüm benden taşarak etrafımızdaki toprağa çarptı ve Delfora'nınkiyle karıştı. Her ne kadar kendimi toparlamam ve Tsuma'ya ulaşmam gerektiğini bilsem de, onu geri çekemiyordum. Gelgitleri daha fazla engelleyemedim. Bölümlere ayırma ve odaklanma yeteneğim boka sarmıştı ve yola devam etmek için dayanmak ve yas acımın hepimizi yok etmemesini ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Gücüm etrafımızda koruyucu bir kalkan gibi yayılırken bana yaklaşabilen tek kişiler Reece ve Shadow'du, ama aynı nefeste etrafımızdaki her şey sessizleşti - yaklaşan bir tehlikenin habercisi olan türden bir sessizlik.

Ama Tsuma'nın tüm kölelerini yok ettiğimizi biliyordum. Gölge'nin ateşi savaşta gözden kaçanların icabına bakmıştı.

Bu Tsuma ayini bitiriyor muydu?

Alistair'e son bir fısıltıyla ayağa kalkmayı başardım, silahlarımı ararken uzuvlarım titriyordu, kılıflarına ve kınlarına geri döndüklerini görünce şaşırmadım. Hayatımın en azından bir kısmı plana uygun gidiyordu. Yüzlerce parçadan bir tanesi.

Kederimin içinde, enerji içimde dönüyordu ve eskilerle yüzleşmeye hazırdım. Ben bitti diyene kadar bitmemişti ve şu anda savaşmaya hazırdım.

"Lale," diye fısıldadı Reece.

Bu tek kelime tüm dikkatimi çekti ve bakışlarım Tsuma'nın güçle şiştiğini görmeyi beklerken, onun yerine...

Yolda duran iki hayalete bakarken bir sonraki nefesim kesildi.

Vadinin kemiklerinin üzerinde yüzüyor.

Inasıl bu kadar hızlı hareket ettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim için bile, Tsuma'ya doğru yolu yarılıyıp iki hayalet figüre doğru ilerlemem çok kısa bir süre almıştı.

Reece yanımdaydı ve acının ve inançsızlığın kakofonisi içinde bile, bununla tek başıma yüzleşmediğimi bilmenin verdiği bir huzur vardı. Artık yalnız değilim.

"Gerçekten onlar mı?" Her kelimedede hıçkırarak sordum.

Boğazını temizledi. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Ama her halükarda, Tsuma'yı durdurmak için hala bir an var ve bunu yapmak için onların içinden geçmek zorundayız."

Hayaletler herhangi biri değil, Leka ve Rhett'ti. Yarı saydam çift, tıpkı yıllar önce olduğu gibi, savaş teçhizatlarını giymiş ve yüzlerinde gülümsemelerle yolda süzülüyordu. Görünüşe göre her ikisinin de yaşama karşı ölümden öteki tarafa kadar süren bir sevgisi vardı.

Birkaç metre uzaklaştığımda hızımı yavaşlattım ama durmadım. Fiziksel bir bariyer olup olmadıklarını bilmemiz gerekiyordu. Tam yanından geçerken Leka göz kırptı ve bir anda tekrar önümde belirdi. Bu kez ellerini salladı ama bir şey söylemek için ağzını açtığına hiçbir ses çıkmadı.

Bir bariyer yaşayanlarla ölüleri birbirinden ayırıyordu ve ben onu görebilsem de konuşamıyorduk. Ama dudaklarını yeterince iyi okuyabiliyordum.

ne dediğini anlamak için. *Koş. Acele et.*

"Bizi durdurmak için burada değiller," dedim aceleyle Reece'e. "Yardım ediyorlar."

Bu bana kumu aşmak ve Tsuma'ya çarpmak için son bir enerji sarsıntısı verdi ve onu önünde durduğu sütuna uçurdu. Aynı anda Reece'in kumları cam gibi silahlar oluşturarak Tsuma'nın ellerini kesip kopardı. Bununla da kalmadı; Alistair'e ve genel ihanete duyduğu öfke onu Tsuma'yı cezalandırmaya itti.

Ben de aynısını yapmak üzereydim ki arkamızdan gelen bir kükreme beni döndürdü ve daha önce vadiden geçmeye çalışan dev kum enerjisi dalgasının şimdi hızla bize doğru geldiğini gördüm. Shadow'a bağırdım, o da çoktan harekete geçmiş, arkadaşlarımızın geri kalanını ve Alistair'in bedenini saran alev dolu bir bariyer göndermişti.

Onları koruyacaktı, bu da kadimlerin yükselişini durdurmak için geriye sadece Reece ve benim kaldığımız anlamına geliyordu. Arkamı döndüğümde Reece'i o sadakatsiz kaltağı kumlarıyla tutarken buldum, o ise çılgınca gülüyordu. "Ailen hâlâ hayatta olsaydı burada olurdu," diye alay etti. "Delfora'ya çok yakın doğan bizler gibi onlar da güç için yanıp tutuşuyorlardı. Sen bunun kanıtısın."

"Reece," diye bağırdım öfkesinden fark etmediği büyüünün gürültüsü arasında. "Kumları nasıl durdurabiliriz?"

Sonunda bunu anlayabildi ve buz mavisi gözlerini vadiye çevirmeden önce bana çevirdi. "Kumları Diğerleri?" diye sordu, sesi doğal olmayan bir şekilde derindi.

"Gölge onları koruyucu bir kalkanın içine aldı ama bu sadece bir yere kadar sürebilir," diye bağırdım, kükreme giderek artıyordu. Kumlar artık Gölge'ye ulaşmıştı, yani bizi de yutmalarına sadece birkaç saniyemiz vardı.

Tsuma'nın tuniğini avuçladım. "Bunu nasıl durduracağız?" Yüzüne doğru bağırdım. "Takipçilerinin hepsi öldü,

ve sen de onlara katılmak üzeresin. Artık tanrıları kontrol edecek kimse yok!"

Sonunda yüzü karardı. "Bunu durdurmanın hiçbir yolu yok," diye fısıldadı. "Kurbanın kanı son boşluğu doldurduğunda ayin tamamlandı." Sütuna doğru baktı ve okuyamadığım yazı boyunca damlayan koyu bordonun her yeri doldurduğunu gördüm.

Ben daha tek kelime edemediğim Leka ve Rhett önümüzde belirdi, zıplayıp bağırarak bizi sütunların yanından geçirip eskilerin dinlendiği çöle doğru götürdüler. Bize zaten bildiğimiz şeyi söylüyorlardı: Zaman dolmuştu ve tek seçeneğimiz kumlar üzerimize çökmeden önce bu vadiden çıkmaktı.

Tsuma'yı yere yığılmış halde bırakarak havalandık. Arkamızda, kanyonun duvarları arasında bir çınlama ve kemik kırılması yankılandı ve bu gücün öfkesinin sıcaklığı omurgamı yaktı. Desertlandlıların Delfora'nın bu bölümünde hoş karşılanmamasının nedeni buydu. Buradaki güçler güçlü ve öngörülemezdi ve sekiz hanedanın enerjileri ve bir güç ayı ile karıştığında? Sonuç, yıkıcı kum enerjisi duvarıydı.

Tsuma daha iyi bilmeliydi; onun güç hırsı şimdi hepimizi yok edebilir.

İki kadim sütun, kadim günlerden beri tanrıların dinlenme yerine bir engel olarak duruyordu ve geçmeye çalıştığımızda geri savrulmayı bekliyordum. Ama son saniyede hayaletlerimiz etrafımızı sararak bizi bilinmeyen bir bölgeye gönderdi. Ölüler, yaşayanların hoş karşılanmadığı bir yerden geçebilirdi.

Hemen arkamızdaki kumlar sütun bariyerlere çarptı ve oldukları yerde kaldılar, arkamızdan geçemediler. Yine de bu, bu tarafta hiç güç olmadığı anlamına gelmiyordu. Tsuma tanrıları tutan büyüleri bozmuştu ve ayaklarımızın altında kumların dalgalanması ve savrulması şimdiden hissediliyordu. Özellikle büyük bir sarsıntı Reece ve beni

Ama dövüşten dolayı hâlâ arkamda duran kanatlarım hiç düşünmeden açıldı ve ikimizi de yakaladım. Reece'in yardımına ihtiyacı olduğundan değil ama onu bir kez olsun kurtarmak güzeldi.

Karaya geri döndüğümüzde, güçlü bir ayın parlak ışığı altında durduğumuzda, çok geç kaldığımızı biliyordum.

Ayin tamamlanmıştı ve tanrılar yükselmek üzereydi.

Omzumda bir el hissettim ve o açıdan Reece olamayacağını bildiğim için döndüğümde Leka'yı yanımda buldum, hiç de ruh gibi görünmüyordu. "Bana dokunabilir misin?" Birden patladım.

"Fazla vaktin yok," dedi ve müzikal sesi karşısında bacaklarım güçsüzleşince uzanıp ona tutunmak zorunda kaldım. "Kederinle bizi aradın ve biz de seni geçitten geçirmek için gelmemiz gerektiğini biliyorduk ama diğer âlem bizi geri çağırıyor." Altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Eskiler uyandı."

Ona sarıldığımda göğsüm kabardı; bu birkaç saniye için ona sahip olmak hayal ettiğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. "Bunun olmasını nasıl engelleyeceğiz?" Boğulmayı başardım.

"Onları tekrar dinlendirmelisin," dedi Rhett, Reece'in yanında belirttiği yerden, ağabeyinin biraz daha esmer ve koyu tenli versiyonu gibi görünüyordu.

Reece başını salladı. "Sen bu topraklarda ölmedin; kemiklerin bile burada yatmıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Rhett bakışlarını kaydırarak Leka'ya dikti. "Onun ruhu nereye giderse, benimki de oraya gider. Kaderlerimiz her zaman birbirine bağlıydı."

Her şeyin boka sardığı ve dünyanın sonunun gelebileceği şu anda bile bu, acımın küçük bir kısmını dindiren bir ışık huzmesiydi. Aralarındaki bağın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum... Reece ve benimki kadar güçlü.

Kız kardeşim ona gülümsedi; yüzü bu alemde hiç olmadığı kadar yumuşaktı.

Bunun üzerine duygularıma yenik düşmeden önce, Leka dikkatini bana geri verdi. Yukarı uzanarak bir tutam saçımı

Serbest kalan örgümü kulağımın arkasına geri attım. "Onları durdurabilirsin Mel. Sonunda Çöl Toprakları'nda var olmak için doğmuş olan tarafın da dahil olmak üzere tüm yönlerini kucaklıyorsun. Şimdi hepsini kullan. Reece ile olan bağını kullan ve tanrıları dinlendikleri yere geri götür."

Titredi, neredeyse tamamen yok oluyordu ve ben umutsuzca ona tutunmaya çalıştım, tekrar sonsuza dek kaybolmadan önce son bir dokunuşa ihtiyacım vardı. Alistair'e duyduğum kederle, bu güç diyarındayken, onun ruhunu çağırmayı başarmıştım. Ama o benim değildi.

"Seni seviyorum, Leka," diye fısıldadım. "Ruhlarımız tekrar buluşana dek."

Bana sıkıca sarıldı ve bir anlığına yeniden ikiz ruhlar olduk.

Ama sonra bitti.

Gözlerimi açtığımda Leka ve Rhett gitmişti. *Mutlu olun.* Enerjileri bulamadığım bir diyara dönmeden önce esintileri duydum. En azından henüz değil. Reece'in bakışlarıyla karşılaştığımda, aramızda acı tatlı bir duygu vardı. Bir sonraki hayatta birbirlerini bulduklarını bilmek bizi mutlu ediyordu ama artık burada bizimle olmamaları asla tam olarak iyileşmeyecek bir yaraydı.

Reece başını sallayarak, "En azından Rhett'in o savaştan sonra neden bir daha eskisi gibi olamadığını artık biliyorum," dedi.

"O savaş her şeyimizi almış gibi hissettirdi," dedim sertçe yutkunarak, "ama bizi almadı. Yüzyıllar sonra hâlâ burada duruyoruz ve bu işi bitirebiliriz."

Reece, yüzü savaşı ifadesinin sert çizgileriyle donanmış bir halde başını salladı. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Bir an etrafıma bakındım ve kadimlerin dinlenme yerinin büyük, mükemmel dairesel bir kanyon olduğunu, kayalıkların şekli tanımlamak için tepeden kıvrıldığını fark ettim. Arkamızda vadi vardı, kumlar bariyere çarpıp her şeyi gizlediği için görünen tek kısım sütunlarıydı

başka. Önümüzde, ayaklarımızın altındaki kadimlerden çok daha büyük bir tehdidi koruduğunu hayal edebildiğim bir dizi sütun daha vardı.

"Ne yapacaksak hızlı yapmalıyız," dedim sonunda. "Çünkü Gölge'nin onları bu tufandan ne kadar koruyabileceğini bilmiyorum."

Reece elini göğsüne dayayarak, "Hâlâ hayattalar," diye güvence verdi. "Yaşam güçlerini hissedebiliyorum ama zaman tükeniyor."

Öyleydi ama bir kez olsun bununla tek başıma yüzleşmiyordum. "Gerçek dostlar," diye hatırlattım ona. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Her zaman.

Reece kollarını belime doladı ve beni yanına çekti. "Sen her zaman benim en büyük dileğim ve en yıkıcı yenilgim oldun," dedi.

dudaklarını yanağıma bastırarak mırıldandı. Eli gömleğini kavramak için aşağı kaydı. "Ne olursa olsun, bilmeni istiyorum ki..." Gözlerim gövdesinden aşağıya, eteğini kaldırıp tenine kazınmış kelimeleri ortaya çıkardığı yere kadar taradı. "Kavga ettiğimiz gün, bunu üzerime yazdırdım. *Kumlar* eski yazıyla solana *kadar* isimlerimiz iç içe geçecek."

Sonunda. Sonunda, derisini kalıcı olarak işaretleyecek kadar önemli olduğunu hissettiği şeyi biliyordum. Benden nefret ettiği zamanlarda bile gitmeme asla izin vermediğini fark etmek beni paramparça etmişti. "Bunca zaman?" Söylemeyi başardım.

Alaycılığı alçak ve kırıktı. "Hayatıma girdiğin günden beri. Öfkem güçlüydü ama kaderimizden asla şüphe etmedim."

Onun enerjisinin ritmi benimkinin ritmiyle eşleşti ve dudaklarımız son kez olmamasını umduğum bir şekilde buluştuğunda onu ruhumun içinde hissettim. Dünyaların kendilerini kurtaramayacağını bilerek ayrılmadan önce kendimize bu anı, sadece bir saniyeyi verdik.

Savaşçı yanlarımız için bağımlı "eş beyinlerimizin" rafa kaldırılması gerekiyordu.

"Yükselmelerini nasıl engelleyeceğiz?" diye sordum, bir kez daha etrafımızdaki kumları kataloglarken. "Diğer sütunların ötesinde ne var?"

Reece bizden elli metre ötedeki ikinci sete doğru döndü. "Daha önce hiç bu kadar uzağa gitmedim, ama sadece ötesinin daha fazla koğuş ve Ölüm'ün ve onunla birlikte gelen her şeyin dinlenme yeri olduğunu varsayabilirim."

Beklediğim gibi. "Eskileri ilk etapta dinlenmeye nasıl zorladılar?"

Reece'in cevabı anında geldi. "Ben burada değildim ama hikayeler Tsuma'nın onları uyandırmak için kullandığı yönteme benzer bir yöntemden bahsediyor. O büyülerini bozuyordu, orijinali ise o kadim kelimeleri taşlara kazımayı içeriyordu. Fedakârlık ve güç gerektirir. Çok fazla güç."

Bu mantıklı geliyordu ve Tsuma'nın o kadim büyülerini kırmak için neden dünyanın enerjiyle dolup taşmasını beklemek zorunda kaldığını açıklıyordu. Reece'e "Bizim çok fazla gücümüz ve bu dünyayla bir bağlantımız var," diye hatırlattım. "Herkesten daha fazla. Bence her şeyi birleştirir ve bu özü başka bir sütuna akıtırsak, onların tamamen yenilenmesini engelleyebiliriz."

Reece'in kırmızı kumları birdenbire görünür oldu ve etrafımızda dalgalanmaya başladı. "Bir şans var," diye onayladı. "Eskiler hâlâ yükselme sürecinde ve bu yüzden bir kırılma penceresi var."

Bir şans hiç yoktan iyidir.

Reece her şeyi hesaplamış gibi görünerek kumlarını bir an için döndürdü ve Delfora'ya baktı. Bakışları vadi kavşağındaki sütunlara döndü; siyahın çılgınca döndüğü bu sütunlar, ötelerdeki dostlarımız da dahil olmak üzere her şeyi görmemizi engelliyordu.

Güce hapsolmuş.

"O enerjiye ihtiyacımız var," diye mırıldandı. "Hanedanların."

Daha fazla ayrıntı isteyemeden sütunlara doğru koşmaya başladı. Ben sadece birkaç adım gerisindeydim. Biz

Ona ulaştığında ellerini bariyere bastırđı ama kumları geçmesi engellendi. "Normalde geebilirdik," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, bakışları stnlarda bir aşağı bir yukarı gezinirken, "nk bu büyü tek bir yönü engellemek için tasarlanmış. Ama diğer tarafta çok fazla g var. İçine giremiyorum ve yukarıdaki g ayı kaybolana kadar da rahatlamayacak."

"Ama sütün için o kuma ihtiyaınız var?" Ben de onayladım.

Başını salladı. "Biliyorum ve sanırım onu küçük parçalar halinde ekersem elde etmenin bir yolu var."

"Acele et o zaman," dedim hemen, altımızdaki koğuşların yıkılmaya devam ettiğini ve dnyalarımızın temelinin değişmekte olduğunu hissediyordum. Benim aile soyum orijinal bir gt, hepimiz dengeyi korumak için doğmuştuk. Yok oluş seviyesindeki olayları böyle hissederdim ve şu anda bir tanesinin eşiğinde olduğumuzu biliyordum.

Reece'in elleri kum bariyerini yaktı ve etrafımızda ısı patlaması oldu. Birkaç dakika içinde kum siyah cama dönüştü ama o orada durmadı. Bariyerle savaşırken yüzünde gerginlik vardı. Desteğimi ve enerjimi sunmak istedim ama o istemedikçe, onu görevinden alıkoyma riskini göze alamazdım.

Reece elini çekince sıcaklık arttı ve beni şaşırtan bir şekilde cam da onu takip etti, sıcak ve bükülebilir bir halde kumların arasından çekip çıkardı. Altımızdaki gümbürtü güçlendi, neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti ama Reece yerinden kıpırdamadı. Kumu yavaş ve acı verici adımlarla çekmeye devam etti. "Yaklaştılar," diye homurdandı, "ama ben de yaklaştım. Gücünü benimle paylaşacak mısın?"

Tkezleyerek yaklaşırken başımı salladım. "Evet, sahip olduğum her şey. Delfora'nın bu kadar derinlerinde, çayırlardan daha fazlasını alamam geri."

Reece başını salladı, odağı hâlâ bir sütün haline getirdiği camdaydı ve bariyerden aldıklarını geliştiriyordu. "Sadece yeterli olduğundan emin olmamız gerekecek."

Onu ve arkadaşlarımı hayatta tutmak için her parçamı tüketmeye hazırdım.

"Hazır ol, Lale," dedi, sütun neredeyse kendi boyuna gelene kadar hızlanarak. "Büyüyü yazmak üzereyim ve bunu yaparken bağlamayı güvence altına almak için güç akıtmamız gerekiyor."

Elini, silindirik ve yaklaşık on inç çapında olan sütunun ucunun üzerine kapattı. Gözlerini kapatıp kadim dilde büyüler mırıldanırken parmak eklemleri derisinden birkaç ton daha açık bir renge büründü. Önceden pürüzsüz olan parçanın üzerinde kelimeler ve yazılar belirmeye başladı ve her yeni satırda Reece daha da bitkin görünüyordu, özellikle de sonunda avucundan sızan kan sütun boyunca hızla akarken.

Artık altımızdaki gümbürtüler neredeyse kulakları sağır ediyordu ve omzumun üzerinden tanrılar yükseldikçe kumlar dökülüyordu.

"Sıra sende Lale," diye bağırdı Reece, elini kurtardığında bakışlarımı tekrar ona çevirmemi sağladı ve üzerimize koyu sarı bir kan sıçradı. Hiç tereddüt etmeden elimi onunkiyle aynı noktaya, sütunun tepesine yakın bir yere vurdum. Fark etmediğim sivri uçlar derime saplandı, kolaylıkla kesildi ama acı kolayca göz ardı edildi. Yeniden doğuşumdan beri değişen kanımın koyu kırmızısı, gücümle birlikte döküldü. İkisi de Reece'inkiyle karıştı, eski dostlar gibi iç içe geçti. Gerçek dostlar gibi.

"Çok fazla verme Lale," diye uyardı yakınlarda gezinirken. Toprağın titreşimi tökezlemesine neden oldu. Kumların üzerinde dengesini kaybettiği tek anın bu olduğundan oldukça emindim.

"Bu bizim şansımız," diye hatırlattım ona dişlerimi sıkarak. "Tek bir şans. Hepsini ve daha fazlasını vereceğim."

Göğsü toprağın kendisi gibi gürlüyordu ama itiraz etmedi, bunun yerine ellerini benimkinin hemen altındaki cama koyarak benimle birlikte çalışmayı seçti, özümüz ve enerjimiz birbirine karıştı ve bu sütunun gücünü mühürledi.

Burada başarılı olmamız için ikimizin de gücünü kullanarak kelimeleri tekrar tekrar okumaya başladı. Zayıflayıp öne doğru yığılırken bile alçak ve derin sesi beni bir anlığına rahatlattı. Onunla, tanıdık gelen ama aslında olmayan bu yabancı, kadim dilde konuşmak istiyordum. Dili bilmiyordum, bu yüzden aşağıdaki kumlara güç ve hayat akıtmaktan ve yeterince verdiğimiz için dua etmekten başka bir şey yapamadım.

Kumların sallanmayı ve ayrılmayı bırakması için dua edin. Bu bizim tek umudumuzdu.

T Kendimi hiç olmadığım kadar bitkin hissederek cama doğru yığıldığımda kara nihayet sakinleşiyordu. Ve altındaki güç vızıltısı

kesinlikle hafifliyordu. Reece sustu, ağırlığımı alarak kumun üzerine yığılmamı engellerken kadim dilin dudaklarından dökülmesine izin verdi. Cama kazınmış kelimeler artık bizim kanımızla doluydu, aşağıdaki kumlar da öyle ve sütun orijinalinden daha güçlü ve kuvvetli görünüyordu.

"İşe yaradı mı?" Kendimde değildim.

O sıkılaştırılmış onun tutun üzerinde Ben, ve I yapmadı gibi"Kumlar hala düşüyor" derkenki tereddütü.

Ağır başımı kaldırdığımda kocaman bir kum parçasının yok olduğunu gördüm. "İşe yaramadı," diye hıçkırdım.

Çok yaklaştık. Bunu hissetmiştim.

"Onlara kurban vermedik," diye ısırıldı Reece. "Onları tutan şey ölüm," diye fısıldadım.

vadide yatan kemikler. Bağlanmalarının son kısmını atlabileceğimizi düşünerek aptallık etmişiz.

Kumdaki boşluktan tanrılar altı tanesi karşımızda durana kadar yükseldiler. Her biri en az on beş metre boyundaydı ve fildişi ve gümüşten süslü detaylı cübbeler giyiyorlardı. Yüzyıllardır gömülü olduklarını söylemenin hiçbir yolu yoktu,

Tertemiz kıyafetlerinde ya da uzun, dalgalı saçlarında toz ya da çürüme görülmüyordu. Tenleri kahverengi ve altın tonlarında ıslıl ışıldı. Her biri şaşırtıcı derecede güzeldi ama aynı zamanda bembeyaz gözlerini bize doğru çevirdiklerinde dehşete düşüyorlardı. Derinliklerinde gümüş ışıklar yansıyordu ve sanki körmüşler gibi görünseler de bizi görebildiklerini biliyordum.

"İsimlerini biliyor musun?" Reece'e fısıldadım. "Belki bir sebepleri vardır? Onlara hitap edersek...?"

"Onların isimlerini kullanma, çünkü onlar güce sahipler," diye mırıldandı. "Ve onlarla mantık yürütmek mümkün değil."

Bunu söylerken beni serbest bıraktı, böylece öne geçerek tüm dikkatleri üzerine çekti. Kadim bir dilde, anlamadığım kelimelerle konuşuyordu ve eğer bunu yaşarsak bana öğretecekti. Nefret ettiğim bir şey varsa o da bilgi eksikliği yüzünden dezavantajlı duruma düşmektir.

Diğerlerinin önünde duran bir tanrıça Reece'e yaklaştı. Saçları kar rengindeydi, kahverengi teni ve mükemmel pembe dudaklarıyla tezat oluşturunuyordu. Ellerini kaldırıp müzikal bir şeyler söylerken, kullandığı iki ana kolun altında ikinci bir kol ve el seti fark ettim.

Bunun yağmur, ekin ve yiyecek getiren eski bolluk tanrıçası *Labinte* olduğuna dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Ruh haline bağlı olarak yıkım ve tahribatla birlikte. O her kimse, Reece'le göz göze geldiğinde yüz ifadesinde ilgiden fazlasını gördüm.

Arzu gördüm.

Bu tanrılar uzun zamandır uyuyorlardı ve güç arzusıyla uyanmışlardı. Diğer şeylerin yanı sıra. O konuştuğunda, kulaklarımı kapatma dürtüsüne karşı savaştım. Ses yüksek değildi ama bitkin halimle özümün merkezini delip geçti.

"Onları yetiştirdiğimiz için bize teşekkür ediyor," dedi Reece, onu zar zor duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "O benim

Enerji onların dallarını tutuyor ve güçlerini dünyalara geri getirirken onlarla birlikte durmam için bana bir şans sunuyor."

"Harika," diye mırıldandım, omurgasına doğru yaklaşıırken. Elbette bu çarpıcı, korkutucu ve güce aç tanrıça Reece'le ilgilenecekti.

Bütün dişiler öyleydi. Yine de ben onun eşiydim ve zayıflamış olsun ya da olmasın, onu soğuk, ölü ellerimden çekip alması gerekiyordu. Sesi bir kez daha zihnimi doldurdu ve söylediği her neyse Reece'in çenesindeki tiki yakaladım. "Henüz tam güçlerine sahip değiller," dedi biraz daha yüksek sesle. "Başka bir enerji akışına ihtiyaçları var."

"Peki bu enerjiyi nasıl elde etmeyi planlıyorlar?" Çenesindeki tikin açıklanmak üzere olduğunu hissederek sordum.

"Bu çemberin ötesinde neyin gömülü olduğuna dair varsayımlarımız doğru."

Harika, sırada lanet olası Ölüm vardı.

Bunun üzerine arka taraftaki tanrılardan ikisi - biri uzun siyah saçlı, dört gözlü ve ağzı görünmeyen, diğeri ise omuz hizasında fildişi bukleli ve alnından kıvrılan etkileyici bir dizi eflatun boynuzlu - dönerek uzaktaki sütunlara doğru yürümeye başladı. Şimdi kanama sırası ondaydı ve kanadıklarında, orijinal vakum bir kez daha dünyaları dolaşacaktı.

Eğer söylentiler doğruysa, Ölüm Dannie'yi bebek bir süper kötü gibi gösteriyordu.

Beyaz saçlı tanrıça öne doğru uzun bacaklı bir adım daha atıp ilk elleriyle Reece'e uzandığında dikkatim dağılmıştı, keskin tonu daha ikna edici bir hal almıştı. Onun dikkati dağılmışken ben de kılıçlarımı avuçlayarak bir sonraki hareket tarzımı belirlemeye çalıştım. Bir tanrının derisini delip delemeyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda sahip olduğum tek şey onlardı.

Gerçekten ihtiyacımız olan şey lanet bir mağaraydı.

Öne doğru eğilerek elimi Reece'in pazularına doladım. "Burada tanrılarla birlikte gömülmüş gümüş kumlar var mı?"

O cevap veremedi tanrıça -sonunda beni fark etmişti-gücüyle saldırdı, bir yıldırım aramızdan geçti ve nispeten düşük bir güçte bile, atışı Reece ve beni parçalara ayıracak kadar güçlüydü. Kuma çarpmadan önce kanatlarım beni yakaladı ve onları kendimi yerden birkaç metre yukarı pompalamak için kullandım.

Aynı nefeste Reece'i ararken, şimdi tanrılara ne kadar yakın olduğuna göz kırptım. Ben havaya uçmuştum ama o tam da onların pençesindeydi.

"Reece," diye bağırarak ona doğru daldım, ancak kendimi etrafımda o kadar hızlı bir şekilde yükselen ve geldiğini görmediğim bir kum bariyerine çarparken buldum. İlk başta bunun dört kollu tanrıçanın büyüğü olduğunu düşündüm, ta ki kırmızı Rohami kumlarını görene kadar. Görebildiğim birkaç boşluk dışında neredeyse görüşümü engelleyen Rohami kumları.

"Reece! Tekrar çılgılık attım, ellerimi yan tarafa çarparak şu anki zayıflığıma lanet okudum. Yükselmelerini engellemek için her şeyimizi vermiştik ama başarısız olmuştuk. Ve bunu yaparken, hiç olmadığım kadar savunmasızdım.

Gözleri benimkileri buldu, bu siyah çölde dönen mavi havuzlar ve ellerim takındığı ifadeyle hareketsiz kaldı: teslimiyet ve kabullenme. Her ne planladıysa, bundan hoşlanmayacaktım ve beni bu kafese kilitleyerek seçim hakkımı elimden almasından daha da az hoşlanmıştım.

Eskilerle tekrar yüzleşmek için benden uzaklaştığında göğsüm ağrıyordu. Aramızda acı titreşirken onunla olan bağım içimde düğümlendi. Neden beni buraya, kumdan bir kafese kilitlemişti ki? Planı her neyse, ona yardım edebilirdim. Birlikte daha güçlüydük. O kaldırına ya da ölene kadar bu lanet bariyerin içinde sıkışıp kalacaktım-

Acı beni o kadar sert vurdu ki neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Reece elini göğsüne bastırdı, aramızdaki bağlantı sayesinde acımı hissediyordu ama bana doğru bakmadı. Artık ikimiz de planı biliyorduk; Reece onları kumlara geri döndürmek için son bir şans veriyordu.

Gerçek bir fedakarlık.

Enerjisi ve bu topraklarla olan bağlantısıyla, bunu yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Yeterince güçlü olan tek kişi. Bu süreçte kendini ve beni yok etmek üzereydi.

Gerçek eşim olmadan geçirdiğim uzun yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da o yokken hayatımda hiç ışık olmadığıydı. Bunu bir daha yapmazdım. Tıpkı Rhett'in Leka hakkında söylediği gibi, benim için de aynısı geçerliydi.

Reece nereye giderse, ben de peşinden giderdim.

T ikiz ayları gökyüzünde hâlâ parlak bir şekilde yanıyordu ve enerjilerinin yeniden toparlanıp buradan çıkmak için savaşmama yetmesi için dua ettim. Benim

Gözleri, sakın görünen ve dünyaları kurtarmak için bir intihar planı hazırladığına dair hiçbir belirti göstermeyen Reece'den hiç ayrılmadı.

Bir yanım yolumuzun adaletsizliğine öfkelenmek istiyordu; bizden istenen çok fazlaydı. Zaten yüzyılları ayrı geçirmiştik ve şimdi, nihayet yaşama şansımız olduğunda, bir kez daha bizden koparılacaktı. Ama bunu birlikte yaparsak...

Bıçaklarımı avuçlayarak beni tutan kumu kestim ve enerji aşılanmış uç bariyeri parçalasa da, kalkanın içinden geçmeme yetecek kadar uzun süre açık kalmadı. Ben dövüşürken Reece bana doğru dönmedi ama ateşimi ve üzüntümü hissettiğini biliyordum. Hepsi boşunaydı.

Keşke binlerce yılda bir gerçekleşen Ay'ın gücünü kullanmanın bir yolunu bulabilseydim. Eğer o güçten faydalanabilirsem, bir şansımız olabilirdi. Belki ölmemiz bile gerekmezdi, çünkü tanrılar hâlâ zayıftı ve Ölüm yükselene kadar bir şansımız vardı.

Aklıma bir fikir gelince bıçaklarımı bıraktım. Belki de Ay'ın gücüne giden yolum çölle olan bağımın geçiyordu.

Tanrım. Bu toprakların benim tam gücümle bile asla yapamayacağım kısımlarına erişebiliyordu. Gözlerimi kapatarak yere çöktüm ve ellerimi kumun içine sokarak özümün derinliklerindeki bağı çektim. Normal güçlerimi süzerek, Çöl Toprakları'nın gücünü bulmak için daha derinlere indim ve o güç oradaydı, güçlü ve mükemmeldi. Ama özüne ne kadar tutunmaya çalışırsam çalışayım, özüm elimden kayıp gidiyordu.

Hayal kırıklığımı serbest bıraktığımda çılgılığım neredeyse sağır ediciydi, güç kuyumun derinliklerine iterken gözlerim hala kapalıydı. Daha önce hiç gitmediğim kadar derine. Bu, Reece artık hayatımda olmadığına kesip attığım parçamdı. Acımın yaşadığı yer. Utancımın. Ruhumun her parçası orada acıyordu ve bu derinliğimi görmezden gelmenin neden en sevdiğim eğlence olduğunu anında hatırladım. Bu asla iyileşmeyecek bir kesikti. Harap olmuş etimi kovmaya çalışsam bile, gittikçe daha derine işleyen bir yanık. Başka bir durumda olsa savaşmaktan vazgeçerdim, buradaki iblisleri ezmek için çok güçsüzdüm ama bu ayda asla durmayacaktım.

Acıyı aldım ve kararlılığımı artırmak için kullandım.

Kum ellerimin altında ısındı ve aynı zamanda karnımın derinliklerinde bir çarpıntı oldu. Tüm dikkatimi çeken yabancı bir tür çarpıntı. Orada hissettiğim şey karşısında bir çılgılık attım. *İmkânsızdı*. Kumları kullanmak için Reece'in enerjisini arıyordum ve onu bulmuştum, sadece...

Lanet olası dünyalarda bu nasıl oldu?

Çok mükemmel ve çok acı tatlı olan yeni varlığımın acı verici trajik gerçeği karşısında yıkılmadan önce, kum balonumun dışından bir kükreme geldi ve sonunda gözlerimi açmak zorunda kaldım. Ayağa kalkmak için kumları iterken, Reece'in etrafını saran tanrıları görünce nefesim kesildi. Çok fazla ya da çok az parçadan oluşan yabancı özelliklerine rağmen öfkeli oldukları belliydi. Reece onlara katılma iddiasından vazgeçmiş olmalıydı ve

Geri çekildiğinde, onları yarattığı kanla dolu cam sütuna götürdüğünü fark eden tek kişi bendim.

Tam sırtı kuma değdiği anda ellerini havaya kaldırdı ve toprak, enerjisini çekerken gürlledi. Kafesimde dönerken, kumunda başka bir boşluk buldum ve oradan, siyah kumların onlara çarpmasıyla titreyen sütunları gördüm.

En azından ben kumlar olduğunu düşünmüştüm, ta ki kemikler açıklığımıza girene kadar, bariyer onlar için sorun değildi. Yaşayanların geçemediği yerden ölümler geçiyordu ve artık onun planının her parçasını biliyordum. Reece kemikleri, o güçlü muhafızları kullanıyordu ve kendisine kurban için yeterli zamanı kazandırmak için onları kadim tanrıların üzerine salmak üzereydi.

Birçok ırka ait fildişi, altın, siyah ve bronz kemikler kadimlerin üzerine kapandı ve Reece başını geriye doğru eğerek ellerini birbirine vurdu. Şok dalgası beni birkaç adım uzağa savurdu ve kumumdaki küçük boşluğa geri döndüğümde her kemiğin kül olduğunu ve bu beklenmedik saldırıya öfkelenen tanrıları örtmek için yağdığını gördüm.

Sonra Reece döndü ve bakışlarımla buluştu, o bakışta o kadar çok pişmanlık, acı ve teslimiyet vardı ki, bilinçli düşüncemi kaybettim, çılgılık attım ve kollarımı kumlara vurarak bunu yapmaması için ona yalvardım. Şimdi olmaz. Uğruna yaşayacak bu kadar çok şeyimiz varken olmaz.

Sadece bana zaman tanınması gerekiyordu, hepimizi kurtarmak için bir şans. Bunu yapabilirdim, eğer sadece beklerse-

Adımı söylerken dudakları aralandı ve sonra son bir iç çekişle kendini cam sütunun üzerine attı. Öfkem ve acım beni ele geçirip diğer tüm duyu ve duygularımı silip süpürürken zaman ve mekân anlamını yitirmişti. Birkaç saniye sonra kulaklarımdaki çınlamayı fark ettim ve işte o zaman çılgınlıkları fark ettim. *Benim çılgınlıklarım.*

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüğümde, olan bitenin gerçekliğinden daha fazla saklanamazdım. Reece

Tek yapabildiğim, bedeninin camdan aşağı kayışını, yaşam gücünün yavaşça kendisinden çıkışını izlemektir. Normalde böyle bir sütun Reece'in gücündeki bir varlığı öldürmezdi ama aramızdaki bağ sayesinde onun bu soruna bulduğu çözümü hissettim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti; ölürken gözlerini benden ayırmamıştı ve beni öldürüyordu. Kuma bastırduğımda, gücünün arttığını hissettim. Bir ebedinin kendini yok edebileceği tek şekilde inşa ediyordu: özünün patlamasıyla.

Tanrılar ulumaya başladılar ama kemiklere hapsolmuşlardı ve bu kemikler onları sonsuza dek tutulacakları kumların içine doğru çekmeye başlamıştı bile.

Reece'in planı işe yarıyordu, onu hâlâ kaybediyorsam bunun benim için hiçbir anlamı yoktu.

Çılgın zihnimi sakinleşmeye zorlayarak ayağa kalktım ve saçlarımı serbest bıraktım, çok geç olmadan bir çözüm içerebilecek bir zihin çerçevesine girmek için savaştan önce örmenin sakinleştirici ritüeline ihtiyacım vardı. Uzun saç telleri omuzlarımı kapladığında, saçlarımı tekrar örmek için uzandım ve beynimi savaşçı moduna geçirdim. Reece'in köşesinde kalan tek kişi bendim ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Kalın teller üzerinde çalışırken küçük bir düğüme ulaştım. Aşkınlar düğümlenmezdi, büyümlü enerjimizin bir cilvesi ama yine de buradaydı. Tamamen odaklanabilmek için örgümü tamamlamam gerektiğinden düğümleri çekiştirirken, Reece'in neredeyse gittiğini haber veren güç dalgalarını görmezden gelmeye çalıştım.

Kafa derime vuran keskin acı kısa sürdü ve saç nihayet serbest kaldığında, gözlerimin önünde tek bir gümüş tozu zerresi sürüklendi. Ne gördüğümü anlamam bir kalp atışının çok kısa bir süresini aldı.

Gümüş kum.

Parçaları bir araya getirirken bir elimle lekeyi yakaladım, diğer elim karnıma düştü. Daha önce hissettiğim şey bir mucizeydi ve bu da bu saniyeyi açıklıyordu.

mucize avucuma yapıştı. Reece'in enerjisi daha da artarken buna gerçekten hayret edecek zaman yoktu ve bunun onu durdurmak için son şansım olduğunu biliyordum. Bana bir hediye verilmişti ve bunu boşa harcayamazdım.

Benneğin olduğu elimi bariyere vurduğumda, kızıl kumların arasından fırlayan gümüşü ışıltıyla nefesim kesildi ve bariyeri sanki hiç orada olmamış gibi çözüldü. Bedenim içgüdüsel olarak hareket etti, eşine doğru yırtıldı, bağımız göğsümde titreşti.

"Reece! Bekle!" Bana ihtiyacım olan saniyeleri vermesini umarak bağırdım.

Tam dokunma mesafesine geldiğimde, kırmızı kumlar vücudunu kaplamak için yükseldi ve parmak uçlarım kolunu sıyırdığında dünya karardı. Karanlıkta bir saniyelik durgun bir yansıma oldu ve ardından patlama beni açıklığın öbür ucuna savurdu.

Fya da dakikalarca kumlar yükselip tüm ışığı engelledi ve iki güçlü ay bile yas tutuyormuş gibi hissettiren toprağı yarıp geçemedi

Reece. Toz çöktüğünde kendimi yalnız buldum, siyah kumlar pürüzsüz ve sakindi; tanrılardan, kemiklerden ya da... eşimden eser yoktu. Bu açıklıkta, kırık ruhumun dışında kalan tek şey, artık vadideki iki sütun kadar büyük olan cam sütundu. Aynı zamanda parıldayan bir kırmızıydı, dünyaları kurtarmak için her şeyini feda eden Desertlandian tanrısının anısına dikilmişti.

"Reece." Kendimi sütuna doğru sürüklerken fısıltım sertti.

Elimi parlak yüzeye bastırduğım da onun enerjisini hissettim ve öne doğru yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, midemdeki boşluğu kusmak üzereydim. Sızlanıp öksürürken, aramızdaki bağ göğsümde zayıf bir şekilde titredi ve ölümün aramızdaki bağı neden koparmadığını merak ettim.

Onun bu parçasını saklayacak mıydım? Yoksa sadece şu anda onun başka bir parçasını taşıdığım için miydi? Asla bilemeyeceği bir parçasını.

Başımı arkaya yatırarak uzun, kederli bir çığlık attım ve bununla birlikte enerjimi dünyama gönderdim. Benzer bir şeydi

Alistair için yaptığım çağrıya, sadece bu sefer, kumlarda uzanıp içinde olmak istediğimden emin olmadığım bir dünyaya bakarken yasıma hiçbir hayalet katılmadı.

Yukarıda, ikiz aylar dalgalanıyordu, güçlü enerjileri solmaya başlamıştı. Artık neredeyse her şey bitmişti, güç ayları, tanrılar... eşim. Kederli anımda bir şeye ihtiyacım vardı, Onur Çayırıları'nın gücünden yararlandım, Reece'le birlikte kumların altında kaybolmamak için tek umudum bu katmanlardı. Ne kadar istesem de, artık kendimden daha fazlası için güçlü olmalıyım.

Normalde Delfora'nın bu kadar derinlerinde başka bir dünyaya dokunma şansım olmazdı ama bu kadim çemberde, Reece'in özü her şeyi kaplamışken ve yukarıdaki ayların son ışıklarıyla her katmanı hissedebiliyordum. Ailemi... kız kardeşimi... mirasımı.

Katmanlar bana geldi, bedenimi sardı ve gözlerimi açıp göklere doğru hıçkırırken yanağıma birkaç kırmızı kum tanesi düştü.

Reece'in enerjisi hâlâ çok güçlüydü... *Hâlâ buradaydı.*

Eşim sonsuz enerjiye sahip bir tanrıdan başka bir şey değildi ve bedenini feda etmesine rağmen gücü vadide kalmıştı. Birden ayağa kalktım.

Gemiler tamir edilebilirdi ve eğer bir sonraki aleme geçmeden önce ruhuna ulaşabilirsem...

Eğer Nexus bana bir şey öğrettiyse, o da yeterli güç söz konusu olduğunda yeniden doğuşun herkes için mümkün olduğuydu. Bu düşünceyle birlikte iki kızıl ay birlikte hareket ederek bu çılgınca planı denemek için fırsat penceremi daralttı. Hiç düşünmeden güç kuyumu açtım ve çayırıların her katmanını içime çektim. Binlercesi merkezime aktı, ta ki kumun üzerine tam anlamıyla enerji saçana kadar. Ancak bu kez, tenime serpilen sadece altın değil, aynı zamanda gümüştü.

Kız kardeşimin katmanları kolektife taşındığında, ardından ailem geldiğinde, fısıldayarak vedalaştım.

Hayatımda yaptıkları her şey için onlara teşekkür ediyordum. Bu onları son hissedişimdi ama bir şans vermeliydim. Bu topraklardaki son zamanımın ironik tam döngüsü.

Paylaşacak gücüm varken Reece savaşlarıyla asla yalnız yüzleşmeyecekti.

İşim bittiğinde, çayırlarda kalan tek şey son bir katmandı, orman evim ve bu sadece tüm gücümü dışarı atarak öbür dünyaya sürüklenmediğimden emin olmak içindi. Planım uzun soluklu bir işti ve her parçamı temelden değiştirecekti. İyileşmem yüzyıllar alacaktı ama Reece'i kurtarırsam her şeye değecekti.

Birleşen ayların azalan enerjisi altında, dünyayı yok eden güç seviyesini bedenimden tek bir demet halinde gönderdim ve başımın üzerinde dev bir kum fırtınasına dönüşmeye zorladım. Nexus tarafımın ateşi de ayrılmaya çalıştı ama onu geri tuttum. Bu ay restorasyona ihtiyacım vardı, yıkıma değil.

Gözlerimi kapattım, saçlarım fırtınanın etkisiyle yüzüme savrulurken, fırtınaya olan hakimiyetimi serbest bıraktım. Eşimi bana geri getirmek için Reece'in özü olan kırmızı kumun her zerresini toplayarak öfkeyle benden uzaklaştı. Güç benden ayrıldığında dizlerimin üzerine çöktüm, boş ve üşümüştüm, ailemin sıcaklığı artık benim değildi. Ay ışığının son parlak patlamaları açıklığın üzerinden geçerken fırtına fiziksel bir varlıktı, girdaplı, mükemmel ve ölümcüldü.

Zayıflamış bir halde gözlerimi kapattım ve bunun onu kurtarmaya yetmesi için dua ettim. Elimden gelen her şeyi vermiştim ve daha fazlası olsaydı onu da verirdim.

Kumlara indiğimde, her şey ağır ve boş geldi ve gözlerimi bir daha kapattığımda, onları tekrar açmaya zorlayamadım. Ama yemin edebilirim ki, tam enerjimin zayıflığına yenik düşmüşken, çayırların ve çöllerin oluşturduğu girdaplı fırtınadan bir gölge çıktı. Göğsümde bir umut ışığı parladı.

Reece.

REECE

I Hayatımı kadim kurallara uyarak yaşadım. Sadakat, güç, kumlara asla ihanet etmemek. Bu kuralların zihnimi bulandırmasına izin verdim ve gençlik yıllarımda, Lale

güvenimi kırmış, aptal bir pislik gibi davranmış ve hayatımın en güzel kısmını kaybetmişim.

Yıllarca ona olan hislerimi içime attım, öfkemi aşamadım ama gitmesine de izin veremedim. Ama onu hiç unutmadım ve onu hak etmediğim zamanlarda bile bu bağı arzuladım. Lale bedenime ve lanet olası ruhuma damgalanmıştı.

Onur Çayırıları'ndan Melalekin benim kaderimdi ve her zaman da öyle oldu.

Delfora'da yaptığım fedakârlık onun benden hak ettiği en az şeydi ve ne kadar uzun sürerse sürsün, ruhum öbür dünyada onu bulacaktı.

Rhett ve Leka gibi, o nereye giderse ben de peşinden giderdim.

Gücümün son patlamasıyla dünya kısa süreliğine karanlığa gömüldü ve kendimi Rhett'le birlikte güç aylarının içinde buldum. Uzun bir süre boyunca, gençlik yıllarımızda birçok kez yaptığımız gibi sessizce evrene baktık. Sonunda bana dönerek, "Çok fedakârlık yaptın Reece," dedi.

Başımı salladım. "Ve onu güvende tutmak için yine yaparım."

Elini omzuma koydu. "O da aynı şekilde hissediyor ve bu yüzden birlikte geçireceğimiz zamanın kısa olacağını düşünüyorum."

O anda ne demek istediğini tam olarak anlayamadım ve ayın ışığında kaybolurken onu takip etmeyi bekledim ama... sıkışıp kalmıştım. Sadece sıkışmakla kalmadım, Delfora'yı tekrar, sanki birkaç adım üstünde duruyormuşum gibi net bir şekilde görebilene kadar karanlık kalktı. Sadece Delfora'yı değil, Lale'yi de.

Dizlerinin üzerindeydi, güç ondan yayılıyordu ve ben onun dünyasında ailesinin özünü hissedecek kadar zaman geçirmiştım. "Kumlar solana kadar kardeşim," diye seslendiğini duydum Rhett'in, perdenin içine geri adım atarken, ama çayır gücünün fırtınasına çekildiğim için cevap verecek zamanım olmadı.

Vücudumun hücreleri yeniden şekillendiğinde, ayın ve Lale'nin gücünün tüm büyüyle aşılandığında, onun benim için yaptığı fedakârlığı gerçekten anladım. Benim güçlü, vahşi, şaşırtıcı derecede güzel eşim, dünyada bir gemiyi onarmaya ve perdeye girip ulaşamaz hale gelmeden önce bir ruhu geri almaya yetecek güce erişimi olan bir avuç varlıktan biriydi. Bu gücü ailesinden almıştı ve onlardan geriye kalan tek şey de buydu.

Beni kurtarmak için her şeyini vermişti ve fırtınadan kurtulup kendimi her zamankinden daha güçlü olmasa da bütün hissederek adım attığımda onu siyah kumların üzerine yayılmış halde gördüm. Öfke ve panik içimde kaynadı ve ona doğru koşarken, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde üzerimden akan sıcaklıkla botlarımın altındaki kumun cama dönüştüğünü fark ettim. Lale ve Mera gibi ben de yeniden doğmuştum ve özümü daha güçlü hissediyordum... tanrılara daha yakın. Neredeyse her şeyime mal olacak olan o deli piçler. Bir parçam gerçekten onları kazıp çıkarmak ve damarlarını milyarlarca parçaya ayırmak istiyordu.

Aslında, arkadaşımı bulup güncel dünya meselelerini çözdükten sonra, bir yolunu bulup

Kadimlerin tehdidini kalıcı olarak ortadan kaldırmak. Üçüncü bir sütun ve yüzyıllardır başka bir güç ayının olmaması büyük olasılıkla güvende olduğumuz anlamına geliyordu, ancak gelecekte tekrar yükselmeleri gibi küçük bir şansa değmezdi.

Lale'nin yanına ulaştığımda ellerimi vücudunda gezdirdim ve gücümü ona aşıladım. Aramızdaki bağ sayesinde onun yaşadığını hissedebiliyordum ama enerjisi soğuktu. Boştu. Benim için çok şey feda etmişti ve ben bunu hak etmemiş olsam da, ona değerimi kanıtlamak için artık ömürlerim vardı.

"Aşkım," diye mırıldandım, onu kolaylıkla kaldırdım ve kendime doğru çektim. Dokunduğumuz yerde ısı çiçek açtı, içimde şiddetli ve koruyucu bir ihtiyacı bükerken, içimin derinliklerine bir *haklılık* duygusu yerleşti. Bu kadın bana, her parçama sahipti ve bir daha aramıza girecek her şeyi ve herkesi yok edecektim.

Onu sakın kumların üzerinde taşırken kıpırdandı. Kimse bu yüzeyin altında kemiklerle, kanla ve kurbanlarla kaplı bir hapishane olduğunu söyleyemezdi. Çok fazla fedakârlık. Sadece Lale ve benden değil, aynı zamanda... Alistair'den de. Öfkem ve acım arttı, yürüdüğüm kumun tüm yüzeyi cam olana kadar içimden ısı sızdı.

Ölümler vadisine geçtiğimde, artık kumlar ya da bariyerler yoktu, benim için değil. Diğer tarafta, dev bir barikat dışında her yer bomboştu. Gölge kıpırdamadan duruyordu, yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama onu içindeki ateşin kabarışını hissedecek kadar iyi tanıyordum. Diğerleri kumlardan kurtulduğu anda oraya yerleştiğini ve o zamandan beri hareket etmediğini *h i s s e d i y o r d u m*.

"Yaşıyorsun," dedi kısaca, geri kalanı bir heykel gibi olsa da gözleri alevlerle doluydu.

"Zar zor," diye ısırdım. "Lale kışımı kurtarmak için tüm aile gücünü feda etti ve şu anda onu bir iyileşme odasına sokmam gerekiyor."

Asıl ihtiyacım olan şey onu mağarama sokmaktı. Gümüş kumlar onun doğal gücünü geri getirecekti.

Gerisi sonsuza dek kayboldu. "Diğerleri nerede?" diye sordum. "Alistair nerede?"

İçimdeki umut kırıntısından nefret ediyordum. Gittiğini biliyordum ama yine de... Gitmesine izin veremiyordum.

Gölge'nin alevleri yanaklarından aşağı ve yüzüne yayıldı. "Diğerleri onu Karn'a, sularına ve atalarına geri götürdü."

Kendi yanan enerjim yükseldi, kumlar eriyerek botlarımın altındaki cam ve moloz birikintisine dönüştü. "Onurlandırılacak," diye çıkmayı başardım, bunun gerekli olmama s ı n ı dileyerek.

Fedakârlıklar ne zaman yeterli olur?

Gölge başını eğdi ve en eski dostum ilk kez yorgun görünüyordu. "Gemisi parçalanmadan önce onu sulara geri götürdüğümüz sürece, öbür dünyada onurunu bulacaktır."

Bu küçük bir teselliydi, tüm savaşçıların tutunduğu bir teselli. Bu hayat bizim tek yolculuğumuz değildi ve bir gün hepimizin ruhu yeniden buluşacaktı. "Veda töreninde onlara katılacağız," dedim Shadow'a, "ama önce eşimin enerjisini geri kazanmam gerek."

Başını salladı ve Lale kollarımda kıpırdandı, hafifçe inledi. Bağımız aracılığıyla ona daha fazla güç gönderdim ve neredeyse anında sakinleşti. "Yakında kütüphaneye döneceğim," dedim çabucak. "Mera iyi mi?"

Öfkesinin bir kısmı hafifledi ve sonunda gerçek bir eşin varlığının sakinleştirici etkisini anladım. Ayrıca Lale tehlikedeyse alev alev yanmasını da anlıyordum. Lale güvende değilse etrafımdaki hiç kimse güvende değildi.

"O iyi," diye gürlledi, "biraz endişeli olsa da. Eşim beni öfkesi ve gözyaşlarıyla yok etmeden önce Angel'ı geri getir."

Elimi uzatıp omzuna vurduktan sonra bir kez daha dünyamdaki en değerli varlığa sardım. "Yardımanın için teşekkürler kardeşim."

Gölge hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Fedakârlığın için teşekkür ederim; enerjinin patladığını hissettim. Hepimiz sana borçluyuz."

Ona el salladım. "Hepimiz gücümüzü dünyalara ödedik. Bu sefer sıra bendeydi."

Şimdi üzerime inen onun ağır eliydi. "Eşimi ve doğmamış çocuğumu kurtardın. Sana zaten yüzlerce kez borçlu olmasaydım, şimdi her şeyi borçlu olurdum."

Aramızdaki an, şimdi kim olduğumuzu ve hayatlarımızda ne kadar çok şeyin değiştiğini daha derin bir anlayışla doluydu. "Borçlanmak yok," diye hatırlattım ona. Birinin diğerini kaç kez kurtardığının sayısını hepimiz unutmuştuk. "Sadece bu ay ailemin geri kalanını gömmediğim için lanet kumlara şükrediyorum. Alistair'i kaybetmemiz yeterince kötü, ama bu herkesin başına gelebilirdi."

Shadow, "Bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağız," dedi.

Aramızda bir bakış geçti ve aynı fikirde olduğumuzu söylemek için tek kelime etmemize gerek yoktu. Bir gün, bir yolunu bulduğumuzda, tanrıların tehdidini sonsuza dek ortadan kaldıracaktık. Ama bu ay değil.

Vadi boyunca ilerlerken Gölge de beni takip etti ve düzlüklere doğru koşmaya başlayana kadar hızımı artırdı. Ayrılırken, bizi dünyaları yok etmek isteyen güçlerden koruyan koğuşların tekrar kapandığını hissettim. Tsuma tanrıları diriltmek istemişti ve ironik bir şekilde, şimdi kemikleri kırmaya çalıştığı güvenlik sisteminin bir parçası olacaktı.

Rıhtıma vardığımda Darin'in gemisini hâlâ orada buldum, prens sanki benim dönüşümü bekliyormuş gibi güvertede duruyordu. "O iyi mi?" diye seslendi bana.

Gücümün ateşi içimde yükseldi ama şansına bugün kollarım doluydu ve bu haddini aşan orospu çocuğunu öldüresiye dövecek vaktim yoktu. "O iyi. Eşıme ben bakarım."

İki elini de havaya kaldırdı ve ben enerjimi azaltma zahmetine girmedim. Lale söz konusu olduğunda sebepsizdim ve ona yaklaşmayı düşünen herhangi bir erkek

Gerçekten çok az tahammülüm vardı. Darin sadece burada, Delfora'da ona ihtiyacım olduğu için hayattaydı.

Bu ayki cesareti onu kurtarmıştı ama başka şansı yoktu.

Diğer her şeyi görmezden gelerek kumlarımı Lale ve benim etrafımı sarmaları için çağırdım, kollarımda kendini bu kadar küçük hissetmesinden nefret ediyordum. Hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar sonra ilk kez savunmasızdı, devasa güç tabanını feda etmişti. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü o da kendi çapında güçlüydü ve benim ikimize de yetecek kadar gücüm vardı.

Şu andan itibaren hayattaki tüm görevim eşimi korumak ve sevmekti. Lanet olsun, sonunda benden o kadar bıkacaktı ki muhtemelen bıçaklarını üzerime çekecekti. Dürüst olmak gerekirse, bekleyemezdim.

Kıçımı tekmelediği andan daha ateşli bir an yoktu.

Gerçek şu ki, bu inatçı, sinir bozucu ve güzel kadın olmadan yaşayamazdım.

Bugünden itibaren bize yönelik tüm tehditler hiç düşünülmeden ortadan kaldırılacaktı. Kızgın çöllerin benim ve onu koruma ihtiyacım üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Kumlar solana kadar.

NBunca yıldır hiç beni karanlığın içine çeken türden bir boşluk yaşamamıştım. Güç kaybı öyle bir şoktu ki

Sistemim bizi korumak için kendini kapatmıştı. Beni ve taşıdığım mucizeyi. Reece'i kurtarmak için umutsuzca bir yol ararken içimde hissettiğim o yabancı enerji pırıltısı aslında hiç de yabancı değildi. Gümüş Kumlar'da yarattığımız bir yaşamdı ve Reece'i kurtarabilmem ancak bu güç sayesinde mümkün olmuştu.

Yorgunluğuma rağmen eşimin benimle olduğunu, sıcak kumlarının ve enerjisinin bizi Çöl Toprakları boyunca taşıdığını biliyordum. Her ne kadar gözlerimi açıp aşağıdaki kumları görmek istesem de, temel enerjimin bir kısmı geri gelene kadar bunu yapmamın imkânı yoktu.

Bu da gümüş kumlara adım attığımız anda oldu.

Reece beni mağaraya götürmüştü.

Su vücudumu yıkarken, duyularımın canlanmasıyla kısık bir inilti çıkardım. Gözlerimi açtığımda yakıcı mavi gözlerle karşılaştım; kalın, ağır kirpikler kapüşonlu gözleri çerçevesliyordu. Bu âlemde bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim gözler. "Dostum," diye fısıldadım, boğuluyordum.

Reece her zaman mükemmel görünürdü ama gözlerinin etrafında bir yorgunluk vardı. "Ödümü kopardın Lale," dedi, sesi sert bir havlamaydı. "Bir daha asla gücünü böyle feda etme."

Beni azarlamayı bitirmesini bekledim, dudaklarımda bir gülümseme belirmeye çalışıyordu. Onun bu inatçı pislik tarafını tekrar duymak bile en büyük hediye idi. "Sana her şeyimi verdim," dedim ona. "Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Bir katmanı bile geride tutmamın tek nedeni, bunu sağlamam gerektiği idi."

Dudakları dudaklarıma çarpınca sözlerim kesildi. Tadı, baharatı ve gücü ağzımı doldurdu ve adım dahil her şeyi kısa süreliğine unuttum. Çekildiğinde, hâlâ beni suyun içinde kucaklıyordu, ikimiz de ağır nefes alıyorduk, beni daha yakına kaldırdı. "Sadece iyileş, Lale," dedi bana. "Bırak mağara doğal olarak sahip olduklarını doldursun, gerisini sonra düşünürüz."

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim aceleyle, o yine lanet olası seksiliğiyle dikkatimi dağıtmadan önce. "Bağımızı araştırırken, seni kurtarmak için kumların üzerindeki gücünü kullanmaya çalışırken, gücümün derinliklerinde yabancı bir enerjinin dalgalandığını hissettim. Daha önce hiç gitmediğim kadar derine."

Beni bedenine sımsıkı sarmış olsa da, şimdi tüm dikkati ve sessizliği üzerimdeydi.

"Bariyerinizden çıktım çünkü saçımdan bir gümüş kum tanesi düştü."

Bunu anlaması için durakladığımda kaşları bir an çatıldı. "Kumu yanında götüremezsin," dedi yavaşça.

Başımı salladım. "Ve yine de yaptım."

"İçerideki yabancı enerji mi?" diye tekrarladı, yüz ifadesinde anlayış belirmeden önce; bir kez daha, o dahi beyin parçaları kısa sürede bir araya getirmişti.

Elini vücudumdan aşağı kaydırıp karnımın üzerindeki zırha bastırırken titredi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldandı.

Bağlanmış olsak da olmasak da, asla birlikte çocuk sahibi olmamalıydık. Transandantlar ışığımızın dışındakilerle çocuk sahibi olamazlardı ama Reece ve ben şimdi tüm kuralları çiğniyorduk.

"Gümüş kumlar olmalı," dedim, düşünmek için daha fazla zamanım olmuştu. "Mağaradaki ayımızdan sonra, bir kum zerresi ve bir mucize ile ayrıldım. Mağara kumu almama izin verdi çünkü onun özünden bir çocuk taşıyorum. Bizim çocuğumuzu."

Reece gözlerini kapattı, tıpkı benim Delfora'da yaptığım gibi bağımızı araştırırken elinin altındaki sıcaklık içime sızdı. Yaşam kıvılcımını hissettiği an, dokunuşunun altında çırpındı. "Kahretsin," diye homurdandı, boğazını temizleyerek. "Kaybedecek çok şeyimiz vardı. Neredeyse bu anı ve sonraki her lanet anı kaçıırıyordum."

Elleri titreyerek bana sarıldı ve umutsuzca tutundu. "Siktir," diye tekrarladı ve onu böyle şokta görmek alışılmadık bir şeydi. Reece hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermezdi ama bu ay kendini toparlayamadı. Neredeyse kaybettiğimiz şeyin gerçekliği onu çok etkilemişti.

Orada bulundum, bunu yaptım, bunu göstermek için zihinsel tetikleyicilere sahip oldum.

Sol eli gevşek saçlarımda gezinirken Reece'in göğsü gümbürdedi, beni bir öpücük için kendine çekerken parmakları uzun saçlarıma dolandı. Dudaklarımız buluştuğunda aramızda çaresizlik ateşi yandı. İkimiz de az önce yaşadığımız *neredeyse* ile mücadele ediyorduk. *Neredeyse* ölüyorduk. *Neredeyse* bir aile olma şansımızı kaybediyorduk. *Neredeyse* görevimizde başarısız olacaktık.

Daha yakın olma ihtiyacıyla kucağına doğru kaydım, vücuduna bastırdım, her santimini hissetmek istedim. Reece'in elleri ve enerjisi giysilerimi saniyeler içinde sıyırdı, zırh ve silahlar kumun üzerinde uçtu. Gömleğini yırtarak dudaklarımı göğsüne bastırdım, göğsünden

Dokunuşumun altında. "Yeterince güçlü müsün?" diye mırıldandı, saçlarımı tekrar tuttu, dili tenimdeki suyu da yaladı.

"Yeterince güçlüden de fazlası," diye inledim. Enerjim eşimi sevmek için gereken seviyenin çok üzerindeydi ve ruhumun boş kısımlarını iyileştirecek bir şey varsa o da Reece'ti.

Buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyarak inledim. "Acele etmeliyiz. Gerçekten bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Bu Reece'i teşvik etti. Beni daha yükseğe kaldırdığında, ellerimi yanan vücudunun uzunluğu boyunca gezdirirken pantolonundan ve botlarından kurtulmayı başardım. Aleti en ateşli kısmıydı, avucumu uzunluğunun etrafına sardığımda elimde sarsılıyordu. Bu anda, ihtiyaç ve istek içindeydik, düşünmeden hareket ediyorduk, son olaylar içgüdülerimizi temel seviyeye itiyordu.

Bazıları başkalarının, özellikle de Alistair'in hayatını kaybettiği ayda sevişmenin umursamazlık olduğunu düşünebilirdi ama gerçek şuydu ki, hiçbirimize yarın vaat edilmediği için bu fırsatı değerlendirmiştik. Reece'in gözlerimin önünde ölmesini izlemiş, aramızdaki bağın çözülüşündeki o soğuk boşluğu hissetmiştim. Mağaradaki bu an hiç beklemediğim bir andı ve bir saniyesini bile boşa harcamayacaktım.

Sert uzunluğundan aşağı kayabilmek için vücudumu kaldırdığımda, tamamen oturduğumda inledim, boşluk şimdi tamamen gitti. Reece'in çok fazla gücü vardı ve aramızdaki bağ ve sikinin beni doldurmasıyla kayıplarımı hissedecek yer kalmamıştı. Ona doğru sallanırken, yaşadığımız her şeyle daha da artan zevk anında geldi. Reece kısa sürede kontrolü ele aldı, beni kaldırıp ağrıyan amıma güçlü bir şekilde sokarken yavaş hareketler hızlandı. Eğildi ve dudaklarını sağ meme ucumun etrafına sardı, dikleşmiş ucu ağzına aldı. Haykırdım, ellerim başının arkasına dolandı, onu yerinde tutarken aynı zamanda oturmam için bana kaldıraç verdi.

Sol meme ucuna geçti, ısırđı ve kalçalarım daha düzensiz hareket ederken orgazmım sert bir şekilde vurdu, serbest bırakılmamı sağladı. Reece bununla da yetinmeyip beni kucağında ters tarafa bakacak şekilde çevirdi. Bu aı onun daha güçlü bir şekilde itmesine izin verdi ve başım duyumdan dönerken bile, ikinci salınım zaten inşa ediyordu.

Parmakları itişler sırasında klitorisimle oynadı ve tekrar haykırdığımda, eli vücudumun etrafında kıçıma doğru kaydı, yanaklarımı ayırdı, böylece oradaki girişime doğru bastırabildi.

"Başka bir ilke hazır mısın?" diye mırıldandı. "Seninle birlikte zorlamak istediğim başka bir sınıra?"

"Evet," diye inledim hiç tereddüt etmeden. Bu dünyada Reece'in bana yapabileceği ve benim zevk almayacağım çok az şey vardı.

Kahkahası alçak ve tatmin ediciydi. "İşte benim savaşçım." Gücünün sıcaklığı omurgamın üzerinden geçti ve belim büküldü,

Ama siki beklediğim gibi amımı hiç terk etmedi. Bunun yerine beni yavaş ve güçlü hamlelerle sikmeye devam etti ve... kahretsin. Tam bazı sorular sormak üzereyken, çünkü merhaba... sınırları zorlarken, kırmızı kumlarının önümdeki gümüş kumlarla karıştığını gördüm. İgili dönerek birleşti ve bir ısı patlamasıyla birlikte eriyerek penis şeklinde pürüzsüz bir nesneye dönüştü.

Başımın üzerinde kaybolduğunda, onun enerjisi tarafından kontrol edildiğinde, planın ne olduğu hakkında çok iyi bir fikrim vardı.

Reece'in avuç ileri omurgamda beni dikleştirirken içimde bir ateş yandı. Beni hala o uzun, emin vuruşlarla beceriyordu ve ben haykırırken, yüzüm sudan sadece birkaç santim uzakta, yapay penisinin pürüzsüz başı kıçıma bastırdı. Ucu içime girdiğinde, altın kırmızısı bir ışık havayı aydınlattı ve başımı çevirdiğimde Reece'in güçle dolu, yeniden doğmadan önceki halinden çok daha tanrısal göründüğünü gördüm.

"Wha-" diye inledim, yeni oyuncağını kıçıma daha da sokarken kelimelerim kesildi, ilk başta yavaşça, hatta

Aletinin itiş gücü hiç azalmadı. Pürüzsüz parça içime girdiğinde, vücudum o kadar dolu hissediyordu ki. Reece kısık bir inilti çıkardı. "Siktir, Lale. Şu ana kadar senin kışını ve amını sikmekten daha ateşli bir şey görmemiştim."

Vücudum her iki "sikin" üzerinde sıkılaştıkça çığlık attım, beni o kadar yoğun bir orgazma gönderdi ki, tekrar bayılmak üzere olduğumdan oldukça emindim. Reece'in enerjisi beni sularda boğulmaktan alıkoyan tek şeydi, ben hayatımın en uzun boşalmasını yaşarken onun gücü beni ayakta tutuyordu. Çok geçmeden Reece beni uçurumun kenarında takip etti ve bu anı yaşamak için hâlâ hayatta olduğumuz için her lanet varlığa şükrettim.

Hayatta ve sonunda bir gelecek planlayabiliyoruz. Birlikte.

B Mağarada dövüşten kalan enerjimi toparlayacak ve Reece'in bana bir düzine ya da daha fazla orgazm yaşatacak kadar uzun süre kaldığımızda özü boş ya da yalnız hissetti. Ailem kalbimde ve anılarımda benimle kalmaya devam etti - dünyalarımın tüm katmanlarını kaybettiğim için şimdi açıkça gördüğüm bir gerçek.

Bu katmanlara beni utandıran bir çaresizlikle tutunmuştum. Gerçek güç asla elimden alınamazdı; katmanlar çok uzun zamandır tutunduğum bir koltuk değneğiydi.

"Kütüphaneye dönmemiz gerekiyor," diye mırıldandı Reece, gümüş kumların üzerinde sıcak ve mutlu bir şekilde uyuklarken. "Ama önce seni götürmek istediğim bir yer var."

Sağ elimi kaldırarak göğsüme bastırdım. "Mera'yı aramızdaki bağda hissedebiliyorum," dedim. "Biraz sinirli olsa da sakin. Biraz zamanımız var."

Bir anda ayağa kalktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan mağaradan çıkmıştık. Bu sefer gümüş kumlar bedenimde kalmıştı. Reece, "Çocuğumuzla ve mağarayla olan bağın giderek güçleniyor," dedi.

Parmaklarımın arasında birkaç taneyi ovuşturdum ve kuyumu dolduran gümüş güce gülümsedim. "Buna alışmak biraz zaman alacak," diye not ettim.

Reece kollarını bana doladı, kırmızı kumlar yükselip bizi yerden kaldırdı. "Bunu birlikte çözeceğiz," dedi ve ilk kez bunun diğer tüm düşünceleri bir kenara itmesine izin verdim.

Birlikte tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Kumları bizi çöllerden geçirirken, nereye gittiğimizi çabucak anladım: Rohami.

"Neden eve gidiyoruz?" Topraklarının tanıdık kokusunu ve enerjisini içime çekmek için yüzümü kaldırarak sordum. Teknik olarak Delfora'ya daha yakın olsa da, Rohami onun kanından geliyordu.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı, ikimiz bir olarak esintilere yelken açtık. "Birbirimize ilk bağlandığımız yerde bağımızı yenilemek istiyorum."

Aramızdaki bağ zaten çok güçlüydü, nabız gibi atıyordu ama bu jest yıllardır ihmal ettiğimiz şeyin gerçek anlamda yeniden birleştiğini gösteriyordu. "Bazıları senin biraz yumuşadığını düşünebilir, çöl tanrısı," diye mırıldandım, kollarımı boynuna dolayabilmek için döndüm.

Kısık bir kahkaha attı. "Bazıları haklı olabilir."

Ben de kahkahasına katılamadan neşesi azaldı ve yerini daha derin bir duyguya bıraktı. "Bunun için dua ettim, biliyor musun?" Ses tonu ciddiye. "Benden daha fazlasını hak ettiğini bilsem bile gitmene izin veremezdim. Sen her zaman benim oldun."

Ona çok kızgın olduğum zamanlarda bile tam olarak böyle hissetmişim. "Bunu benden daha iyi sakladın," dedim hüzünlü bir kahkaha atarak.

Reece başını salladı. "Aşk ve nefret birbirine çok yakın ve sana, hareketlerine, hayatına olan takıntımın sebebinin senden nefret etmem olduğunu düşünmek kolaydı. Ama sanırım ikimiz de gerçek nedeni biliyoruz."

Çok iyi bir çifttik, zaten sonsuza kadar bağlıydık... sonsuza kadar takıntılıydık.

Ve şimdi sonsuza kadar mutlu olmalıyız.

"Bir daha asla duygularımızı bölümlere ayırmayalım," dedim göz alıcı kızıl kumlar altımızdan geçerken. "Biz

Çok şey kaçırdık ve gerçek bir bağ kuramadan ölebilirdik." Uzandım ve yaşamın çırpınışlarını hissetmek için elimi karnıma bastırdım. Çocuğumuz şimdiden hızla geliyordu ve bu nedenle, gelecekte ihtiyacımız olması ihtimaline karşı üzerimdeki tüm gümüş kumları saklayacaktım.

"Artık ölümden bahsetmek yok," dedi Reece, beni kendine çekerek, dudakları dudaklarımla buluştu.

Havalandığımda onun köyündeydik ve kumlarımız girişe doğru alçalırken, buradan kaçtığım yıllarda birkaç değişiklik olduğunu fark ettim. Doğu uçaklarından getirilen yüzlerce butla dolu bazı ağıllar da buna dahildi. Bu büyük, boğaya benzeyen hayvanların kırmızı ve siyah kürkleri vardı ve başlarının iki yanındaki devasa boynuzlarıyla her zaman etkileyiciydiler. Reece bizi yaklaştırdı ve ben de daha net görebilmek için kumlarının kenarından baktım. "Yeni kapılar mı?" diye sordum. Kırmızı sütunlar ortaya çıktı için olmak çok daha büyük dahave eski olanları, tüm alanı çevreleyen kırmızı çitleri taçlandıran parçalar

Köy.

Reece kapıların üzerinden züm yaparak, "Kum Fırtınası birkaç yüz yıl önce bizim eskileri yerle bir etti," dedi. Bu şehirde bunu yapma iznine sahip tek kişi oydu. "O sırada Çöl Toprakları'ndan uzaktaydım ama daha güçlü sütunlar diktik."

Onun sözleri bana Delfora'da da daha güçlü bir sütun olduğunu hatırlattı. Yani, umarım, tanrıların tekrar yükselmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmazdı.

Aşağıdaki muhafızlar, sadece başlarımız görünmesine rağmen Reece'i selamladılar, onun kumları çıplak formlarımızın geri kalanını gizliyordu. "Bu dünyada çıplak olarak çok zaman geçirdik," diye not ettim.

Güldü, başını salladı ve lanet olsun, eğer hiç görmediğim kadar rahat görünmüyorsa. "Bana kalsa Lale, hiç kıyafet giymezdin."

Ben de gülmekten kendimi alamadım, kklgmden beri hissetmediğim bir Şekilde coŐku fışkırıyordu. "Senin için de aynı Şeyleri hissediyorum ama hiÇbir Şeyi halledemeyeceğimizi de biliyorum."

Benimle tartışmadı, çünkü bu ifadede yalan yoktu.

Şimdi bu köyün yapısını oluşturan yedi çemberden ilkinin zerindeydik. İlk birkaç dairenin her biri malların satıldığı, deėiŐ tokuŐ edildiği ve takas edildiği tezgâhlar, dükkânlar ve arabalarla doluydu. Bazı açılardan bu dünya, teknolojilerini seven insanlığınkinden çok daha ilkeldi ama Desertlandlılar daha basit hayatlarından memnundu. Asla daha fazlası için abalamaz, huzur baloncuklarında var olmaktan memnun olurlardı. Bu dünyada herkes yeteri kadarına sahipti, evsizlik ya da yoksulluk yoktu ve belki de sonuçta bu geliŐmiŐ bir toplumun iŐaretiydi.

Reece'in ailesinin evi beşinci çemberin yakınında, dış çemberin üzerindeydi. "Kendi alanını bulup aileden ayrılıp ayrılmayacağını hep merak etmiŐimdir," dedim o inerken, kumlar hâlâ etrafımızda dönüyordu. Kum tepeleri, pamolsa ve Delfora resimleriyle elle oyulmuŐ görkemli kırmızı n kapıya giden kısa patikadan yukarı doğru yürürken de öylece kaldılar. Eğer doğru hatırlıyorsam, annesinin yaptırdığı etkileyici bir parçaydı.

"Burada çok nadir bulunuyorum," diye omuz silkti, "bulunduğum zamanlarda da yalnızım. Kendi yerimi yaratmaya değmez gibi geldi."

Elini tuttum. "Senin için artık yalnızlık yok."

Parmaklarımız birbirine geçebilsin diye avucunu büktü. "Senin için de dostum. Blgeniz bu kadar boŐken Onur ayırları'na dönme konusunda endişeli olduğunuzu biliyorum ama söz veriyorum, bunu birlikte atlatacağız."

Endişeliydim ama bu aydan önce beklediğim düzeyde değildi. "Oraya gittiğimde kaybın beni çok etkileyeceğini biliyorum," diye itiraf ettim, "ama şimdi ailemin yeni bir parçası iek açıyor. Neredeyse rahatlamış olmam garip mi?"

Bir kaşını kaldırdı, duyguları konuşmam için beni cesaretlendiren bir ifade takındı. "Özgürüm," dedim basitçe. "Artık koruyacak gücüm yok. Artık yeteneklerimi kötüye kullanarak ailemi hayal kırıklığına uğratma endişesi yok. İlerleyebilirim ve kız kardeşimi görmek onları bir gün tekrar bulacağıma olan inancımı pekiştirdi."

Reece başıyla onayladı. "Yapacaksın, ama yakın zamanda değil."

Gülümsedim, şu anda biraz neşeye ihtiyacım vardı. "Kesinlikle yakında değil."

Yaşayacak çok şeyimiz vardı ve sonsuz gücümün çoğu gitmiş olsa da, artık Reece'e bağlı olduğum için bu dünyada istediğim kadar kalabilirdim.

Ve onunla, bu sonsuza kadardı.

Reece önce bize giyecek bir şeyler buldu - basit vardiya gömlekleri ve hafif bol pantolonlar. Giyindikten sonra, tam olarak hatırladığım gibi olan evini keşfettim.

Ay ışığını ve çöl esintilerini içeri alan devasa açık pencereler, seyrek mobilyalar ve her kattaki kalın halılar, hala tüm köşeleri dolduruyor olsalar bile kumlardan uzakta olma hissi veriyor.

Bir süre sonra beni arka bahçesine doğru çekmeye başladı, ancak dışarı çıkarken silah ve kutsal parçalardan oluşan duvarının önünden geçtik. Durdum ve sahnenin ortasında sergilenen çok tanıdık bir sete baktım.

"Bu da ne böyle?" Nefes nefese kaldım, elimi zırhımın üzerinde gezdirmek için bir adım öne çıktım.

Duvara hakimdi, kırmızı camdan bir çerçeveye çevriliydi, pürüzsüz ve yıpranmış görünüyordu, sanki birçok kez dokunulmuş gibiydi. Onu görmek için döndüğümde, bir elimi göğsüme bastırarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Zırhım sende miydi?" Nefes aldım. "Bana hiç söylemedin."

Yüz ifadesi yumuşak ve sıcaktı ama mavi gözlerinin derinliklerinde yanan bir acı vardı. "Sen Gölge Diyar'da öldüğünde aklımı kaybettim." Sert bir nefes verdi. "Kimsenin zırhına dokunmasına izin vermedim ve o zamandan beri

Onur ayırları'na nasıl iade edeceğimi bulamayınca buraya gönderdim."

Elini pürüzsüz camın üzerinde gezdirdi. "Bu benim rahatlığımı ve geçmişte saklanmaktan bıktığıma karar verdiğim anda Mera'yı Ostealon'a gelmeye zorladım, bunun senin de orada olmanı sağlayacağını biliyordum. Gitmene asla izin vermek niyetinde değildim."

Tekrar nefes nefese kalmıştım, gözlerim o kadar açılmıştı ki gözbebeklerim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Sen... Sen mi yaptın?"

Şimdi bana gülüyordu. "Hiç şansın yoktu, dostum. Aramızda bir 'nefret sikişi' anlaşması olduğunu düşündüğünde bile, bunun aşk yolculuğumuzun başlangıcı olduğunu hep biliyordum. Nefretin canı cehenneme."

Duygularım o kadar kabarmıştı ki acaba uçup gidecek miyim diye düşündüm. Kendimi olabildiğince yükseğe iterek kollarımı ona sardım, sıkıca tutundum ve her bir nimetimi hissettim. Reece de bana aynı güçle sarıldı ve bu noktada bu bağı sağlamlaştırmamız gerektiğinden şüphe duydum. Bunu kendi başımıza yapmıştık ama madem buradaydık...

Dışarıda, bahçesinde, her tarafta büyük çitler vardı, birçok pamolsa ağacı ve çöl çiçekleri arasında mahremiyet hissi veriyordu. Burası her zaman huzurlu bir vaha olmuştu ve uzun yıllar boyunca arka duvardaki ağaçların yaklaşık elli metre daha uzun olması dışında pek bir şey değişmemişti.

Önlerinde küçük bir kum göleti vardı, buradaki hızlı hareket eden enerji bazı *tretaların* yüzmesine ev sahipliği yapıyordu. Bu koyu kırmızı, balık kertenkelesi yaratıklar dost canlısıydı ve biz yanlarından geçerken birkaç tanesi selamlamak için kumdan dışarı atladı.

Reece beni en büyük pamolsa bitkisinin önündeki oymalı kırmızı banka götürdü. Oturduğumuzda, anılar beni çok etkiledi ve gücümüzü bir araya getirmeye söz verdiğimiz o gece ne kadar genç ve umut dolu olduğumuzu hatırladım.

geri kalan günlerimizde. "Eskilerin dilini nereden biliyorsun?" diye sordum. O gün bile sözleri onların tatlı diliyle söylenmişti.

Bakışları benimkileri hiç terk etmedi. "Bunu bilerek doğdum ve ailem beni Delfora dışında asla kullanmamam konusunda uyarmış olsa da, o gün kendime engel olamadım."

"Tenine yazılan kelimeler gibi mi?"

Bakışlarımız tekrar buluşmadan önce o muhteşem kirpikler kısa süreliğine kapandı. "Evet. Seni kaybettiğimi sürekli hatırlatan bir şeydi. Seni cezalandırdığım kadar kendimi de cezalandırdım."

"Kumlar solana kadar," diye tekrarladım. Bunu isimlerimizle birlikte oraya kazımıştı.

"Dahası da var."

Bu tüm dikkatimi çekti. "Başka ne var?"

Dudakları dudaklarıma değdi. "Aşk, Lale. Her zaman aşktı."

Gözyaşları genelde mizacıma bir parçası değildir ama bu dokunaklı itiraf karşısında yanaklarımdan aşağı süzüldüklerini hissettim. "Seni neredeyse tüm hayatım boyunca sevdim," dedim, sesim aşırı duygusal halimden hiçbir iz göstermiyordu. "Ve şimdi aramızdaki bağ gerçekleştiğine göre, kendimi tamamlanmış hissediyorum. Ailemin gücü olmasa bile, içimde hiçbir zayıflık yok." Elim gömleğini kaldırdı, böylece kelimeleri teninde izleyebildim. "Bu kelimeleri ben de üzerimde istiyorum."

Reece'in gözleri karardı. "Len'in yardımına ihtiyacım olacak ama işaretleri ben yapacağım. Tenine başka kimse dokunmayacak."

Sahiplenici piç. "Anlaştık."

Tamam, hoşuma gitti.

Aramızdaki bağ, bilinmeyen bir süre sonra dünyamıza katılacak olan ailemizin üçüncü üyesiyle daha da güçlenerek, *neredeyse* ayrı geçirdiğimiz yüzyıllara degecek bir nimet olarak ayakta durduk.

Onu daha yakından incelemek için başımı eğerek, "Gücün daha güçlü hissediliyor," dedim. "Bağımızın içinde bir güç gibi atıyor."

güç ayı."

Söylediklerime şaşırdığını belli etmedi. "Senin gücün ve ayların arasında, daha güçlü ve Delfora'ya daha yakın bir şekilde yeniden biçimlendirildiğime inanıyorum. Tanrılar bir dahaki sefere ellerinde daha büyük bir savaş olacak."

Göğsüm sıkışırken bile elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Bir dahaki *sefere olmaz*, lütfen."

Yüzü sertleşti ve bu benim yüzüm olabilirdi. Hayal gücü, ama sanki dünya da karardı. "Onların geleceği belirsiz. Tekrar yükselmelerine izin vermeyeceğim."

"Daha zor olurdu, değil mi?" Hızlıca sordum. "Üçüncü sütun bir güvenlik katmanı daha ekliyor ve uzun süredir güç ayları yok."

Yüzümü kavradı ve tek bir dokunuşla endişelerimi hafifletti. "Daha zor olacak ama hiçbir şey imkânsız değildir. Tek yapmam gereken Ölüm'ü aramıza sokmadan onları nasıl yok edeceğimi bulmak."

Yüz hatlarını incelediğimde, söylediğim hiçbir şeyin onu caydıramayacağını biliyordum ve eğer bunu hayatında bir yol haline getirirse, onun yanında duracaktım. Şu andan itibaren bir bütündük.

Göğsümdeki bir sancı dikkatimi dağıttı ve bir elimi oraya bastırarak bağı araştırmaya başladım.

"Mera biraz rahatsız," dedim aceleyle. "Kütüphaneye geri dönmeliyiz."

İtiraz etmedi, kumlarını tekrar etrafımıza sardı, böylece kolay bir kapı için bir alana yönelebildik. "Bebek şimdi mi geliyor?" diye sordu biz kalkarken.

Bağı tekrar yoklayarak başımı salladım. "Henüz değil ama çok yakın."

Bu da bana kendi çocuğumuzu hatırlattı. "Gümüş çocuğumuzun gebelik süresi hakkında bir tahmininiz var mı?" Desertland tanrısı ve aşkın melez için bir emsal yoktu. Haftalar, aylar ya da yıllar olabilirdi ve sonuçta... bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Biz ebediydik, dolayısıyla bu çocuk hazır olduğunda gelmekte özgürdü. Ama onlarla tanışmak için sabırsızlandığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Reece yumuşak bir gülümsemeyle, "Eğer enerjilerinin artan gücü bir gösterge ise," dedi, "çok uzun sürmeyecek. Kütüphane çok yakında iki çocuk tarafından tahrip edilebilir."

Kahkahalarım yüzyıllardır olmadığı kadar özgürdü, tıpkı kalbim gibi. "Hepimiz bir arada olsak bile, boyumuzdan büyük işlere kalkışacağız."

Mera ve Shadow'un çocuğu güçlü olacaktı, iki Nexus tanrısından doğacaktı ve şimdi Reece'in ve benim çocuğumuz gümüş kumlarda gebe kaldı.

Dünyaya yeni güçler geliyor.
Hepimiz için yeni gelecekler.

W Mera'nın rahatsızlığının Alistair'in veda törenini planlamaktan kaynaklandığını öğrenmek için geri dönmüştüm.

Sonunda yas tutacak ve gitmesine izin verecektim. Karn, hayatımda sadece birkaç kez bulunduğum bir dünyaydı ve şimdi burada, canlı yeşil suların üzerinde, gökyüzünde parlak kırmızı güneşle yüzerken, sıcaklık ve iyileştirici enerji gönderirken, daha sık gelmeyi diliyordum. Alistair'le birlikte.

Bu dünyada pek çok suyu evcilleştirmişti, ama şimdi onları asla bilemeyeceğim.

Mera, yanımda sessizce hıçkırarak Shadow'a sarılmıştı; her zamankinden daha büyük olan karnı öndeydi ve streç mavi elbisesiyle örtülmüştü. Hepimiz Alistair'in çok sevdiği yeşil ve mavileri giymiştik.

Etrafımızda kanat çırpıp periler ölümler için şarkılarını söylemeye başladıklarında sessiz kaldık; ilginçtir ki bu şarkılar aynı zamanda onların yaşam şarkılarıydı çünkü bunun hiç bitmeyen bir döngü olduğuna inanıyorlardı. Alistair'in gemisi, sprite'lardan daha fazlasını içeren büyük Karns topluluğunun arasında huzur içinde süzülüyordu. Savaşçı ırkından bazı kardeşleri öne doğru yüzerek şarkıya seslerini kattılar ve en küçük kardeşi ayağa kalktığı anda

Kısaca gözlerimi kapadım çünkü ölen arkadaşımıza çok benziyordu.

Reece'in yüzü sertti, gözlerinin mavisi dönerken eli benimkini kavıyordu. Gölge de aynıydı, irislerindeki alevler sürekli parlıyordu. Len ve Lucien göremediğim bir taraftaydı ama aynı şekilde yas tutacaklarını biliyordum. Galleli yukarıdaydı, kendini en rahat hissettiği yerde.

Sprite'lar suyun içinde daha hızlı dönmeye başladılar ve bir girdap oluşturdular. "Bu onların inancının temsili," diye fısıldadığını duydum Gölge'nin Mera'ya. "Hayatlarının başlangıcı ya da sonu yok, ama Alistair'i bir noktada tekrar hayatımıza sokacak dairesel bir yol var."

Görüşleri hâlâ şekil değiştiren ve insan inançlarına sıkı sıkıya bağlı olan Mera bu fikirden pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bize dönse de dönmese de, bildiğimiz ve sevdiğimiz Alistair'in aynı olmayacağını hissederek çok derin bir yas tutuyordu.

Sprite'lar döndükçe girdabın şiddeti artıyor, yarı saydam bedenleri ve çoklu uzuvları suyun içinde çoğu varlığın asla sahip olamayacağı bir zarafetle hareket ediyordu. Su onların dünyasıydı ve güzellikleriyle göz kamaştırıyorlardı. Alistair'in bedeni de girdaba kapılmaya başladı, sonra da savaşçı halkına katılmak için aşağıya kayana kadar akıntıya kapıldı.

Gemisi ölülerinin bahçesinde dinlenecekti ve o gözden kaybolurken Mera yüksek sesle hıçkırdı. Dönerek yüzünü Shadow'un göğsüne gömdü ve Shadow da onu olabildiğince sıkı tutarak bir arada kalmasını sağladı. Reece elimi bırakıp bir kolunu bana doladı ve bu desteğe ne kadar ihtiyacım olduğuna şaşırdım. İkimizin de ihtiyacı vardı.

Karn şarkısının son tınları da kaybolurken hepimiz sessizce yukarıdaki mükemmel gökyüzüne bakmaya devam ettik, arkadaşımız aşağıda batarken bile enerjilerimiz bizi suyun üzerinde tutuyordu. Sonunda Mera bize hala bir şeyler yapmamız gerektiğini hatırlattı.

Alistair'in hayatı için kendi kutlamalarını. Gölge kapıyı açtı ve sessizce içeri girdik.

Karnımdaki bir kıpırtı bana onlara henüz haberlerimizden bahsetmediğimi hatırlattı çünkü çöllerden döndüğümüzden beri zamanımız Alistair'le ilgiliydi. Tüm dikkatimizi ona vermeyi hak ediyordu, bu yüzden bunu biraz daha kendime saklayacaktım.

Kütüphaneye döndüğümüzde zaten bir toplantı vardı; Gaster, Alistair'in varlığından etkilenen herkesi bulup bulamayacağını sorduğunda Mera'yı çok ciddiye almıştı.

Oda arkadaşlarıyla doluydu ve Karn'dakinin aksine bu daha neşeli bir olaydı, hepimiz onun şerefine içkilerimizi paylaşıyorduk.

İlk ayağa kalkan ve konuşan Gölge oldu. "Alistair hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar boyunca benim kardeşim oldu," diye gürlledi, Mera ona bakıp gözyaşları yanaklarından süzülürken dudaklarını hüzün kapladı. "Cesareti meşhurdu ama beni birçok kez karanlıktan çekip çıkaran da onun neşesi, mizahı oldu."

Bunda çok fazla doğruluk payı vardı ve diğerleri konuşmak için öne çıktıkça, Alistair'in gençliğine ve eşek şakalarına olan sevgisine dair hikâyelerle eğlendirildik. Sonunda arkadaşları ve tanıdıkları kütüphaneyi terk etti, geriye sadece bizim grup ve ortalığı temizleyen birkaç goblin kaldı. Gölge enerjisiyle onlara yardım etmek için devreye girdi ve kütüphane onun emrine itaat edince düzen kısa sürede geri geldi.

Bu her zaman gerçek kaybın başladığı nokta olmuştur. Veda ve yaşam kutlaması bittiğinde, artık yola devam etme zamanı gelmişti. Onlarsız.

Reece beni Karn raflarının önünde durmuş, okuduğum pek çok metne ve kitaba bakarken bulduğunda, "Yemek yemen ve dinlenmen gerek," dedi, keşke Alistair'le bağlantı kurmak için daha fazlasını yapsaydım.

"Çok fazla gizem var," dedim onu biraz görmezden gelerek. "Karn'ın sularını zar zor kazıdım. Şimdi Alistair

Gitti, daha fazla önemsemem gerektiğini hissediyorum."

"Bunu kendine yapma," dedi Reece, beni sıcaklığına çekerek. "Bunca yıl boyunca dünyamızın bir parçası olmaman benim hatamdı. Telfi etmesi gereken kişi benim ve doğru zaman geldiğinde, kardeşimden öğrendiğim Karn'ın sırlarını sana göstereceğim. Yüzeyin altında çok şey var."

"İkimiz de suçluyuz," diye hatırlattım ona. "Ve bunu çok isterim."

O sırada diğerkleri de bize katıldı ve Mera tamamen harap olmuş görünüyordu, kızarmış ve şişmiş gözlerini ovuşturuyordu. O kadar çabuk iyileşmiyor olması, bugün sadece sürekli ağladığının değil, aynı zamanda bebeğinin de dünyaya gelmeye hazırlandığının bir göstergesiydi. Bu her zaman bir ebedinin enerjisini tüketen bir dönem olmuştur.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sarılabilmek için Reece'den uzaklaşarak sordum. "Doğum sancılarının güçleniyor mu?"

Boğazını temizleyerek başını salladı. "Ah, evet. Çok telaşlı, ama ufaklığımızın henüz tam olarak hazır olmadığını hissediyorum. Dramatik bir büyük giriş için hazırlanıyorlar."

Birkaç kıkırdama oldu ve biraz normalliğinin geri döndüğünü hissetmek güzeldi. Mera bile "*Babaları gibi dramatik*" diye mırıldanırken biraz neşelendi. Shadow bunu yakaladı elbette, sonra onu kollarına aldı ve yemek yemesini isterken yemek odasına sürükledi.

Canavar, tıpkı Reece gibi eşini beslemeye ve onu sağlıklı tutmaya takıntılıydı. Bugün yaşadığım kederden dolayı kendimi biraz bitkin hissettiğimden, beni tanıdık koridordan geçirip yerime oturturken karşı koymadım. Mera her zamanki gibi bir yanımdaydı ama bu kez Reece diğerkoltuğa oturmuştu ve lanet olsun, eğer bu benim eski kalbimin birkaç lanet atım atlamasına neden olmadıysa.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Mera gülerek. "Reece masanın bizim tarafındaydı ve bize ters ters bakmıyordu.

o bebek mavileri ve inanılmaz uzun kirpiklerle."

Reece eski günlerin hatırına ona bir bakış fırlattıktan sonra başını salladı ve bir kolunu omuzlarıma attı. "Aptalın tekiydim ama neyse ki hatalarımdan ders almayacak kadar aptal değildim."

Mera'nın gülümsemesi kederli yüz hatlarını biraz daha sildi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Herkes ona bakıyordu ve ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi duymak için sabırsızlanıyordum. Her zaman ne yapacağı belli olmazdı. "Birkaç isim," diye bağırdı, ellerini masaya vurarak, "ve oğlum, aralarından seçim yapabileceğimiz bazı doozies var."

İçimden bir kahkaha koptu ve benimki gibi bir ailem varken kendimi asla boş hissetmeyeceğimi anladım. Reece bana o seksi sırıtışıyla göz kırptı ve *beni bıçakladı, bu erkekle aramda hiçbir sınır yoktu*.

"Tamam, Reece ve Angel kombinasyonları var," diye heyecanla başladı Mera. "Rangel işe yarayabilir ama pek seksi değil. Ve Relalekin'e de pek hevesli değilim çünkü hadi ama."

"Rale?" Lucien, önüne konan plazmayla oynarken eğlenmiş görünüyordu.

Bunun üzerine Reece başını salladı. "Lanet olsun. Hepiniz bu işte çok kötüsünüz."

Mera gözlerini ona dikti. "Bakın, isimlerinizin bir araya geldiğinde saçma olması bizim suçumuz değil. Belki de size Melek ve Pislik demeliyiz."

İçimden bir kahkaha patladı ama Reece bakışlarımı yakalayıp gözlerindeki mavilik koyulaşınca kahkahamı bastırdım. Bir çift ismi umurunda olmasa da birlikte olduğumuz için gerçekten mutlu olduğu belliydi. Eğilerek ağzımı onunkine bastırdım, tüm o gücü tattım ve ne kadar mükemmel olduğuna iç geçirdim. Geri çekildiğimde, beni buradan sürüklemeye hazır olduğunu söyleyebilirdim.

"Çiftimizin adı DesertAngel," dedi diğerlerine, odağı benden hiç ayrılmadan. "Geçmiş ve gelecek. Sen benim için her zaman Lale olacaksın ama aynı zamanda Angel'sın."

"Ve sen de çöl tanrısısın," dedim göz kırparak, kalp atışlarım göğsümde çarpıyordu.

Mera ellerini birbirine vurdu. "Hadi başlayalım. Shadowshine ve DesertAngel. Mükemmel." Masanın etrafına bakındı. "Sırada kim var?"

Herkes güldü, Len bu konuşmayla hiçbir ilgisi yokmuş gibi ellerini salladı. Diğerleri yemek siparişi vermeye başladılar ve ben Reece'e yaslanırken şu anın haberlerimizi vermek için her zamankinden daha iyi olduğunu düşündüm. Ne de olsa bir çift ismimiz vardı.

Boğazımı temizledim. "Reece ve benim bir duyurumuz var."

Herkes sustu, dikkatlerini bize çevirdiler ve ben bu haberin nasıl karşılanacağını merak ettim.

"Bir bebeğimiz olacak," dedi Reece benden önce. "Lale'im dışında sahip olabileceğim en büyük hediye olan güçlü bir çocuk."

Piç herif anonsumu çaldı ama oldukça harika bir eş olduğu için muhtemelen onu affederdim. Önce Mera ciyakladı, karnını bana düzgünce sarılabileceği kadar kaydırmaya çalıştı. "Aman Tanrım, çocuklarımız bizim gibi en iyi arkadaş olacaklar ve bu bugün alabileceğimiz en harika haber. Bu kadar kaybın yanında hayat da var."

Shadow, Reece'i görmek için onun etrafından dolandı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu ve sonunda Mera'nın heyecanını yavaşlattı. Şokta olmayan tek kişi oydu, bunun dünyalarımızdan iki eş arasında normal bir olasılık olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Reece bir mağara buldu," dedim basitçe. "İçindeki gümüş kumlar eskilerden kalma büyümlü özelliklere sahip. O zamanlar fark etmemiştik ama... evet, görünüşe göre bu kumlarda normal kurallar geçerli değil."

İhtiyaç duydukları tek açıklama buydu ve bunun ardından alkışlar ve tebrikler yükseldi. Ölümün acısı içinde bile yeni hayatı kutladık. Ruhumdaki bağlar olan Mera ve Reece'den içime sıcaklık doldu ve her parçamın kanatlandığını hissettim. Sonunda her yanımla barış içindeydim.

Reece elini kaldırıp yüzümü kavradı ve dudakları dudaklarıma değene kadar eğildi. Aramızda bir sıcaklık oluştu ve nihayet evimdeymişim gibi çöl kokularını içime çektim.

BU, Angel ve Reece'in hikâyesinin sonudur, ancak bu dünyadan daha fazlasını görmek istiyorsanız, Lucien ve Simone'un Compelled'daki hikâyesine göz atmayı unutmayın.

Buradan ön sipariş verin:
[Compelled](#) Göz atmak için
ters çevirin...

ZORUNLU

BİRİNCİ BÖLÜM

Alarmımın aralıksız vızıltısı hassas işitme duyumu rahatsız etti ve yarı uyanık halimle neredeyse telefonumu pencereden dışarı fırlatacaktım. Yirmi beş yıl boyunca tahtadaki çivi sesinden nefret ettikten sonra onu alarm olarak kullanmayacağım düşünülebilirdi. Ama ne yazık ki berbat bir sabah insanıydım ve çiviler olmasa günün yarısını uyuyarak geçirirdim.

İnleyerek, kendimi berbat ikiz yatağımdan dışarı sürükledim ve bir kez daha Cumartesi gecemi evde, tek başıma, patlamış mısır ve Teen Wolf ile en iyi lanet hayatımı yaşayarak geçirdiğim gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Evet, bir şekil değiştirenin şekil değiştiren dizilerini izlemekten hoşlanması biraz saçmaydı, özellikle de bu kadar çok detayı yanlış anladıklarında, ama bu benim gizli hoşgörümdü.

Randevuların aksine, ki bu artık felaket için kanıtlanmış bir reçeteydi.

Son bir yılda tam beş randevum olmuştu ve her biri beni o kadar sıkılmıştı ki, iki hafta önceki son randevumda uyuyakalıp kafam elimden kayınca neredeyse yüzümü ana yemeğe çarpacaktım. Kendimi savunmam gerekirse, o Tucson'lı sürü değiştirici otuz yedi dakika boyunca bahçecilik hakkında gevezelik etmişti.

Evet, ikinci bir buluşma olmayacağını söylemek yeterli.

Duşa girmeden önce saate baktığımda yirmi dakika içinde dkknda olmam gerektiğini fark ettim ve artık en iyi arkadaşım Mera Callahan'ın Torma'nın karşısındaki berbat eski dairesinde yaşadığım için kıçımı kaldırmam gerekiyordu.

Burası benim dkkanımdı ve bir iş kadını olarak rolm ciddiye alıyordum.

Eğer bu kasabada edebiyatı bir kutu gazozun arkasını okumak sanan moronlar olmasaydı, yeşiller içinde yuvarlanıyor olurdum. Bunun yerine, ay sonunu zar zor getiriyordum... ki bunun stokta tuttuğum kötü öykü koleksiyonuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu haftaki amacım internete girmek ve kitaplarımı onları takdir edecek ellere ulaştırmaktı. Torma'da geçirdiğim süre uzadıkça, yıllar önce buradan ayrılmam gerektiğine daha çok ikna oluyordum. Mera ve ailem olmadan burada artık benim için hiçbir şey yoktu.

Dkkn harika bir projeydi ve onu hâlâ seviyordum ama herhangi bir yer değiştirici sürüsünde bir iş yeri aabilirdim. Belki de dışarıdaki bir başkası benim kaderimdi ve eğer birkaç yüz yıl daha yaşarsam, onları gerçekten bu bok çukurunda harcamak istiyor muydum? Bu birçok kez yaşadığım döngüsel bir tartışmaydı. Hayatım boyunca Kaliforniya'da bir şekil değiştiren köyü olan Torma'da yaşamıştım ve uzun bir süre Amerika'daki en güçlü sürü bizdik. Burada Mera'mla mutluydum.

Tabii ki, alfa tarafından reddedildiğinde, bu lanet sürü tarafından terörize edildiğinde ve sonra korkunç bir şekil değiştiren tanrı tarafından kaçırıldığında tüm bunlar sona ermişti... Neyse ki, onun gerçek eşi olduğu ortaya ıktı. Hayatımın en iyi arkadaşi artık Teen Wolf'u içermeyen en iyi hayatını yaşıyordu ve ben onu hiç tahmin etmediğim kadar çok özlemiştim.

Gitmeden nce Torma'yı temizlemişti ama önemli değildi... Onsuz burada hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden yeni bir maceraya başlama ihtiyacım vardı. Belki de dışarıda beni bekleyen iri yarı, seksi, beden değiştiren bir şekil değiştiren vardı. Bahıvandan daha kötü olamazdı.

Bu boktan duştan alabildiğim en sıcak akıntının altında on dakika geçirdikten sonra nihayet kendimi biraz uyanmış hissettim ve iç çamaşırlarımı, siyah skinny kot pantolonumu, kolları kıvrılmış kırmızı flanel gömleğimi ve bir çift siyah babetimi giyerek işe gitmeye hazırdım. Etkilemem gereken kimse olmadığı için makyaja gerek yoktu ve anne tarafımın Japon mirasının bir hediyesi olan uzun, gür saçlarımın pürüzsüz ve parlak olması için tek gereken hızlı bir taramaydı. Annem ve babam artık Torma'da değillerdi, Mera evi temizlediğinde sürgüne gönderilmişlerdi ama yine de ara sıra mesajlaşarak ve arayarak iletişim halindeydik.

Çılgın alfamızın eski infazcıları olarak benimle her zaman pek ilgilenmemişlerdi, bu yüzden sürüden ayrılmaları büyük bir kayıp değildi. Yine de beni Torma'ya bağlayan şeylerden biri daha yok olmuştu.

Günün bu saatinde sokak sessizdi, ama birazdan okul zili çalacak ve onunla birlikte geç kalan tüm öğrenciler kasabanın öbür ucuna koşacaktı. Elbette ondan önce dükkânımda olurdum ve artık okul hayatının bir parçası olmamak bir lütuftu.

Dükkânım ufukta belirdi, Torma'daki işyerlerinin bulunduğu ana caddede yer alıyordu. Koyu yeşil bir tentesi olan çarpıcı bir kırmızı tuğla cephesi vardı. Mekânı yenilemenin ilk adımı olarak bunu seçmiştim ve rengin tuğlayla oluşturduğu kontrastı hâlâ çok seviyordum.

Kapıyı açtıktan sonra dükkânı karanlık ve serin buldum ama bahar günleri ısındıkça küçük mekânın saunaya dönüşmesini engellemek için tüm vantilatörleri çalıştırmam gerekecekti. Ön taraftaki ışıkları yaktığımda, titreyen her bir ışığın aşağıda ağzına kadar hikâyelerle dolu bir rafı vurgulamasını takdir etmek için bir saniyemi ayırdım.

Mera gibi ben de kitaplarımın romantizm ağırlıklı, kızgınlık ve dram dolu olmasını tercih ederdim. Dükkânımda, kapıdan kim girerse girsin ilgisini çekecek bir şeyler bulma umuduyla birkaç farklı türe de yer verdim. Yani, ben kime ne zaman

kitap zevkleri berbat mıydı? *Öksürük-biyografi-öksürük*. Gerçek hayat isteseydim, lanet haberleri izlerdim.

Kitaplar benim kaçışımdı, tam olarak anlayamadığım bir kaçış.

son birkaç yıla kadar, ama şimdi tam bir din değiştirdim. Bazıları bana takıntılı diyebilir.

Tam anahtarlarımı ve telefonumu çekmeceye yerleştirirken kapı çaldı ve komşum Ethel'i görmek için başımı kaldırdım. Milyon yaşında görünen ama muhtemelen sadece yüz elli yaşında olan eski bir şekil değiştirendi. İki kapı aşağıdaki zanaat malzemeleri dükkânını işletiyordu. "Sim," diye seslendi, topallayarak yanıma geldi, yürürken sırtını geriordu. "Dün gece yine tuhaf uyudum. Yaşlı bir kurda yardım edebilir misin?"

İşte, şu anki sosyal etkileşimlerimin tam kapsamı. "Elbette," dedim iç çekerek. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bunu birçok kez yapmıştık ve kolunu yana doğru büküp hafifçe çektiğimde, her şey bir şekilde yerine otururken birkaç patlama sesi duydum. Kadim şekil değiştiriciler hepimiz gibi iyileşmeyi bırakmıştı ama o yine de her gün işe gitmeyi başarıyordu. Kadının güçlü bir vajina enerjisi vardı ki bu büyük penis enerjisinden çok daha etkileyiciydi. Ya da ben öyle duymuştum.

Etrafta bu teoriyi test edecek büyük ya da değil çok fazla penis yok.

Ethel kısa bir süre sonra ayrıldı ve sadece ben, dükkânım... ve tasnif edilmeyi ve fiyatlandırılmayı bekleyen yeni bir kutu kitap kaldı. Kaseti yırtıp açtığımda, yalan yok, yeni kitapların kokusunu tıpkı başkalarının yemek kokusunu içine çektiği gibi içime çektim. Bu kız bu işe tam anlamıyla bağımlıydı ve yolum beni nereye götürürse götürsün, artık bir kitapçı dükkânım olmayacaktı.

Kapağında geniş omuzlu ve dövmeleli bir erkeğin olduğu, öfkeliendikçe etrafında ateşin döndüğü, sırt kaslarının gerildiği en üstteki ciltsiz kitabı kaldırdım. Bir sonrakini almak için onu masanın üzerine koyduğumda, eşyalarımı attığım çekmecenin içinden bir enerji titreşimi

hissettim. *Mera! Çekmeceyi yırtıp*

Çekmeceyi açtım, ihtiyacım olan kağıdı bulmak için üst katmanı kaydardım.

Parşömen, Dünya'da bulunmayan bir malzemedен yapılmış antik bir his veriyordu ve içinden daha fazla enerji fişkırdıkça, hızlı, tırtıklı bir yazı belirdi.

Simone. Mera doğum yapıyor.

Bu cümleyi okuduğum anda, bu gizli mesajlardaki güvenliğin bir parçası olarak ortadan kayboldu.

Başka bir enerji sarsıntısı.

Inky yolda. Geciktirmeyin.

Yerimde zıplarken parşömen elimden düştü, bugünün o lanet gün olacağından haberim yoktu. En iyi arkadaşımın bebeğini doğurduğu ve benim bu kasabadan küçük bir maceraya atıldığım gün. Telefonumu kaptığım gibi başka bir şekil değiştiren kasabasındaki arkadaşım Sam'e mesaj atarak Mera'nın doğum sancısı çektiğini ve bir süre ortalıkta görünmeyeceğimi bildirdim.

Karşılığında aldığım tek şey gülümseyen bir emoji ve bir başparmak yukarı oldu.

Lanet olsun. Başparmak yukarı bir tepki aracı olarak yasaklanmalıdır.

Benimle haftada sadece beş dakika telefonda konuşsa bile en azından hayatta gibi görünüyordu. Belli ki sürüsüyle ilgili bazı sorunların ortasındaydı ve ben her ne kadar araya girip onu kurtarmak istesem de, o bunu kendi başına halletmek isteyen yetişkin bir kadındı.

Şanslıydı ki Mera bir bebek büyötmek ve dünyaları kurtarmakla meşguldü, yoksa Sam'i saçlarından sürükleyerek dışarı çıkaran o olurdu. Muhtemelen bebek doğduğunda da bunu yapan yine o olacaktı.

Söyleyecek başka kimse yoktu, bu yüzden etrafta dolaşıp ışıkları tekrar kapattım ve bensiz birkaç gün boyunca her şeyin iyi olacağından emin oldum. Bilgi Kütüphanesi'ne geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Solaris Sistemi geçitlerine geri dönmek. Onun yanına... geri dönmek.

İşin tuhafı, sıkıcı hayatım hep böyle değildi ama geçmişî geçmişte bırakmak için gösterdiğim kararlı çabayla zamanımı artık usta vampirlerle değil bahçıvanlarla çıkararak geçiriyordum.

Herkes için daha güvenli.

ZORUNLU

İKİNCİ BÖLÜM

Inky, ben içerideki her şeyi kapattıktan birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Bu varlık onu ilk gördüğümde ödümü koparmıştı, çünkü başka bir dünyadan, Gölge Diyarı'ndan gelen gerçek bir kara güç bulutuydu.

-Ve Gölge Canavar'ın kendisine bağlanmıştı. Yine de artık alışmıştım.

Çoğu şekil değiştiren güç bulutlarından hoşlanmadığından, beni dünyaları birbirine bağlayan büyülü kütüphaneye göndermek için gizlilik içinde bir kapı açabilmesi için onu içeri soktum.

Kapıdan geçerken koridor boyunca kütüphaneye doğru koştum. Doğum aşına olduğum bir eylem değildi ama bazıları için hızlı, bazıları için yavaş olduğunu bilecek kadar çok dizi izlemiştim. Mera hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı ve çocuğunu doğururken onun elini tutmayı kaçırmak istemedim. İkimiz de anne olacağımızı hiç düşünmemiştik, yani bu bizim için bir çocukluk hayali değildi, ama şimdi gerçekleştiğine göre, onun için farklı bir yol hayal edemezdim.

"Zamanında yetişebilecek miyim?" Koridor boyunca koşarken Inky'ye homurdandım.

Aşağı yukarı sallanıyordu, ben de bunu cesaret olarak algıladım.

Koşarken babetlerim yere çarptı. Daha uygun bir ayakkabı iyi olurdu ama değiştirecek zaman yoktu. Bu sefer ne kadar kalacağıma bağlı olarak, Mera'nın büyülu gardırobunda her zaman yedek kıyafetler vardı, yani canavarın eşini görmekten hoşlandığı seksi kıyafetleri giydirme yöntemi.

Tekrar söylüyorum, en iyi arkadaşımı asla kıskanmam ama kızın bir eşi, bir kütüphanesi ve lanet olası sihirli bir gardırobu vardı. En azından bazı güzelliklerini paylaşabilirdi.

Arkadaşı değil, o beni korkutuyor, ama kıyafetleri alırdım.

Döner geçide ulaştığımızda, Solaris Sistemi'nin dünyalarını birbirine bağlayan ve birçok rafta farklı dünyalardan kitaplar bulunan Bilgi Kütüphanesi'ne adım attım. Buradaki bilgiler paha biçilemezdi ve buraya girdiğimde her zaman nefesimi keser ve kalbimin çarpmasına neden olurdu.

Bugün ise tek bir şeye odaklandım.

Inky yoluna devam etti ve ben buradaki her biri farklı bir dünyadan gelen, bazıları çok uzaylı, bazıları ise daha çok insana benzeyen pek çok varlığa bakma zahmetine girmedim. Gölge'nin alanının bulunduğu en uzak uca vardık. Bu alana hiç girmemiştım - canavar Mera hariç herkese karşı çok bölgeciydi - ama Inky yakınlaştırdığında, takip edeceğimi düşündüm.

Direnış olmadı ve yasak bölgeye girdiğimde, ötesinde yatan şey karşısında soluk soluğa kalmamayı zar zor başardım. "O kaltağın iki kütüphanesi mi var?" Nefesim kesildi. "Paylaşım hakkında gerçekten konuşmamız gerek."

Inky cevap veremedi ama büyüdüğü ve kıvılcım çıkarmaya başladıkça benimle aynı fikirde olduğunu düşünmek hoşuma gitti. Ya öyleydi ya da acele etmemi istiyordu ve bunu aklımda tutarak, ağır ahşap rafların, muhteşem avizelerin ve kitap kokusunun uzun genişliğini görmezden geldim ve canavarın ininin derinliklerine doğru sisi takip ettim.

Kendimizi bir yatak odasında bulduk ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm çünkü Mera çocuğunu başka nerede doğurabilirdi ki? Sıradan ahşap kapı ben daha ulaşmadan açıldı ve kelimeler dökülmeye başladı.

"Bunu bana sen yaptın, seni aptal, büyük canavar" dediğini duyduğum anda paniğimin bir kısmı kayboldu.

Bu Mera'ydı, hayattaki en iyi arkadaşım. gayet iyi gidiyordu. Doğumu henüz kaçırmamıştım... Seni hamile bıraktığı için eşine küfretme aşamasındaydık. Bu eğlenceli olacaktı.

Kapıdan içeri adımımı atmak üzereyken güçlü bir güç dalgası hissettim. Valdor'a gittiğimden beri ve... orada olan her şeyden sonra... duyularım daha da güçlenmişti. Şekil değiştiren tarafım daha zayıf olabilirdi ama geri kalan tarafım deli gibi güçlenmişti. Bu yüzden Lucien'in, usta vampir ve lanet olası başımın belası, tam arkamda olduğunu biliyordum.

Büyük bir parçam onu görmek zorunda kalmadan önce kapıyı açıp içeri girmek istiyordu ama diğer bir parçam da bunca zaman sonra nasıl hissedeceğimi merak ediyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim ama yine de umutsuzca arzuladığım bir şekilde bedenimi harekete geçirmeye devam edecek miydi? Damarlarıma ateş ve kalbime öfke gönderir miydi? Ondan nefret ederken aynı zamanda asla olamayacak olanı arzulayacak mıydım?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"B," dedi yumuşak bir sesle. "İne girmeni bekliyordum ve sana bir şey söylemem gerekiyor."

Bu lakap boğazımı acıttı ve bunun tek nedeni bu sivri dişli herifin beni kan grubumla çağırmayı sevmesi değildi -Çünkü onun o pürüzsüz, seksi sesini duymayı özlemiştim.

Yara bandını yırtıp atarsam daha az acıyacağını bildiğim için döndüm ve onunla yüzleştim. "Sana yardım edebilir miyim, Lester?"

Usta vampir hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel adamdı. Kocaman, kaslı bir vücut, sarı saçlar, delici yeşil gözler ve her zaman sahte bir bronzluk reklamı gibi görünen altın rengi, güneşten öpülmüş bir cilt, ama bu vampirde sahte olan hiçbir şey yoktu. Bacakları üzerinde seks yapıyordu ve onu tekrar görmek beni beklediğimden daha çok etkiledi.

Gözlerinin derinliklerinde kızgınlık yanıyor olsa da dudakları seğirdi. "Lester mı? Hiç sanmıyorum, tatlım. Adımı hatırlıyorsun."

Sıkılmış numarası yaparak tırnaklarıma baktım. "Üzgünüm Linc, ama şu anda çok meşgulüm. En iyi arkadaşımın bebeği olmak üzere ve ben de bunu kaçırmak istemiyorum. Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

Bunun üzerine Lucien ayıldı. Evet, piç kurusu haklıydı, onun adını asla unutmuyacaktım.

"Doğum için dönmeni bekliyordum," dedi. "Bunu elimden geldiğince erteledim ama efendiler konuştu. Valdor'a dönmek zorundasın."

Vücudum buz kesti. Bir yıl kadar önce kütüphane tehlikeye girdiğinde onun vampir dünyasına gitmek zorunda kalmıştım. O zamanki durum ölüm kalım meselesiydi ve orada o şerefsizler için yürüyen bir kan torbasından başka bir şey olmadığımı öğrenmiştim. İşler sarpa sarmış ve bir iki kuralı çiğnemiştin ama...

"Her şeyin hallolduğunu sanıyordum." Lucien bana söz vermişti. "Ustaların sana bazı soruları var," dedi. usulca. "Güven bana B. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim ama geri dönmezsen seni geri getirmeleri için başkalarını gönderecekler."

İkinci bir güç de onunkine katıldı ve bir dakika sonra Fae Len geldi. "Sen de mi buradasın?" Ben patladım.

Başını salladı. "Evet, hepimiz çocuğun doğmasını bekliyoruz ama güvende olduğunda sana ve Lucien'e Valdor'a kadar eşlik edeceğiz. Vampir politikalarına lanet olsun, Mera'nın en iyi arkadaşına hiçbir şey olmayacak."

Kısmen açık olan kapıdan bir ılık yankılandı ve ben yatak odasının içinde Mera'ya doğru bir adım atmıştım ki Lucien'in gücü etrafımı sararak beni neredeyse hareketsiz bıraktı. Geriye dönmek zorunda kaldım ve hemen bakışlarının derinliksiz yeşilinde kayboldum. "Kuralları çiğnedin, bebek B," dedi bana hayatımın en kötü gününü hatırlatarak, "ve şimdi onlara cevap vermelisin."

O uzaklaşırken kapı aramızda kapandı ve ruhum ılık atarken bile bedenim yandı.

Lucien haklıydı. Kuralları çiğnedim ama o beni kurtarmaya çalıştı.

Sonunda işi bitmiş gibi görünüyordu.

Mera yine bağırdı, hıçkıra hıçkıra ağlarken küfretti ve ben endişelerimi bir kenara ittim. Bugün dünyaya bir tanrı-bebek getirirken en iyi arkadaşımın yanında olacaktım ve yarın...

Yarın benden neredeyse her şeyimi çalan topraklara geri dönecektim.

Benim hayatım da dahil.

BAĞLANTILI KALIN

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

Bir sonraki en iyi yer

www.facebook.com/JayminEve.Author ve bültenim

www.jaymineve.com adresinde

xx

SON SÖZ

Vay vay vay, burada neyimiz varmış... Uçurum tehlikesi yok. Yapabileceğimi söylemişim (bir sonraki kitap için teaser sayılmaz).

Değil

mi?

LOL

Dürüst olmak gerekirse, bu dünyaya geri dönmeyi kesinlikle çok sevdim ve iki yan hikayenin daha gelecek olması beni fazlasıyla heyecanlandırıyor. Bu hikayeler kafamın içinde dönüp duruyor ve onları bir an önce çıkarmayı umuyorum.

Bu seriye ve tüm karakterlere gösterdiğiniz destek için hepinize teşekkür ederim. Kitaplarıma bir şans verdiğiniz için çok minnettarım ve umarım hala anlatmam gereken hikayelerden keyif almaya devam edersiniz.

Muhteşem asistanım Jane'e tüm teaser'ları, desteği ve dostluğu için teşekkür ederim. Harikasın.

Tamara'ya teşekkür ederim, olağanüstü kapak. Belirsiz talimatlarımı alıp onları başyapıtlara dönüştürüyorsun. Benim için paha biçilemezsin.

Düzenlemeler için Jax'e teşekkür ederim. Sıkı çalışmanız ve detaylara olan dikkatiniz bu hikayenin en iyi şekilde parlamasına yardımcı oldu. Sen harikasın!

İnceleme ekibime ve Nerd Sürüsü'ne her zaman destek, geri bildirim ve sevgi verdikleri için teşekkür ederim. Ben olmazdım

ve bunun için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.
Simone ve Lucien'in hikayesinde tekrar görüşmek
dileğiyle!

Jaymin
Xxx

AYRICA JAYMIN EVE TARAFINDAN

JAYMIN EVE

İblis Paketi (PNR/Şehir Fantezisi 18+)

Birinci Kitap: İblis Sürüsü (Ekim 2021'de çıkacak)

Gölge Canavar Şekil Değiştirenler (PNR/Şehir Fantezisi 18+)

Birinci Kitap:

Reddedilen *İkinci Kitap:*

Geri Kazanılmış Kitap

Üç: Yeniden Doğuş

Kitap *Dört:* Terk

Edilmiş

Beşinci Kitap: Compelled (Çıkış 2022)

Altıncı Kitap: Glamoured (Çıkış 2022)

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (UF serisinin tamamı 17+)

Birinci Kitap: Ejderha İşaretli

İkinci Kitap: Ejderha

Gizemleri *Üçüncü Kitap:*

Ejderha Çiftleşmesi Kitap

Dört: Kırık Pusula *Kitap Beş:*

Büyülü Pusula *Kitap Altı:*

Louis

Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Doğaüstü Akademi (Komple Şehir Fantezisi/PNR 18+)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Arbon Akademisi'nin Kraliyet Ailesi (Karanlık, eksiksiz Çağdaş Romantik 18+)

Birinci Kitap: Prenses Oy

Pusulası *İkinci Kitap:*

Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi 18+)

Birinci Kitap: Tanrıları Serbest

Bırakmak *İkinci Kitap:* Tanrıların

Gazabı *Üçüncü Kitap:* Tanrıların

İntikamı

Karanlık Miras (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Gizli Muhafızlar Serisi (Komple PNR/Kentsel Fantezi)

Birinci Kitap: Darken Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Komple Yüksek Fantezi)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli İkinci

Kitap: Prenses Saldırmalı Üçüncü

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (18+ Ters Harem Fantastik Komple)

Birinci Kitap:

Kandırmaca İkinci

Kitap: İkna Üçüncü

Kitap: Baştan Çıkarma

Kitap Dört: Güç

Novellası: Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Komple - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varisi Kitap İki: Kraliçe

Alfa Kitap Üç: Kraliçe

Fae Kitap Dört: Kraliçe

Mekke

Bir Walker Destanı (Komple - YA Fantezi)

Birinci Kitap: Birinci

Dünya İkinci Kitap:

Spurn Üçüncü

K i t a p : Crais

Kitap Dört: Regali

Kitap Beş: Nephilius

Altıncı Kitap: Dronish

Yedinci Kitap: Dünya

Hive Üçlemesi (UF/PNR serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Kül

İkinci Kitap: Anarşi

Üçüncü Kitap: Yok Etmek

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantizm)

Songbird